

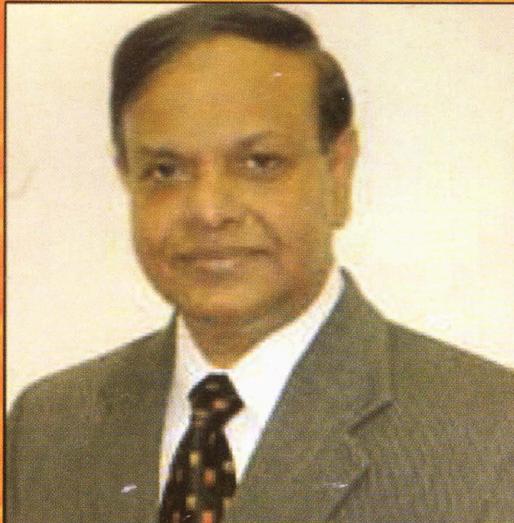
காலம்

ISSN - 1715 - 4030

எண் 40 (இந்தியா மட்டும்)

பொ. கருணாகரமுர்த்தி
அ. முத்துலிங்கம்
டி.கண்ணன்
செழியன்
அனார்
யமுனா ராஜேந்திரன்
தேவகாந்தன்
டானியல்ஜீவா
நா. சுப்பிரமணியன்
ஓட்டமாவடி அறபாத்
மு.புஷ்பராஜன்
நஜின் பா
துவராகன்
ஏங்கர்ராமசுப்பிரமணியன்
ஜெயமோகன்
மெலிஞ்சி முத்தன்
ரவிக்குமார்
வில்லியம் பாய்ட்
மணிவேலுபிள்ளை
கனகசபாபதி
இளங்கோ
செல்வா கனகநாயகம்
எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்

**Real Estate Law
Immigration & Refugee Law
Criminal Law
Family Law
Business Law
Power of Attorney
Civil Litigation**

மாணவல் யோசுதாசன்

கனடிய சட்டத்துரணி

Barrister, Solicitor & Notary Public

Legal Aid Certificate Accepted

80 Corporate Drive Suite # 210

Scarborough, ON M1H 3G5

Tel: 416 - 444 8070

Fax: 416 - 444 9105

மிகக்குறைந்த வட்டி வீதம்
 கட்டுப்பூட்டியாகும் அடமானக் கட்டணங்கள்
 புதிய வீடு வாங்கவும்,
 ஏற்கனவே வீடு வைத்திருப்பவர்கள் கடன் பழுவைக் குறைத்துக் கொள்ளலும்
 நல்ல தருணம் திடு... நமுவ விடாதீர்கள்...

Veriable Rate • Fixed Rate • Closed Mortgage • Open Mortgage • Short Term • Long Term • Cash Back Mortgage
 எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று குழப்பமாக இருக்கிறதா?

ஒவ்வொருவருடைய அடமானத் தேவைகளும், குழநிலைகளும் வேறுபட்டவை. தனித்துவமானவை. உங்களுக்குப் பொருத்தமான அடமான வகையைத் தேர்ந்தெடுக்க அனுபவமும், நம்பிக்கையும் நிறைந்த ஒரு முகவரை நாடுங்கள்

Das Narayanasamy

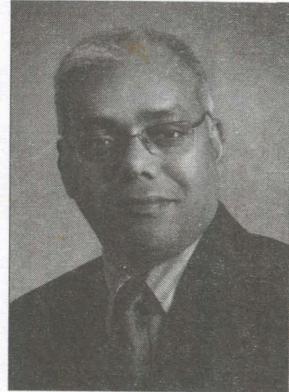
Mortgage Broker

416-543-6614

Fax: 1-888-511-8960

E-mail: das@centumoptima.com

Lic# M08007147

என் பணி கடன் செய்து கொடுப்பதே !

*New or Resale Condos & Homes,
 Power of Sale Properties , Restaurants,
 Business / Investment Properties & Cottages*

**வளமான வாழ்விற்கு
 வதிவிடம் வாங்கிட....**

இரஞ்சன் பிரான்ஸீஸ்

Sales Representative

**RED
CARPET**[®]

Royal Realty Ltd., Brokerage
INDEPENDENTLY OWNED AND OPERATED

**Bus: 416.284.5555
 Dir: 416.816.1220**

880 Ellesmere Road, Suite 204, Scarborough, ON.

N.K.S.

Drapery & Blinds Fabric Ltd

Ketha Nadarajah
President

**210 Silver Star Blvd, Unit # 825
Scarborough, Ontario
Tel : 416 - 321 - 6420
Fax : 416 - 321 - 2217
Cell : 416 - 738 - 3370
Email : info@nksdrapery.ca
Web: www.nksdrapery.ca**

காலம்

இதழ் 34 ஜூன் வரி - மார்ச் 2010

ஆசிரியர்
செல்வம்

ஆலோசனைக் குழு
என்.கே.மகாலிங்கம்
செழியன்

தயாரிப்பும் வடிவமைப்பும்
ராஜ்கோபால்

அட்டை ஒவியம்
எழில், பாண்டிச்சேரி

தொடர்பு முகவரி

KALAM
16,Hampstead Court Markam,
ONT L3R 3S7
Canada
Email : kalam@tamilbook.com

KALAM
44, First Floor, 5th street,
Om sakthi Nagar,
Valasaravakkam,
Chennai - 600 087.
Email : kaalammagazine@gmail.com
Phone: 94442 74205

Printed at
Jyothi Press
Triplicane,Chennai - 600 005

சந்தா விபரம் :

இந்தியா

ஓராண்டு சந்தா: 160 ரூபாய்
இரண்டாண்டு சந்தா: 300 ரூபாய்
ஐந்தாண்டு சந்தா: 750 ரூபாய்

பிற நாடுகள்

ஓராண்டு சந்தா: 640 ரூபாய்
இரண்டாண்டு சந்தா: 1200 ரூபாய்
ஐந்தாண்டு சந்தா: 3000 ரூபாய்

சந்தா செலுத்த விரும்புபவர்கள் பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரி அல்லது தொலைபேசி எண்ணில் தொடர்புகொள்ளவும்.

மின்னஞ்சல்: kaalammagazine@gmail.com
தொலைபேசி: 94442 74205

இயல் விருது 2009

2009ஆம் ஆண்டுக்கான 'இயல் விருது' தமிழ் ஆய்வுகளில் நீண்ட காலமாக ஈடுபட்டுவரும் இருவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கண்டாவில் இயங்கும் 'தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம்' அளிக்கும் இந்த வாழ்நாள் தமிழ் இலக்கிய சாதனை விருது, கேடையமும் 1500 பெடாலர் மதிப்பும் கொண்டது. இம் முறை இந்த விருதை கோவை ஞானியும் ஐராவதம் மகாதேவனும் பெறுகிறார்கள். பரிசுப்பனம் பிரித்து வழங்கப்படாமல் இருவருக்குமே 1500 பெடாலர் வழங்கப்படுகிறது.

கோவை ஞானி என்று அறியப்படும் கி.பழனிச்சாமி தமிழாசிரியர். கடந்த ஐம்பது ஆண்டு கருக்கு மேலாக தமிழிலக்கியத்தில் தீவிர சிந்தனையாளராகவும், கோட்பாட்டாளராகவும் திறனாய்வாளராகவும் இயங்கி வருகிறார். இவரை, 'இடைவிடாது இயங்கிவரும் ஆய்வு அறிஞர் ஞானிக்குள் தமிழ் இயங்குகிறது' என்று வர்ணிப்பார்கள். தமிழின் நவீன இலக்கியங்களை மார்க்கிலை நோக்கில் ஆராய்ந்தவர்களில் முதன்மையானவர். நூட்ப மான இலக்கிய உணர்வும் பேரிலக்கியங்களைத் திறந்த மனத்துடன் அனுகும் புண்பும் கொண்டவர். ஞானி, 'நிகழ்' என்ற சிற்றிதழை பல ஆண்டுகளாக தமிழில் புதிய இலக்கியத்திற்கான களமாக நடத்தி வந்தார். இதுவரை 24 திறனாய்வு நூல்களையும் 12 தொகுப்புநூல்களையும் நான்கு கட்டுரை தொகுதிகளையும் இரண்டு கவிதை நூல்களையும் எழுதியிருக்கிறார். இதுவரை தொகுப்பாசிரியராகவும் பல நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். இவர் எழுதிய புத்தகங்களில் 'இந்தியாவில் தத்துவம், கலாசாரம்', 'கடவுள் ஏன் இன்னனும் சாகவில்லை', 'தமிழ் நாவல்களில் தேடலும் திரட்டலும்', 'மறுவாசிப்பில் தமிழ் இலக்கியம்' ஆகியவை முக்கியமானவையாக கருதப்படுகின்றன. இவருடைய நீண்ட கால தமிழ் சேவைக்காக 'விளக்கு விருது', 'தமிழ் தேசியச் செம்மல் விருது', 'தமிழ் தேசியத் திறனாய்வு விருது', 'பாரதி விருது' ஆகியவை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஐராவதம் மகாதேவன், திருச்சியில் உள்ள வளனார் கல்லூரியிலும் பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி பயின்றார். இந்திய ஆட்சிப் பணியில் 33 வருடங்களும், 'தினமணி' இதழின் ஆசிரியராக நாலு வருடங்களும் பணி புரிந்தார். இவர் 'தினமணி' ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் தமிழ்மொழியின் பரவலான எழுத்துபாவனை தூய்தமிழ்ச் சொற்களின் அறிமுகத்தால் பெரும் மாற்றமடைந்தது. தமிழ் எழுத்துகளின் தோற்றுமூம் வளர்ச்சியும் குறித்து இவர்நடத்திய நீண்டகால ஆராய்ச்சிகளுக்காகசர்வதேசப்புகழ் இவரைத் தேடி வந்தது. கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிகளில் இவர் காட்டிய அர்ப்பணிப்பும் உழைப்பும் தொல்தமிழ் குறித்தும் பண்பாடு, வரலாறு குறித்தும் தீர்க்கமான முடிவுகளை எட்ட உதவியிருக்கிறது. இவர், நாம் வாழும் காலகட்டத்தின் மாபெரும் ஆய்வாளர் என்பதைப் பல்துறை அறிஞர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பிராமி எழுத்துமுறை தமிழகத்தில் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பரவியது என்பதையும் அந்த நூற்றாண்டிலேயே எழுத்தறிவு தோன்றியது என்பதையும் ஆராய்ச்சி மூலம் நிறுவியிருக்கிறார். அரசுவை, மேனிலை மக்கள், வழிபாட்டுத் தலங்கள் மத்தியில் மட்டுமே எழுத்தறிவு என்ற நிலை இல்லாமல் எல்லா நிலைகளிலும் எல்லா மக்களிடையேயும் எழுத்தறிவு காணப்பட்டது என்பது இவருடைய ஆராய்ச்சிகளின் முக்கியமான முடிவு. இவர் எழுதியுள்ள நூல்கள்: The Indus Script : Texts, Concordance and Tables (1977); Early Tamil Epigraphy, from the Earliest Times to the Sixth Century A.D (2003). இவருடைய ஆராய்ச்சிகளுக்காக இந்திய அரசு இவருக்கு 2009ஆம் ஆண்டுக்கான பத்ம பிரேரித்து வழங்கியுள்ளது.

'இயல் விருது' பெறும் இருவரையும் 'காலம்' வாழ்த்துகிறது.

செல்வம் அருளான்தும்

பதுந்து குழி

1

நாச்சிக்குடா வீழ்ந்ததிலிருந்து மாதவன் மனத்துள் அந்தகாரம் புகுந்துகொண்டது. இராணுவம் முன்னேறிய வேகத்தைப் பார்க்கையில் மாதவனது மனம் துவண்டு போனது. இனிமேலும் நாம் இப்போரை வெல்லமுடியுமோ என்று ஒரு சுந்தேகமுன் டாகியது. அவன் அடிக்கடி யோகபுரத்திலுள்ள தன் வீட்டுக்குப்போய், அம்மாவை யும் சகோதரங்களையும் பார்த்து வருவதும் அவனது அணியின் பொறுப்பாளனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்போது தந்தைக்கு திவசம் கொடுப்பதற்காக வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். தந்தைக்கான சடங்குகளைச் செய்வதற்கும் அனித் தலைவனிடம் மண்டாடியே ஒருநாள் விடுப்பு எடுத்து வந்து நிறை வேற்றவேண்டியுள்ளது. தேசுத்தின் நிலமையில் மக்களின் பொருண்மையும் பெரிதும் குன்றிவிட்டதால் இப்போதெல்லாம் யாரும் ஜயர்களை வீட்டுக்கு வரவழைத்து விமர்சயாகத் திவசங்கள் செய்வதில்லை. கோயிலில் ஒரு பூஜை, வீட்டில் ஒரு காய்கறிச் சமையல் படையலோடு சரி.

தேசுத்தை விடுவிக்க வேண்டுமென்கிற உந்துதலில் விருப்பில் அவனாகத்தான் இயக்கத்தில் போய்ச்சேர்ந்தான். பயிற்சியின் பின், எப்படியும் ஒரு பத்து வருஷங்களில் தேசுத்துக்கு ஒரு விடிவு வந்துவிடும் என்கிற நம்பிக்கையில்தான் இத்தனைகாலத்தையும் பாசறையில் கழித்தான். ஆனால், இன்னும் முச்சா போவதென்றாலும் பொறுப்பாளன் அனுமதித்தால்தான் போகலாமென்கிற வரைமுறையை அவன் மனம் ஒப்ப வில்லை. இலக்ஷ்யியங்கள் எல்லாம் சரிதான், நடைமுறையில்தானே வெறுப்பை உண்டாக்குகிறார்கள்? சமயத்தில் தப்பி ஓடிவிடலாமா என்றும் குறுக்குச் சிந்தனை கள் வரும். பின் இளமதிக்கு நேர்ந்ததை நினைக்க மனம் ஒரு கணம் ‘துணுக்’ கென்றுவிட்டுப் பின் வாங்கும்.

அழகசிங்கத்தின் மகன் இளமதி, கிழக்கு மாகாணத்தை மெல்ல மெல்ல இழந்ததும், முடிவு தெரியாமலும் தொடர்ந்து கொண்டு மிருந்த போராட்டம் சலிப்பைத் தரவும் இயக்கத்தை விட்டு ஓடிவிடச் சமயம்

பார்த்து கொண்டிருந்தான். பிரித்தானியாவிலிருந்து அவனது அத்தை அவனுக்கு, ‘நீ கொழும்புக்குப் வந்திட்டாயானால் உன்னை எப்படியாவது மத்திய கிழக்கு நாடு களுக்கோ, இத்தாலிக்கோ நான் அனுப்பி வைக்கிறேன்’ என்று உறுதியளித்திருந்தான்.

இருநாள் எல்லைக் கண்காணிப்புக்கென்று போனவன், அப்படியே தம் கால்நடையாக மன்னாருக்குப் போய் அங்கிருந்து கொழும்புக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். கொழும்பிலும், அங்கே தங்கவும் கடவுச்சீட்டு எடுக்கவும், யோகபுரம் கிராம சேவகரிடமிருந்தும் துணுக்காய் உதவி அரசாங்க அதிபரிடமிருந்தும் சில ஆவணங்கள் தேவைப்பட, மீண்டும் வன்னிக்குப் போனவன் அங்கே இயக்கத்தினரிடம் மாட்டுப்பட்டான்.

மீண்டும் இயக்கப்பணிகள். ஒன்றரைஆண்டு கள் கழித்து மீண்டும் தப்பி ஓடியவன் இரண்டாவது தடவை பிடிபட்டதும் தண்டனையாகப் படுமோசமாகத் தாக்கப்பட்டான். இசுகுபிச்காக அடியெங்கோ விழுந்தில் மூள்ளந்தண்டில் தட்டுவிலகல் ஏற்பட்டு, அவனால் எழுந்து நிற்கவோ நடக்கவோ முடியாமல் போகவும் வீட்டில் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டுப் போனார்கள் தோழர்கள்.

ஒவ்வொரு தாக்குதலையும் நடத்தி முடிக்கையில் தீர்ந்துபோவன் வெறும் ரவைகளும் வெடிமருந்துகளும் குண்டுகளும் மாத்திரமல்ல, பல உயிர்களுந்தான். அத்தனை வேட்கையோடும் அர்ப்பணிப்போடும் தியாகத்தோடும், போராடும் ஒரு இயக்கம் ஏனோதாம் வழங்கும் தண்டனைகளால் ஏற்படும் அபகிர்த்தியை அது சட்டைசெய்வதில்லை. இன்னும் பெற்றோரின் சம்மதமில்லாமலே பின்னைகளைப் பிடித்துப்போவதும், போதிய பயிற்சியில்லாமல் அவர்களைக் களத்தில் இறக்குவதையுமிட்டு, தம்முர் மக்கள் இயக்கத்தின் மீது படுகோபமாக இருப்பது தெரிகிறது. ஊர்ப் பெரியவர்கள், கூடப்படித்தவர்கள், நன்பர்கள் எல்லாம் இப்போது அவனுடன் கண்ட கண்ட இடங்களில் காரசாரமாக விவாதிக்கிறார்கள். ‘அய்யாமாரே, அப்பாமாரே (போராகிள் அப்படித்தான் ஊரவரை அழைக்க வேண்டுமென்பது உத்தரவு) நான் ஒரு இளநிலைப்

போராளிதான். உதுக்கு பெரியவர்கள்தான் பதில் சொல்ல வேணும் என்றுவிட்டு அவர்களிடமிருந்து கழன்றுவிடுவான். மாதவனுக்குத்தான், இன்னும் சீருடையுடன் ஊருக்குள் வந்தால் யாராவது இருட்டடி போடலாம் என்றொரு பயமும் தொட்டு விட்டிருந்தது. இனிமேல் இயக்கத்தில் இருந்துகொண்டுபோராடினாலும் போராடாவிட்டாலும் மரணம் வெகுநிச்சயமாகி விட்டதை அவன் உள்ளுணர்வுகள் சொல்லின.

யோகபுரம் என்பது, 1950களின் கடைசியில் (தற்போதைய மூல்லை மாவட்டம்) வவுனிக்குள் நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் தோற்றம் பெற்ற ஒரு குடியேற்றக் கிராமம். ஐந்து யூனிட்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு யூனிட்டிலும் சராசரியாக முந்நாலு வரையிலான குடும்பங்கள் ஆதியில் குடியேற்றப்பட்டன. கொலைானிவாசிகளுக்கு இரண்டு அறைகளுடன் கூடிய வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டதும், நூற்றுக்கணக்கான சிங்களவர்கள் பாரவுந்துகளில் அங்கே வந்து அவற்றைக் கைப்பற்ற முயன்றதும், பின் அவர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டானது மான ஒரு வரலாறும் அதற்குண்டு. யோகபுரத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியை இடுதுகரை என்பார்கள். இடுதுகரையின் தெற்குமேற்குப் பகுதிகளில் இராணுவத்தின் ஆழ ஊடுருவும் படையினரின் ஊடாடங்கள், அசுமாத்தங்களைக் கீருடை அனியாது நின்று கண்காணிப்பதும் தகவல் தருவதும் அவனது பணி.

பாண்டியன் குளத்தின் இடுதுகரைக்குப் போகும் வயல்கள் சூழ்ந்த கிரால் பாதையில் தனது மிதியுந்தைச் சோர்வாக மிதித்தபடி வந்துகொண்டிருந்தான். வெய்யிலின் காங்கை அழக்கிக்கொண்டிருந்தாலும், பாலியாற்றை அண்மிக்கவும் அவர்களோடு விலையாடி அவளின் சீதளத்தைப் பகிர்ந்து வந்த காற்றலைகள் இவன் முகத்தில் ஒத்தியோதுண்டான் சுகத்தை அனுபவித்தான். பறங்கியாற்றின் படுகைகளில் கசிந்து பொசிந்து உற்பத்தியாகி வயனிக்குளத்தை நிறைத்த பின்னால், இன்னும் பாசனக் காலத்தில் குளத்தை நிறைத்த பின்னால் இருந்துகொண்டுபோல் பாலியாற்று விட்டதை நிறையும் சேர்த்துகொண்டு பாயும் பாலியாறு,

யோகபுரத்தையையும் இடதுகரையையும் பிரித்துக்கொண்டு ஒடி மன்னார் கடலில் சங்கமமாகிறது. பாலியின் படுகையில் இருக்கும் பாறைகளும், ஐந்து பேர் சேர்ந்தாலும் கட்டிப்பிடிக்க முடியாத மொத்தத்தில் மருதமரங்கள் வரிசையாக நிற்பது வும், இச்சமவெளியில் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகாலங்களாக ஓடியிருந்தால் இத்தனை ஆழமான பள்ளத்தாக்கை உண்டாக்கி யிருக்கமுடியும் என்று அவளைக் கடக்கும் போதெல்லாம் என்னுவான்.

வடமத்திய மாகாணத்தில் நல்ல மழை பெய்து மல்வத்துஷயா, கனகராயன் ஆறு, பறங்கியாறு வழிந்து ஓடினாலே பாலியாறும் பெருகிக் குளிர்ந்து ஆர்ப்பித்து ஒடும். இல்லையென்றால் அவனும் மெலிந்து இளைத்து மந்தமாகவே முனகியபடி நடப்பான். ஆற்றின் படுகைகளில் விவசாயம் செய்வோர் பம்புகள்போட்டு கொஞ்ச நஞ்சமுள்ள நீரையும் இறைத்து எடுத்து விடுவார்கள். இப்போதும் பாலி நலிந்து போயே இருந்தாள். பாலிக்கொரு பாலம் அமைக்கவேண்டும் என்கிற இப்பகுதி மக்களின் ஜம்பதாண்டு காலக் கோரிக்கை, இன்னும் கோப்புகளிலேயே பத்திரமாகக் கிடக்கிறது. மாதவன் மிதியுந்தை உருட்டிக் கொண்டு ஆற்றுக்குக் குறுக்காக நடந்தாள்.

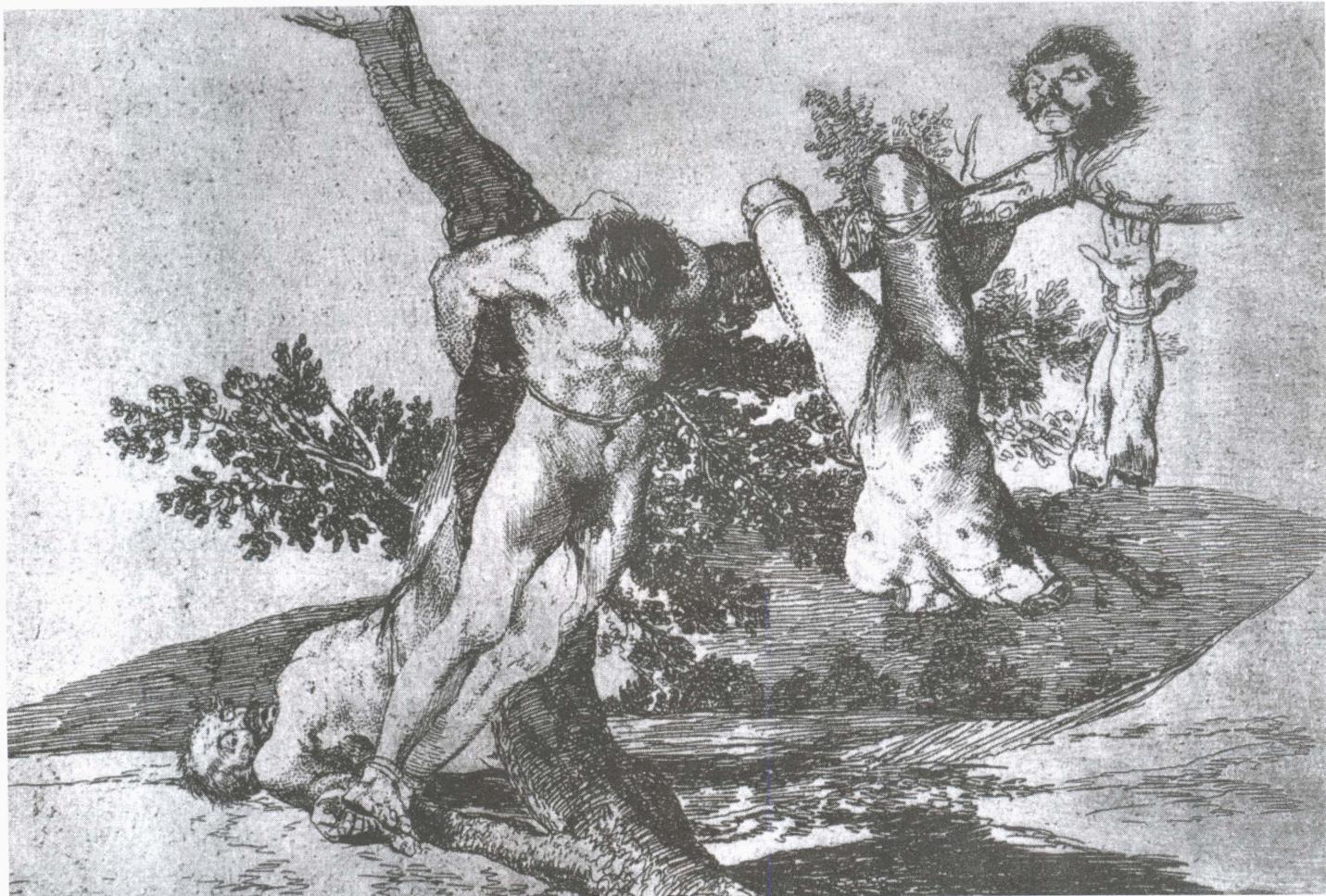
பாலியாற்றுத் தன்னீரில் செய்யப்படும் சமையலுக்குண்டான தனிச்சிவை சொல்லி மாளாது. அவன் வீட்டோடு இருந்த காலத்தில் பல தடவைகள் மிதியுந்தில் குடத்தைக் கட்டிவந்து மொண்டு போயுமிருக்கிறான்.

2

இந்தியா, இலங்கையுடன்பாதுகாப்புதொடர் பாக செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் பேரில் என்று சொல்லிக்கொண்டு, பாக்கு நீரினையில் சிறிய அளவிலான தனது போர்க் கப்பல் களை நிறுத்திவைத்து இலங்கைக் கடற் படைக்கு ஏதேதோ பயிற்சிகளெல்லாம் வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் கடற்பலிகளும் எதற்கு வீண்வெம்பென்று தமது நடமாட்டத்தை மேற்கூக் கடவில் குறைந்துக்கொண்டிருந்தனர். இலங்கை இராணுவம் இதைச் சாதகமாகப் பயன் படுத்தி மன்னார் பிரதேசத்தில் இலுப்பைக் கடவை, விடத்தல்தீவு, அடம்பன் ஆகிய இடங்களில் தன்படைத்தளங்களை ஸ்திரம் செய்துகொண்டதுடன் அதன்ரெது படைப் பிரிவு (2008 டிசெம்பர் மாதத்திலிருந்து) கடற்கரையோரமாக மெல்ல மெல்ல கள்ளியடி, ஆத்திமோட்டை, முண்டம்பிட்டி என அங்குலம் அங்குலமாக முன்னேறி வெள்ளாங்குளத்தில் கனரக போத்து வெடிக்கத் தொடங்கின. ஏக்காலத்தில் மடு,

லும், மேல்நோக்கி வடக்காக ஊர்ந்து நகர்ந்த இராணுவம் நாச்சிக்குடாவில் (இது நொச்சிக்குடா என்பதன் மருவல்) கடற்கரையோரமாக நிலைகொண்டு லபக்கென இரவோடிரவாக ஜெயபுரம், கிராஞ்சி, வேரவில், சுன்னாவில், செம்பன்குன்று என்று முக்கோண வடிவிலமைந்த ஐநாறு சதுர கிலோமீட்டர் பகுதியை விடுதலைப்படுவி களின் பெரும் எதிர்ப்பில்லாமலே கைப்பற்றிக்கொண்டது. நிஜத்தில் அப்பிரதேசத் தில் விடுதலைப்படுவிகளிடம் எல்லைக் காவலுக்கு வேண்டிய தொகையில் காப்பரண்களும் எதிர்ப்புத் தளவாடங்களும் போராளிகளும் இல்லாதது இராணுவத்தினரின் இத்திடீர் ஊடுருவலுக்கு வாய்ப்பானது. இது விடுதலைப்படுவிகளுக்கும் மக்களுக்கும் எதிர்பாராத அதிர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது. இராணுவத்தினர் தமது இந்நிலையூன்றலை மேற்கு வள்ளி முழு வதையும் தாம் கைப்பற்றி விட்டதாக பிரகடனஞ் செய்ததுடன், அனைத்து ஊடகங்கள் மூலமும் பிரசாரமும் செய்தனர்.

பின் தினமும் ஜெயபுரம், கிராஞ்சி, பனங்காமம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து இராணுவம் ஏவும் எறிகணைகள் ஆலங்குளாம், உயிலங்குளாம் பகுதிகளில் வீழ்ந்து வெடிக்கத் தொடங்கின. ஏக்காலத்தில் மடு,

பழம்பிட்டி, பெரியமடு நிலைகளில் இருந்த இராணுவத்தின் இன்னொரு பெரியஅணி (61) டாங்கர்கள், பவல் வாகனங்கள் சுகிதம் பறங்கியாறு, பாலியாறு என்பனவற்றைத் தாண்டி செட்டிகுளம் நட்டாங்கண்டலை நோக்கி நகரத் தொடங்கவும் உயிலங்குளம், துணுக்காய், ஆலங்குளம், பாண்டியன்குளம், சிவபுரம், இடுதுகரை, யோகபுரம் மக்கள் நிலைமை பொறியில் அகப்பட்டதைப் போலாயிற்று.

இவ்விருமுனைத் தாக்குதலை சமாளிக்கப் போதிய போராளிகள் இல்லாமல் தின்றிய விடுதலைப்புவிகள், வண்ணியின்எல்லா ஊர் களிலுமிழுள்ள வீடுகளிலுமிருந்து பதினெண்தி லிருந்து முப்பது முப்பத்தைந்து அகவைகள் வரையிலான திருமணமாகாத ஆண்கள் அனைவரையும் மீண்டும் பிடித்துச் செல்ல ஆரம்பித்தனர். விடுதலைப்புவிகளையே மீட்பார்களை நம்பி அவர்களுக்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்துகொண்டும், செய்வதற்குத் தயாராகவும் இருந்த இப்பகுதி மக்களுக்கு இதனால் இயக்கம் மீதான அதிருப்தி அதிகரித்தது.

3

ஒரு மரத்தடிகூட அசையாமல், காற்று வீசாமல் அந்தகாரமாயிருந்த ஒரு மாறை வேளையில், யோகபுரத்திலிருந்து இயக்கத் துக்குப் போன போராளிகள் அழகிரியும் மாதவனும் சீருடையில்லாமல் மிதியுந்து களில் ஆத்துப் பறந்து வந்து அனைத்து வீட்டுப் படலைகளிலும் தட்டிச் சொன்னார்கள்: ‘நாச்சிக்குடா, வெள்ளாங்குளத்திலி ருந்து ஆமி உயிலங்குளம் துணுக்காய் ஒட்டன்குளம் நோக்கி ‘றவுண்ட் அப்’ பன்றான். எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு மாங்குளத்துக்குப் போங்கோ.’

சனங்களுக்கு திகைப்பாயும் கோபமாயும் இருந்தது. சரியான உணவுப் பண்டங்கள், மருந்து, எரிபொருள்விநியோகங்கள் இல்லாவிட்டாலும் லக்ஷ்கணக்கான மக்களின் சரணாலயமாயிருக்கும் வண்ணிக்கும் ஆபத் தென்றால்.... வயசானவர்கள் அரசையும் இராணுவத்தையும் நொந்து சபித்தனர்.

‘இனி வண்ணிக்கும் வெள்ளிடி என்றால் எங்கே நாங்கள் போறது?’

‘எல்லாம் பிறகு பேசலாம், இப்போ நின்டு கதைக்கவோ, யோசிக்கவோ ஒண்டுக்கும் நேரம் இல்லை. உங்கள் உயிரைக் காக்கவேணுமெண்டால் முடிஞ்சு அளவில சாப்பிட இருக்கிற பண்டங்களை, தானியங்களை, பண்டபாத்திரங்களை, உடுப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு கெதியில் எல்லோரும் வெளிக்கிடுங்கோ.’

மக்களோடு வண்ணியைக் கைப்பற்றுவது தான் இராணுவத்தின் நோக்கமாதலால், பின்னர் பெரிய அளவில் ஷெல்லுகள்,

எளிகுண்டுகள் அடிப்படைக் குறைத்துக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கில் படையினர் முதலைகள் மாதிரி வீதிகளினாடாகவும் வயல்கள், காடு, கரம்பைசுள்ளாகவும் ஊர்ந்து நகர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர். அரசு இப்போது சொல்வது போன்று அவர்கள் நகர்வைத்தடை பண்ணும் விதத்தில் பெரும் தடுப்பரணக்களோ, நிலக்கண்ணிக்களோ போராளிகள் பக்கத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்தனை பெரும்பரப்பில் கண்ணிகளை விதைப்பதென்பதுவும் இலேசான ஒரு விஷயமுமல்ல.

போராளிகள் செறிவாக இருக்கக்கூடிய இடங்களையும், அவர்களின் ஊடாட்டங்களையும் இந்தியா சுற்றலைட்டுகளின் மூலம் நுட்பமாகக் கவனித்து இலங்கை ராணுவத்துக்கு துல்லியமான தகவல்கள் தரவும், இராணுவம் ஏரிய எரிகணைகளும் ஷெல்களும் அவர்களின் பாசறைகளிலும் அவர்கள் மேலும் விழுந்து வெடித்தன. அவர்களின் தளபதி களுள்ளிட்ட ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகள் நூற்றுக்கணக்கில் காவு கொள்ளப்படவும் மனவுறுதிக்குப் பெயர் போன விடுதலைப்பு விகிருக்கே பெருந்திகைப்பு ஏற்படலாயிற்று. பின் வாங்குவதைத் தவிர வேறு மார்க்கங்கள் இருக்கவில்லை.

பொதுமக்களில் பலரும், ‘நாங்கள் சரணடைஞ்சிட்டுப் போறம். ஒரு இடமும் இனிப்போகேலாது’ என்றார்.

‘சரணடஞ்சாலும் ஒண்டும் நடக்காது, அத்தனைப் பேரையும் ஒண்டாய் போடுவான்.’

‘சரணடஞ்சாலும் உயிரிக்குடியாக்கள்நாறுபேரை பறையனாலங்குளம் உயிலங்குளத்தில ஆமி போட்டிட்டானாம்’, என்றொரு கதை பரவவும் திகைத்துப்போய்ச் சனங்கள் வேறு வழியின்றி, ‘இட்டமுடன் எம் தலையில் இன்னபடி என்றெழுதிவிட்ட சிவன் செத்துவிட்டான்’ என்று சபித்தபடி குடிகளைந்து

வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கின.

மல்லாவியில் ஜெகதீசனும் சிவபாதமும் ஒரு சிறிய பாரவுந்தை மூல்லைத்தீவுவரை வாடகைக்கு கேட்டபோது 20,000 ரூபா கேட்டார்கள். அதை அழைத்து வந்து தம் வீட்டின் முன்விறாந்தையையும் கூடத்தையும் பிரித்து கூரை மரங்களையும் தகரங்களையும் ஓடுகளையும், கொட்டில் போடக்கூடிய மாதிரிச் சில தடி தண்டுகளையும் சேகரித்துப் பட பாரவுந்தில் ஏற்றினார்கள். இன்னும் வீட்டிலிருந்த சமையல்பாத்திரங்கள், வாளி, குடம், கம்பி அடுப்பு, கத்தி, கோடரி, பாய், தலையனை என்று ஏற்றிக்கொண்டு தங்களும் ஜெகதீசனின் சகோதரன் கருணா நிதி மனைவி குழந்தைகள், அயல்வீட்டுக் கோகிலத்தோடு இன்னும் இரண்டொருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு யோகபுரத்திலிருந்து முதலில் மூல்லைத்தீவு நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். தண்ணீருற்றிலும் முள்ளிய வளையிலும் அவர்களுக்குச் சில உறவினர்கள் இருந்தார்கள்.

4

தென்வண்ணியில் தம்மீது விடுதலைப்புவிகள் எதிர்த்தாக்குதல் தொடுக்காததைக் கண்ட இராணுவம் சனாவிலிலிருந்தும் ஜெயபாத்தி லிருந்தும் நகர்ந்து நகர்ந்து அக்கராயன்குளம், குமரபுரம், உருத்திரபுரம், ஸ்கந்தபுரம், பரந்தன், கிளிநெங்சியிலிருந்தும் மக்களைக் கிரட்ட அவர்கள் கிழக்காக தருமபுரம், உடையார்கட்டு, புதுக்குடியிருப்பு நோக்கி ஏவுபாதையில் நகர ஆரம்பித்தனர்.

‘இராணுவம் பரந்தனைச் சூழ்ந்தாயிற்று. இன்னும் இரண்டே நாட்களில் கிளிநெங்சியில் விழுந்துவிடும்’ என்று ஜனாதிபதி பிரகடனாஞ் செய்யவும் மக்கள் உறைந்து போயினர். இவ்விடப்பெயர்வில் பொது மக்களை விடவும் வியாபாரிகளுக்குத் தான் திண்டாட்டம் அதிகம். எந்தப் பொருளை

விடுவது, எதனை எடுத்துச்செல்வது? உழவு இயந்திரங்களையும் பாரவுந்துகளையும், துணை கொண்டுமுடிந்த அளவில் தத்தமது பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு வியாபாரிகளும் ஜனசமுத்திரத்துடன்கலந்து கிழக்கேமுன்னேற்றத்தொடர்ந்தினர். வன்னிப் பிராந்தியத்தினுள், அதுவும் கிளிநொச்சியுள் இலகுவில் இலங்கை ராணுவம் நுழைந்து விட முடியாதென்று தெம்புடனிருந்த மக்களுக்கு, நாச்சிக்குடாவின் வீழ்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்தான் ராணுவத்தின் நகர்வு களும் அதிர்ச்சியளிப்பதாகவும் ஜீரணிக்கக் கஷ்டமானதாகவும் இருந்தது.

கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலிருந்துதரும்புரம், விசுவமடு முத்தையன் கட்டு, உடையார் கட்டுப்பகுதிக்குஒருஇலக்ஷம் மக்கள் இடம் பெயர்ந்திருப்பதாக வாளைவிச் செய்திகள் சொல்லின. சனங்கள் அனைவரும் வெளி யேறிய பின்னால் ஜனாதிபதி அறிவித்தபடி ஆயிரமாயிரம் போராளிகளின் இமப்பில் கைப்பற்றிய கிளிநொச்சியையும் ஆனை யிறவையும் இராணுவம் தேங்கீகள்பறந்து விட்ட தேங்கூட்டைப் பற்றவது போல் பற்றிச் சுவைத்துக் கொண்டாடியது.

இப்போது பரந்தன், கிளிநொச்சியிலிருந்து இராணுவம் ஏறிகளையும் வெல்லுவ களையும் உடையார்கட்டு, தருமபுரம், விசுவமடு, திருவையாறு, முத்தையன்கட்டுப் பகுதிகளுக்கு ஏவ ஆரம்பித்தது. காட்டிலும் றோட்டிலும் வாய்க்கால் வரப்புகளிலும், தினமும் நூற்றுக்கணக்கில் மக்கள் மடிந்து கொண்டிருந்தனர். எங்கும் தீயும் புகையும் அவலமும் கூக்குரலும் கேட்டபடியிருந்தன. மக்கள் கையும் காலும் அறந்து துடித்து விழும் வீடியோப் படக்காட்சிகள் ஜோராப்பிய, கண்டிய தமிழ் தொலைக்காட்சி ஊடகங்களில் ஒளிபரப்பப்படவும் ஊர்ச்சி வசப்பட்டுத் தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர் நாடுகளின் வீதிகளிலும் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஐ.நாவும் மனித உரிமைகள் இயக்கங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க தினமும் கொலைப்படலம் தொடர்ந்தது. ஆனாலும், இலங்கை அரசு ஐ.நாவின் தொடர்ந்த நங்சரிப்பில் லேசாக முனிக்கொண்டுபுதுக்குடியிருப்பு இரணைப் பாலை ஆனந்தபுரத்தை மக்களுக்கான ‘பாதுகாப்புப் பிரதேசம்’ என அறிவித்தது.

5

யோகபுரம் மூன்றாம் யூனிட் மக்களில்; இளையவர்களோ, முதியவர்களோ, நடக்கக் கூடியவர்களைத் தவிர தாமாக இயங்க முடியாதபடி இருந்த நோயாளிகளும் மிக வயசானவர்களும் பெரும் பிரச்சனையானார்கள். அவர்களை என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பாபுலுக் கிழவன், ‘எனக்கு எழுபத்தைந்து வயசாச்ச. என்னால் ஒரு அடி எடுத்து வைக்கமுடியாது. நான் இங்கேதான்

கிடப்பேன். வாற ஆமிக்காரன் என்னைச் சூடுகிறதெண்டால் சுட்டுவிட்டுப் போகட்டும் என்று அடம் பிடித்தார். கட்டிலோடு கட்டிலாக எழுந்து நடமாட முடியாதபடி இருந்தான், முன்னைநாள்போராளி இளமதி. அவன் இப்போ இந்நாள் போராளிகளுக்கு பிரச்சனையாக இருந்தான்.

கைத்தொலைபாடல் கருவிகளில் உரையாடி னார்கள். சற்று நேரத்தில் ஒரு உழவு இயந்திரத்தினை வரவழைத்து இருவரையும் குண்டுக்கட்டாகத் தூக்கி அதன் பெட்டியினுள் ஏற்றினார்கள். இருவரும், ‘எங்களை இங்கேயே கிடந்து சாகவிடுங்கோ’ என்று அவர்களைக் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘நீங்கள் எங்களை மன்னிக்கவேணும். ஒரு வரையும் வீட்டில் இருக்கவிடப்படா தென்பது மேலிடத்து உத்தரவு.’ அன்பாகத்தான் சொன்னார்கள்; ஆனால், அவர்கள் தம் முடிவிலும் செயலிலும் உறுதியாகவே இருந்தார்கள். இவர்களின் கெஞ்சல்கள், மன்றாட்டங்கள் எதுவும் அவர்களிடம் எடுப்பவில்லை. இன்னும் எவராவது தப்பி ஒட்டி இருக்கிறார்களா என்பதைப் போராளி கள் ஒவ்வொருவீடாகச் சென்றுபார்த்து உறுதி செய்தனர்.

மரச்சட்டங்களால் ஒரு ஸ்டிரெஸ்சர் செய்து அதிலேயே படுத்தபடிக்கு இளமதி உழவு இயந்திரப் பெட்டியில் ஏற்றப்பட்டிருந்தான். போகுமிடத்தில் பதுங்குழிகள் தோண்ட வேண்டியிருக்கும் என்கிறகனிப்பில்மக்கள் பலரும் தங்களிடமிருந்த மண்வெட்டிகள், பிக்காஸ்களையும் எடுத்துக் கொண்டனர். கொட்டில்களில் ஆண்டுக்கணக்காக பாவ ணையின்றி நின்ற பல மாட்டுவண்டிகள் மாடுகளுடனும், இல்லாமல் கை இழுவையாகவும் வீதியில் நகரத் தொடங்கின. துணுக்காய் மாங்குளம் வீதி நாற்பது வருஷங்களாக பராமரிக்கப்படாது, குன்றுங்குழியுமாக இருக்கிறது. யோகபுரத்தின் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம், நாலாம், ஐந்தாம் யூனிட்டின் உள்குறுக்கு வீதிகள் அனைத்தும் இன்னும் தார் கண்டறியாத கிரவல் மனவீதிகளே. இழுத்து வரப்பட்ட வண்டிகள் மேடும் பள்ளுமான கிரவல் வீதிகளில் உருளும்போது எழுப்பிய ‘நறநறச் சத்தம் பற்களைக் கூசவைத்தன.

ஒவ்வொரு வெல் வெடிக்கும் போதும், அதன் சத்தத்திலிருந்து அது எவ்வளவு தொலைவில் ஏவப்படுகிறது; ராணுவம் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறான் என்பதைத் துணிய இப்போது மக்களும் பழகி விட்டிருந்தனர்.

யோகபுரம் மூன்றாம் யூனிட்டில் வேலுப் பிள்ளையர், சபாபதியர், செல்வநாயகம் எனும் மூன்று பேரது உழவு இயந்திரங்களே, மச்சோடும் ஒடக்கூடிய நிலையிலும் இருந்தன. ஒவ்வொரு உழவு இயந்திரங்களும் பெட்டிருந்தன.

களினதும் பெட்டிகளில் விரிக்கப்பட்ட படங்குகளிலும் சக்கரங்களின் மட்காப்களிலுமாக, வண்டிக்கு சராசரி நாற்பது பேர்கள் ஏற்றப்பட்டனர். வேலுப்பிள்ளையர் பெண்சாதி பார்வதி வன்னிவிளாங்குளம் பொங்கலுக்கென்று நேர்ந்து விளைய விட்டிருந்த பூசணிக்காய்கள் இரண்டையும் வெட்டி, எதுக்கும் உதவுமென்று தங்கள் உழவு இயந்திரத்தின் பெட்டிக்குள் போடார். ஒருவாறு எல்லோரும் புறப்பட ஆயுதத்தாகயில் நடுப்பெட்டிக்குள் இருந்தபடி சாத்திரியார் கதிரேசர்: ‘எம் ஒரையடாபிள்ளையன், ஒரு அரை மணித்தியாலம் பொறுங்கோ’ என்றார்.

‘எம்மூரையும் கிமூரையும் செல்லுகள் மல்லாவி ஆஸ்பத்தரி காண வந்துவந்து விழுக்காம். இஞ்சவர இன்னும் நேரம் கனக்கடுக்காது’ என்று அவசரப்படுத்தினான் சாந்தன்.

‘நல்லதுக்கு குடுத்திக் காலமில்லை...தெரிஞ்சபடிக்கு செய்யுங்கோராசாவை.’ வெத்திலைத் தம்பர் கேட்டார்: ‘சாத்திரியாருக்கு ஊர் எங்கே ஏழாலை, மல்லாகப் பக்கமோ?’

‘எப்பிடித் தெரிஞ்சுதோ?’

‘அவைதான் உந்த குடுத்தி பாவிக்கிறவை.’

‘ஆமோ.. அதெல்லாஞ்சிதான் ஆனா, இந்தப்புறப்பாடு ஒன்றும் நல்லதுக்கு மாதிரித் தெரியேல்லை.’ பெருமூச்செறிந்தார்.

கோப்பாய் கமலா அக்கா, மேசன் வேலைக்குப் போன இடத்தில் தனது மகன் சன்முகத்தை, உடுத்துறை வேலுப்பிள்ளையர்மனுவீபாக்கியமக்கா தன்றைவிளைஞ்சுகுமரைக் காட்டி வளைக்கப் பிடிச்சுப் போட்டாளென்று, அந்தக் குடும்பத்தோடு இப்போ பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களாகப் பேச்சல் பறைக்கல் இல்லை. மிளகாய் கன்றுகளுக்கான மேட்டு நில நீர்ப்பாசனத்தின்போது அம்பலவானர் வீட்டுக் காரருக்கும் கந்தவனம் குடும்பத்துக்கும் பாசன நீர்ப்பங்கிட்டில் ஏற்பட்ட ச்சரவுகைகலப்பாகிப் போனதால் அந்த இரண்டு குடும்பங்களும் ஆண்டுக்கணக்கில் சங்காத்தமில்லை. இப்படி அங்கங்கே அயலவைக்குள்ளே பிக்கல் பிடுங்கல்கள் இருக்கிறதும் சகஜம்தானே. ‘இனிஉள்ளதுவாழ்வாசாவா’ என்று ஒருவருக்கும் தெரியாத நிலையில், மூன்றாம், நாலாம், ஐந்தாம் யூனிட்டின் உள்குறுக்கு வீதிகள் அனைத்தும் இன்னும் தார் கண்டறியாத கிரவல் மனவீதிகளே. இழுத்து வரப்பட்ட வண்டிகள் மேடும் பள்ளுமான கிரவல் வீதிகளில் உருளும்போது எழுப்பிய ‘நறநறச் சத்தம் பற்களைக் கூசவைத்தன.

யோகபுரம், சிவபுரம், பாண்டியன்களும், நட்டாங்கண்டல் பகுதிகளில் குடியேற்றத்திட்டங்களில் இருந்த மக்கள்; 1995 சூரியக்கதிர் தாக்குதல்/படையெடுப்பின்போது குடாநாட்டை விட்டு வந்த மக்கள், வன்னியின்

ஆதிக்குடிகளுமாக, கிழக்கு வன்னியில் வாழ்ந்திருந்த அனைத்து மக்களும் கையில் எடுக்கக்கூடிய அளவுக்குத் தானியங்கள், சாக்கு, பாய், கைலாந்தர், அன்ன பொருட்களோடு வீதிகளில் போராளிகளினதும் அவர்களின் அனுசரணையாளர்களினதும் முன்நடத்தவில் மாங்களத்தின் திசையில் கிழக்காக நடக்கத் தொடங்கினார்கள். சரித்திரம் அறிந்திராத அவ்விடப்பெயர்வுத் தொடரில் மக்களுடன் சேர்ந்து பத்துப் பன்னிரண்டு உழவு இயந்திரங்களும், எழுபது எண்பது மாட்டுவண்டிகளும், எண்ணிக் கையிலடங்காத மிதியுந்துகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. இழுவை மாடுகள் கிடையாதவிடத்து மக்களில் சிலர் வண்டிகளை கைகளாலேயேதளிக்கொண்டு சென்றனர். ஏனைய உழவு இயந்திரங்களில் இளமதி யைப் போல ஸ்டிட்ரெஸ்சரினுள் ஏற்றப்பட்ட வேறும் சில உடம்புக்கு முடியாத நோயாளி களும் முதியவர்களும் குழந்தைகளும் அனுக்கத்தில் பிரசவித்த தாய்மார்களும் இருந்தனர். இன்னும் அவற்றில் ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரினதும் அரிசி, கிழங்கு, காய்கறி களாடங்கியசிறுசிறு உரப்பைகளைவைத்துக் கொண்டுவர அனுமதித்தனர். போதாத அவலத்துக்கு எங்கிருந்து ஏவுகிறார்களென்று அனுமானிக்க முடியாதபடி சில ஏறிகணை களும் ஷல்களும் ‘இஷாக் இஷாக்’ என்று அவர்கள் தலைக்கு மேலால் சென்று கொண்டிருந்தன.

வன்னிப் பகுதிக்கான உணவு, மருந்துப் பொருட்களோடு எரிபொருள் விநியோகத் தையும் அரசு மட்டுப்படுத்தியதால் அறவே பெற்றோல் டைல் இல்லையென்றானது. சிலர் திருட்டுத்தனமாக இராணுவத்திடம் விட்டர் நானுறைக்கும் ஜனாறுக்கும் வாங்கிய மசைல் கொஞ்சமாக ஒளித்து வைத்தி ருந்தனர். இயங்கக்கூடிய சில உழவு இயந்தி ரங்களும் டைல் இல்லாமையால் கொட்டில் களிலேயே கிடக்க விடப்பட்டன.

மூன்றாம் யூனிட்டிலிருந்து புறப்பட்ட உழவு இயந்திரங்களில் வந்துகொண்டிருந்த பொன் னம்பலம், கருணாநிதி, மரியதாஸன், சம் பந்தன் போன்ற இளைஞர்களும் ஓரளவு சுக்தேகிகளும் வவுனிக்குளம் சந்தியில் இறங்கிக் கொண்டு நடப்பதற்குச் சிரமப் பட்ட சில பெண்களையும் முதியவர்களையும் ஏற்றிக்கொண்டனர்.

இடம்பெயரும் இந்த ஜனசமுத்திரத்தில் கணிசமான அளவில் போராளிகளும் இருக்கத்தானே வேண்டுமென கணிப்பில் இராணுவம் வீதியில் சென்றுகொண்டிருந்த சனங்கள் மீதும் தொடர்ந்து ஷல்களைவீசித் தன் கைவரிசையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கவும், சிலர் காடுகளில் இறங்கி நடக்கவும் முயற்சித்தனர். ‘ஜிவ்’ வென்று கூவிக்கொண்டு மிகப் புதிவாக சில ஷல்கள் வரவும், சனங்கள், ‘அறுதலிபிள்ளை

யள் ஷல்லடிக்கிறாங்கள்டா; எல்லாரும் கீழ கிடவுங்கோ; கிட கிட கிட’ என்று கூச்சலோடு, அவை அணிஞ்சியன்களத்து மூலம் ஒட்டறுத்தகுளத்திலும் இடம்பெயர் அணியின் மேல் விழுந்து வெடித்தன. சனங்கள், ‘ஓ’வென்று போட்ட கூச்சல் நெடு நேரத்துக்குக் கேட்டது. விழுந்து வெடித்த இரண்டு ஷல்களும் ஒவ்வொரு இடத்து மூலம் தலா ஒவ்வொரு உயிரைக் காவுகொண்டன. அணிஞ்சியன்களத்தில் ஒரு பள்ளி ரண்டு வயசுப்பையென்; ஒட்டறுத்தகுளத்தில் ஒரு நாற்புது வயது குடும்பஸ்தர். நின்று பார்த்து ஒன்றுமாகாது. பந்தங்கள் பதறிக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்க, சீரிய குருதியின் வெம்மை தணியமுன்னரே, வீதியோரமாக அடக்கம் செய்துவிட்டு மேலே நகர்ந்து கூட்டம். நீண்ட இந்த மனித அணியின்மீது மீண்டும் மீண்டும் அங்கும் இங்குமாக ஷல்கள் வந்து விழுந்த படியிருந்தன. ஷல்லின் சிதைவுகள் பட்டு விரல்கள் அறுந்தவர்கள், விலாவில் சிராய்த்தவர்கள், கையிலோ கால்களிலோ தசைகள் பிடுங்குப் பட்டவர்களை இழுத்து வந்து வண்டிகளி லும் உழவு இயந்திரத்தின் பெட்டிகளிலும் முதலிடம் கொடுத்து ஏற்றினர். பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. இத்தனை உற்பாதங்களிருந்தும் இராணுவம் வருவதற்குள் மக்கள் எப்படியோ முன்னேறிச் சென்று விட்டார்கள்.

முதலில் போன உழவு இயந்திரங்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து வன்னி விளாங்குளத்தை அடையவே அந்தி சாய்ந்து இருட்டத் தொடங்கியது. ஷல்களின் வீழ்ச்சியும் சற்றுத் தனிவது போலிருந்தது. எதுக்காக, எங்கே போய்கொண்டிருக்கிறோ மென்று தெரியாத குழந்தைகள் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தன. அனைவருக்கும் தாங்கமுடியாத பசியும் தாகமும். தண்ணீர் மொள்ளும் தாகந்தீர்க்கவும் அம்மன் கோவில் கிணத்தில் நீண்ட நிரையுண்டானது. அம்மன்கோவில் பொங்களின் போது கூடுவதைவிடவும் நிறைந்த சனக்கூட்டம் ஆங்காங்கு அடுப்புகள் மூட்டி பானைகளையும் முட்டிகளையும் வைத்துக் கொண்டு கையில் எடுத்து வந்த தானியங்களை வைத்து ஏதேதோ பண்ணினர். முதலில் வெந்த பானையிலிருந்து குழந்தைகளுக்கு சாதங்கள் ஊட்டப்பட்டன. களைத்துப்போயிருந்த ஜனங்கள் அங்கங்கே துவண்டு படுத்தன. அவர்கள் தம் கால்வலி, தலைவலி, வயிற்றுவலி, அன்ன உடல் உபாதைகளையெல்லாம் கண்டுகொள்ளா திருக்கப்பழகலாயினர். மறுநாள் விடிகாலையிலேயே பயணம் ஆரம்பமாகியது.

7

இவ்வேளை மூல்லைத்தீவில் பெருந்தொகையில் கடற்படையும் இராணுவமும் வந்திருங்கத் தொடங்கியது. அனைவரையும்

விடுதலைப்புவிகள் மூர்க்கமாக எதிர்த்துப் பார்த்தனர். ஆனாலும், அவர்கள் கடலில் இருந்து ஏவிய கணைகளையும் பீரங்கியையும் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. இவர்கள் நாலுபடகில் புறப்பட்டால் கடற்படை நாற்புது டோராக்களிலும் மிகை வேகங்கொண்ட கொண்ட பெரும்படகுகளிலும் வந்து தாக்கியது. மூல்லையும் அவர்கள் வசமாகி விட்டதென்று வாளொலியில் செய்திகள் வந்தன. புலியினரின் எதிர்ப்பொன்றும் பெரி தாக இருக்கவில்லை என்பதை வாளொலி மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. ஒட்டிசுட்டானை நெருங்கும்போது மூல்லைத்தீவு மற்றாக அவர்கள் வசமானது உறுதியானது. இனி அங்கு போவது அத்தனை உசிதமல்ல. மூல்லைத் தீவுக்குத்தான் போக முடியாவிட்டாலும், மூள்ளியவளை தண்ணீருற்றிலுள்ள உறவு களுடனாவது தங்கலாமென்று வந்த ஜெக தீசனுக்கும்சிவபாதத்துக்கும்சுப்தநாடிகளும் ஒடுங்கி மேற்கொண்டு என்ன செய்வ தென்று தெரியவில்லை. யோகபுரத்துக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்களுக்கு இடவசதி கள் ஏற்படுத்திக்கொடுத்ததாமேதம் வீட்டையும் பிடிங்கிக்கொண்டு புறப்படவேண்டியாகிவிட்ட அவலத்தை நினைத்தான்.

கருணாநிதியின் மனைவி கமலம், பாரவுந்தில் தங்களுடன்கூட அவனையும் வருமாறு எவ்வளவோ வற்புறுத்திக்கேட்டும் ‘தான் சனங்களோடான் வருவேன்’ என்று பிடி வாதமாக மறுத்துவிட்டான் அச்சுமுக்காரி. அவன் மகள் ஆதர்ஷா பாரவுந்துள் பயணம் முழுவதும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். ‘எனம்மா அப்பா எங்களோட வரேல்லை?’ ‘இப்போ நாங்கள் எங்கே போறம் அம்மா?’ ‘என் இராணுவம் எங்களைத் தொரத்துது?’ ‘அம்மா நீ அழுவாதை... நான் இனி யொண்டுங் கேட்க மாட்டன்.’

ஒட்டிசுட்டான் புதுக்குடியிருப்பு சந்திக்கு அணுக்கமாக பாரவுந்துக்காரன் இனிப் போகேலாது என்றுவிட்டு, அவர்களது பொருட்களை வீதியோரமாக இறக்கி வைத்து விட்டுப் போய்விட்டான். அவனையும் குறைசொல்ல முடியாது. அவனும் பிழைக்கத்தானே பார்ப்பான்.

அனைவருக்கும் அகோரப்பசி. இருந்த பண்டங்களைக் கொண்டு, சில சள்ளிகளைச் சேகரித்து அடுப்பு மூட்டி, சமையல் என்று சொல்லி ஒன்றைப்பண்ணிச் சாப்பிட்டு விட்டு, அத்தனை பொருட்களையும் வீதியிலேயே கிடக்கவிட்டுவிட்டு ஒட்டுசுட்டான் பாதையில் இருவரது குடும்பமும் சன மோடு சனமாக கையில் சில அலுமினியப் பாத்திரங்களையும் இரண்டு கோணிப்பைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினர்.

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் டேவிட் ஜியா வின் வழிநடத்தலில் யோகபுரத்திலிருந்து கருணாநிதி, குலசிங்கம், பொன்னம்பலம், செல்வரத்தினம், நவரத்தினம், அசோக், கிருஷ்ணமூர்த்தி, பூர்காந்தன், பவான், மைக் கேல், மரியதாஸன், அரியநாயகம், சாந்தன், காசிநாதன் ஆகிய சமூக உணர் வள்ள பதினெந்து இளைஞர்கள் காந்திய இயக்கத்தில் ஒன்றினைந்தனர். யோகபுரம் சன சமூக நிலையம் இரவு வேளைகளில் அவர்கள் தமதுகலந்தாசோனைகள் செய்யும் சந்திப்பு நிலையமுமாயிற்று. மக்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் சமூக சிர்திருத்தங்களின் அவசியம் பற்றிப் பேசுதல், நாடகங்கள், வீதிநாடகங்கள் மூலம் சமூகசீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்புதல் நீர்ப்பாசன வாய்க் கால்களில் வளர்ந்திருந்த சிறு மரங்களை கொடிகளை வெட்டித்துப்புரவு செய்து நீர் சுமுகமாக ஓட வழிசெய்தல், பொதுச் சிரமதானப்பணிகள் மூலம் தாரிடப்படாத கிராமத்தின் வீதிகளைக் கிரவல் போட்டுச் செப்பனிடுவது. என்பதைசமூகப்பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் இவ்விளைஞர்கள். பின்னர் சந்திரிகா அம்மையாளின் அரசு குரியக்குதிர் எனப் பெயரிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் தாக்குதல் தொடுத்தபோது, குடாநாட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வண்ணி நாடி வந்தமக்களுக்கு கொட்டில் மனைகள் அமைத்துக்கொடுத்தல், அங்கங்கு குழிகள் வெட்டி கழிப்பறைகளை அமைத்துக் கொடுத்தல் என முழுமுரமாகப் பொதுப் பணிகள் செய்து கொடுத்தவர்கள். ஒவ்வொரு குடியேற்றக்காரர்களும் தத்தம்வளவு களுள், நாலைந்து குடும்பங்கள் கொட்டில் கலோ, ஒத்தாப்புக்கலோபோட்டு ஒரு முட்டி யைவைத்துக்கொண்டுபிழைத்திருக்கிறோம் கொடுத்த கிராமம் யோகபுரம். எல்லோரும் இளைஞர்களானதால் அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் விடுதலைப்புலிகளின் அனுசரணையாளர்கள், எதிர்ப்பாளர்கள், விமர்சகர்கள் என வெவ்வேறு பார்வைகளுடன் இருக்கவே செய்தனர். காந்திய இயக்கம்விடுதலைப்புலி களுக்கான பிரசாரவேலைகளைத்தான் செய்கிறதோ என்கிற சந்தேகத்தில் இத்துடிப்பான இளைஞர்கள் அத்தனை பேரையும் கைது செய்து ஆறுமாதங்கள் சிறையில் அடைத்தது. சம்பந்தனும் ஜெகதீசனும் சிவபாதமும் பிறிதொரு இயக்கத்துக்காக நின்று உழைத்த வர்கள். அவ்வியக்கம் முடக்கப்பட்டவுடன் ஏனைய இளைஞர்களைப்போல விடுதலைப்புலிகளின் அனுதாவிகளாக இருந்தாலும் விமர்சகர்களாகத்தான் இருந்தார்கள்.

8

மூல்லைத்தீவை இராணுவம் கைப்பற்றி யானதும் கால்நடையாக வந்த சனம் மாங்குளம் போகாமல் வீதியைக் குறுக்கறுத்து காட்டுக்கூடாகப்பனிக்கங்குளம் கொக்காவில் திசையில் நடக்க ஆரம்பித்தது. சில இடங்களில் வயல்களில் வெள்ளம் நின்றது.

சேறு சக்தியும் சமூகமாக நடக்க விடாது துன்பம் செய்ததன் நாயுருவியும் தொட்டாற் சுருங்கியும்பிறாண்டியதில்சனங்களுக்கு கைகாலெல்லாம் கீறலும் வலியும். அவர்களாலும் ஒரு பகல்பூரா நடந்ததில் இரணை மடு முத்தையன் கட்டுக்கே வர முடிந்தது. மேமும் பள்ளங்களும் நிறைந்த காட்டுவழியிப் பாதைகளினுடாக வண்டிகளை உருட்டிச் செல்வது சிரமமாதலால், முதியவர்களை ஏற்றிய வண்டிக்காரர், ஒலுவமுடுவரை தள்ளிச்சென்று அங்கிருந்து மேற்காக வண்டிப்பாதையில் வமடு நோக்கிச் சென்ற னர். பசியும் களைப்பும் காலோய்ச்சலும் சனங்களுக்கு அடுத்து எங்கே போவதென்று தெரியவில்லை.

இப்போது கருணாநிதி ராஜினாமா நாடகங்களுக்கு வேஷங்கள் போடத் தொடங்கவும், அதை நம்பிய வெளி விவகாரங்களுக்கான அமைச்சர் பிரணாப் முகர்ஜி ஒடேடி வந்து அவரைச் சந்தித்து சமாதானம் பண்ணுகிறார். அநேகமான உழவு இயந்திரங்களும் ஒட்டு சுட்டான் பாதையையே தேர்ந்தெடுத்தன. முதலில் சென்ற இயந்திரங்கள் உடையார் கட்டில் புதுக்குடியிருப்பில் ஆங்காங்கே சனங்களை இறக்கிவிட்டன. யோகபுரத்து இளைஞர்கள் மசல் உள்ள உழவு இயந்திரக்காரர்களை, ‘வாங்கிற காசை வாங்குங்கோ. தயவுசெய்து திரும்பிப்போய் வண்டிகளில் வந்துகொண்டிருக்கிற உடம்புக்கு இயலாதவர்களை ஏற்றிவாங்கோ’ என்று கெஞ்சியதில், இரக்க குணமுள்ள உழவு இயந்திரக்காரர்கள் சிலர் திரும்பிவந்து அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு வரவும் செய்தனர்.

வேலுப்பிள்ளையரின் உழவு இயந்திரப் பெட்டிக்குள் இருந்த சின்னம்மா கிழவி, எந்நேரமும் பிலாக்கணம் வைத்து அழுது கொண்டிருந்தார். அவரது மருத்துவத்தாதி பணியிலிருந்து ஒய்வுபெற்றிருந்த மகள் பாகேஸ்வரியை விடுதலைப்புலிகள் தமக்களை ஏற்றிக்கொண்டு வரவும் செய்தனர்.

கான மருத்துவமனையில் பணி செய்வதற்காக அழைத்துப்போயிருந்தனர். ‘தன் பிறகும் இரண்டொருதரம் வீட்டுக்கு வந்து போயிருக்கிறார். ஆனால், இப்போஆறுமாதமாக அவர் வரவுமில்லை. ஒரு தொடர்பு மில்லாமலுமிருக்கிறாள்’ என்று இவர்கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். சீருடையில் போராகிரிகளை எங்கே பார்த்தாலும், ‘ராசா எங்கட பாகேஸ்வரியைப் பார்த்தி யளா மோனை நேர்ஸா. அவளை ஒருக்காவந்து என்னை வந்து பார்த்திட்டுப் போகச் சொல்லுங்க ராசா. ஒருக்காப்பாத்திட்டுப் பிறகு அவள் எத்தினை நாளைக் கெண்டாலும் உங்களோடை அங்கே நிக்கட்டும்’ என்று அரற்றுவார்.

‘முன்னொருக்கால் சுனாமி எண்டு புதுப்பேரோட ஒண்டு வந்து அள்ளிக்கொண்டு போக்குது சனங்களை... இப்போ இந்தப்போர் இடியேறு வந்ததாலை மனுஷனே மனுஷனைக் கொல்லுறான். புத்தனுடைய சிலைகள் பரவின அளவுக்கு, அவன் போதனைகள் பரவவில்லையே நாட்டில். இட்டமுடன் எம்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவன் செத்து விட்டானே’ என்று புலம்பினார் சின்னத்தம்பிகிழவன்.

செல்வநாயகத்தார் சொன்னார்: ‘இவங்கள் தங்களாலை ஏலாதெண்டால் சர்வதேச சமூகத்தைக் கூப்பிட்டு இனி நாங்கள் சமாதானமாய் போறம்... நீங்கள் தாறு எதையென்றாலும் கெதியாய்த் தந்து தொலையுங்கோ என்று சொல்ல வேண்டியதுதானே... ஏன் இப்பிடிச் சனங்களைத் தெருவிலும் காட்டிலுமா உத்தரிக்க விட்டு அதுகளின்றை பழியையும்தலையில் அள்ளிக்கட்டுறாங்கள். இறுதி யுத்தம், ஆயுதம் வாங்கவேணுமென்று வெளிநாட்டுச் சனத்திட்ட வறுகின்து போதாதென்று எங்களிட்டயுமல்லே அள்ளினவங்கள். அப்ப

வாங்கின ஆயுதங்களை எடுத்துவைச்சு ஆழியைத் திருப்பி விரட்ட வேண்டியது தானோ?

‘அப்பிடியில்லைநாயகத்தார்.நமக்கு ஆயுதங்கள் வந்த கப்பலுகளை இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் மூஷ்கடிச்சுப் போட்டாங்கள்லே. அதோட, ஆயுதங்கள் மட்டுமில்லை, போராடுகிறதுக்கு போராளிகளும் வேணும். எங்களுடைய சுதந்திரத்துக்காகத் தான் அவங்களும் ஊனுறங்கமில்லாமல் காடுகரம்பையென்று அலைந்தும் தங்களின் உயிரைக் கொடுத்தும் போராடுறாங்கள். அதைத்தான் எல்லாரும் கண்கொண்டு பார்க்கிறம். இன்னும் இருக்கிற குறைநிறையை, போதாமையை எப்படி நாம் நிவர்த்திக்கலாமென்று சிந்திக்கவேணுமே யொழிய, சும்மா ஒரு பக்கத்தால் தட்டையாய் சிந்திக்கிறதாலயும் பேசுற்றாலயும் பிரயோசனமில்லை.’ பொன்னம்பலம் சொன்னான்.

செல்வநாயகம், ஒருநேரம் யோகபுரம் கிராமசபைத் தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆதரவில் செய்ச்சையாய் நின்று போட்டியிட்டு மண் கவ்வினவர். அவரின் உழவு இயந்திரத்தில் வரவேண்டி இருந்ததால் யாரும் அதற்கும்மேல் அவருடன் விவாதிக்க வேறுயாரும் முனையவில்லை. ‘போராளிகளின் காதில் விழுந்தால் உதைபடுவார்’ என்று மட்டும் நினைத்தனர்.

இளமதி, ‘அப்பா இந்த உற்பாதங்களைக் காணாமல் செத்துப்போனதுதான் நல்லது’ என்று நினைத்தான். அவனது அப்பா அழக சிங்கமும் நெடுங்காலமாக இயக்கத்துக்குத் தேவையான பொறியியல் உதவிகள், மருத்துவமனை ஆயுதக்கிட்டங்கிகள் பாதுகாப்பு அரண்கள், அன்ன விஷேச பாதுகாப்பு பங்கர்களின் கட்டுமானப்பளிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் சேவையாற்றி வந்தார். அக்காலத்தில் அவருடைய குருதியில் கொழுப்பின் அளவு அபரிமிதமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. போர்க்காலச் சூழலில் அதைக் கவனிக்கவோ, தனிப்பதற்கான வைத்திய உதவிகளைப் பெறவோ முடியாமல் போனதில் திடீரென ஒருநாள் வந்த மாரடைப்பு அவருக்கு மரணத்தையும் கொண்டு வந்தது. ‘இப்போது அவரும் இருந்திருந்தால்மனசமிக்கங்கூடியிருப்பார்’ என அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

கருணாநிதி மட்டும் சாத்திரியாரைச் சீண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

‘சாத்திரியாரே இத்தனை மனித அவலம் எதனாலை வந்தது. எந்தத் தோறாக் கிரகம் பார்த்ததுங்கோ... புதுசாவால்வெள்ளி ஏதும் முளைச்சதால் இப்படியாகுதா. இதுக்கு உங்கள் சாஸ்திரம் என்னதான் சொல்லுது?’

முதலில் மூல்லைத்தீவுக்கெனப் புறப்பட்ட ஜெக்சிசன் குடும்பமும் கருணாநிதியின் குடும்பமும் சிவபாதம் குடும்பமும், உடையார்க்டிடில் சந்தித்துச் சேர்ந்துகொண்டன. உடையார்கட்டைஅடைந்தசனத்தில் இடைவழியில் காயம்பட்டவர்களை அங்கிருந்து புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரிக்கு அனுப்பி னர் தொண்டர்கள். அங்கும் உயிர்காக்கும்மருந்துகளோ, வேண்டிய அளவுக்கு மருத்துவர்களோ இல்லாமல் தினறிக்கொண்டிருந்து ஆஸ்பத்தரி. அதன் வளவுக்குள் இருந்தாலேபோதும் என்கிற மனநிலையில் இருந்த காயம்பட்டவர்களில் பலரும் தரையிலும் நெகிழித்தாள் களிலுமாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்தனர். சிலர் வெளியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரங்களில் சாக்கு அல்லது பாய்களை விரித்தும் கிடத்தப்பட்டனர். சனங்களிடம் பணமில்லை, கடைகளில் பொருகளில்லை, குளிப்பில் லை, தூக்கமில்லை, உத்தரித்தலைந்தனர். அதுவும் குழந்தைகளை வைத்திருந்த குடும்பங்கள் பட்டதுயரம் சொல்லி மாளாது.

மக்களுடன் போராளிகளும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, அரசு, இரசாயனக் குண்டு களையும் செல்களையும் வீச வீச அப்பிரதேசத்தில் மரணங்கள் மேலும் மலிந்தன. அவயவங்களை இழந்த மக்களும் விலங்குகள் போல் இறந்த மக்களும் இறைந்து கிடந்தனர். அத்தனை கேவலமாகத் தமிழ் உயின்களில் விவையும் மதிப்பும் தாழ்ந்துபோய் இருந்தது. இறப்பவர்களுக்காக அழவும் அவர்களை எடுத்துப் புதைக்கவும் மனிதர் இல்லாது போயினர்.

புதுக்குடியிருப்பு சந்தைப் பள்ளிக்கூடம் எல்லாம் சனங்கள் நிரம்பி வழிந்தார்கள். அங்கிருந்து மந்துவில் இரட்டைவாய்க்கால் வெள்ளாம்புள்ளி வட்டுவாகல்வரையில் வீதி நிறைந்த சனக்கூட்டமாக இருந்தது. அரசு புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரியில் சிகிச்சை வழங்கப்படுகிறது என்பதற்காக அதற்கும் குண்டுவீசி அதை நிர்மலம் செய்தது.

‘புதுக்குடியிருப்பு ஆஸ்பத்தரி மீது எதற்காக குண்டுகளை வீசினீர்கள்?’ என வெளி நாட்டுப் பத்திரிகையாள் ஒருவர் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் கொத்தாபாய ராஜ பகஷவிடம் கேட்டபோது, ‘புதுக்குடியிருப்பு போர்வாயம். அங்கு ஆஸ்பத்தரியைல் லாம் மூடியாகிவிட்டது. அங்கு போகவும் மருத்துவம் பார்க்கவும் யாருக்கும் அனுமதியில்லை. அங்கு குண்டுகள் விழுவதையிட்டு ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இவர்களையார் அங்கே போகச் சொன்னார்கள்?’ என்று கோபமாகக் கேட்டார்.

விசுவமடு, தருமபுரம், உடையார்கட்டு, தேவிபுறத்தில் மரணங்கள் மலியவும் உழவு இயந்திரங்கள் அங்கங்கே நிறுத்தப்பட்டன.

சனங்கள் பெருவாரியாக காட்டைக் குறுக்கறுத்தும்வயல்களினாடாகவும்வள்ளிபுனம், புளியம் பொக்கணை, இரண்ணப்பாலை, ஆனந்தபுரம், மாத்தளன், புது மாத்தளன் என்று இடம்பெயர்ந்தார்கள். பாதைகள் ஒன்றும் சுமகமானதாக இல்லை. பெரும்பாலான வயல்களில் வெள்ளம் நின்றது. எங்கும் சேறு சக்தியும் சதுப்பும்.

தன்னீருற்றுவிருந்து வந்த சனங்கள் மூல்லைத்தீவு, நந்திக்கடல், வட்டுவாகல் கடலேரிக்கரையோரம் முழுவதும் தூருவங்களில் பெங்குயின்கள் நிற்றுபோல நிற்கலாயினர். அங்கும் ஷெல்கள் வந்து விழத்தொடங்கவும் சனக்கூட்டம் கடற்கரையோரமாக வடக்காக மாத்தளன் மூல்லை வாய்க்கால் நோக்கி நகர்ந்தது. புது மாத்தளன், மாத்தளனில் கூடிய சனங்களின் தொகை ஒன்றரை லக்ஷம் வரையிலாவது வரும். ஒதுங்க இடமில்லாதிருந்துவர்களை வெய்யிலும் தம்பாட்டுக்கு வாட்டியெடுத்தது. பசியில் சனங்கள் முகட்டை, கொவ்வை, மூளைக்கிரை, முருங்கையிலை, வாழைக்குருத்து, தண்டு, கிழங்கு போன்ற வற்றையெல்லாம் அவித்தும் அவியாமலும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். இன்னும் போவதாயின் கிழக்குக் கடலுக்குள் இறங்குவதைக் கல்வி வேறு போக்கிடம் இல்லை என்றானது. ‘இனியும் எங்களை எங்கே போகச் சொல்லுது அரசு?’ ஒருவருக்கும் பதில் தெரியவில்லை.

கலைஞர் குழாம் டில்லிக்குச் சென்று பேசி, அவர்கள் தாங்கள் ‘ஸ்ரீலங்கா அரசிடம் போரை நிறுத்தச் சொல்லுகிறோமென்று உறுதிமொழி’ வழங்கியவுடன் திரும்பி வந்து மெல்ல வேஷங்களைக் கலைத்துப் போடுகிறது.

சனங்கள் அச்சுப்பு நிலங்களில் உ, ஃ, க, யு எழுத்துக்களின் வடிவில் பதங்குக் குழிகளைத் தோண்டத் தொடங்கினார்கள். யோகபுரத்து இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உ வடிவில் பாரிய பதங்குக் குழியொன்றை வெட்டினார்கள். பசியும் குழி தோண்டிய களைப்புமாய் துவண்டு போயிருந்தவர் களைப் பார்த்து யோகபுரத்திலிருந்து அக்கப்பாடுப்பட்டு எடுத்து வந்த பூசனிக்காய்களில் ஒன்றை அவிப்பதற்கு பார்வதியக்கா சம்மதித்தார். ஏதோவொரு மனிதனேய அமைப்பு சாக்குகளில் பருப்பு, கடலை போன்ற சிறு சிறு தானியங்களை எடுத்து வந்து விநியோகித்தது. இருந்த கொஞ்சம் அரிசியோடு இவை எல்லாவற்றையும் கலந்து போட்டு பெரு அவியலாகப் பண்ணி எல்லோரும் சாப்பிட்டார்கள்.

பத்து இருபது வருஷங்களாக காணாத உறவுகளையெல்லாம்மாத்தளன்கடற்கரை கண்டு கொள்ள வைத்தது. ஆனாலும், எவர்

மனதிலும் மகிழ்ச்சி இல்லை. ஒரு இழவு வீட்டில் பார்த்ததைப் போலவேஅச்சந்திப்பு கள் மகிழ்ச்சியற்று இருந்தன. உடையார் கட்டிலும் விசுவமடுவிலும் இறந்த மனித வுடல்கள் தெறித்துக்கிடந்ததைப்பார்த்ததில் இருந்து சின்னம்மாவுக்கு சற்றே மனப் பிற்ம்புஏற்பட்டுவிட்டது. பிரமைபிடித்தவர் போல் மாத்தளன், புதுமாத்தளன் கடற் கரை பூராவும் பாகேஸ்வரியும் வந்திருப்பா ளோவென்று தேடி அவைந்து திரிந்தார்.

உச்சவெப்யில் அடிக்கையில்மக்கள்துவண்டனர். சூரியன் சற்றே சாய்ந்துவிட்டால் வெட்டிய பங்கருக்குள் போய் இருக்கலாம். மாத்தளன் கடலை அண்மிய சதுப்புவிலப் பகுதியாதலால் பெரிய மரவிருக்ஷங்கள் இருக்கவில்லை. எனினும், இளைஞர்கள் அலம்பல்போல நீண்ட கம்புகளை காடு களில் வெட்டிக் கொண்டுவந்து சிறுபந்தல் கள் போலப் போட்டு, மேலே தளப்பத் தோலைகளைப் பரவி, மக்களைச் சிறிது வெய்யிலிலிருந்துகாபந்துபண்ணினர். இரவு களில்பலவு இலாந்தர்களும் கைவிளக்குகளும் இருந்தும் என்னைய் இல்லாததால் பயனற்று இருந்தன. காய்ந்த குச்சிகளைப் பொறுக்கி வந்து குவித்து அங்கங்கு எரித்து வெளிச்சம் உண்டாக்கப்பட்ட இடங்களில் மக்கள் குழவிருந்து கதைத்தனர்.

அந்தி சாய்ந்து சூரியன் வறுப்பது சற்றே தணிந்துகருணாநிதி, குலசிங்கம், பொன்னம் பலம், செல்வரத்தினம், நவரத்தினம் குடும் பம் அசோக், கிருஷ்ணமூர்த்தி, பூர்காந்தன், பவான், மைக்கேல், மரியதாஸன், அரிய நாயகம், சாந்தன், செல்லம்மா, பாக்கிய மக்கா, சரஸா, குண்டுக்கமலா, காசிநாதன் குடும்பமென்று என்று அவர்கள் பங்கருக்

கருகிலிருந்த குடிசையில் ஒன்றாகக் கூடிய ருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு மிதியுந்தில் 10 லிட்டர் தண்ணீர் கானுட னும், கைப்பிடியில் கொஞ்சியிருந்த சாக்குப் பையில் ஜந்து கொத்து அரிசியுடனும் மாதவன் வந்தான். பார்க்க எங்கேயோ குளித்து முழுகிவிட்டு வருபவனைப் போல புத்துணர்ச்சியுடன் இருந்தான்.

எப்படிக் கிடைத்ததோ தெரியவில்லை, வாயில் வெத்திலை வேறு போட்டுக்கு தப்பிக் கொண்டிருந்தான். ஆற்றாமையில் செல்லம் மாக்கா கேட்டா, ‘எங்காலையடா மோனை வெத்திலை?’

‘ஜேயோ அது வெத்திலையில்லனை பாக்கு வெட்டி மரத்து இலை; வழியிலை பத்தையில கண்டாப்போல உருவிச் சப்பிக் கொண்டுவாறன்.’

‘டில்லிக்குப் போன கருணாநிதியும் கும்ப னும் ராஜினாமா எண்ணத்தை கைவிட்டு விட்ட சேது’யையும் அவர்களுக்குச் சொன்னான்.

இராசையர் சொன்னார்: ‘கருணாநிதி மட்டு மல்ல, எதிரணியில நின்று எங்கட பிரச்சனையைப் பகதைக்கிற அத்தனை பேருக்கும் எம்பீதான அவர்களின் அக்கறை, கரிசினை உண்மையென்றால் உடன எல்லாரும் ராஜினாமா செய்யவேணும். அப்பதான் மத்திய அரசுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியாயிருக்கும். எதிர்க்கட்சியில்லாத மாநில அரசும் ஒரு மோக்கேண்டான், எதிர்க்கட்சியில்லை இனிக் காங்கிரஸோட ஓடிப்போய் ஒட்ட என்று விட்டுக் கருணாநிதியும் தெரிய வந்து ஒருவேளை ராஜினாமாப் பண்ண வாம். எல்லாக் கட்சிகளும் இராஜினாமா

செய்தால், ஒரு மாநிலத்தினரை எதிர்ப்பைச் சம்பாதிக்க விரும்பாத மத்திய அரசு தன் னுடைய கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டு ஒருவேளை போர் நிறுத்தம் செய்யச் சொல்லி இலங்கை அரசைக் கேட்கலாம். ஆனால், யாரும் செய்வினமோ... இவ்வளவு கதைச்ச ஜெயல்லிதா செய்வாவோ?’

‘எங்கட ஆபத்துபாந்தவர்கள் எல்லாரும் செத்துப் போச்சினம் என்று இருப்பது. முந்திக் கொண்டுவந்து போட்ட உணவுப் பொட்டலத்தை மனிதாபிமானம், அகிம்சை என்று பேசுகிற காந்தி தேசுக்காரன் இப்ப கொண்டுவந்து போடவேணும். இப்போதான் எங்களுக்கு முன்னக்காட்டிலும் தேவைகட. இத்தனை அவலத்தில இல்லாத உதவி இனி வந்தென்ன, விட்டென்ன?’ இதைச் சொல்கையில் தம்பிப்பிள்ளையரின் கண்கள் நீரால் நிறைந்து உடுகள் துடித்தன.

விவாதங்கள் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்க வும் அதில்கலவாது ஒரு குச்சியால் நிலத்தைக் கீற்கொண்டு நெடுநேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் சொன்னான்: ‘நான் இனிப் போகவேணும்.’

‘எங்கே இனிப்போகப் போறாய் மாதவன்?’ மரியதால் கேட்டான்.

கருணாநிதி இடைமறித்துச் சொன்னான்: ‘ஒரு போராளி எங்கே போறானென்று உங்களுக்குச் சொல்லுவானே... நீங்கள் அப்பிடிக் கேட்கிறதுஞ் சரியில்லை.’

‘எல்லாரும் உங்களுக்கள் கடிப்பாமா ஒற்றுமையாஇருங்கோ. எனக்கொருவேலை பணிக்கப்பட்டிருக்கு; அந்தக் கடமையை முடிக்கவேணும். இப்பறங்களுக்குச் சொல்ல

துக்கு என்னட்ட இன்னுமொரு சின்னத் தகவல் இருக்கு.

இப்போது எல்லாரும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

‘ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் எங்கட உயிலங்குளம் மருத்துவமுகாமை ஆழி குண்டடிச்சீபோது, சின்னம் மா ஆச்சியினர் பாகேஸ் வரியக்கா செத்துப்போனா. அது ஆழமான பங்கரொண்டு. அவசீமாயப்பட்டபோராளி களைப் பராமரிச்க கொண்டிருந்தவ. எங்கள் எத்தனையோ பேருடைய உயிருகளை மீட்டுத்தந்த அந்த மனுவயினர் உயிரை எங்களால் காப்பாத்த முடியாமப் போசீ. சின்னம் மா ஆச்சியைப் பார்க்கிற நேரமெல்லாம் எனக்கு உதறும். மனிஷி யின்றை முகத்தைப்பார்த்து நேராய்ச் சொல்ற பலம் என்னட்ட இல்லை. நீங்கள் யாரும் சமயம் வரும்போது அவ்விட்டை விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுங்கோ.’

தன்கண்கள்பளித்திருப்பதை அவர்கள்பாரா திருக்க அரிசியையும் தண்ணீர் கானையும் அவிழ்த்துச் சடுதியில் நிலத்தில் வைத்து விட்டு மிதியுந்தை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தான்.

அடுத்த நாள் முள்ளிவாய்க்கால், மாத்தளைனைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு முற்றுகை வெறியில் நின்ற ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தை இரட்டைவாய்க்கால் - கேப்பாடுல வில் ஊற்றுத்து விடுதலைப்புவிகள் தாக்கிய தில் நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினர் மடிந்தனர். (விடுதலைப்புவிகள் இறுதியாகச் செய்த பெரிய தாக்குதல் அதுதான்) இறந்த பலகேணல் தரத்துப் போராளிகளோடு மாதவனும் மடிந்து போனான். தற்கொலைத் தாக்குதலாயிருக்கலாம், உடலம் கிடைக்க வில்லை. செய்தி வந்தபோது அனைவரும் வாய்விட்டு அழுதனர். ‘உனக்கு வாய்க்கரிசி போடவென்றுதான் கொண்டுவந்து தந்தாயோடா மகனே அரிசி?’ சொல்லிச் சொல்லி அவனது தாய் சகோதரங்களும் பாக்கியமக்காவும் மன்னை அள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு அழுது அற்றினர்.

மூன்றிவாய்க்காலை போர் இல்லாத பிரதேசமாக (NO WAR ZONE) அரசு அறிவித்தது. அங்கு சொல்பவர்களுக்கு அரிசியும் பருப்பும் சீனியும் நிவாரணப் பொருட்களாக கொடுக்கிறார்கள் என ஒரு செய்தி பரவும் பசி தாங்காத சின்னம் மா அங்கே போனார். நிவாரணப் பொருட்கள் கொடுக்கப்பட்டது உண்மைதான். நீண்ட வரிசைகளில் மக்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அங்கும் செல்கள் தொடர்ந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு முறையும் செல்வ வெடித்த வுடன் மக்கள் நிலத்தில் விழுந்து படுத்தார்கள். சுத்தம் எழுப்பாமல் கத்தி போல வந்த சில்லான்று வரிசையில் காத்து

நின்ற ஆறு பேரை சீவிச் சாய்த்தது. சின்னம் மாவுக்கு இடுப்பில் சிறிய வெட்டுத்தான். உடனே சிகிச்சை கிடைத்திருந்தால் அவர் உயிர் தப்பியிருந்திருப்பார். கட்டுப்படுத்தப்படாத குருதிப் பெருக்கால் அநியாயத்துக்கு மரணமானார். பல இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்ட ஆத்திரத்தில் இராணுவம் மறுநாளும் பாதுகாப்பு வலயம் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பகுதியெஞ்கும் எளிகுண்டு களையும் செல்களையும் வீசுவும் மக்கள் பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளேயே நாள்முழு வதும் இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

‘சனம் சிலது இன்னும் முள்ளிவாய்க்கால் பக்கம்தானாம் போகுது.’

‘எனாம் ஆழிக்காரன் தோட்டாச் செலவில் லாமல் கொல்லட்டுமென்டோ?’

கருணாநிதியின் மூன்று வயது மகன் ஆதர்ஸாவுக்கு நடப்பது எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

‘எனம்மா எல்லாரும் குழிக்குள்ள இருக்கிறம்?’

‘ஆழிக்காரன் செல்வ அடிக்கிறாண்டா?’

‘என்னத்துக்கு அடிக்கினமாம்?’

‘அதுதான் குஞ்சு தெரியேல்லை.’

‘டாம்’, ‘டும் டும் டும்’ என மீண்டும் வெடிச் சுத்தங்கள் எழுந்து பீதியைக் கிளப்பின. ஒவ்வொரு பீரங்கி வெடியும் கடவிலும் எதிரொலித்தது.

‘மல்டிப்ரல்தான் குத்திறான் போல கிடக்கு என்றான் பொன்னம்பலம்.

‘அம்மா எனக்கு நெடுவெலும் இருக்கக் கால் உளையுது; நான் வெளியில் போகப் போறன்.’

‘இல்லையடா இப்போ வெளிய போகக் கூடாது; போனா அங்கே குண்டு வெடிச்சி டும்.’

‘அப்ப அவங்களைக் கெதியாய் போடச் சொல்லுங்கோவன், வெடிச்சாப்போல நான் வெளிய போக.’

எல்லோருக்கும் அந்த வேளையிலும் சிரிப்புத் தான் வந்தது. சின்னத்தம்பிக் கிழவன் இன்னொரு தரம் சனாமி வந்து அழிச்சகதையை விஸ்தராம் பண்ணி நினைவு கூர்ந்து விட்டு, ‘இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி என்றெழுதிவிட்ட சிவனையும்’ சபித்து ஓய கருணாநிதியும் மரியதாஸாம் சாத்திரியாரின் வாயைக் கிளற ஆரம்பித்தனர்.

அணையாமல் தொடர்ந்து எரிவதற்கேற்ற வகையில் குச்சிகளை வாகாக அடுக்கிச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தனர்.

‘சாத்திரியார்... இப்போ பூமியை பிரபஞ் சத்திலுள்ள மற்ற கோள்கள் பாதிக்குது. ஒன்று இழுக்குது, மற்றது தள்ளுது, இன்னொன்று குடையுது, சொற்றியது. அதனால் தான் இங்கே சனாமி, பூகம்பம், வெள்ளப் பெருக்கு, வறட்சியெல்லாம் வருகுதென்றால் அதுக்கும் எங்கட ஞானவிலாசத்துக்குள்ள பிடிப்பாதா ஒரு அறிவியல் விளக்கம் இருக்குமென்றுவிட்டு ஒத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், அவனவன் வெவ்வேறு நேரத்தில் பிறந்திட்டான் என்பதற்காக ஒரு திரகம் பொன்னியின்றைக்கு பிள்ளைக்கு செலவுத்தையும் சுகபோகத்தையும் ஆரோக்கியதையும் குதாகலத்தையும் தந்து, சின்னியின்றை பிள்ளைக்கு ரோகத்தையும் தரித்திரதையும் உளைச்சலையும் வலியையும் கிலையையும் கொடுக்குமென்றதை என்னுடைய மனது ஒத்துக்கொள்ளுதலில்லை. உதுகள் எல்லாத்தையும் வடுங்கோ, இப்பிடியோசிப்போமோ... இப்போ வீடு வாசலைத் துறந்து ஒதுங்க ஒரு கூரையில்லாமல் தெருவில நின்டு மாயிற சனம் இத்தனை லக்ஷம் பேரையும் பன்னிரண்டு ராசிகளின் தொகையாலதான் வகுத்துப் பார்த்தாலும்.. தையில் ஸ்தானத்தில் சந்திரனும் சுக ஸ்தானத்தில் தில் செவ்வாயும் பாக்கிய ஸ்தானத்தில் ராகுவும் பூர்வ புண்ணியத்தை வழங்கியபடி காரியும்திவ்யானியை இறைக்கிறகுரியனும் லாபால்ஸ்தானத்தில் குருவும் ஞானோ ஸ்தானத்தில் புதனும் உச்சம் பெற்ற ஜீவன ஸ்தானத்தில் கேதுவுமாய் நின்று உச்சகட்டப் பலன் தந்துகொண்டு இருக்கிற ஜாதகர்கள் குறைஞ்சது ஒரு பத்தாயிரம் பேர் இருப்பினமோ, இல்லையோ?’

மரியதாஸ் ஏதோ அவரைக் கிண்டல் பண்ணுவதற்கு, ‘சாத்திரி’ என்றுவிட்டு இரண்டு ஆவாத்தனம் இடைவெளிவிட்டு ஒசை லயத்துடன் யார் என்றான்.

சாத்திரியார் அவனைக் ‘கொஞ்சம் பொறு’ என்பதாகக் கைகாட்டிவிட்டுத் தான் எதையோ சொல்வதற்குக் கண்களை மூடிக் கொண்டு பீடிகையாக, ‘தோடுடைய காது டோலுடையன் தொலுடையன் தொலையாப் /பீடுடைய போர்விடையன் பெண்ணு மோர்பாலுடையன் / ஏடுடைய மேலுலகோ டேழ்கடலுஞ் குழந்த நாடுடையன் / நம் பெருமான்’ என்னுகையில், இராணுவத்தின் திசையிலிருந்து வெறியோடு வந்த புல்டோஸ் பதுங்குழி அருகிருந்த மன்மேட்டைத் தன் பாரிய அலகால் ஒரே உந்தவில் தள்ளிக்கொண்டு, அவர்கள் பதுங்குகுழியை மூடி நிரவி விட்டு, அதன் மேல் நின்றும் சமுன்றும் ஊழித்தாண்டவை ஆடியது.

இனப்படுகொலைகளை, போர்க்குற்றங்களை, மனித உரிமைமீறல்களைத் தடுக்க நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்.

இனப்படுகொலைக்கு, மனித உரிமை மீறல்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுங்கள்.

இனப்படுகொலையை, மனித உரிமை மீறல்களை ஆதாரபூர்வமாக ஆவணப்படுத்த உதவுங்கள்.

மனித உரிமையை, நீதியை நிலைநாட்ட வேலை செய்யுங்கள்.

மனித உரிமைகள்

மனிதர்கள் அனைவருக்கும் இயல்பாக இருக்கும் , விட்டுக்கொடுக்க முடியாத, மறுக்க முடியாத , சட்ட அரசியல் வடிவங்கள் உடைய உரிமைகள் ஆகும்.

நீங்கள் பேசாமல் இருந்து மனித உரிமைகளை வெல்ல முடியாது.

Centre for War Victims and Human Rights
705 Progress Avenue, Unit # 106 , Scarborough, Ontario M1H 2X1
infocanada@cwvhr.com
416-628-1408
www.cwvhr.org

Supercare Pharmacy

3228 Eglinton Ave. East
Scarborough ON M1J 2H6

Tel : 416 298 3784
Fax : 416 298 3052

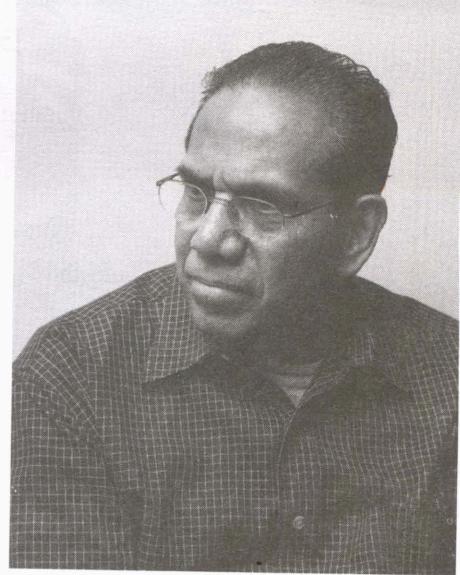
PharmaGrace Drug Mart

3850 Finch Ave. East
Scarborough ON M1T 3J6

Tel : 416 267 9900
Fax : 416 267 1800

Contact: RAM, Pharmacist

உடலழகன் போட்டி

அ. முத்துவிங்கம்

உடலழகன் போட்டிக்குப் போவதென்பது முடிவாகிவிட்டது. இதற்கு முன்னர் நான் அவ்வாரான ஒரு போட்டியைப் பார்க்க எங்கேயும் போனதில்லை. பிரச்சினை என்னவென்றால் நான் ரொறொன்றோவில் இருந்தேன். போட்டி 350 கி.மீட்டர் தூரத்திலிருந்த ஒட்டாவாவில் நடந்தது. நான் மனைவியிடம் போட்டி எத்தனை மணிக்கு ஆற்பம் என்று கேட்டேன். அவர் 'காலை ஒன்பது மணி, பழைய நேரம் பத்து மணி என்றார்.

ஒக்டோபர்மாதத்துக்கடைசியில்கண்டாவில் நேரத்தை ஒரு மணித்தியாலும் பின்னுக்குத் தள்ளி வைப்பார்கள். அது என் மனைவியை பெரும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிடும். எப் பொழுது நேரம் சொன்னாலும் புதிய நேரத்தையும் பழைய நேரத்தையும் சேர்த்தே சொல்வார். கடந்தவாரம்தான் நேரத்தை மாற்றியிருந்தார்கள். ஆனால் மனைவி ஒரு மாதத்துக்குத் தொடர்ந்து நேரத்தை இப்படித் தான் சொல்வார். 'இப்பொழுது 7 மணி, பழைய நேரம் 8 மணி.'

நாங்கள் இவ்வாவு தூரம் பயணம் செய்து போட்டியைப் பார்க்கத் தீர்மானித்துதற்கு காரணம் ஓர் ஈழத்துக்காரர் இம்முறை போட்டியில் கலந்து கொள்கிறார் என்பது தான். அவருக்கு வயது 35. உடலழகன் போட்டியில் கலந்துகொள்ளும் ஆற்பம் அவருக்குக் கிடையாது எல்லோரையும் போல தானும் தனபாடுமாக அவ்வப்போது உடற்பயிற்சி நிலையத்துக்குப் போய்வந்தார். அங்கே ஒருநாள் கோயிலுக்கு நேர்ந்ததுபோல கட்டுக்கோப்பாக உடம்பை வளர்த்திருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரரைச் சந்தித்தார். அவர் 'ஆசியர்களுக்கு சும்மா உடற்பயிற்சி

நிலையத்துக்கு வந்து போக மட்டுமே தெரியும். ஒரு போட்டிகளிலும் கலந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்று போகிற போக்கில் சொல்லிவிட்டார். அப்படி அவர் ஏனாமாகப் பேசியது ஈழத்துக்காரருக்கு மனதை உறுத்தி, எப்படியும் போட்டியில் கலந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற ஆஸ்வத்தை தூண்டியது. ஆனால்என்னசெய்யவேண்டும் என்பது மட்டும் தெரியவில்லை.

ஜின்து தடவை கண்டா தேசிய சாம்பியனாக வெற்றிபெற்ற 'ம்போயோ எட்வேர்ட்ஸ்' என்பவரை பயிற்சிக்கா ஈழத்துக்காரர் அனுகினார். அவர் இவருடைய சூச்சி போன்ற உடம்பை ஒரு கணம் ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு மறுத்துவிட்டார். இவர் விட வில்லை, தொடர்ந்து தனக்கு தெரிந்த மாதிரி பயிற்சிகள் செய்துவந்தார். ஒரு வருடம் கழித்து எட்வேர்ட்ஸை அனுகிய போது மறுபடியும் மறுத்தார். இவருடைய விடா முயற்சியைத் தொடர்ந்து கவனித்த சாம்பியன் கடைசியில் ஒருநாள் தானாகவே பயிற்சி தருவதற்கு சம்மதித்தார். ஆனால் சிலநிபந்தனைகள் இருந்தன. பயிற்சிக்காலம் முழுவதும் மாச்சத்து உணவு கிடையாது. உப்பு, சாக்கரை இல்லை. போட்டிக்கு முன்னர் 36 மணிநேரம் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது. உடற்பயிற்சிக்காரர்களுக்காக விசேஷமாகத்தயாரிக்கப்படும் உணவை மட்டுமே உட்கொள்ளவேண்டும்.

ஜின்துவருடமாக, தொடர்ந்துபயிற்சிஎடுத்து போட்டியில் பங்குபற்றுகிறார். அதை பார்க்கத்தான் நானும் மனைவியும் ஒருநான் பருமாக ஒட்டாவா புறப்பட்டிருந்தோம். உடலழகன் போட்டி நடக்கும் அரங் கத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது ஒரு புது

இடத்துக்கு வந்துவிட்டதுபோல இருந்தது. அந்த வகையான கூட்டத்தை நான் முன்னர் கண்டாவில் கண்டது கிடையாது. ஆண்களும் பெண்களும் முற்றிலும் வித்தி யாசமானவர்களாகத் தோற்றமளித்தார்கள். ஆழடிஉயரமாகவலுவானதேகத்தில், உடம் போடு ஒட்டிப்பிடிக்கும் ஹசேர்ட் அணிந்து புஜங்கள் உருளும் உடம் போடு ஆண்கள் காணப்பட்டார்கள். வந்திருந்த பெண்களில் வயது முதிர்ந்த பெண்கள் அழிவும். அநேகமானவர்கள், தசைநார்கள் திரண்டு இளமையாகக் காணப்பட்ட பெண்கள். எங்கள் மகிழ்ச்சியை இரண்டு மடங் காக்கும் ஒரு தகவல் அப்போது கிடைத்தது. உடலழகன் போட்டியுடன் உடல் அழிப் போட்டியும் அதே மேடையில் நடை பெறுமாம்.

திக்கட் கொடுக்கும் இடத்தில் நிறையாக நின்றார்கள். நான் ஏற்கெனவே தொலை பேசியில் என் பெயரை முன்புதிவு செய் திருந்தேன். எனக்கு முன்னால் ஒருத்தர் மேசையில் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக் கொண்டு திக்கட் கொடுக்கும் பெண் மனியிடம் ஏதோ வாக்குவாதத்தில் ஈடு பட்டார். அவருடைய கைகள் திரண்டு ஒரு குழந்தையின் தொடைகள்போல வெளியே தள்ளிக்கொண்டு நின்றன. அவருடைய பின்பக்கக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு வரிசை வெகுநேரம் நின்ற பிறகு, திக்கட் பெண் என்னிடம் திரும்பினார். நான் பெயரைச் சொன்னேன். கண்டா வந்து இத்தனை வருடங்களாகியும் என் பெயரைச் சொன்னவுடன் புரிந்துகொண்டு திக்கட்டு களைத்தந்தது இதுவே முதல்தடவை. அரங்கம் நிறைந்திருந்தது. பன்னிரண்டு

நடுவர்கள் முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். முதலில் பெண்கள் போட்டி. அறிவிப்பாளர் பெயரைச் சொல்ல, பெண்கள் நடந்து வந்து மேடையின் நடுவில் தங்கள் அங்கங்களை பரிசீலனைக்காக நிறுத்தினார்கள். இரண்டு முக்கோணங்கள்தொடுத்தமாப்பக்கசும், ஒரு முக்கோண இடைக்கச்சும் அனிந்திருந்த தால் அவங்களுடைய எல்லா அங்கங்களும் துலக்மாகத் தெரிந்தன. இந்தப் பெண்களின் கைகளும் கால்களும் மெலிந்து தசை நாள்கள் இறுகிக் கிடந்தன. விலா எலும்புகள் அத்தனையும் தள்ளிக்கொண்டு நின்ற தில் கொழுப்பைக் கண்டுபிடிக்கவே முடிய வில்லை. உடம்பில் எந்தப் பகுதியிலும் வரிகளோ சுருக்கங்களோ இல்லாமல் வயிறு மடிப்பு மடிப்பாக இறுகி சிலேட் பலகை போலதட்டையாகக் காட்சியளித்தது. நடுவர்கள் இடது தொடை, வலது பஜம், வயிறு, முதுகு என்று அங்கங்களைச் சொல்லச் சொல்ல அவர்கள் அந்தந்த அங்கங்களின் திரட்சியையும், தசை மடிப்பையும் காட்டினார்கள்.

அதில் ஒரு பெண்ணை மறக்கமுடியாது. உயரமாக தங்கமுடி புரா குதிரைபோல டக்கென்று நடந்துவந்தார். அவளைப் பாங்கத்தும் அவளுடைய தசைநாக்ஞக்கும் எலும்புகளுக்குமிடையில் பெரும் சண்டை நடைபெறுவது தெரிந்தது. போட்டி தொடங்க முன்னாரே என்னிடமிருந்த அத்தனைப் புள்ளிகளையும் அந்தப் பெண் ணுக்கே வழங்கினேன். நடுவர்கள் முதுகு என்றார்கள். அவள் இடதுகையால் முதுகில் வழிந்து கிடந்த பொன்முடியை தூக்கி நிறுத்திக்கொண்டு தன் வலது பக்க முதுகு தசைகளை மட்டும் இறுக்கிக் காட்டினாள். பிறகு டக்கென்று ஒரு சுத்தம் கேட்டது. இடது பக்க தசைநார்களை மட்டும் இறுக்கிக் காட்டினாள். இன்னொரு டக் சுத்தம். இரண்டு காந்தங்கள் ஓட்டிக்கொள்வதுபோல இரண்டு பக்க முதுகும் ஓட்டிக்கொண்டது. சபையினரின் கைதட்டல் எழுந்தது. நாங்கள் எதிர் பாங்கத்துபோல அவளுக்கே முதலிடம் கிடைத்தது.

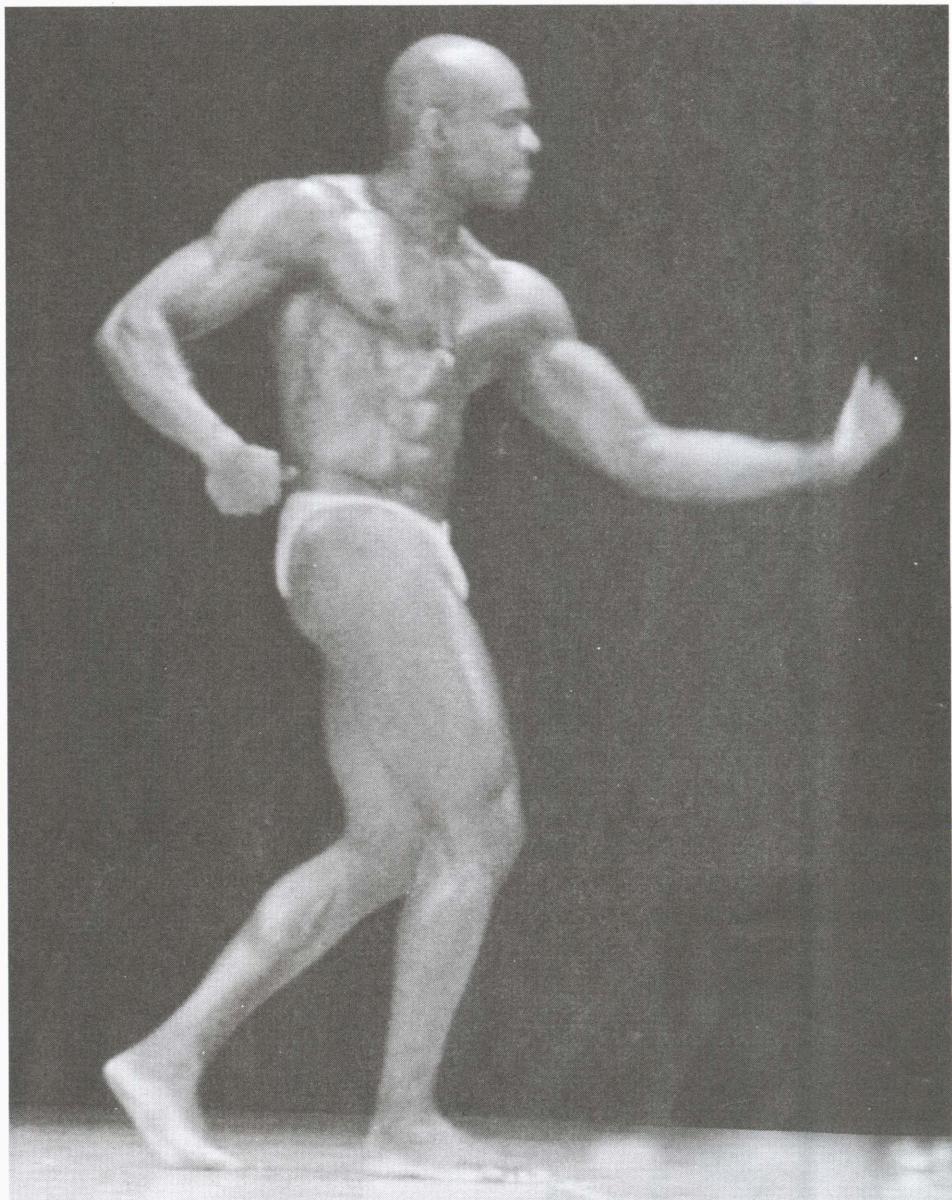
ஆண்கள் போட்டிக்காக நாங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது என் கைபேசியில் ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்தது. அதைப் படித்துப் பாங்கத் நான் திடுக்கிட்டேன். போட்டியில் பங்குபற்றும் ஈழத்துக்காரர் அனுப்பியிருந்தார். ‘அவசர உதவி தேவை. மேடைக்கு வரவும்’ அவர் முதல்நாளே வந்துவிட்டார். போட்டியாளர்கள் எல்லோரும் பொய்களை பிடிக்கும் கருவி சோதனையில் பாஸாக வேண்டும். அதில் தோல்லியற்றால் அவர் களுடைய ரத்தத்தில் போதைப்பொருள் சேர்ந்துள்ளதா என்பதை பரிசீலித்துப்

பார்ப்பார்கள். ஏதோ பிரச்னையென்று நெஞ்சில் பயம் ஏறியது. என்னுடன் பயணித்த நண்பர் இளவையுதுக்காரர். உயரமாய் வாட்சாட்டமாய் இருப்பார். அவரை மேடைக்குப் போய் பாங்கத்துவர அனுப்பினேன். சிறிது நேரத்தில் அவர் சிரித்துக்கொண்டே திரும்பி னார். போட்டியாளர்கள் முழு உடம்பையும் மழித்து, ஒருவித கறுப்பு எண்ணையை பூசி போட்டியில் கலந்து கொள்வார்கள். அந்த எண்ணையை தேய்த்துவிட வேண்டியவர் வரவில்லை. எண்ணையைப் பூசினால் தான் தசைநார் முடிப்புகள் மேலை ஒளியில் துல்லியமாகத் தெரியும். நண்பர் அந்த வேலையைத்தான் தனக்கு தெரிந்த அளவுக்கு செய்து முடித்துவிட்டு திரும்பியிருந்தார்.

எனக்குப்பக்கத்தில்பயில்வான்போலதோற்ற முன்னால் ஒருவர் உட்காந்து பெண் போட்டியாளர்களை உரக்கக் கூவி அவ்வப்போது உற்சாகப்படுத்தியதுமல்லாமல் ‘இன்னும்

கொஞ்சம் நடுவுக்கு நகர், பின் பக்கத்தைக் காட்டு, காலை முன்னுக்கு மடி, பஜங்களை மேடையை நோக்கித் திருப்பி’ என்று கத்திக் கொண்டே இருந்தார். இவர் ஒரு பிரபல பயிற்சியாளர் என்பதை நான் பின்னால் அறிந்துகொண்டேன். காந்தத்தைப்போல முதுகை ஒட்டவைத்த பெண், போட்டிமுடிந்த பின்னர் சபையினால் நுழைந்தார். அவர் போட்டிக்கு தரித்த முக்கோண உடைக்கு மேலே முன்பக்கம் பூட்டாத மேலங்கி ஒன்றை அனிந்திருந்தார். பயிற்சியாளரை நெருங்கியதும் அவர் அந்தப் பெண்னின் இரண்டு கொலரையும் பிடித்து இழுத்து உடட்டில் முத்தம் கொடுத்தார். பின்னர் அதைத் தொடர்வதற்காகவோ என்னவோ இருவரும் அவசரமாக வெளியேறினார்கள்.

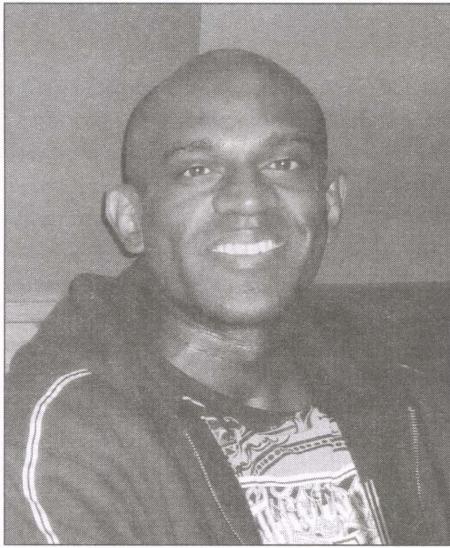
ஆண்களுக்கான போட்டி தொடங்கியபோது அது முற்றிலும் வேறு விதமான காட்சியாக

அமைந்தது. அவர்கள் மல்லர்கள் நடந்து வருவதுபோலகால்களை அகலமாகவைத்து மேடையில் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய தொடைகள் பலாக்காய்கள் காய்த்தது போல தொங்கின. பஜங்கள் தனித்தனியாக உயிர்பெற்றதுபோல சும்மாநடக்கும்போதே திரண்டு திரண்டு உருண்டன. கைகளை மடக்குவதும், கால்களை சுழட்டுவதும், வயிற்று தசைகளை ஓடவிடுவதும், முதுகை புத்தகத்தை திறப்பதுபோல அகலிப்பதுமாக பலவிதமான வித்தகளை ஒவ்வொரு வரும் களாக்காமல் செய்து காட்டினார்கள்.

நடுவர்கள் இதற்கெல்லாம் மயங்கி விடுப வர்கள் அல்ல. அவர்கள் தசைநார்களின் பருமணையோ அவை உருளும் வாசகத்தை யோ கணக்கில் எடுப்பவர்களாகத் தெரிய வில்லை. ஒருஉடம்பில்தசைநார்கள்சியான விகிதத்தில் விருத்தியாகி இருக்கின்றனவா என்பதை கவனித்தார்கள். 5' 5" உயரமானால் ஆணின் எடை 160 ராத்தலாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு மேலான ஒவ்வொரு அங்குல உயரத்துக்கும் எடை 5 ராத்தல் கூடவேண்டுமென்பது விதி. தசைநார்கள் உடம்பு முழுக்கச் சீராக விருத்தியடைந் திருக்கிறதா என்பதையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டார்கள். சிலருக்கு கைகள் வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் ஆனால் அதே அளவுக்கு முதுகுத் தசைகள் வளர்ச்சியடைந்திருக்காது. மனித உடம்பில் 640 தசைநார் முறக்குகள் இடது பக்கம் 320, வலது பக்கம் 320 என்று இருக்கும். இதிலே ஆக்கடிய தசைநார்களை சீராகவும் முழுமையாகவும் பெருக்கியிருக்கிறார்களா என்பதைத்தான் நடுவர்கள் பரிசீலிப்பார்கள். அத்துடன், அவற்றை ஒருவர் கவர்ச்சியாக வெளிப்படுத்தும் திறமை பெற்றவராயும் இருத்தல் அவசியம்.

போட்டியில் பங்குபற்றிய அத்தனைபேரும் வெள்ளைக்காரர்கள். இரண்டே இரண்டு கறுப்பு இனத்தவர். ஒரேயொரு தமிழர். போட்டியாளர்ஒவ்வொருவரும் மேடையில் தோன்றும்போது பெரும் கூச்சல் எழும். அவருடைய பயிற்சியாளர், நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று ஒரு கூட்டம் இருக்கும். ஈழத்துக்காரர் மேடையை நோக்கி கணுக்கால் வெள்ளத்தில் நடப்பதுபோல அசைந்து அசைந்து வந்தபோது மூன்றே மூன்று குரல்கள் எழும்பின. அது எங்களுடையது தான். நடுவர்கள் உத்தரவுப்படி அவர் மேடையில் சுமன்று சுமன்று தேக்கில் ஜந்து வருடங்களாக பாடுபட்டு வளர்த்துப் பழக்கிய தசை மடிப்புகளையும், திரட்சி களையும் பல நிலைகளில் பல கோணங்களில் காட்டினார். கறுப்பு என் ணெயில், மேடையில் பிரகாசித்த சூவிய விளக்குகளின் ஒளியில், நண்பரின் தசைக்

கட்டங்கள் எல்லாம் நல்லாய் கூராக்கிய கத்திபோல பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஒளி விட்டன. ஆறுதசைக் கட்டம், எட்டு தசைக் கட்டம் என்றெல்லாம் பேசுகிறார்கள். அங்கே மேடையில் அவை எல்லாம் மிகச் சாதாரணமாகத் தோன்றின. தேசியிலிருது பெற்ற பயிற்சியாளிடம் பயிற்சி பெற்றதா லோ என்னவோ ஈழத்துக்காரரின் அசைவுகள் கச்சிதமாக மேடையில் வெளிப்பட்டன. ஒரு கட்டத்தில் இப்படியெல்லாம் மனித உடலில் சாதியமா என்று வியக்கத் தோன்றியது. நடுவர்கள் நெஞ்சை அகலிக்கச் சொன்னார்கள். இவர் நெஞ்சை விரித்தும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி இரண்டு செட்டைகளை யும் விரித்துபோல அவருடைய மாப்பு இரண்டு மடங்காப் பெருகியது. சபையினர், ஒருக்கணம், பிரமித்துப் போனது அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

தன்னுடைய முறைக்காக இவர் மேடைக்கு வெளியே காத்திருந்தபோது மற்ற போட்டியாளர்கள் இவரைத் துச்சமாக மதித்தன. மனௌதியாக கலைக்க முயன்றனர். ஒருவர், இவர் பஜுத்தின் பருமனை ஆராய்ந்துவிட்டு அது இன்னும் முழுமையாக முதிர்ச்சி யடையவில்லை என்றார். இன்னொருவர், கண்ணாடியின் முன் நின்று தன் கைகளை மடக்குவதும், நெஞ்சை அகலிப்பதும், கால்களை பக்கவாட்டில் சுழட்டுவதுமாக தன் பிம்பத்தில் தானே மயங்குவதுபோல நின்றார். எல்லாம் இவரைப் பயங்காட்டும் முயற்சிதான். நண்பர் ஒன்றையும் சட்டை செய்யாமல் தன் முறைக்காகக் காத்திருந்தார். இவையெல்லாம் அவர் பின்னால் சொல்லி தெரிந்துகொண்டது.

முதல் சற்று முடிந்து இரண்டாவது சற்று தொடங்கியபோது இன்னும் சுவாரஸ்யமாக அமைந்தது. ஒவ்வொருபோட்டியாளருக்கும் மேடையில் ஒரு நிமிடம் அளிக்கப்பட்டது. அவர் தோர்வெசெய்த ஒரு பாடலுக்கு, நடன

அசைவுகள் மூலம் தன் அங்கத்திலுள்ள அத்தனை தசைநார்களையும் இசைக்கேற்ப முறுக்கிக் காட்டவேண்டும். இரண்டாவது சுற்றில் ஈழத்துக்காரருக்கு நிறையக் கை தட்டல் கிடைத்தது. நடுவர்கள் முடிவை அறிவித்தார்கள். கிழக்கு ஒன்றாறியோ உடலழகன் போட்டியில் ஈழத்துக்காரர் இரண்டாவது இடத்தைப் பிடித்துச் சாதனை செய்திருந்தார்.

வெற்றிபெற்ற மூன்று பேரும் மேடையில் நின்று படம் பிடித்துக்கொண்டபோது அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிச் சிரித்ததை அவுதானித்தேன். பின்னால் அது என்ன வென்று ஈழத்துக்காரரை விசாரித்தபோது பக்கத்தில் நின்றவர் தன்கு மயக்கமாகி வருகிறதென்றால் தான் விழுந்தால் தன்னை தாங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்ட தாகவும் சொன்னார். அதற்கு ஈழத்துக்காரர் என்ன பதிலிற்கதார் என்று கேட்டேன். ‘எனக்கும் மயக்கம் வருகிறது. நான் விழுந்தால் நீங்கள் பிடியுங்கள்’ என்று தான் அவரிடம் சொன்னதாகக் கூறினார். இந்த மேடைகளில் மயங்கி விழுவது பலமுறை நடந்திருக்கிறது. சராசரி மனித உடம்பில் கொழுப்பு 20 வீடும் இருக்கும். உடலழகன் போட்டியாளர்கள் கொழுப்புச் சுத்தை நாலு வீதத்துக்கு குறைத்துவிடுவார்கள். சுத்து வீடும் அதற்கு கீழே போனால் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடிந்துவிடும்.

போட்டி முடிந்த பின்னர் ஈழத்துக்காரரை மேடைக்குப் பின்னால் சென்று சந்தித் தோம். உடைமாற்றி மிகச் சாதாரணமாகத் தோற்றுமாரித்தார். அரை மனிதத்தியாலத் திற்கு முன்னர் திரும்பியும் பாராதவர்கள் இப்பொழுது அவரைச் சூழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். நான் அவரைக் கட்டிப்பிடித்து என்மகிழ்ச்சியைக் காட்டினேன். ஓர் இரும்புச் சிலையை கட்டிக் கொண்டது போல இருந்தது. ஒருவருக்குச் சொல்ல வேண்டிய ஆகச் சிறந்த வாழ்த்து புறநானுற்றில் வருகிறது. ‘என்னுடைய வாழ்நாளும் சேந்து நீ வாழுவேண்டும்’ அதற்கு முற்றிலும் தகுதியானவராக அவர் அப்போது எனக்குத் தோன்றினார்.

வெற்றியைக் கொண்டா உணவக்ததுக்கு போகலாம் என்று தீர்மானித்தோம். யானை போன வழி பாதை என்பார்கள். உணவை கத்தை நோக்கி அவர் நடந்தார். அங்கே உண்டான பாதையில் நாங்கள் பின்னால் சென்றோம். கடந்த 18 மாத காலமாக அவர் பயிற்சியாளர் வகுத்த உணவுப் பட்டியல் பிரகாரம் உணவுருந்தினார். உப்புச் சேர்க்காத, சர்க்கரை கலக்காத, ஊட்டச்சுத்து நிபுணர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட உணவு. கடந்த 36 மணிநேரமாக அவர் சொட்டு நீர் பருகவில்லை. நீண்ட இடைவெளிக்குப்

பிறகு அன்றாண் முதன்முறையாக அவர் சாதாரண உணவை உட்கொண்டார். உணவுத் தட்டங்கள் ஒன்றான்பின் ஒன்றாக வரவர அவர் உணவை ருசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்ட காட்சி மறக்கமுடியாதது.

நங்களைச் சுற்றி அந்த உணவுக்குதில் போட்டியாளர்களும் நடுவர்களும் வென்ற வர்களும் தோற்றவர்களும் இரண்டு கை களாலும் நிறுத்தாமல் சுத்தமெழுப்பியபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பரிசாரசு சன்னமான உடை தரித்து, மீன் வலை காலுறையில் பெரிய பெரிய உணவுத் தட்டங்களைக் குடைபோல தலைக்கு மேல் தூக்கியபடி விரைந்தான். குருவிக்கூட்டி விருந்து தலை நீட்டும் குஞ்சபோல அவள் வென்கழுத்து பின்னே நீண்டு சாய்ந்திருந்தது. அமெரிக்கக் கொடி வரைந்த ரீசோட் அனிந்த ஒருத்தர் மேசையைத் தட்டி பல உணவுகளுக்கு ஆணை கொடுத்தார். பயில்வான்களும் அவர்கள் காதலிகளுமாக உணவுகம் நிரம்பியிருந்தது. அடிக்கடி இரண்டு பாம்புகள் முத்தமிடுவது போல முன்னால் வளைந்து முத்தமிடுவது கொண்டார்கள். அடுத்த நாள் விடியாமல் போகக்கூடும் என்பதுபோல அவசரமாக அத்தனை தட்டங்களையும் அந்தக் கூட்டம் தின்றுதிர்த்தது.

‘உங்களை என்னளாகப் பேசிய வெள்ளைக் காரருக்கு நீங்கள் பாடம் படிப்பித்து விட மார்கள். இனிமேல் என்ன செய்வதாக உத் தேசம்?’ என்று கேட்டேன். அவர் புதில் கூறாமல் நீண்டநேரம் யோசித்தார். முகத்தில்

தாடை எலும்புகள் எங்கே தொடங்கி எங்கே முடிகின்றன என்பது துலச்கமாகத் தெரிந்தது. முன்சியானஇடத்துக்குவந்ததும் ரேடியோ பாடுவதுபோல அவர் புதில் சொல்லத் தொடங்கினார். திடைரென்று பேசினாலும் ஏற்கெனவே சிந்தித்ததையே சொன்னார் என்று நினைக்கிறேன். ‘என்ன லாகப் பேசியவரின் கதை முடிந்துவிட்டது. இனிமேல்தான் என்னுடைய கதை ஆரம் பமாகிறது’ என்றார்.

‘போட்டிமனநிறைவைத்தந்ததா?’ என்றேன். அவர் ‘இது ஒரு மோசமான போட்டி. டென்னிஸ் போலவோ, கொல்ஃப் போல வோ இன்னொருவருடன் சேர்ந்து ஆடும் ஆட்டம் அல்ல. 3-4 மணிநேரம் தினமும் உடற்பயிற்சி செய்து தயாரிக்க வேண்டும். அந்த நேரத்தை என் குடும்பத்தினரிடம் இருந்ததான் நான் திருடனேன். கட்டுப்பாடான உணவுப் பழக்கம். மிக மிகத் தனிமையான உழைப்பு. பல நேரங்களில் உங்கள் மீதும், உலகத்தின் மீதும் வெறுப்பு ஏற்படும். உடலை வருத்திப் பிழிந்து கிடைத்த வெற்றி தான் இது’ என்றார்.

எனக்கு, பேராசிரியர் ‘ரோபர்ட் கேர்ன்ஸ்’ நினைவுக்கு வந்தார். அவர் கண்டுபிடித்த கார் கண்ணாடி துடைப்பானை ஃஃபோர்ட் கார் கம்பெனி திருடிவிடுகிறது. பேராசிரியர், ‘ஃஃபோர்ட் கம்பனிமீது வழக்கு தொடுத்து 12 வருடங்களாக நீதிக்காக போராடுகிறார். அவருக்கு வேலை பறிபோகிறது; மனைவி பிள்ளைகள் அவரைவிட்டுவிலகுகிறார்கள். நண்பர்கள் உதாசீனம் செய்கிறார்கள்.

அப்படியும் விடாமல்தனித்துநின்றுபோராடி பேராசிரியர் வெல்கிறார். ‘தனிமையான போராட்டத்தில் உங்கள் எதிராளிகளை வெல்வீர்கள்’ என்றேன். அவர் ‘இந்தப் போராட்டம் என் எதிராளியை வெல்வதற்கு அல்ல. என் உடம்பை வெல்வதற்கு’ என்றார்.

நாங்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி புறப்பட்டோம். பனிக்காலம் தொடங்கி விட்டாலும் சில மரங்கள் தங்கள் கடைசி இலைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. கண்டாவின் 143 வருட சித்திரத் தில் முதன்முதலாக ஈழத்தமிழர் ஒருவர் உடலமுகன் போட்டியில் பங்குபற்றியது மல்லாமல் இரண்டாவது இடத்தையும் வென்றிருந்தார். அவர் பெயர் பக்ரதன் விவேகானந், ஒரு மேப்பிள் இலை உதிர்த்துப் போல, ஒரு குறுக்கெழுத்துப் புதிர் பூங்குதியானதுபோல, ஒரு வீதி விளக்கு சிவப்பிலிருந்து பச்சைக்கு மாறியதுபோல இந்தச் சம்பவம் மிகச் சாதாரணமாக மறக்கப் பட்டுவிடும். கண்டாவில் வெளியாகும் 9 தமிழ்ப் புதிரிகைகளில் ஒன்றுகூட இது பற்றி எழுதப் போவதில்லை. நடைமுறையில் இருக்கும் உச்சப்டச் வேகவிதிகளைப் புறக்கணித்து எங்கள் கார் இடையில் ஓர் இடமும் நிற்காமல் ஓடியது. நாங்கள் ரொறொன்றோ வந்து சேர்ந்தபோது இரவு நேரம் 11.00 மணி. பழைய நேரம் 12.00 மணி.

■

கவிதை

டி.கண்ணன்

காட்சி

உச்சாணிக்கிளைக்குக் கீழ்க்கிளை அமர்ந்த பறவை ‘தெரியும்’ ‘தெரியும்’ என்று அலறியது வான் நோக்கி. அனில்கள் தாவி மறைந்தன ‘அப்படியா’ எனக் கேட்டு பறந்தமர்ந்தன அருகாமைப் பறவைகள் ‘தெரிந்தால்தான் என்ன?’ என உச்சாணிக்கிளைப் பறவையின் உச்சாடனம். மரம் முழுவதும் கிளைகள் கிளைகள்தோறும் பறவைகள். ‘தெரியுமே’ என்றது கானகம்.

செழியன்

சின்னத் தம்பி

எனது வகுப்பில் இருந்து முப்பத்தேழு மாணவர்கள் மற்றும் வகுப்பாசிரியை திருமதி பிரகாஸ்பதி முன்பாக எனது பிட்டத்தில் அதிபர் ராஜகோபால் ஆறு தடவை ஒங்கிப் பிரம்பால் அடித்தார். ஆறு என்பது என்ன கணக்கு என்பது

குளரமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த சகமாணவன் இராமச்சந்திரனுக்கோ, கோபத்துடன் இருந்த ஆசிரியை பிரகாஸ்பதிக் கோ, அமைதியாக இருந்த ஏனைய மாணவர்களுக்கோ, அல்லது இறுகிய மனத்துடன் விறைத்து நின்ற எனக்கும் சரி தெரிய வே தெரியாது. அது அதிபர் ராஜகோ பாவின் அதிர்ஷ்ட எண்ணாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால், நாவலப்பிடிடி கதிரேசன் குமார மகா வித்தியாலயத்தில் பிட்டத்தில் ஆறு அடி வாங்கி சாதனை படைத்தது என்னைத் தவிர இன்றுவரை வேறு யாருமாக இருக்கமுடியாது.

மாணவர்களைத் திருத்துவதற்காக ‘பிட்டத்தில் பிரம்பால் ஆசிரியர்கள் அடிப்பதுண்டு’ என்பது உண்மைதான். அடி வாங்கிய மாணவன் துடிதுடித்துப் போன தாகவும் துவண்டு விழுந்ததாகவும் பல விதமான கேள்விக் கதைகள் உள்ளன. அந்த பிரம்படியின் தழும்புகள் இன்று வரை சிலரது பிட்டத்தில் இருப்பதாகவும் நம்பப்படுகின்றது. இந்த வீரக்கறைகளை தமது மனைவியிடம் கூறி ‘மாவீரன்’ என்ற பெயரை இரகசியமாகப் பெற்றுக் கொண்ட வீரர்களும் உள்ளதாகக் கதைகள் உலாவுகின்றன. மூன்றாம் உலக நாடு களின் பள்ளிக்கூடங்களில் நடந்த இவை, மனித உரிமை மீறல் என்பதால் இதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்று நமது ஐ.நாடுகள் சபை விருப்பப்படலாம். வேலை வெட்டி இல்லாதவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு வேலை வேண்டும்தானே. ஆனால், நிச்சயமாக நமது அரசு தமது மக்களின் பிட்டத்தை ஆராய்வதற்கு ஐ.நா.

வை அனுமதிக்கத் தயாராக இருக்காது என்று நாம் நம்பலாம். அதனிலும், பார்க்க ‘பாராடி மடிந்து போகலாம்’

என்று அந்த சகோதரர்கள் நினைக்கலாம். இதற்காக ஜக்கிய நாடுகள் சபை என்பது ஒரு கையாலாகாத அமைப்பு என்றோ, களங்கப்பட்டஅமைப்பு என்றோ வாய்க்கு வந்தபடி உடனே நாம் சொல்லி விட முடியாது.

பெரும்பான்மையான நாடுகளின் வாக்கு களின் அடிப்படையில் பெண்களையோ, ஆண்களையோ பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்குவது சரியா, பிழையா என்று ஐ.நா. தீர்மானிக்கும் வரை அது ஒரு ‘ஐநாயக அமைப்பு’ என்றும், பூமிப் பந்தையும் அதில் வாழும் மனிதர்களையும் காப்பாற்றும் ஒரு காவல் தெய்வம் என்றும் நிச்சயமாக இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவுக்கேளும் நம்பலாம்.

அந்தக்காலத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் களாக இருந்த அருளம்பலம், ராஜன் செல்வநாயகம், தியாகராஜா, மந்திரி குமார சூரியர், மேயர் துரைப்பாவைப் பற்றியெல்லாம் எனது கையெழுத்து சஞ்சி கையில் அவமரியாதையாக எழுதினேன் என்பது என்கிடு சமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு. கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை கைப்பற்றி வகுப்பாசிரியை மூலமாக அதிபரின் அறைக்கு என்னை விசாரணைக்காக அனுப்பிவைத்து கைங்கரியத்தை செய்தவன் இராமச்சந்திரன் என்ற மாணவன்.

மதிய இடைவேளையின் போது என்னை அதிபர் விசாரணைக்காக அழைத்தார். உப அதிபர் முன்னிலையில் சஞ்சிகையை புரட்டிப் பார்த்து விட்டு, ‘மந்திரிமாரைப் பற்றியெல்லாம்கூட இப்படி எழுதி இருக்கின்றான்’ என்று ஆச்சரியமாகக் கூறியவர், என்ன நினைத்தாரோ சில நிமிடங்களில் விடுதலை செய்தார். எனது அப்பாவின் முகம் சமயத்தில் அவருக்கு வந்திருக்கலாம் என்றும் எனக்கு ஒரு நினைப்பு.

இதை இராமச்சந்திரனுக்கு மட்டுமல்ல, வகுப்பாசிரியை பிரகாஸ்பதிக்கும் தாங்க முடியவில்லை. அதிபரிடம் மீண்டும்

சென்றார்கள். என்ன பேசினார்கள் என்பது மட்டும் ஒரே மர்மம். இடைவேளை முடிந்ததும் அதிபர் தனது நீளமான பிரம்புடன் வந்தார். கர்னன், கவச குண்டலங்களுடன் பிறந்தது போன்று, இந்தப் பிரம்பு தன்னுடனேயே பிறந்தது என்ற பெரு நினைப்பு அவருக்கு. கூட வகுப்பாசிரியை பிரகாஸ்பதியும் வந்தார்.

‘கட்டுரைகள் எழுதியது யார்?’, ‘ஓவி யங்கள் வரைந்தது யார்?’, ‘கவிதைகள் எழுதியது யார்’, ‘யாருடைய கையெழுத்து தில் சஞ்சிகை உள்ளது?’ என்று பல வகையான கேள்விகளை அதிபர் கேட்டார். எனக்குப் பதில் சொல்வதில் எந்தக் கஷ்டமும் இருக்கவில்லை. ஏன் என்றால், எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் ஒரே பதில் தான்.

‘நான்தான் செய்தேன், வேறு வேறு பெயர்களில்’ என்ற எனது பதிலால் சஞ்சி கையில் ஓவியம் வரைந்தவர், கவிதை எழுதியவர், சிறுக்கை எழுதியவர் என்று எல்லோரும் சற்றுமுச்சை இழுத்து விட்டுக் கொண்டனர்.

விசாரணையின் முடிவில் எனக்குப் பிரம்படி என்று அதிபர் தீர்மானித்தார். அது விசாரணைக்கு முன்பாகவே எடுக்கப்பட்ட முடிவு என்பதுதான் உண்மை.

அதிபர் ராஜகோபால் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யும் முன்னர் சுவரைப் பார்க்கும் படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். அது ஏனைய மாணவர்கள் எனது பிட்டத்தை பார்ப்பதற்கு வசதியாகவா அல்லது பிரம்பால் அடிக்கும் போது எனது முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு தைரியம் இல்லாததாலா? என்று தெரியாது. ஆறு அடிக்கும் ஒரு சொட்டுக்கண்ணீர்த்துவிகூடவரவில்லை. ஆனால், அதற்குப் பிறகு அந்தக் கல்லூரி யில் என் மனம் துளியாவும் ஒட்டவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் சென்று படிக்கும் திட்டம் ஏற்கெனவே இருந்தது. அதன்படி அடுத்த ஆண்டு மீண்டும் எட்டாம் வகுப்பில் உரும்பராய் இந்துக்

கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டேன்.

ஒரு நாள் காலை கல்லூரிக்குச் செல்லும் வழியில், ‘இன்று துக்கதினம் பாடசாலையை பகிஷ்கரியுங்கள்’ என்று வீதியில் நின்ற சிலர் இளைஞர்கள், மாணவ மாணவிகளை வழிமறித்துத் திருப்பி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னை அவர்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை. இது முன் எப்போதும் பார்க்காத ஒரு புதின மாக எனக்கிருந்தது. கல்லூரி வெறிச் சோடிக் கிடந்தது. வகுப்பில் இருந்த சில மாணவர்கள் கூடிப்பேசிக் கொண்டிருந்தனர். என்ன விசயம் என்று மெல்லக் கேட்டேன். ‘திரவியம் செத்துப்போட்டான்’ என்று கலக்கத்துடன் கூறினார்கள். எல்லாருடைய முகத்திலும் யாரோ நெருங்கிய உறவினரை இழந்த துக்கம் வழிந்தது. கோபாய் வங்கியை கொள்ளள அடித்துக் கொண்டு செல்லும் வழியில், பொலி சார் துரத்திச் சென்று கைது செய்ததால் சயனைட் அருந்தி திரவியம் இறந்து போனதாக ஒருவன் சொன்னார்.

‘யார் இந்தத் திரவியம்?’ என்று எனக்கு மனது குடைந்தாலும், கேட்க வெட்கமாக இருந்தது.

‘துவக்கு வாங்கத்தான் திரவியத்துக் காச தேவைப்பட்டது’ என்று இன்னொருவர் சொன்னான்.

‘அவனோட போன ஆட்கள் எல்லாம் தப்பிவிட்டினம். திரவியம் மட்டும்தான் பிடிப்பட்டுப் போனான்’ என்று இன்னொருவன் சொல்ல, ‘நீர்வேலிச் சனங்கள் தான் திரவியத்தை யார் என்று தெரியாமல் பொலிசுக்கு பிடிச்சுக் கொடுத்திட்டுதுகள்’ என்று எவனோ ஆவேசப்பட்டான்.

யார் இது? எதற்காக மாணவர்கள் கலங்கு கிண்ணரன். ஆசிரியர்கள் தமது அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றனர். இளைஞர்கள் வீதியில் நிற்கின்றனர். எனது காதுக்குள் மிக இரகசியமாக இருந்திருக்கின்றனர். திரவியம் என்பதுதான் சிவ குமாரன். ஆயுதம் மூலமே இனிவிடுதலை என்று, இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக கிளர்ந்து எழுந்த போராளி. பொலிஸ் அதிகாரிக்கே குண்டு வைத்தவன். தற் போது தலைமறைவாக இங்குதான் எங்கோ வாழ்ந்து வருகின்றான். பொலிசார் அவனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற வெறியோடு அலைகின்றனர்.

சிவகுமாரனின் உடல் உரும்பராயில் தகணம் செய்யப்பட எடுத்து வரப்பட்டது. வழிமையாக, ஒருவர் ஊரில் இறந்தால் எனது வீட்டைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டும். ஒரு நாறு, இருநாறு பேர்கள் செல்வார்கள். ஆனால், சிவகுமாரனின்

உடல் தகனத்துக்காக எடுத்து வரப்பட்ட போது இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் எனது வீதிவழியாகச் சென்றனர். எனது ஊர் மக்கள் மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணத்தின் எல்லா ஊர்களில் இருந்தும் இளைஞர்கள், யுவதிகள் அனைத்திரண்டு வந்திருந்தனர்.

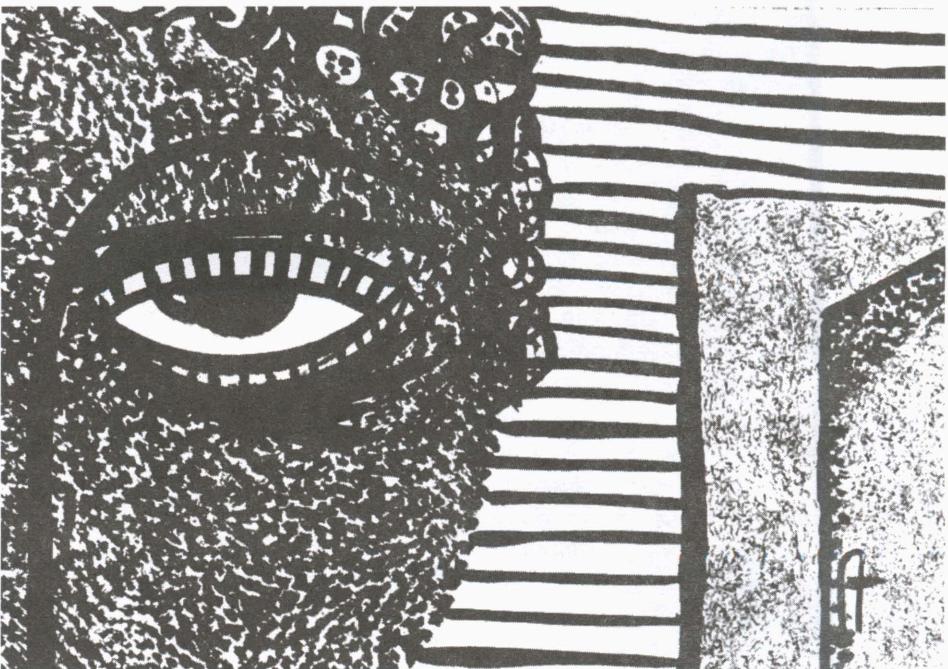
பனைகளும் வடலிகளும் கொய்யா மரங்களும் முள்ளு மரங்களும் எந்த விதத்தை களும் இன்றி மிக சுதந்திரமா தங்கள் விருப்பப்படி வளர்ந்து இருந்த எனது கடைசி வளவின் எல்லையிலே அந்த மயானம் இருந்தது. உயரமான ஒரு கொய்யா மரத்தின் உச்சியில் ஏறி, தாய் நிலம் பிளைந்துதந்த வீரனின் இறுதிநிகழ்ச்சி யை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த சிவகுமாரன் இருக்கும்போது ஒரு புதிய வழியைக் காட்டினான். அது மட்டுமில்லாமல் போனபின்னரும் அவன் புதிய வழிமுறைகளை எழுதிச் சென்றான். தமிழர்களின் முறைப்படி பெண்கள் யாருமே மயானத்துக்குச் செல்லக் கூடாது. அவர்கள் படலி வரை மட்டுமே வருவார்கள். ஆனால், சிவகுமாரனின் இறுதிக்கிரியைகள் நடைபெற்ற மயானத்தில் பல நாறுக்கும் அதிகமான பெண்கள் கூடி நின்று ஓப்பாரி வைத்து அழுதார்கள். அதற்கு மேலாக சிவகுமாரனின் இறுதி முகத்தை தாங்கள் பார்க்க வேண்டும் என்று மக்கள் கூக்குரல் இட்டனர். வழிமைப்படி, பெட்டியில் அடைக்கப்பட்ட உடல் மீண்டும் திறந்து பார்க்க அனுமதிக்கப்படாது. ஆனால், மக்களின் விருப்பத்துக்கு இனங்கி அந்த வீரனின் உடல் ஒரு வானின் உச்சியில் ஏற்றப்பட்டு சாவகச்சேரி

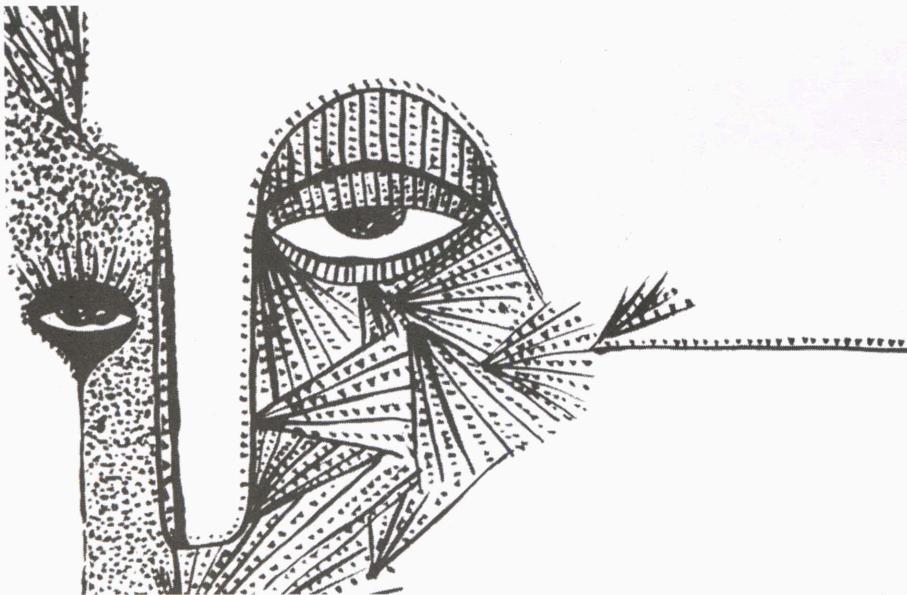
பா.உ நவரத்தினம் உட்பட சில பா.உக்களால் தாங்கிப் பிடிக்கப்பட்டு எல்லா மக்களுக்கும் காண்பிக்கப்பட்டது. குழந்தைத்தனமான அந்த முகத்தை கண்டதும் எல்லா மக்களும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் போனார்கள். எல்லோர் கணகளில் இருந்தும் கண்ணீர் பெருகி ஓடியது. சிலர் கணகளில் இருந்து ஒரு துளி கண்ணீரும் வரவில்லை. அவனை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மனதில் வைராக்கியம் வளர்ந்தது.

கடைசியில் நான் ஏறி இருந்த கொய்யா மரத்தின் அடியில் இருந்து சுமார் பத்து அடிதாரத்தில் அந்த வீரனின் தியாக உடல் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. அந்த அக்கினி யை வெகு நேரமாக அந்த கொய்யா மரத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டு இருந்தேன். வீடு திரும்ப மனம் இல்லை. ஒருவாறு, நமது பங்குக் கிணற்றின உறவினர் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

‘செத்த வீட்டுக்குப் போட்டுவந்து தாகத் துக்கு எனது கையால் கிணத்துத் தண்ணி யை வாங்கிக் குடிச்சிட்டு போன பெடியங்கள், பழிக்கு பழி வாங்குவோம் என்டு சத்தியம் பண்ணிவிட்டுப் போறாங்கள்’ என்று கண்கள் மலர லாலி மச்சாளின் கணவர் சொன்னார். சந்தோசமாய் இருந்தது.

ஒரு இந்து மயானத்தில் வழிமைக்கு மாறாக ஒரு சமாதி கட்டப்பட்டது. பொன் சிவகுமாரன் என்ற பெயர் அதில் பொறிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும் அந்த சமாதியில் சிவகுமாரனின் தாயர் பூக்களை யும் தீபங்களையும் ஏற்றி வைப்பார். சமயத்தில் தண்ணீரும் புல்லு வெட்ட

மன்வெட்டியும் எனது வீட்டில் இருந்து கொடுக்கப்படும். இந்த நாட்களில் ஒரு நாள் திடீரென்று ஆயிரத்துக்கும் மேற் பட்ட இளைஞர்கள் அனிவகுத்து எனது வீட்டைத் தாண்டி மயானத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். வாசலில்நின்று கொண்டிருந்த நான் அந்தக் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மயானத்துக்குச் சென்றேன். அவர் கள் பொன். சிவகுமாரனின் சமாதிக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். அந்த இளைஞர்கள் 'தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர்' என்றும், அதன் தலைவர் சந்ததியார் என்றும் தெரியவந்தது. அவர்கள் சிவ குமாரனுக்கு அஞ்சலி செலுத்திய பின்னால், தந்தை செல்வாவின் 'தமிழ் ஈழமே இனி நமது இறுதி முடிவு' என்று முழக்கம் எழுப்பி, காங்கேசன்துறை இடைத் தேர்தவின் இறுதி பிரசாரக் கூட்டத்திற்காக கால்நடையாக முற்றவெளிக்கு செல்லு கின்றார்கள் என்பதும் சந்ததியாரின் பேச்சில் இருந்து தெரியவந்தது.

மந்திரம் சபிக்கப்பட்ட ஒருவனைப் போல அவர்களை நான் பின்தொடர்ந்தேன். சந்ததியாரின் கட்டளைப்படி இரண்டு இரண்டு பேராக வீதியின் ஓரமாக நாம் நடந்தோம். எனது வீட்டைக் கடந்து நான் செல்லும்போதுகூட வீட்டில் இருந்த யாருமே என்னைத் தடுக்கவில்லை. சந்ததியாரின் தலைமையில் வாகனங்களுக்கு இடைஞ்சல் இன்றி வீதிகளின் ஓரமாக நாம் நடை பயணம் செல்லுகின்ற போது எல்லா வீடுகளில் இருந்தும் மக்கள் படலைக்கு வந்து எங்களைப் பார்த்து மனமார வாழ்த்துகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். சில வீடுகளில் இருந்து தாகத்துக்கு எமக்குத் தண்ணீர் வழங்கப்பட்டது. பலாவி வீதி வழியாக கோண்டாவில் சந்தியைக் கடந்து நாம்

கொண்டிருந்தபோது ஒரு கார்ளம் மைவழி மறித்தது. அதில் இருந்து மிக ஆலோசமாக இறங்கி வந்தார் தளபதி அமிர்தவிங்கம் அண்ணா.

'என்ன சந்ததியார். நீங்கள் பொலிஸ் அதிகாரிகளுக்கு, என்னை முன்வைத்துக் கொண்டுவழங்கிய உறுதிமொழியென்ன?.. பிறகு, எப்படி கொடுத்த வாக்கை காப்பாற்றாமல் ஊர்வலம் செய்விர்கள்?' என்று கோபமாகக் கேட்டார்.

'அண்ணா! இது ஊர்வலம் இல்லை. பஸ் சுக்கு காச் இல்லாததால் நாங்கள் நடந்து வருகின்றோம்' என்று மிக அமைதியாக சந்ததியார் பதில் அளித்தார்.

'சரி, அப்படியானால் இப்பவே உங்கள் எல்லாரையும் கூட்டத்திற்கு நான் அனுப்பி வைக்கின்றேன்' என்று கூறிய அமிர்தவிங்கம், அந்த பலாவி வீதியில் வந்த பஸ், கார் என்று எல்லா வாகனங்களுக்கும் கைநீட்டி மறித்தார். அவருடைய கைகாட்டலுக்கு எல்லா வாகனங்களும் சட்டுப் புட்டு என்று நின்றன. அமிர் அண்ணாவின் வேண்டுகோளை ஏற்று வழியில் வந்த எல்லா பஸ்களும், ஏதோ ஏதோ வேலைகளுக்காக அந்த வழியால் வந்த கார்களும் எந்தவித ஆட்சேபனையும் இன்றியும், கட்டணங்கள் எதுவும் இன்றியும் எங்களை ஏற்றுக் கொண்டன. ஒரு பத்து நிமிட நேரத்தில் அங்கிருந்த எல்லாரும் ஏற்றப்பட்டனர்.

'சின்னத் தம்பி... இந்தக் காருக்குள் ஏறுங்கள் என்று அமிர் அண்ணா என் தோலைத் தட்டிச் சொல்ல, என்னை ஒரு கார்க்காரர் ஏற்றிக்கொண்டார்.

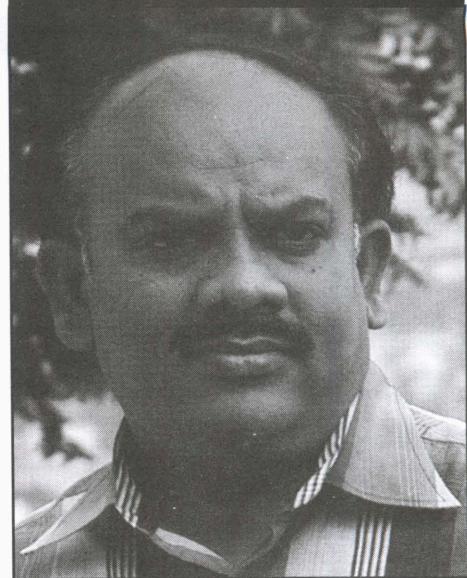
நாங்கள் எல்லாரும் தந்தை செல்வாவின் இறுதி தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டோம். தமிழர்களின் உரிமைக்கான முழக்கம் அன்று முற்றவெளியில் எழுப்பப்பட்டது. சுமார் ஐம் பதினாயிரம் பேர் அதில் கலந்து கொண்டிருப்பார்கள். அந்த நிகழ்வு சுமார் இருவு பத்து மணியளவில் முடிவடைந்தது. அதற்குப் பிறகு எப்படி நான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன் என்பது இன்றுவரை எனது நினைவில் இல்லை.

'எங்கு போய்விட்டு இந்த அர்த்த இராத்திரி யில் வருகின்றாய்' என்றும் எனது வீட்டில் யாரும் கேட்கவும் இல்லை. எனது வீட்டு நாய் மட்டும் என்னைக் கண்டதும் சத்தமில்லாமல் குதித்து வாலை ஆட்டி யது. இரவுகளில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அதற்கும் தெரியும்.

▪

உல்பெர் காம்யுவிற்கான சிகிரெட்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

என் இருபத்திலூன்றாவது வயதில் ஆல்பெர் காம்யுவுடன் சேர்ந்து புகைக் கவன்டும் என்பதற்காக தினம் ஒரு சிகிரெட்டை வாங்கி வரத் துவங்கினேன். படித்து வேலை தேடிக் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை.

புத்தகமும் தேநிரும் சிகிரெட்டும் மனம் முழுவதும் வலியும் கூட இருந்தன. வீடு அந்நியமாகியிருந்தது. நண்பாக்கிடம் பேசுவது கூட கூச்சம் தருவதாக மாறியிருந்தது. சிகிரெட் மட்டுமே துணை.

அந்த நாட்களில் நான் மிகவும் தனியளாக இருந்தேன். அந்த கோபம் என் அறையின் புற வெளியில் உலவும் சூரியன் மீது குவிந்திருந்தது. சூரியனை நான் மிகவும் வெறுத்தேன். அதன் திமிர் மற்றும் சுதந்திரம் என்னை வெறுப்பேற்றியது.

உண்மையில் நான் காம்யுவோடு ஸ்நேகம் கொள்வதற்கு சூரியனே காரணமாக இருந்தது. அறையின் தனிமை பல நேரம் சாவை பற்றியே நினைக்க செய்தது. அதனால்நாலும் மரணத்தை ஒரு மாபெரும் அப்த்தமாக ஊணர்ந்தேன். அந்த நிமிசங்களில் நான்தான் அந்நியன் வழியாக மெர்சோ என்றும் மனிதனின் அதாவது என்னைப் போன்ற ஒருவனின் கதையை காம்யு ரகசியமாக எழுதியிருப்பதாகவும் உணர்ந்தேன்.

தன் எழுத்துக்களை விடவும் காம்யு மிக அமைதியான மனிதர். அவர் புகைப்படத்தில் சிகிரெட் பிடித்தபடியே என்னை பார்த்து கொண்டிருந்தார். அணையாத சிகிரெட் அது. அந்த புகை ஏன் அறைக்குள்ளாக ஈற்றியபடியே வந்தது.

எனக்கு காம்யு மிக தேவையாக இருந்தார். சாவை காமம் மற்றும் அன்றாட வழிலின் அபத்தம் இந்த மூன்றையும் பற்றி நிறைய நான் யோசிக்க காம்யுவேகாரணமாக இருந்தார். நான்சில நேரம் குடிவெறியில்காம்யுவோடு சண்டையிட்டேன். காம்யு நீங்கள் என்னை குற்றவுணர்ச்சி கொள்ள வைக்கிறீர்கள் என்று கூத்துக்கொள்ள.

ஒவ்வொரு நாளும் அவருக்காக ஒரு சிகிரெட் வாங்கி வர துவங்கினேன். அதை அறையின் மேஜையில் போட்டுவிட்டு அவர் விரும்பிய நாள் அதில் ஒன்றை எடுத்து புகைக் கூடும் என்று காத்திருந்தேன்.

ஒரு இருவு சாலையோர கடையொன்றில் சாப் பிட்டு திரும்பும் போது ஒரு சிறுமி, முதியவன் ஒருவனின் காலையிடித்து கெஞ்சி கொண்டிருப்பதை கண்டேன். யார் அவள் ஏதற்காக கெஞ்சுகிறாள் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அந்த பெண்ணின் கண்களில் இருந்த துக்கம் என்னை நடுங்க செய்தது. நான் அந்த இணை கொல்ல விரும்பினேன். அவள் சிறுமியை உடைத்து தள்ளிவிட்டு பைக்கை எடுத்து கென்றான். நான் சிறுமியின் அருகில் கென்ற போது அவள் தாங்கமுடியாத ஆத்திரத்துடன் என்னை தாக்க துவங்கினாள். அவளிடம் எப்படி நடந்துகொள்வது என்று எனக்கு தெரிய வில்லை.

நான் இதற்காக காம்யுவைத் தேடினேன். அன்றிருவு என் அறையில் நான் காம்யுவோடு பலத்த விவாதம் செப்தேன். காம்யு மனிதனின் ஒரே பிரச்சனை அவனது இருப்பு தான் என்று மறுபடி மறுபடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

நான் முதன்முறையாக பயங்கொள்ள துவங்கி னேன். அதன்பிறகு காம்யுவை மறந்து ஒரு பெண்ணைக்காதலிக்கதுவங்கினேன். சில நேரம் அவளோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது காம்யுவின் நினைவு பீறிட்டபடியே இருக்கும். அதைக் காட்டி கொள்ள மாட்டேன்.

காதலிக்கும் போது தான் மனிதன் அதிகம் பயம் கொள்கிறான் என்ற பரிகாசமான காம்யுவின் குரல் எனக்குள் உருத்துக்கேட்கும்

அதேபெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு அரசு ஊழியனாக உத்தியோகம் தேடி கொண்டு காம்யுவை மறந்து போனேன். பின்பு ஒரு நாள் அலுவலகம் விட்டு பேருந்து நிறுத்தத் திற்கு நடந்து வரும்போது காம்யு நின்று கொண்டிருப்பதை கண்டேன். அவரிடம் பேச வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் பேசினால் என் இயல்புவாழ்க்கை குவைந்துவிடும் என்று பயமாக இருந்தது. நான் காம்யுவினை தெரியாத வன்போலநடந்து கென்றேன்

அவர்கள்னை நோக்கி தன்னைதானே மாற்றிக் கொள்வது பெரிய கலை என்று சப்தமாக கொள்ளார்.

அன்றிருவ காம்யுவிற்காக ஒரு சிகிரெட் வாங்கி னேன். அதை என்றைக்கும் போலவே மேஜையின் இழுப்பறையில் போட்டு வைத்தேன்.

காம்யு என்னைப் பரிகசித்தது எனக்கு வலித்தது. ஆனாலும் என்னால் அழிமுடியாது. காரணம் மெர்சோ ஒருபோதும் அழிவதில்லை.

■

அனார்

ஒரு கவிதையும் :
குறிப்புகள் மூன்றும்

என் துக்கத்தின்மீது பொழியும்
அளவு கடந்த
மரட்டுத்தனமான பனிப் பொழிவை
உனில் சமத்துவதற்கில்லை

தளர்ந்த முதாட்டியின் பொறுமையோடு
அதனை அகற்ற முயல்கிறேன்

குறைக்காற்றினில் மூழும் காட்டுத் தீ
அடங்காமல் எரிகின்றது
உடம்பின் புலன்கள் ஓவ்வொன்றாய்
கருகும் வரை

மனக்கசப்பின் மெளனம்
குருதி அப்பிய வாள்
வேதனையை விடாமல் கீறிக்
கொண்டேயிருக்கிறது

என்னால் சுகித்துக்கொள்ள முடியும்
சக்திவாய்ந்த பலவானாய்

முதல் காலையில்
அனைத்துமே உண்மைகளாக இருந்தன
அடுத்த காலையில் பொய்த்தன
அனைத்துமே பொய்களாக

இரண்டின் நடுவிலும்
முழுமையாக இருக்கிறேன் நான்

நீ இரண்டிலிருந்தும் தப்பிச் செல்கிறாய்.

நடிப்பும் நடிப்பின்மையும்

சொற்களின் நடிப்பு
நம்முடைய நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரம்

நாடகத்தின் ஒரு பகுதி நம்மை நடிக்கின்றது
மறுபகுதியை நாம் நடித்துக்கொள்கிறோம்

உனக்குப் பொருந்திப் போவதும்
நீ தேர்ந்தெடுத்துமான பாத்திரங்கள்
'பத்துக்கால் மிருகம்'
'பாலியல் மன நோயாளி'

நெருக்கத்தைச் செய்து காட்டும் நாடகம்
குருத்தின் காட்சிகளையும்
ஒத்திகை பார்க்கிறது
இறுதிக் கட்டத்தில்
நம்மை நடிக்கின்ற நாடகத்தை
நம்மால் நடிக்க முடியாதுள்ளது

நீ நடிப்பற்ற பாவணையில் இருப்பதாக
என்னை நம்பச்செய்யும் அதே நடிப்பையே
நான் உன்னிடமும் நடித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்

எனது நாடக அரங்கேற்றம் மேடைகளற்றது
உனது நடிப்பு சாத்தியமான
எல்லா அரங்குகளையும்
வெற்றிகொள்ளக் கூடியது
வெவ்வேறுல்ல உன் நடிப்பும்
நடிப்பின்மையும்.

நிறங்களை அழுபவள்

ஏதோ மாயமான பொழுதொன்றிலிருந்து
அவள் கண்கள் நிறங்களை
அழுத் தொடங்கின

தினமும் நிறத் திட்டுகள் ஊறிய
தலையெனையை சுத்தப்படுத்திவிடுவதற்காக
நடுச் சாமத்தில் துயிலெழுந்து கொள்கிறாள்

இரத்தக் கண்ணீரின்
சிவந்த கறைகளைத் துடைக்க
அடிக்கடி முகத்தைக் கழுவவதாக
கண்ணீர் கறுப்பாகச் சிந்துவதை மறைக்க
கண்களில் கோளாறு
'கண் மை' கரைகின்றது போன்ற
பொய்களைக் கூறுவதாகச் சொல்கிறாள்

எதிர்பாராத் நேரங்களில் அது
நீலமாகவும் பச்சையாகவும்
பெருக்க தொடங்குவதால்
ஒடி ஒளிய
எல்லா நேரங்களிலும்
இருட்டை உருவாக்க முனைகிறாள்

குளியல் அறையில் வெள்ளள
சமையல் அறையில் ஊதா
படுக்கை அறையில் மஞ்சளாகி சிந்தி
உதிரும்
நிறங்களின் வெம்மை

உலகின் மொத்த நிறங்களும்
அவளது கண்ணீராக மாறிய இப்பொழுதில்
நிறங்களை தீட்டுவதிலும் தேர்விலும்
அதனை விரும்புவதிலும்
அவதானமாக இருங்கள்

பொருத்தமற்ற நிறங்களை
கலப்பதில் எச்சரிக்கையாகவும்
அதேசமயம் பொறுப்பாகவும்
நடந்து கொள்ளுங்கள்

நிறங்களின் ஆன்மாவில்
கரியைப் பூசுவதுபற்றி
நிறங்களை எரியூட்டுவது பற்றிய
தந்திரங்களை தீட்டும் முன்
கண்ணாடியில் ஓர் தடவை உங்கள் கண்களை
கவனித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

கரு வேப்பிலை மரத்தில் அன்பைப் பழகுதல்

கொழுத்த மழைக்காலத்தின் பிறகு
அப்படியே செழித்து அடர்ந்திருக்கும்
இலைகள் மட்டுமேயான
கறிவேப்பிலை மரத்தினை
நான் எப்போதும்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
அதை ஓர் அன்பின் பெருவிருட்சமாக

எனது சமையலறை இடதுபக்க மணவில்
அது மிகவும் துணிச்சலுடன் நிற்கிறது
அவரவர் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப
அதன் இலைகளை ஆய்ந்து செல்கின்றனர்
இலைகள் மணமாகவும் ரூசியாகவும்
இருப்பதில் மகிழ்வுடனும் திருப்தியுடனும்

பொறுக்கித்தனமானவர்கள்
இலைகளை ஆய்வதில்லை
திருடியும் கந்துகளை
முறித்தும் விடுகின்றார்கள்

விவரம் அறியாதவர்கள்
மரத்தை எட்டி இழுத்து
குருத்து இலைகளை ஆய்கின்றனர்
குருத்துகள் எளிதில் வாடிவிடக் கூடியன

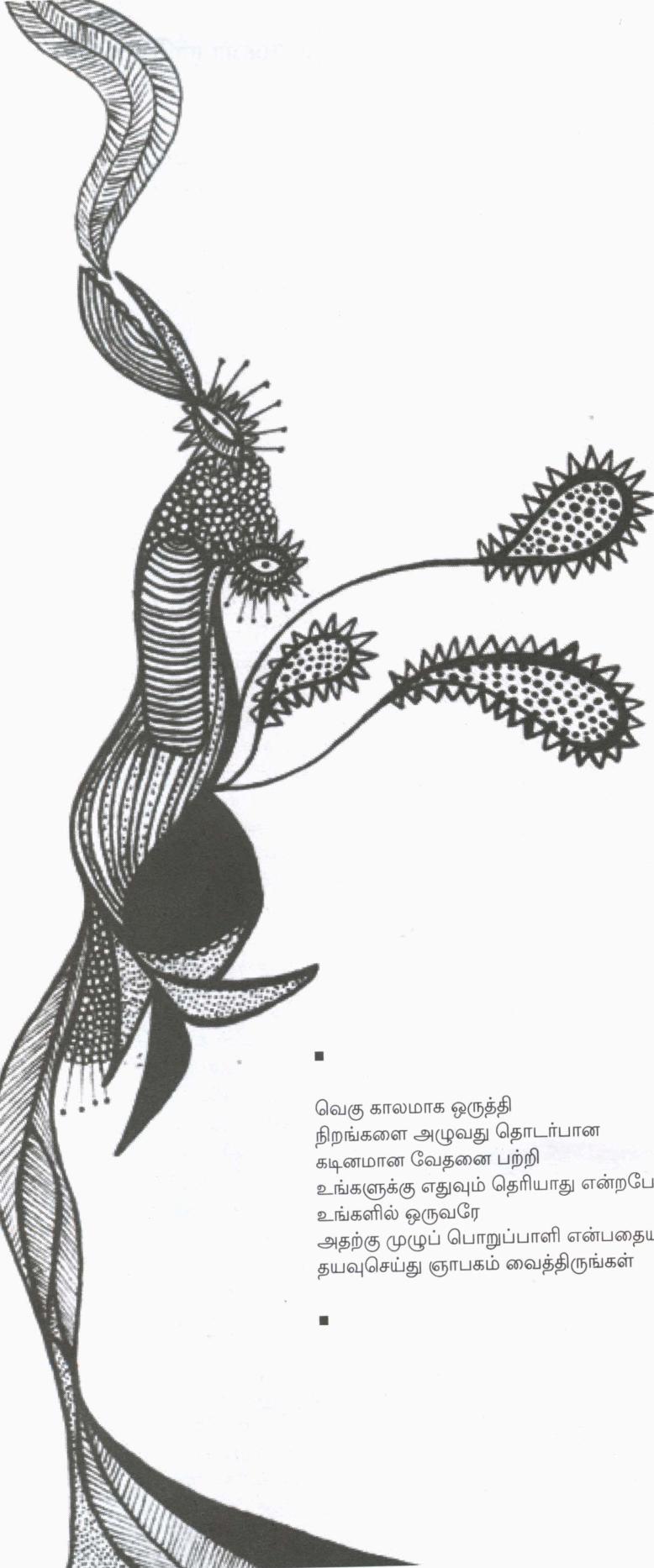
வியாபாரி வருகிறான்
மரத்தில் எந்தவொரு இலையையும் விடாது
உருவிச் செல்வதே அவனது பேராசை
அவனது தோற்றத்தில் நாம் ஏமாறாமல்
இருக்க வேண்டும்
அவனது பேச்சில் எச்சரிக்கையாய்
இருக்க வேண்டும்

கொள்ளையடிப்பதே அவனது குறி

பின்பு அதே மரம்
அவனே வியந்து மிரஞ்சும் அளவுக்கு
துளிர்த்து அடர்ந்து செழித்துவிடும்
எதையுமே இழக்காத மாதிரி

நேற்று மரக்கந்துகளில் சிறு குருவிகள்
அசைந்து விளையாடின

இலைகளுக்குள் புகுந்து மறைந்து
தாவித்தாவி ஏதோவெல்லாம் பேசின
மரத்தின் ஒளிரும் முகம்
பளிச்சிடும் பிரகாசம்
ஒருபோதுமே காணமுடியா
அழகுடன் இருந்தது

வெகு காலமாக ஒருத்தி
நிறங்களை அழுவது தொடர்பான
கடினமான வேதனை பற்றி
உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது என்றபோதிலும்
உங்களில் ஒருவரே
அதற்கு முழுப் பொறுப்பாளி என்பதையும்
தயவுசெய்து ஞாபகம் வைத்திருங்கள்

யமுனா ராஜேந்திரன்

ஈடு தேசிய சினிமா:

கனவிலிருந்து மெய்மையை நோக்கி

திரைப்படங்களின் அடையாளங்கள், புவிப் பரப்பு சார்ந்தும் கலாசாரம் சார்ந்தும் இன்னும் குறிப்பாக தேசம் சார்ந்தும்தான் இன்று வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. அமெரிக்க சினிமா, ஜீரோப்பிய சினிமா, இலத்தீன் அமெரிக்க சினிமா, ஆப்ரிக்க சினிமா, ஆசிய சினிமா என்று பொது வாக்க் கண்டமெனும் புவிப்பரப்பு சார்ந்து வகைப்படுத்தப்பட்டாலும், ஒரு சினிமா விள்ள தனித்தன்மை என்பது குறிப்பிட்ட மொழி சார்ந்தும் கலாசாரம் சார்ந்தும் தேசம் சார்ந்தும்தான் வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

யுகோஸ்லாவிய சினிமாவுக்கென, ஸ்பானிய சினிமாவுக்கென, கியூப சினிமாவுக்கென, பிரெஞ்சு சினிமாவுக்கென, அமெரிக்க சினிமாவுக்கென குறிப்பிட்ட தன்மை களும் தனித்தன்மைகளும் உண்டு. இந்தத் தனித்தன்மைகள் என்பது, சினிமாவில் சித்திரிக்கப்படும் மனித வாழ்வை எந்த நெறிமுறையில் குறிப்பிட்ட புவிசார்ந்த படைப்பாளிகள் சித்திரிக்கிறார்கள் என்பதோடு தொடர்புகொண்டது. அமெரிக்க - இந்திய சினிமாக்கள் கனவுமயமான பொழுதுபோக்கு சினிமா எனவும், ஜீரோப்பிய சினிமா நியோரியிலிசுசினிமா எனவும் ஆப்ரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் சினிமா, மூன்றாவது சினிமா எனவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த வகைப்படுத்தவில் குறிப்பிட்ட சினிமா செயல்படும் நிலப்பரப்பின் அரசியலும் கருத்தியலும் முரண்பாடுகளும் முக்கிய மான பாத்திரம் வகிக்கிறது.

உலக அளவில் தமது அடையாளத்தையும் கலாசாரத் தனித்துவங்களையும் நிலை நாட்ட முயலும் நாடுகள் அனைத்துமே தேசிய திரைப்படக் கழகங்களை அமைத்து

திரைப்படத்தை ஒரு நிலைநாட்டப்பட்ட தொழில்துறையாகவும் நிறுவனங்மாகவும் ஆக்கியிருக்கின்றன என்பது வரலாறு. ரஷ்யா, கியூபா என புரட்சிகர அரசுகள் துவங்கி அமெரிக்கா, பிரித்தானிய என முதலாளித்துவ அரசுகள் இராக், இந்தியா, இலங்கை என இரண்டு அரசியல் அமைப்புகளுக்கும் இடைப்பட்ட நாடுகள் வரை தேசிய திரைப்படக் கழகங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. தேசியக் கலாசாரத் தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் திரைப்படங்களை உருவாக்க ஊக்குவிப்பது, திரைப்படக் கலை தொடர்பான பயிற்சி பெற்ற தொழில்நுட்பவியலாளர்களையும் கலைஞர்களையும் உருவாக்குவது, உலகத் திரைப்பட விழாக்களுக்குத் தமது நாடுகள் சார்பாகத் திரைப்படங்களை அனுப்புவது போன்றவற்றை அந்தந்த நாடுகளின் தேசிய திரைப்படக் கழகங்களே முன்னின்று செய்கின்றன.

உலகப் புரட்சிகர சினிமாவின் வரலாற்றை எடுத்துக்கொண்டால், புரட்சிகள் நடந்து முடிந்தபின்னால்புரட்சியின்போதுநிகழ்ந்த சாகசங்கள் பிற்பாடாகத் திரைவடிவம் ('பெர்லின் வீழ்ச்சி') மற்றும் 'பேட்டில்வீப் போதும்கிண்') பெற்றிருக்கின்றன. புரட்சி அரசு அமைந்த பின்னால் தமது எதிர்காலக் கனவு சமூகத்தின் சாத்தியங்கள் பற்றிய இலட்சியத் திரைப்படங்கள் வெளியாகி இருக்கின்றன. புரட்சிகர சமூகங்களின் உள்ளாந்த முரண்பாடுகளைச் சித்தரித்த, கியூப இயக்குனர் கிதராஸ் அலியாவின் அதிகாரவர்க்கத்தினருக்கு எதிரான திரைப்படங்கள் என்கிற விதிவிலக்கு தவிர ('ட்ட் ஆப் எ பியுராக்ராட்' மற்றும் 'குன்டனாமோ'), வெளின்று அல்லது

ஸ்டாலினது ரஷ்யாவிலோ அல்லது மாவோவோ வினது சோவிலோ அல்லது ஹோசிமினது வியட்நாமிலோ நாம் விமர்சனபூர்வமான சினிமாவைப் பார்க்க முடியாது.

சாகச சினிமா என்பதுதான் புரட்சியின் ஆரம்பக் காலகட்டங்களில் நிலைபெற்ற ஒரேயொரு திரைப்பட வகையினமாக இருக்கிறது. விடுதலைப்புவிகளின் கிழான இடைக்கால அரசிலும் (defacto state) இது தான் நடைமுறையாக இருந்தது. திரைப்படத்தின் வல்லமையை வெளியினும் பிடலும் அறிந்திருந்தது போலவே, ஈராக்கின் சுதாம் உசேனும், வட கொரியாவின் கிம் இல் சங்கும் உணர்ந்திருந்தார்கள். அரசுத் திரைப்படக் கழகத்தை இவர்கள் புரட்சி வாகை சூடியவுடன் உருவாக்கினார்கள்.

II

சமூப்போராட்டம் உக்கிரம் பெற்றதன்பின் வெளியான சிங்களத் திரைப்படங்களில் சர்வதேசிய ரீதியில் கவனம் பெற்ற அல்லது உலகத் திரைப்பட விழாக்களில் விருதுகள் பெற்ற சிங்களப் படங்களில் பெரும்பாலானவை தமிழ் இனப் பிரச்சி னையின் விளைவுகளைப் பேசிய திரைப்படங்களாகவே இருக்கின்றன. அந்தப் படங்கள் பெரும்பாலானவை இலங்கையின் தெற்கிலிருந்த கிராமங்களிலிருந்து கொழும்பு, அனுராதபுரம் போன்ற நகர்ப் புறங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்த சிங்கள ஆண்களையும் பெண்களையும் பற்றிப் பேசியன். இலங்கை ராணுவத்தில் சேர்வதற்காக இளைஞர்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு இடம் பெயர்கிறார்கள். தமது குடும்பத்தையும் குழந்தைகளையும் காப்பதற்காகக் கிராமப்புறத்துப் பெண்களின் இடப்

பெயர்வு என்பது இரு வகைகளில் நிகழ்கிறது. சுதந்திர வர்த்தக வலயங்களில் பணியாற்றுவதற்காக இளம் பெண்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு இடம்பெயர்கிறார்கள். பிறிதொரு வகையிலான பெண்கள் பகுதி யினர் வளைகுடா நாடுகளில் வீட்டு வேலை செய்வதற்காகப் புலம் பெயர்கிறார்கள்.

இலங்கை ராணுவம் என்பது வேலைகளை உற்பத்தி செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலையாக ஆகியது. வீட்டிலிருந்து தொலை தூரத்திற்கு விலக்கப்பட்ட சுதந்திர வலயப் பெண்களினதும் ராணுவத்தில் சேர்ந்த ஆண்களினதும் பொருளியல் வாழ்வில், பாலுறவுப்பழக்கங்களில் இது பாரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. பொருளா தாராதீயில் ராணுவத்தையும் சுதந்திர வர்த்தக வலயங்களையும் இளம்பெண்களும் ஆண்களும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய வர்கள் ஆயினர். சிங்கள சமூகத்தினுள் நேர்ந்த இந்த இடப்பெயர்வு, பொருளியல் மாற்றங்கள், பாலுறவு சார்ந்து எழும் பிரச்சினைகளை இக்காலகட்டத்தில் இயங்க நேர்ந்த திரைப்படைப்பாளிகள் தமதுக்கைகளை கொண்டாகத் தேர்ந்துகொண்டார்கள்.

பிரசன்ன விதானகேயின் 'பவர்ன்மிநாளில் நிகழ்ந்த மரணம்' (Death in a Full Moon Day), மற்றும் 'ஆகஸ்ட் சூரியன்' (August Sun), அசோகா ஹந்தகமாவின் 'இது எனது

சந்திரன்' (This is My Moon), சுதந்தமக்து வேவேவாவின் 'சாம்பலின் நிழல்' (Shadow of the Ashes), விமுக்தி ஜெயசுந்தராவின் 'கை விடப்பட்டநிலம்' (Forsaken Land), இனோகா சுத்யாங்கினியின் 'காற்றுப் பறவை' (The Wind Bird), சுத்யஜித் மைதிபோவின் 'தாமரைக் குளத்தின் நறுமணம்' (Scent of the Lotus Pond) போன்ற சிங்களத் திரைப்படங்கள் இக்காலகட்டத்திய பிரச்சினையைப் பேசிய படங்களாக இருக்கின்றன.

விடுதலைப்புவிகளை இலங்கைப் படையினருக்குமான மோதல் குறித்த படங்களும், சிங்கள வெகுமக்களின் உளவியலில் அது ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளைச் சொன்ன படங்களும், இக்காலத்தில் வெளியாகி பிறிதொரு வகையிலான படங்கள் எனலாம். 'சின்னத் தேவதை' (Little Angel), 'சரோஜா' (Saroja), 'நிறமற்ற பூக்கள்' (Colourless Flowers), 'ஆகஸ்ட் சூரியன்' (August Sun), 'இந்த வழியால் வாருங்கள்' (Come Along This Way) போன்ற திரைப்படங்கள் இத்தன்மையானவை. இந்தத் திரைப்படங்களிலும் தமிழரது கோரிக்கையின் நியாயங்களை ஒப்பி, விடுதலைப்புவிகளின் மனித உரிமை மீறல்களைப் பேசிய சிங்கள இயக்குனர்களும் இருந்தார்கள். பிரசன்ன விதானகே மற்றும் அசோகா ஹந்தகமா போன்றவர்கள் இத்தகைய இயக்குனர்கள். சமவேலையில்

விடுதலைப்புவிகளை, கோரக் கொலை புரிகிற பயங்கரவாதிகள் எனச் சித்தரித்து, இலங்கை ராணுவத்தின் வெறியாட்டத்தை தேசுபக்த யுத்தம் எனச் சித்திரித்த இயக்குனர்களும் இருந்தார்கள். 'சின்னத் தேவதை', 'சரோஜா', 'நிறமற்ற பூக்கள்' போன்ற திரைப்படங்களின் இயக்குனர்கள் இவ்வகையினர். துசரா பிரீஸின் 'பிரபாகரன்' திரைப்படம் தமிழர் மீதான துவேஷ சினிமாவின் உச்சபட்சமான எடுத்துக்காட்டு.

இலங்கை ராணுவத்தை விமர்சன காரணத் திற்காக கடுமையான தனிக்கையை சிங்களத் திரைப்படக் கலைஞர்கள் எதிர் கொண்டார்கள். இவர்களது படங்கள் அனைத்தும் இலங்கையில் தடைசெய்யப்பட்டன. உலகத் திரைப்பட விழாக்களில், இலங்கையில் தடைசெய்யப்பட்ட திரைப்படங்கள் திரையிடப்பட்டு போரின் நிஜமுகம் வெளியுலகிற்குத் தெரிய வந்தது. பிரசன்ன விதானகே, அசோகா ஹந்தஹமா, வசந்தரா போன்ற வர்களுக்கு ராணுவ அதிகாரிகள் நேரடியாகவே அச்சுறுத்தல் விடுத்தார்கள். விடுதலைப்புவி பயங்கர வாதிகளுக்கு ஆதரவாக, இலங்கை தேசுபக்திக்கு எதிராக இவர்கள் செயல்படுவதாகவும் குற்றம் சுமத்தப்பட்டார்கள். சிங்கள இனவெறியர்களால் நேரடியாக அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளான திரைப்பட இயக்குனராக தர்மசிறி பண்டாரநாயகே

'குப்பி' திரைப்படத்திலிருந்து ஒரு காட்சி.

இருந்தார். இவரது 'தூதிக்காவா' எனும் நாடகத்தின் பின் அவருக்குக் கொலை மிரட்டல் அச்சுறுத்தல் விடுகப்பட்டது.

திரைப்படத்தின் கலை வெளிப்பாட்டு வடிவம் எனும் அளவில் மனோதியத் தையும் உணர்ச்சிகரமான இந்திய-ஹாலிவுட் மரபையும் தாண்டிய ஒரு யதார்த்தவாத மரபு சிங்களப் படங்களுக்கு இருந்தது. யதார்த்தவாத சினிமாவின் இலங்கை வாரிசாக வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரீஸ் குறிப்பிடப்படுகிறார். அவரது 'கெம்பரலிய' இலங்கையின் யதார்த்தவாத சினிமா மரபுக்கு ஒரு சான்றாக இருக்கிறது. விதானகே, ஹந்தஹமா, வசந்தரா, சுத்யாவ்கினி போன்றவர்கள் இந்த யதார்த்தவாத மரபைத் தொடரும் இயக்குனர்கள் எனச் சந்தேகமின்றிச் சொல்லலாம்.

III

விடுதலைப்புவிகளின் திரைப்படங்களை இருவகையிலானவர்கள் உருவாக்கினார்கள். திரைப்படக் கலையில் ஆருமை கொண்டவர்கள் போர்க்காலசமூகம் பற்றிய பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்த 'காற்றுவெளி' படத்தை தமது சுயாதீஸமான பார்வையில் உருவாக்கினார். காலஞ்சென்ற இயக்குனர் ஞானரதன் இவ்வாறான ஆருமையாக இருந்தார். பிரசாரம் என்பது இவரது படங்களில் பின்தள்ளப்பட்டிருப்பதை பார்வையாளன் அவதானிக்க முடியும். 'குருதிச் சன்னங்கள்' பிறிதொருவகை திரைப்படம் விடுதலைப்புவிகளின் போர் பிரசாரத்தினது பகுதியாக தொழில்முறையிலான போராளிகளால் உருவாக்கப்பட்ட முழுநீளப் படம். விடுதலைப்புவிகளின் அதிகாரபூர்வத் தொலைக்காட்சியான 'நிதர் சனம்' இந்தத் திரைப்படங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டன. இந்தத் திரைப்படங்களில் பெரும்பாலானவை குறுந்தகடுகளாக உருவாக்கப்பட்டு, அதில் தேர்ந்தெடுத்த திரைப்படங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஈழத் தமிழர்களின் திரைப்பட விற்பனை நிலையங்களிலும் விநியோகிக்கப்பட்டன. தேடித் திரிந்து குறும் படங்களைப் பார்த்தவன் எனும் அளவில், 250 இக்கும் அதிகமான குறும்பாங்களை விடுதலைப்புவிகள் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என என்னால் சொல்ல முடியும்.

புரட்சிகரப் படங்களிலும், வட கொரிய, சினப்படங்களுக்கும் ஐரோப்பிய, இலத்தீன் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்கப் படங்களுக்கும் நம்மால் வித்தியாசத்தைக் காண முடியும். சின, வடகொரியப் படங்கள் உணர்ச்சி வசமான, மனோதியமான படங்களாக இருக்க, ஐரோப்பியர்களதும் ஐரோப்பியர்களால் ஆதர்சம்பெற்ற அல்லது அவர்களால்

பிரசன் விதானகே

உதவி வழங்கப்பெற்ற இலத்தீன் அமெரிக்க, ஆப்பிரிக்கக் கிளர்ச்சிப் படங்கள் யதார்த்தவாதப் பண்பைக் கொண்டிருப்பதையும் நாம் காணவியலும். ஐஸன் ஸ்மன், ஜெட்டினோ, செம்பேன் ஒஸ்மான் போன்றவர்களுக்காலத்தியவர்களாகவோ காலத்திய சீன மற்றும் கிம் இல் சங்காலத்தியவட்டகொரிய அணிவகுப்புப்படங்களோடு ஒப்பிட, ஒருவர் இந்த வித்தி யாசத்தை உணர முடியும்.

விடுதலைப்புவிகளால் தொழில்முறையிலான போராளிகளால் உருவாக்கப்பட்ட முழுநீளப் படம். விடுதலைப்புவிகளின் அதிகாரபூர்வத் தொலைக்காட்சியான 'நிதர் சனம்' இந்தத் திரைப்படங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டன. இந்தத் திரைப்படங்களில் பெரும்பாலானவை குறுந்தகடுகளாக உருவாக்கப்பட்டு, அதில் தேர்ந்தெடுத்த திரைப்படங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஈழத் தமிழர்களின் திரைப்பட விற்பனை நிலையங்களிலும் விநியோகிக்கப்பட்டன. தேடித் திரிந்து குறும் படங்களைப் பார்த்தவன் எனும் அளவில், 250 இக்கும் அதிகமான குறும்பாங்களை விடுதலைப்புவிகள் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என என்னால் சொல்ல முடியும்.

தமிழ் சாகசத் திரைப்படமும் உணர்ச்சி வசமானமனோதியபாணியும் ஈழத்திரைப்படங்களில் மிக மோசமான பாதிப்பை

உருவாக்கி இருக்கிறது என்பதைத் திட்ட வட்டமாக என்னால் சொல்ல முடியும். பாரதிராஜா, ஜான்மகேந்திரன், மகேந்திரன், சீமான் போன்றவர்கள் நேரடியாகப் பிரபாகரனைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். 'ஆழப் பிரச்சினையை முன் வைத்து திரைப்படங்களை உருவாக்குங்கள்' எனத் தனது கோரிக்கையையும்பிரபாகரன் இவர்களிடம் முன் வைத்திருக்கிறார்.

மகேந்திரனின் புதல்வரான ஜான் மகேந்திரன் ஈழப் பின்னணியில் இன்னொரு தமிழகக் காதல் கதையைத் தனது 'ஆணிவேர் திரைப்படத்தில் கொடுத்தி ருக்கிறார். மகேந்திரனின் மேற்பாரவையில் 'பனிச்சமரம் பழுத்திருக்கு' எனும் குறும்படத்தை ஈழத்தின் ஆதவன் திரைப்படக் கழக மாணவர்கள் எடுத்திருக்கிறார்கள். ஈழப் போராட்டத்தினால் உந்துதல் பெற்றவர்கள் தமிழகத்தில் உருவாக்கிய படங்களும் உணர்ச்சிவசமான சாகசப் படங்கள்தாம். சீமானின் 'தம்பி', புகழேந்தி யின் 'காற்றுக்கெள்ள வேலி', செல்வத்தின் 'ராமேஸ்வரம்' போன்ற திரைப்படங்களை இதற்கான சான்றாகச் சுட்டலாம். சீமானின் 'தம்பி' முன்னும் பின்னுமான வசனங்கள் தவிர எந்தக் கருத்தியல் தரிசனமும் அற்ற ஒரு தாதா படமாகவே இறுதியில் எஞ்சி நின்றது.

தனிப்பட்ட முறையில் பிரபாகரனை ஆகர் சித்த படங்களை ஹாலிவுட் சாகச நாயகர் களான சுவர்ஸ்நேக்கர் மற்றும் ஸில்வ ஸ்ட்டர் ஸ்டோன் போன்றவர்களின் படங்களே இருந்திருக்கிறது. ஹாலிவுட் போர்ப் படங்களின் தமிழ்துணைத்தலைப்புக்களுடன்

(with tamil subtitles) விடுதலைப்புவிப் போராளிகளுக்குத் திரையிட்டுக் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

IV

ஸமவிடுதலைப் போராட்டம் தென்னிந்திய சினிமாவிலும் தன்னுடையபாதிப்புக்களை விட்டுச் சென்றிருக்கிறது. விடுதலைப் புவிகள் இயக்கமும் மிகப் பெரும் பாதிப்புகளை தமிழ் சினிமாவின் மீது ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ‘காற்றுக்கென்ன வேலி’ திரைப்படம் மிக வெளிப்படையாகவே ஈழப் போராளிகளைப் பற்றிப் பேசியது. ராஜீவ்காந்தியின் படுகொலை தமிழில் ‘குற்றப்பத்திரிகை’, ‘குப்பி’, கண்ண தத்தில் ‘சௌன்’, கேரளத்தில் ‘மிசன் நெண்டி டேஸ்’ (Mission Ninety Days) என நான்கு திரைப்படங்களுக்கான கதைக் களாம் ஆகியிருக்கிறது. ‘கன்னத்தை முத்த மிட்டால்’, ‘தெனாலி’, ‘நள தமயந்தி’, ‘ராமேஸ்வரம்’, ‘நந்தா’ போன்ற திரைப்படங்கள் தமிழகத்தில் அடைக்கலமான ஈழ அக்திகள் பற்றிய திரைப்படங்களாக இருக்கின்றன.

தமிழகத் திரைப்படங்களின் அரசியல் உள்ளடக்கம் எனும் அளவில், விடுதலைப் புவிகளினால் தயாரிக்கப்பட்ட, குறிப்பான, நேரடியிலான, ஈழ அரசியல் தன்மைகள் என்பன தமிழகத் திரைப்படங்களில் இல்லை. சிங்களத் திரைப்படங்கள் பிரச்சினைகளை அனுகூலம் யதார்த்தவாத மரபு என்பதும் தமிழகத் திரைப்படங்களில் இல்லை. ஈழப் பிரச்சினை குறித்த தமிழகத் திரைப்படங்களில் இவ்வகையில் வரலாறும், பிரச்சினை குறித்த யதார்த்தச் சித்திரிப்பென்பதும் இயல்பாகவே தவறி விடுகிறது. தமிழகத்தின் உணர்ச்சிகரமான, சாகசமான சினிமாக் கட்டமைப்புக்குள் ஈழப் பிரச்சினை என்பது காணாமல் போயிருக்கிறது என்பதுதான் நிஜம்.

தென்னிந்தியாவில் ஈழப் பிரச்சினை பற்றி வந்த திரைப்படங்களில் அரசியல் நீக்கப் பட்டது என்றாலும்கூட நிகழ்வுகளுக்கு நேர்மையாக இருந்த படம் என கண்ணடப் படமான சௌன் படத்தையே நாம் சொல்ல முடியும். ‘சௌன்’ படத்தில் அரசியல் நீக்கம் செய்யப்பட்ட ராஜீவ்காந்தியின் படுகொலையின் பின்னிருந்த அரசியல், மலையாளப் படமான ‘மிசன் நெண்டி டேஸ்’ வசனங்களில் இடம்பெறுகிறது.

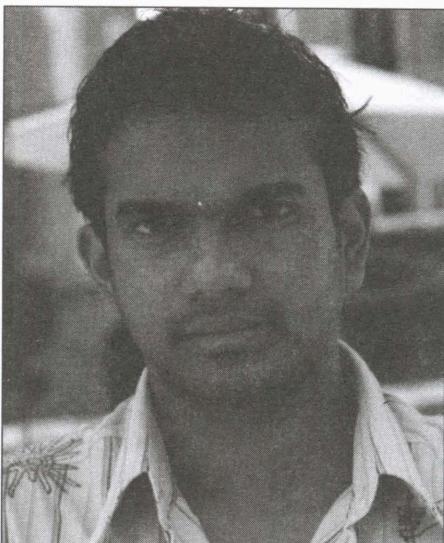
ஸமத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்த அக்தி மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசிய வாசந்தி யின் நாவலான ‘நிற்க நிழல் வேண்டும்’ சித்திரிக்கிற ஆண்பெண் உறவு சார்ந்த பிரச்சினைகளை அல்லது அரசியல்

பிரச்சினைகளைக்கூடாழ அக்திகள் குறித்த தமிழ்த் திரைப்படங்கள் சித்திரிக்கவில்லை. ‘தெனாலியும்’, ‘ராமேஸ்வரமும்’ லொகேஷனை மட்டும் மாற்றிப் படம் பிடித்த தமிழக சினிமாக் காலத் தகைகள் அன்றி வேறில்லை. தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய படங்கள் காதலினிடையில் சொல்லப் படுவது போன்று, அப்பிரச்சினை பற்றிய கதையை, குழந்தையின் தத்துப் பிரச்சினை பற்றிய அறம்சார்ந்தபிரச்சினையாகமாற்றிய திரைப்படமாகமணிரத்தன்த்தின்கள்னத்தை முத்தமிட்டால் நின்றுபோகிறது.

தமிழகத் திரைப்படங்களில் சித்திரிக்கப் பட்ட அரசியல் என்பதில் என்றும் குறிப் பான அரசியல் இருந்தது இல்லை. செல்வமணியின் குற்றப்பத்திரிக்கையில் இருந்து, ஷங்கரின் ‘முதல்வன்’ இராக், மணிரத்தினத் தின் ‘ஆயுத எழுத்து’ வரையிலான திரைப்படங்கள் வெற்றுவேட்டு தமிழ் அரசியல் சினிமாவுக்கு எடுத்துக்காட்டான இலட்சனங்கள். தமது சொந்த நிலப்பரப்பு சார்ந்த பிரச்சினைகளையே குறிப்பான அரசியல் அறிவுடன், கடப்பாட்டுடன் எடுக்கத் தெரியாதவர்கள், ஈழப்பிரச்சினையை வரலாற்று அறிவுடன் யதார்த்தமாக எதிர்கொண்டு எடுப்பார்கள் என நினைப்பதும்கூட அபத்தம்தான்.

V

ஸமாக்கள் இனப்படுகொலை உக்கிரமடைந்ததைத் தொடர்ந்தும், விடுதலைப் புவிகள் பிற விடுதலை இயக்கங்களை அழித்ததனையுத்தும், ஈழத்தமிழர்கள் பாரிய அளவில் உலக நாடுகளில் புகவிடம் தேடினார்கள். இந்தியாவில் மூன்று இலட்சம் அக்திகள் இருக்கிறார்கள். கண்டா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் உள்பட, ஆப்பிரிக்க நாடுகளினுமென்ப பரந்து, 12 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான

விமுக்தி ஜெயசுந்தரா

ஸமுத்தமிழர்கள் உலக நாடுகளில் புகவிடம் தேடினார்கள். கொல்லப்பட்டவர்கள், காணாமல் போனவர்கள் ஒரு இலட்சம் மக்கள் எனக் கொண்டால், ஸமுத்தின் ஜனத் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் அந்த நிலத்திலிருந்து அகன்றுவிட்டார்கள். புகவிடம் தேடிய ஸமுக்களின் வாழ்வு என்பது தமது பூர்வீக நினைவுகளாலும், குடியேறிய நாடுகளில் வாழ்தலுக்கான அடிப்படையான சவால்களையும் ஏற்றது என்பதாகவே அமைகிறது.

விளிம்புநிலை மக்களின் மாற்று வாழ்க்கை களைப் பதிவு செய்யம் குறும்படம் எனும் வகையினம் தமிழகத்தில் இந்தக் காலங்களில் உக்கிரமாக முகிழ்த்து வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் குறும்படங்கள் புகவிடத் தமிழர்களிடத்திலும் அறிமுகமாகிது. குறும்பட விழாக்களும் புகவிட நாடுகளில் நடந்தன. இன்னொருபூறும் ஐரோப்பிய மொழிக் குறும்படங்களும் அவர்களுக்குக்கிடைத்தன. தமிழகத்தினோடும் ஈழத்தினோடும் ஒப்பிட, திரைப்படக் கருவிகளைச் சுலபமாகப் பாவிக்கக்கூடிய பொருளியல் வாழ்வும் அவர்களுக்கு அமைந்தது. தமது வாழ்வை, வாழ்வின் சிக்கல்களை, மனப்பிறழ்வை, பிரிவை, தாம் ஈழத்திலிருந்து காவி வந்த வண்முறையை, பாலுறவுப் பிரச்சினைகளை அவர்கள் தமது குறும்படங்களில் பதிவு செய்தார்கள்.

குறும்படங்களுக்கென பாரிஸ் கலை பண்பாட்டுக் கழகமும், வண்டன் விம்பம் அமைப்பும், சினி சங்கம் அமைப்பும், கண்டா சயதீன் திரைப்படக் கழகமும் போட்டிகளை ஏற்பாடு செய்தன. அருந்ததி யின் ‘முகம்’, ஜீவனின் ‘எச்சில் போரவை’, ‘நிழல் யுத்தம்’ போன்ற முன்னோடிப் படங்கள் வெளியாகின. அகதி வாழ்வின் தனிமை, தாய் நாட்டுக்கான தமது பொறுப்புணர்வு, ஆண் பெண் உறவில் ஐரோப்பிய வாழ்முறை தோற்றுவிக்கும் சவால்கள் போன்றவற்றை இந்தப் படங்கள் பேசின. தமிழக சினிமாவிலிருந்து விலகி, தமது வாழ்வு குறித்த தரிசனங்களுடன், யதார்த்தவாதத்தையும் தேர்ந்து கொண்டு, புகவிடத் தமிழர்கள் வெளியாகத் துவங்கிய காலம் இது.

அசலான, துயரமான வாழ்வனுபவங்கள். வரலாற்று அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு முன்னிருந்தன. படைப்பாளிக்கு வேண்டிய கொந்தளிப்பான மன்னிலையும் பதற்றமும் கடப்பாடும் அவர்களிடம் இருந்தன. திரைப்படக் கலை சார்ந்து தேர்ந்து கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு முன்பாகத் தமிழகத்தின் மனோரதிய மற்றும் சாகச சினிமாச் சட்டகம் முன் இருந்தது. ஈழத்தின் சாகசச் சினிமாச் சட்டகமும் அவர்களின் முன்

இருந்தன. ஹாலிவுட் தொழில்நுட்ப சினிமாவும் திரில்லர்களும் அவர்களின் முன் இருந்தது.

இந்த மூன்றுவகையான பண்புகளையும் வெளிப்படுத்தியதாக பின்வந்த புகலிடக் குறும்படங்கள் அமைந்தன. கலைப் பிரக்ஞாயும் விமர்சனஸ்ர்வமான அரசியலும் கொண்டவர்களாக 'மண்' படத்தின் இயக்குனர் புதியவன், அருந்ததி, ஜீவன் போன்றவர்கள் இருந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் மனோரதியமான இலட்சிய நிலைபாட்டையும், சாகசங்களையும் முன் னிலைப் படுத்தியவர்களும் இருந்தார்கள். விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் ஞாக்கில் ஈடுபட்டவர்களிடம் இருந்து ஆருமை கொண்ட தனித்தன்மையுள்ள திரைப்படைப்பாளிகள் என எவரும் உருவாகி வரவில்லை. கனடாவில் சமவேளையில் சுயாதீனமான இயக்குனர்கள் தோன்றி னார்கள். கனடியத் தமிழ் வாழ்வின் ஆண் பெண் உறவுகளின் சிக்கலை 'மனுவி' போன்றபடங்களின்வழிசொன்ன வராக கனடிய இயக்குனரான சுமதிருபன் உருவானார். கனடாவின் பாட்டிக் புத்தமாதன் தனது அந்த ஒரு நாள் போன்ற திரைப்படத்தின் வழி ஹாலிவுட் தொழில்நுட்பத்துடன், நேர்த்தியான படத்தொகுப்புடன் கச்சிதமான தமிழ் திரில்லர் குறும்படங்களை உருவாக்கினார்.

விடுதலைப்புலிகளின் அனுசரணையில் வெளியான திரைப்படங்கள், தென்னிந்தியாவில் வெளியான திரைப்படங்கள் மற்றும் புகலிடத்தமிழர்களால் உருவாக்கப்பட்ட திரைப்படங்கள் அன்றி வடக்கிலும் கிழக்கிலுமாகச் சுயாதீனமான இயக்குனர்களால் உருவாக்கப்பட்ட குறும்படங்களும் வெளியாகின. விமல் ராஜின்'கிச்சான்ராகவனின்' மூக்குப்பேணி போன்றவை இவ்வகையிலான படங்கள். 'பீஸ் ரீல்' எனும் சர்வதேசிய மனித உரிமைத் திரைப்பட ஆர்வலர்களால் உருவாக்கப்பட்ட திரைப்படங்கள் மிகுந்த தொழில்நுட்ப உணர்வுடன் தயாரிக்கப்பட்டன. ஜக்கிய நாடுகள் சபை இந்தத் திரைப்படங்களை விநியோகம் செய்தது. வடக்கிலும் கிழக்கிலுமாக போரினால் பாதுக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் அவலவாழ்வைச் சொல்வதாக இந்தக் குறும்படங்கள் இருந்தன.

VI

சமூகவியல் அடிப்படையிலும் பொருளாதார நிதியிலும் ஈழப் போராட்டம் சார்ந்து சிங்களவர்களாலும் ஈழத் தமிழர்களாலும் எடுக்கப்பெற்ற திரைப்பட வடிவத்தில் ஒரு மிகப் பிரம்மாண்டமான வித்தியாசம் இருந்தது. அந்த வித்தியாசம் இதுதான் :

சிங்களத் திரைப்படங்கள் அனைத்தும் முழுநீத் திரைப்படங்களாக இருந்தன. இப்படங்களின் தயாரிப்புக்கான நிதியாதாரங்களை இலங்கையினதும் ஜேரோப் பாவினதும் ஐப்பாளினதும் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்கள் வழங்கின. சில திரைப்படங்களுக்கு இலங்கை அரசுத் திரைப்படக் கழகம் நிதி வழங்கியது..

எழுத் தமிழர்களின் உருவாக்கிய படங்களில் ஈழ மண்ணிலாயினும் அல்லது புகலிடத்திலாயினும் - தொண்ணூற் றொன்பது சுதவீதமானவை குறும்படங்களாகவே இருந்தன. குருதிச் சண்னங்கள், கடலோரக் காற்று போன்று, இரண்டாயிரம் ஆண்டின் மத்தியில் உருவாக்கப்பட்ட ஈழ மண்ணின் திரைப்படங்கள் முழு நீலப் படங்களாக இருந்தன. ஜான் மகேந்திரனது இயக்கத்தில், தமிழகத் திரைப்படக் கலைஞர்களும், தொழில்நுட்பக் கலைஞர் களும் பங்கேற்று, ஈழத்தில் படம் பிடிக்கப்பட்டு, ஈழத்தவரின் நிதியாதாரத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட ஆணிவேர் திரைப் படத்தினையே தமிழீழத்தின் முதலாவது திரைப்படம் எனக் குறிப் பிடுகிறார், திரைப்பட ரசனையும் தமிழீழத் திரைப்பட உருவாக்கமும் கட்டுரையை எழுதிய ஈழத்திரைப்படக்கட்டுவீசாரியர் அல்பேட் பவுலஸ் (அலை வணையும் உலகு : ஜூபி தமிழ் பதிப்பு : லண்டன் : 2007). அல்பேட் பவுலஸ் இவ்வாறு கருதுவதற்கான நியாயங்கள் இருக்கவே செய்கிறது.

தொழில்முறைக்கலைஞர்களால், தொழில் முறைத் தொழில்நுட்பவியலாளர்களால் உருவாக்கப்பட்டு, உலகின் மிகப் பெரிய நகரங்களின் பிரதானமான திரையங்களில் திரையிடப்பட்ட, ஈழ மக்களின் வாழ்வு குறித்த, ஈழத்தில் படம் பிடிக்கப்பட்ட, வைத்தராபாத் சாவதேசத் திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்பட்டு உலகிலும் இந்தியாவிலும் அங்கீகாரம் பெற்ற, ஈழம் குறித்த முதல் படமாக ஆணிவேர் திரைப்படம்தான் இருக்கிறது. வைத்தராபாத் திரைப்பட விழாவின் திரைப்படத் தேர்வுக் குழுவில் இந்தியாவின் பிரபல திரைப்பட இயக்குனரான ராமகோபால் வர்மாவும், தெலுங்கி மொழியின் பிரபல இயக்குனரும் பிரபல தமிழ் திரைப்பட நடிகை ரம்யா கிருஷ்ணனின் கணவருமான கிருஷ்ண வம்சியும் இருந்தார்கள் என்பதும், அவர்கள் ஆணிவேர் திரைப்படத்தின் பின்னாள் அரசியல் செய்தியைச் சிலாகித்துப் பேசி னார்கள் என்பதும் இத்திரைப்படம் உலக அளவில் பெற்ற அங்கீகாரத்திற்கான சான்றாக இருக்கிறது.

VII

சிங்களத் திரைப்படம் நீண்ட காலங்களின் முன்பே தனக்கானதீவிரமான அழகியலைக் கண்டைந்த, அதிகமான கலைஞர்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. பொருளாதார ரீதியிலும் அதற்கான வளங்களும், ஜேரோப்பிய நவயதாரத்தவாத சினிமாவின் ஆகர்ஷம் பெற்ற லெஸ்டர் ஜேஸ் பிரீஸ் காலத்திலிருந்தே உலக அளவில் தனது அங்கீகாரத்தையும் அது நிறுவி இருந்தது. ஈழப் போராட்டம் உக்கிரமடைவதற்கு முன்பான காலத்தில்வாடைக்காற்றுமற்றும் பொன்மணி போன்ற முழுநீலப் படங்கள் வடக்கில் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியாகி இருக்கின்றன. சிங்கள சினிமாவின் யதார்த்தவாத மரபின் கூறுகளையும் இந்தப் படங்கள் கொண்டிருந்தன. பொன்மணி திரைப் படத்தினை சிங்கள இயக்குனரான தர்மசேனாபதிராஜா இயக்கியிருந்தார். அந்த மரபு, தென்னிந்தியா சினிமாவினாலும் இந்திப் படத்தின் ஆதிக்கத்தினாலும் அழிந்தது. தமிழக சினிமாவின் பாதிப்பில் பிற்பாடு ஈழத்தமிழர்களால் படங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. வரலாற்றுணர்வும், யதார்த்தவாத உணர்வும் ஈழச் சினிமாவிலிருந்து விடைபெற்றன.

விடுதலைப் புலிகளின் காலத்தில் ஈழத் திரைப்படங்கள் புத்துயிர் பெற்றன என்றே சொல்ல வேண்டும். சினிமாவைப் பயிற்றுவிப்பதைத் தீவிரமாக அவர்கள் செயல்படுத்தினார்கள். தமிழக சினிமா இயக்குனர்களை அழைத்து தொழில் துறைப் பயிற்சிகளை தமது அணிகளுக்கு அவர்கள் அளித்தார்கள். தமிழக இயக்குனர்களுடன் சேர்ந்து கூட்டாகப் படங்களை உருவாக்க முயற்சித்தார்கள். ஹாலிவுட் படங்களே ஆயினும் திரைப்படங்களுக்கு அவர்கள் தமிழில் துணைத் தலைப்புக்களை உருவாக்கினார்கள். ஈழவிடுதலையையும் போராளிகளின் சாகசத்தினையும் மையமாகக் கொண்டு, ஈழத்திற்கென ஒரு திரைப்படத் தொழில்துறையையும் திரைப்படக் கலாச்சாரத்தையும் உருவாக்க வேண்டும் என்கிறது. பூலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு இருந்ததை நாம் திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியும்.

விடுதலைப் புலிகள் பிரதானமாக வரித்துக் கொண்ட திரைப்பட அழகியல், பொன்மணி, வாடைக்காற்று தோற்றுவித்த மரபாக இல்லை. மாறாக, தமிழகசினிமாசட்டகத்திலான உணர்ச்சிவசமான, சாகச சினிமா மரபாகவே இருந்தது. இதற்கானகாரணமாக விடுதலைப் புலிகளைப் பாதுத்த ரசனையைத் தான் நாம் சுட்டமுடியும். ஹாலிவு-

படங்களிலும் தமிழக சினிமாவிலும் பிரபாகரனுக்குஇருந்தாடுபாடு,ஜோப்பிய நவயதார்த்தவாத சினிமாவிலோ மற்றும் மூன்றாமலகின் மூன்றாவது சினிமாவி லோ அல்லது மூன்றாமலக புரட்கர சினிமா மரபிலோ அவருக்கு இருந்தாகச் சான்றுகள் இல்லை. இந்த நிலையிலேயே ஞானரதன் பொதாசன் போன்ற ஆளுமை கள் தமது தனிப்பட்ட ரசனை சார்ந்த பண்பினால் அத்தகைய யதார்த்தவாத சினி மாவை விடுதலைப்புவிகளின் திரைப் படக் கலாச்சார அமைப்புக்குள்ளாகவே முயன்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இவ்வகையிலான விமர்சன உணர்வு கொண்ட திரைப்பட விமர்சகர்களாக விடு தலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களி லும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கான சான்றாகவேபேட்ஸ் பவுலசின்பாளவைகள் இருக்கிறது. தமிழகஹாலிவுட் சினிமாவின் பாதிப்புக்குள்ளான ஆணிவேர், குருதிச் சன்னங்கள் போன்றனவற்றுக்கு மாற்றாக, அவர் ஞானரதன் மற்றும் பொதாசன் போன்றவர்களின் திரைப்பட மரபைச் சுட்டி, ஈழத்துக்கான தனியான திரைப்பட அழிகயல் மரபை நோக்கிச் செல்வது குறித்துப் பேசுகிறார்.

VIII

ஸழப்போராட்டமும்,அதனதுஉடன்விளை வகைான இடப்பெயர்வும், வன்முறையும் உலக அளவிலான திரைப்பத்திலிலும் பாதிப்புகளைச் செலுத்தியிருக்கிறது'வெல் கம் டு கனடா (Welcome To Canada) எனும் திரைப்பத்தினையும் 'நோ மோர் டியர்ஸ் லிஸ்டர் (No More Tears Sisters) எனும் திரைப்பத்தினையும் கனடியதிரைப்படக் கழகம் தயாரித்து வெளியிட்டது. உயிரா பத்துக்களினிடையிலும் பல்வேறு துயர் கலினிடையிலும் கனடாவுக்கு வந்து சேரும் ஈழத் தமிழ் அகதி மக்கள் பற்றிய திரைப்படம் 'வெல் கம் டு கனடா' விடுதலைப்புவிகளால் கொல்லப்பட்ட மனித உரிமையாளரும் உடல்கூற்று மருத்துவ அறிஞருமான ஜஜனி திரணகமாவின் வாழ்வு பற்றிய திரைப்படம் 'நோ மோர் டியர்ஸ் லிஸ்டர்.' விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கியதோடு,அரசியல் அனுசரனையும் வழங்கினார்கள் என இலங்கை அரசினால் குற்றம் சாட்டப் பெறும் நீநார்வே அரசாங்கத்தின் நார்வே திரைப் படக் கழகம் விடுதலைப்புவிகளின் பெண் கரும் புலிகளைப் பற்றி 'மை டாட்டர், டெரிரிஸ்ட்' (My Daughter, Terrorist) எனும் விவரணப்படத்தைத் தயாரித்திருக்கிறது.

இங்கிலாந்தில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர் கரும் மலையாளத் திரைப்பட ஆர்வலர் கரும் இணைந்து, மலையாள இயக்கு

நரான ராஜேஷ் டச்சிவரின் இயக்கத்தில் 'இன் த நேம் ஆப் புத்தா' (In The Name of Budhha) எனும் திரைப்படமும் உருவாகி இருக்கிறது. புத்தனின் பெயரால் திரைப் படம், ஆவனப்படமும் கதைப் படமும் முயங்கியதானாலும் செல்லெற்பில் கேரளத் தில்உருவாக்கப்பட்ட திரைப்படம் உலகத் திரைப்பட ரசிகர்களுக்கு ஈழத் தமிழ் மக்களின்மீதான ஒடுக்குமுறையையும் அதற்கெதிரான விடுதலைப்புவிகளின் அரசியலையும் கொண்டு சேர்த்த படமாக புத்தனின் பெயரால் திரைப்படம் இருந்தது. மிகுந்த பொருட்செலவிலும் தேர்ந்த தொழில்நுட்பக் கலைஞர்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட படமாக அது இருந்தது. உலகின் பல திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்ட படமாகவும் அது இருந்தது.

மேற்கிலிருந்து சென்று தமிழகத் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்கள் ஈழத்தின் கலைஞர் கஞடன் சேர்ந்து உருவாக்கிய முழு நீளத் திரைப்படம் புதியவனின் 'மண்'. தமிழகத் தொழில்நுட்பக்கலைஞர்களுடன்தமிழகத் தில் உருவாக்கப்பட்ட பிறிதொரு குறுந்து திரைப்படம் ரவீந்திரன் பிரதீபனின் 'என் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு மாமரம்.' தமிழகத்திலிருந்து ஈழம் சென்ற சென்ற ஜான் மகேந்திரன் இயக்கிய திரைப்படம் ஆணிவேர். இயக்குனர் மகேந்திரனின் மேற்பாரவையில் ஈழத்தில் உருவாக்கப்பட்ட குறுந்திரைப் படம் பனிச்சமரம் பழுத்திருக்கு. இரண்டாயிரமாம் ஆண்டில் சகல விதத்திலும், ஈழத் தமிழர்கள் அனைவரிடமும், புகலிடத்திலாயினும் ஈழத்திலாயினும் நேர்ந்த முக்கியமான தொரை திரைப்படம் குறித்த பண்பு மாற்றத்தை இந்த முயற்சிகள் சுட்டி நிற்கின்றன. விடுதலைப்புவிகளும் சரி, விடுதலைப்புவிகளின் ஆதரவிலான அதனது விமர்சகர்களும் சரி, தமிழகச் சினிமாவின் தொழில்நுட்பத் தேர்ச்சியாளர்களை இணைத்துக்கொண்ட வகையில் பரந்து பட்ட பார்வையாளர்களுக்காக தொழில் நுட்ப நேரத்தியுடன் திரைப்படங்களை உருவாக்கத் தலைப்பட்ட காலம் இது.

IX

தமிழ்மூத் தேசிய சினிமா அல்லது ஈழத் தமிழ்மக்களுக்கான தனித்தன்மைகள் கொண்ட சினிமா எனும் தேடலில், தமது அரசியல் மாறுபாடுகளுக்கு அப்பாலும், ஈழத் திரைப்படக் கலைஞர்கள் பொதுவாக ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஈழத்துக்கான தனித்த சினிமா குறித்த கோட்பாட்டு முயற்சிகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். யதீந்திரா (Inquest of an Indigenous Cinema for Tamil Eelam : Jathindra : Northeastern Monthly : December 2005),

அல்பேட் பவுலஸ் (திரைப்பட ரசனையும் தமிழ்மூத் திரைப்பட உருவாக்கமும் : அலைவனையும் உலகு : லண்டன் 2007) போன்ற ஈழத்து விமர்சகர்களும், அருந்ததி, ஜீவன் மற்றும் ஜெகாதரன் போன்ற புகலிட ஈழத் திரைப் படைப்பாளிகளும் (புகலிடத்தமிழ்சினிமா: முகம் பதிப்பாகம் : பாரிஸ் : 2000) இத்தகு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிற ஆளுமைகளாக இருக்கிறார்கள்.

யதீந்திரா, தமிழ்மீ சினிமா என்பது குறித்த எந்தவிதமான கோட்பாட்டு முயற்சிகளும் இரண்டு வரலாற்று யதார்த்தங்களைக் கணக்கிலெடுத்தாகவே அமைய முடியும் என்கிறார். முதலாவதாக, ஈழத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வையும் அவர்களது இருத்தலையும் நிச்சயமின்மைகள் சூழ்ந்திருப்பதோழுது, அனைத்து வகையிலும் சிங்கள தேசியமானது தன்னை வளர்த்துக்கொண்டே இருந்தது. இரண்டாவதாக, ஈழத் தமிழ்மக்களின் கலாசாரமானது ஒடுக்குமுறைக்கும் அழிவுக்கும் ஆட்பட்டிருந்தபோது, அந்த அழிவை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு சிங்களவர்கள் தம்மை வளர்த்துக்கொண்டனர். சிங்கள சினிமாவின் வளர்ச்சி குறித்த எமது எந்தவிதமான மதிப்பீட்டுக்கும் இந்த இருநிக்முறையும் அடிப்படையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் யதீந்திரா.

தமிழக சினிமாவின் தாக்கம்தான் ஈழத்தில் தனித்தன்மையுள்ள ஈழசினிமா உருவாக்கத்தற்கான காரணம் என்பதனை யதீந்திரா மறுதலிக்கிறார். ஜெயகாந்தன், புதுமைப்பித்தன், மெளனி போன்றவர்களின் தாக்கம் ஈழத் தமிழ் எழுதுதாமை இருப்பது போலவே, தமிழக சினிமாவின் தாக்கமும் ஈழத்து சினிமாவிலும் ரசனையிலும் இருக்கும் என்கிற உள்ளார்ந்த காரணத்தை யதீந்திரா ஒப்புக்கொள்ளும் அதே வேளையில், சிங்களசினிமாவோடு ஒப்பிட, ஈழ சினிமாவின் பின் ணோக்கிய வளர்ச்சியை ஈழத் தமிழர்கள் எதிர்கொண்ட ஒடுக்குமுறையிலிருந்தும் அதனது அரசியலிலிருந்தும் பிரித்துப் பார்ப்பது மிகவும் ஆபத்தானது என்கிறார்.

தமிழ் சினிமா ரசனை என்பது ஈழத் தமிழர்களின்மீது கொண்ட தாக்கத்தைப் போலவே, அதே அளவு தென்னிந்திய சினிமாக்களும் இந்தி சினிமாக்களும் சிங்கள சினிமாவின் மீதும் தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. தனித்துவமான சிங்கள சினிமா உருவாக்குவதிலுள்ள நெருக்கடி யையும் போட்டியையும் அவர்களும் எதிர்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். எனினும், தனித்துவமுள்ள சிங்கள சினிமாவை எவ்வாறு அவர்களால் உருவாக்க

முடிந்தது? அதன் பின்னிருந்த அரசியல் காரணங்கள்தான் என்ன?

1962 ஆம் ஆண்டு ஈழத் தமிழர்களின் முதல் தமிழ்த்திரைப்படமான ‘சமுதாயம்’ வெளியானது. சி.என்.அண்ணாவுரையின் வேலைக்காரிநாடகத்தைஅடிப்படையாகக் கொண்ட இந்தக் திரைப்படத்தினை ஹென்றி சந்திரவங்சா எனும் சிங்கள இயக்குனர் தயாரித்து இயக்கியிருந்தார். 1989 ஆம் ஆண்டு சர்மிளாவின் இதயராகம் வெளியானது. இஸ்லாமியத் தமிழரான பெரதீனியா ஜாலனைதீன் இப்படத்தினை இயக்கியிருந்தார். இடைப்பட்ட 28 ஆண்டுகளில் ‘தோட்டக்காரி’, ‘நிர்மலா’, ‘பொன்மணி’, ‘வாடைக்காற்று’, புதிய காற்று போன்ற 26 ஈழத் தமிழ் திரைப்படங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தக் திரைப்படங்களில் கலைசார்ந்த கண் ணோட்டம் எனும் அளவில் இருவிதமான பார்வைகள் வெளிப்பட்டன. பொன்மணி மற்றும் வாடைக்காற்று போன்ற திரைப்படங்கள் தமிழகத் திரைப்படங்களிட மிருந்து தமிழை உடைத்துக் கொண்டு, ஈழத்தின் தனித்த யுதாந்தவாதத் தன்மை யினைத் தமது படக்கறுகளாகக் கொண்டிருந்தன. தோட்டக்காரி மற்றும் சர்மிளாவின் இதயராகம் போன்ற திரைப்படங்கள் தமிழகத் திரைப்படங்களின் மனோரதியமான உணர்ச்சிவெளிப்பாட்டை தமது கதைகறுமுறையாகக் கொண்டிருந்தன. ஈழத்தமிழ் சினிமாவுக்கானதனித்த கூறுகளுடன் எழுந்து வந்து கொண்டிருந்த முயற்சிகள், சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட வகையிலான ஒடுக்குமுறையினால் அழிக்கப்பட்டன.

1947 ஆம் ஆண்டு முதல் சிங்களத் திரைப்படமான கடுவனு பொருந்துவா வெளியாகியது. 1956 ஆம் ஆண்டு தமிழர்களின் அரசியல் உரிமைப் பிரச்சினைகள் எழுந்தன. இதே காலகட்டத்தில்தான் சிங்கள மேலாதிக்கம் என்பது தமிழர்களின்மீது கலாச்சாரம், கல்வி, பொருளியல் என அனைத்துத் தளங்களிலும் கவியத் துவங்கியது. 1956 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் தென்னிந்திய வியாபார சினிமாவையும், இந்திய ஒளிப்பதிவாளர்களையும் சார்ந்திருந்த சிங்களத் திரைப்படத்திற்கு உதவ முகமாக டபின்ஷு, ஆர்.டி.பன்டாரநாயகே பிற மொழிப் படங்களின்மீது பல தடைகளைக் கொண்டுவந்தார். இந்தியாவில் சிங்களத் திரைப்படங்கள் தயாரிப்பது தடைசெய்யப்பட்டது, சிங்களத் திரைப்படங்களைக் கட்டாயமாகத் தியைங்கு களில் திரையிட சில நாட்கள் ஒதுக்கப்பட்டது. பிற நாட்களிலேயே ‘பிற’ மொழிப் படங்கள் திரையிட அனுமதிக்கப்பட்டது.

scent of the Lotus Pond

A Buddhist Parable in three parts

லோர் டிரை தோகுஹு

இந்த வாய்ப்பு சிங்களத் திரைப்படக் கலைஞர்களுக்கு ஒரு புதிய வழியைத் திறந்துவிட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் ஜூரோப்பிய நவயதார்த்தவாத சினிமா மரபில் தாக்கம் பெற்ற லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரீசின் ‘ரெகவா’ திரைப்படம் வெளியானது. 1956ஆம் ஆண்டு சிங்கள தனிச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது, 1972 ஆம் ஆண்டு சிங்களமும் பவுத்தமும் யாப்பினிடப்படையில் அதிகாராபூர்வமாக அங்கீகிரிக்கப்பட்டது. அதே 1972 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் திரைப்படக் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது.

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தமிழ் ஆயுத மேந்திய அரசியலின் பின், சிங்களக் கலைஞர்களுடன் சேர்ந்து ஈழத் தமிழ்க் கலைஞர்களோ மூஸ்லீம் கலைஞர்களோ இயங்குவது இயலாமல் போனது. எழுபதுகளின் மத்திய ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, சிங்களத் திரைப்படத்திற்குத் தமிழ்க் கலைஞர்களும் மூஸ்லீம்களும் ஆற்றிய பங்கை எவரும் தற்போது குறிப்பிடுவதில்லை. லென்னி மொரோஸ், எஸ்.ராமநாதன், ஆண்டன் கிரிகொரி, நதானிய திரைப்படத்தின் ஒலிப்புதிவுக் கலைஞரான எம்.எஸ். ஆனந்தன் ஆகிய தமிழர்களும், மூஸ்லீம்களான எம்.எஸ். மஸ்தான், ஐபிர் கே.காதர், எம்.ஏ.கடூர் மற்றும் ஜூலைபர்மக்கான் போன்றவர்களும் சிங்களப் படங்களுக்கு பங்களித்து வந்தி ருக்கிறார்கள் என்கிறார் யதிந்திரா.

1983 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் நடந்த

இனக்கலவரத்தில் தமிழரான கே.குண ரத்தினம் அவர்களால் நடத்தப்பட்ட மிகப் பெரும் திரைப்படக்களமான விஜயா ஸ்டுடியோ அழிக்கப்பட்டது. தமிழர்களின் திரைப்படக் கொட்டகைகள் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. தமிழகத் திரைப்பட நடிகர்கள் ‘மாமியார் வீடு’ திரைப்படத்திற்காக இலங்கைக்கு அழைத்ததமிழ் இயக்குனர் கே.வெங்கட் கொல்லப்பட்டார். இவர் ‘சிலுக்கு சிறி’, ‘பந்துலு, மகா’, ‘அம்மே’ போன்ற சிங்களத் திரைப்படங்களையும் இயக்கியவர். இவ்வாறு தமிழர்களுக்கென தனித்துவ சினிமாவுக்கான வாய்ப்பு முற்றிலும் மறுக்கப்பட்ட சூழலில் சிங்கள தேசிய சினிமாவானது வளர்ந்தது. சிங்கள தேசிய சினிமா தனித்துவத்துடன் வளர்ந்ததற்கும் தமிழ் தேசிய சினிமா தனித்துவத்துடன் முன்னெடுக்கப்படாததுதற்கான அரசியல் காரணங்கள் இதுவேயெனச் சொல்கிறார் யதிந்திரா. அதேவேளையில், சிங்கள சினிமாவில் திறன் வாய்ந்த தனித்துவமுள்ள படைப்பாளிகள் உருவானார்கள் என்பதனையும் அவர் மறுதளிக்கவில்லை.

X

�ழத் தமிழர்களின் தனித்த பண்புடனான ஆதார சினிமா (Indigenous Eelam Tamil Cinema) வளர்ச்சி பெறதாததற்கான உள்ளக்க காரணமாகச் சொல்லப்படும் தென்னிந்திய சினிமாவின் அல்லது இந்திய சினிமாவின் தாக்கம் எனும் காரணம் சிங்கள சினிமாவுக்கும்

பொருந்தும் எனினும், சிங்களத்தின் தனித்துவமான தேசிய சினிமா வளர்ச்சி பெறுவதற்கான வழிகளை டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயகே திரைப்படத் தொழில் மட்டத்தில் உருவாக்கிய வேளாயில், சிங்களப்படங்களைத்திரையிடுவதற்கென முன்னுரிமை வழங்கி சில நாட்களைக் கட்டாயமாக சிங்களத் திரைப்படங்களைத் திரையிட மட்டுமே ஒதுக்க வேண்டும் எனும் அரசுகார் அரசியல் நிலைபாட்டை சிறிமாவோ பண்டாரநாயகே நடைமுறைப் படுத்தினார்.

தமிழ் மொழியும், ஈழம் தமிழகம் எனதமிழ் மொழித் திரைப்படமும் இவ்வகையில் இரண்டாம் பட்சமானது. சிங்களமும் பொத்தமும் அரசு அனுசரணையுடன் வளர்ச்சி பெற்றது. தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி அது சார்ந்த மக்களைப் போலவே ஒடுக்கு முறைக்கு ட்டுப்பட்டது. இந்த வகையில், ஈழத் தமிழ் சினிமாவின் பின்னடைவுக்கான காரணத்தையும், அதனதுதனித்துவ சினிமா வளராததற்குமான காரணத்தையும், ஈழத் தமிழர்களின் மீதான சிங்கள அரசின் ஒடுக்குமுறை குறித்த ஆய்விலிருந்துபிரிக்க முடியாது என்கிறார் யத்திரா.

ஒடுக்குமுறை அம்சத்தைப் பறந்தள்ளி விட்டு, ஈழத் தேசியத்தின் தனித்தன் மையுள்ள சினிமாவைப் பற்றி நிச்சயமாகவே நாம் முழுமையாக ஆய்வு செய்யமுடியாது. ஆனால், சிங்களத் திரைப் படத்தின் வளர்ச்சிக்கான காரணம் என்பதனை அரசு சார்ந்த அனுசரனை என்பதனைச் சார்ந்தும் மட்டுமே நாம் முழுமையாக வரையறுக்கவும் முடியாது. திரைப் படத்தை நிறுவனமையாக்குகிறவர்களின் அல்லது அரசியல் மற்றும் கருத்தியலை வழிநடத்துகிறவர்களின் ரசனை மனப்பான் மையும், வெகுமக்களிடம் ஊறிப் போயிருக்கும் ரசனை மனப்பான்மையும்கூட ஒருபுலிப்பரப்பின்திரைப்படத்தின்தன்மை களைத் தீர்மானிக்கிறது.

இதனை இவ்வாறாக விளக்க முடியும் : 1916 ஆம் ஆண்டு கீசு வதம் தமிழ் திரைப்படத்துடன் தமிழ் சினிமாவின் வரலாறு துவங்குகிறது. தமிழக தமிழ் சினிமாவுக்கு 100 வருடங்கள் ஆகப் போகிறது. தமிழக சினிமா, தமிழக அரசு அனுசரணையுடனான தொழில்துறையாக நிறுவப்பட்டுவிட்டது. இந்தியாவில் மும்பைக்கு இணையாக எனில், உலக அளவில் ஹாலிவுட்டுக்கு இணையாகத் தமிழகத் திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப் படுகின்றன. தமிழகத்தோடு ஒப்பிட கேரளத்திலும் வங்காளத்திலும் கண்ணடத்தி வரும் மராட்டியிலும் ஓரியமொழியிலும்

குறைந்த அளவே திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், இந்த மாநிலங்களில்தான் இந்திய சினிமாவின் மக்கத்தான் ஆருமைகள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். பாலுமகேந்திரா, மகேந்திரன், ருத்ரப்யா, ஜெயகாந்தன் போன்றவர்கள் தமிழில் இருந்தாலும், தமிழகத்தில் சுத்யஜித்ரேயுடனோ அல்லது ரித்விக் கடக்குடனோ ஒப்பிடத்தக்க அளவிலான மாபெரும்கலை ஆருமைகள் தோன்றவில்லை.

புனா திரைப்படக் கல்லூரிக்கு அடுத்து, தமிழகத்தில்தான் தமிழக அரசுத் திரைப்படக் கல்லூரி இருக்கிறது. தமிழகத்திரைப்படக் கல்லூரி ஆபாவாணனையும், ஆர்கே.செல்வமணியையும், ரஜினிகாந்தையும்தான் உருவாக்கியது. ஜான் ஆப்ரஹாமையோ மனிகளைவோ உருவாக்கவில்லை. விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை ஆகர்சித்த சினிமாவாக ஹாலிவுட் சினிமாவும் தமிழக மனோரதிய சினிமாவும் தான் இருந்திருக்கிறது. துரதி ருஷ்டவசமாக, சீமான், பாரதிராஜா, மகேந்திரன், ஜான் மகேந்திரன் போன்றோரின் வழியில்தான் நடைமுறையில் ஈழத்தின் தேசிய சினிமாவின் தனித்தன்மைகளும் வரையறை பெற்றன. விரல்லிட்டு எண்ணத்தக்க சில படங்கள், ஞானரதன் மற்றும் பொதாசன் போன்றவர்களது குறும்படங்களைத் தவிர, நிதர்சனம் தயாரித்த பெரும்பாலுமான குறும்பங்களும் முழுநீரப் படங்களும் ஹாலிவுட் பாணியையும் ஒட்டிய தாகவே இருந்தன. தமிழ்முத்தின் முதல் திரைப்படம் எனக் கோரப்படுகிற ஆணி வேர் முழுமையாகவே தமிழ் கதாநாயக சினிமாவின் தன்மையையே கொண்டிருந்தது. தமிழ்முத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட ‘குருதிச்சன்னாங்கள்’, அஞ்ஜளின் ‘ஜெய்ஹிந்த்’ ரக இந்திய தேசபக்த வகையின்தை, ஈழத் தேசபக்திக்குப் பெயர்த்ததாகவே இருந்தது.

திரைப்பட நிறுவனத்தை உருவாக்குபவர்களின் ரசனையிலும், திரைப்படத்தை உருவாக்குபவர்களின் ரசனையிலும், வெகுமக்களின் ரசனையிலும் மாற்றம் வேண்டும் எனும் பிரக்ஞா இல்லாமல், தனித்ததேசியப் பண்புகள் கொண்ட சினிமாவை உருவாக்குவது சாத்தியமில்லை. இந்தப் பிரச்சினையை அல்பேட் பவுலஸ் தனது ‘�ழத்தமிழ் சினிமா உருவாக்கம்’ குறித்தகட்டுரையில் பேசவே செய்கிறார்.

�ழநிலப்பரப்பில் மட்டுமல்ல ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர்ந்தநாடுகளில் தோன்றிய புகலிட சினிமாவும் இதே விதமான சிக்கலை எதிர்கொண்டது. அருந்ததியின் முகம், ஜீவனின் ‘எச்சில் போர்வை’

போன்ற யதார்த்தவாத சினிமாக்கள் புகலிடத்தில் ஆரம்பகாலத்தில் தோன்றின. கண்டாவிலிருந்து வெளியான ‘அடிக்ட்’ மற்றும் ‘கோப்பை’ போன்ற ஒரு சில படங்களைத் தவிர பெரும்பாலுமானவை மனிரத்னம் பாணிப் படங்களாகவும், ஹாலிவுட் தொழில்நுட்பத்திற்கில்லர்பாணிப் படங்களாகவும்தான் இருந்தன. புதியனின் குறும்படங்கள்தவிரஇலண்டனிலிருந்தும் ஜோப்பாவிலிலும் உருவாக்கப்பட்டதிரைப்படங்கள், விஜயகாந்தத் ரகப் படங்களாகவும், விக்ரமன் ரகக் காதல் படங்களாகவும்தான் இருந்தன.

ஏந்தத் தனித்துவ சினிமாவை விழைகிற சமூகம் ஆயினும், ரசனை மாற்றம் என்பதை நிறுவன மட்டத்திலும், அரசியல் மட்டத்திலும், வெகுமக்கள் மட்டத்திலும் தீர்மானகரமாகச் சிந்திப்பது என்பது அந்தச் சமூகத்தின் தனித்துவ சினிமா உருவாக்கத்திற்கு முன் நிபந்தனையாக ஆகிறது. வரலாற்றுத் தரிசனம் கொண்டு, யதார்த்தவாத சினிமா மரபை விழைந்த, ஈழத்தமிழருக்கானதொரு தனித்த திரைப்பட அழகியல் வடிவம் மற்றும் தனித்ததீரைப்படத்தை அவாவிய ஞானரதன் போன்ற கலைஞர்கள் அகாலத்தில் மறைந்துவிட்டார்கள். அவர்தம் கனவு இன்னும் கனன்று கொண்டு தான் இருக்கிறது.

தேவகாந்தன்

சதுரக் கள்ளி

அன்று சனிக்கிழமை. தூக்கம் கலைந்தும் உடம்பு சுறுசுறுப்புக்குத் திரும்பாத காலை வேளை. யோசிக்க எவ்வளவோ இருந்தன. இலங்கையில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த யுத்தம் இருந்தது. கண்டா வில் கொடுக்கவேண்டிய வங்கிக் கடன் பிரச்சினைகள் இருந்தன. இருந்தும் மீண்டும் மீண்டுமாய் அவனுக்கு அந்த மூள் செடியின் நினைவுதான் ஏனோ எழுந்து கொண்டிருந்தது.

போன கிழமையில் ஒருநாள் உயர்ந்து வளரும் அந்த மூள்செடியின் மேல்பாகம் வேலிக்கு மேலால் வளர்ந்து நின்று கொண்டிருப்பதான் கனவு தோற்ற மாகியிருந்தது. பற்கள் போன்ற மூள்கள் தெரியும்படியான ஒரு அசுரச் சிரிப்போடு அவனை நோக்கி அது தலையசைப்பது போன்ற காட்சி. என்னணாயிரம் மைல் கருக்கு அப்பாலிருந்து அவனைத் திடுக் கிட்டு எழும்பவைக்கிற காட்சியாக இருந்தது அது. அவன் அலறிக்கொண்டும் எழுந்திருக்கலாம். ஏன் ஏதாவது கேட்ட கனவு கண்ணர்களா என்று காலையில் அவனு மனைவிகூடக் கேட்டாரோ. அதுவும் ஒரேநாள்தான். கனவா, நினைவின் தடம் புரள்வா என்றுகூட அதுபற்றி இன்னும் தெளிவிருக்கவில்லை அவனுக்கு. அந்தக் கனவின் பின்தான் அந்த நிலைமை ஏற்பட்டதோ?

இருக்கலாம். அது அவனு நினைவு களின் முக்கியமான கூறினைக் கொண்டிருந்த இடமாவே இருந்ததை அவன் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் யாழிப் பாணத்தில் தன் வீடு சென்றிருந்தபோதே உணர்ந்திருந்தான். வாழ்வைவழிநிற்த்தும் மூலாதார உணர்வுகளுக்குக் காரணமான சில சம்பவங்கள், பெரும்பாலும் மேலே

முந்தவாரியான நினைவுகளில் படாமலே இருந்துவிடுவதை அனுபவம் அவனுக்கு காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்தப் பயணம் அவனுக்கு அதிமுக்கியமான ஒன்று. வழி தெரியாதிருந்தது. திசைமூலம் மட்டுமே அன்று தன் வீட்டை அவன் அடையாளம் கண்டு சென்றடைய முடிந்த ருந்தான்.

அவனுது ஊரிலே ஒரு வயல் இருந்தது. அதன் மத்தியில் ஒரு தாமரைக்குள். குளத்தோரத்தில் மருதமரம் ஒன்று. சூழலில் பசுமை கொஞ்சம் குறைந்த மாதிரித் தென்பட்டதே தவிர, அந்த அடையாளத்தில் மாற்றமெதுவும் பெரி தாக நிகழ்ந்திருக்கவில்லை. அதன் முன்னால் பிரதான சாலையிலிருந்து குத்திட்டாய்ப் பிரிந்து ஒருதார்றோட்டு சென்றிருக்கும். நண்பனிடம் சைக்கிளை இரவல் வாங்கிக்கொண்டு அந்த இடத்தை ஒரு மாலையில் வந்தடைந்த விவேகானந்தன், திகைத்துப் போனான். அந்த வயற் குளத்திற்கு முன்னால் இருந்திருக்கக் கூடிய தார்றோட்டுக்கு என்னானது? அது இருந்த இடத்தில் ஒரு வெண்கோடு மட்டுமே ஒடியிருந்தது. இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆளுயரத்திற்கு வானஞ்சம்பும், ஒட்டொட்டியும். கண்டதோ கேட்டதோ இல்லை, புல் பூண்டுகள் எந்த ஊரிலும் அந்தளவு உயரத்துக்கும், அந்தளவு செழிப்போடும் மூளைக்கக்கூடுமென்பதை. அந்த வழிதான் முன்பு இருந்த தார்றோட்டின் எச்சமென்பதை, ஓரத்தில் மின்சாரமும், அதைத் தாங்கி வந்திருந்த எங்கு கம்பிகளும் அற்று நின்றிருந்த பழைய மின்சாரத் துண்ணறுதிப்படுத்த அவன் மேலே சென்றான்.

பிரதான சாலையிலிருந்து சற்றொப்ப இருநாறு யார் தூரத்தில் அவனுது வீடு முன்பு இருந்தது. அப்போது இருநாறு யாருக்கு மேலே வந்திருந்தும் அவனுக்குத் தனது வீடு தென்படவில்லை. எங்கே அவனுது வீடு என்று யாரையாவது விசாரிக்கலாமெனில் யார் கண்ணில் தட்டுப்பட்டார்கள்? எங்கோதொலைவில் யாரோ கதைத்துக் கேட்டது. எங்கோதொலைவில் ஒரு வயற் குருவி கத்திக் கொண்டு ஓடியது. அவ்வளவுதான் அந்த ஊர் கொண்டிருந்த வாழ்வியக்கத்தின் சுதங்கள்.

விவேகானந்தன் மேலும் மனத்தில் அதிர்வு கொள்ள, சற்றுப் பின்னால் அறிகையானான் தான் அப்போது நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்கு முன்னாலே தான் இருக்கிறது தன் நிலமும், வீடும் என்பதை.

விவேகானந்தன் இன்னும் எச்சமாய் நின்றிருந்த வேலி மரத்தில் சைக்கிளைச் சரித்துவிட்டு உள்ளே சென்றான். படி, விறாந்தை, விறாந்தையோடிருந்த காம் பறா, பெரிய அறை, சின்ன அறை, சமையலறையெல்லாம் அந்த இடத்தில் அந்தந்தப்படியேதான் இருந்தன. ஆனால் சீமெந்து, கல் தவிர வேறு எதுவும் இல்லாததாய் ஒரு செட்டை உரித்த கோழிமாதிரி நின்றுகொண்டிருந்தது வீடு. நிலைகள், ஜன்னல்களைல்லாம் மிக்க அழகாகப்பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்தன. மிக நிதானமாகச் செய்யப்பட்ட வேலை. மிகுந்த கைத்தேர்ச்சி பாவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு நிலை அல்லது ஜன்னல் பெயர்க்கப்பட்ட இடத்தில் அதே உயரம் அகலமான நிலையையோஜன்னலையோ

வைத்து சிறிது சாந்து குழைத்து அப்பி விட்டால் அப்படியே பொருந்திப்போகிற மாதிரியான பெயர்ப்புகள். அந்தாவுக்கைத் தேர்ச்சியடைய அந்தக் கைகள் எத்தனை பெயர்ப்புக்களை அதுபோல் செய்திருக்கவேண்டும்! விவேகானந்தன் கண்களில் நீர் தனும்ப எண்ணி வியந்தான்.

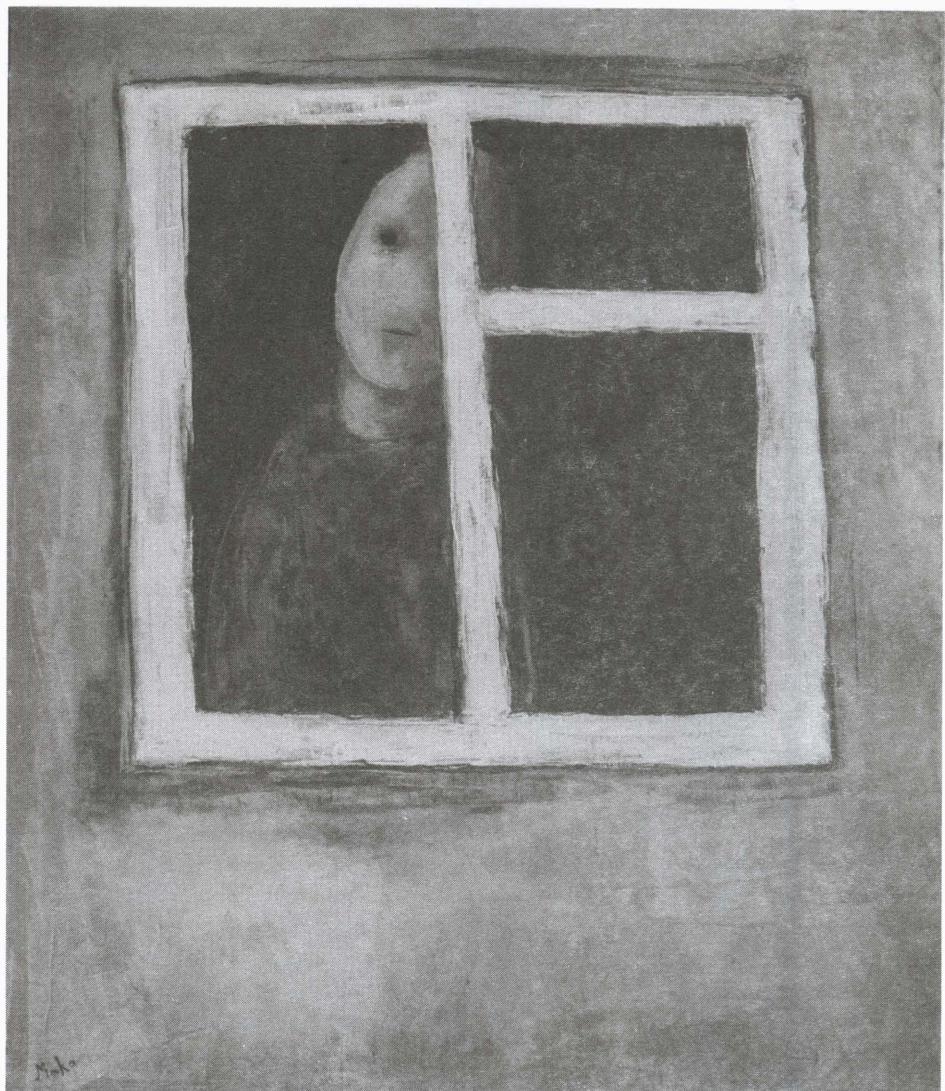
வானம் மெல்லிய வெளிச்சம் காட்டி மேலே விரிந்து கிடந்தது. முன்பெல்லாம் அவ்வாறு தெரிந்து விடாது. மாமரங்கள், பலாக்கள், வேம்புகள், மஞ்ஞவண்ணாக்கள் என சோலைபத்திக் கிடந்த வளவு அது. இருள்வது பிரக்ஞாயாகாமல் விறாந்தையிலேறி விவேகானந்தன் சின்ன அறைப் பக்கம் வந்தான்.

அதுதான் சின்ன வயதில் அவனுடைய அறையாக இருந்தது. தெற்குப் பக்கமாய்ச் சுவரோரத்தில் மேசை. அதன்மேல் பள்ளிக்கூடத்துப் புத்தகங்கள், கொப்பிகள்.

ஆனந்து என்று அம்மாநீட்டி அழைப்பாள். அவன்படித்துக்கொண்டிருந்த ஆழ்ச்சியில் கேட்கமுடியாது போய்விடுவான் அல்லது கேட்டாலும் ‘ஓ’ யென்று பதில் தர இயல்லுக்கம் அற்றிருந்திடுவான். அம்மா வாசலில் வந்து நின்றுதான் பிறகு பேச வாள், கடைக்குப் போய்வர, குழை யொடிக்க அல்லது அப்படி ஏதாவதொன்றுக்குக் கேட்பாள். ஆனந்து நல்ல பிள்ளை. மறுப்பதில்லை.

அப்போது அந்த வளவுக்குள் நடுவேலி இருக்கவில்லை. ஆனந்தன் பார்வை திரும்பினால் பட்டுக்கொண்டிருந்தது பாக்கியம் மாமி வீடுதான். பாக்கியம் மாமிக்கு ஆனந்தன்மீது நல்ல பிரியம். அவனுக்கும் மாமிமீது நல்ல வாரப்பாடு. பின்வேலி பாக்கியம் மாமியாக்களுக்கு உரித்தானது. அறிக்கையாக அடைக்கப் பட்ட வேலிதான். ஆனாலும் அதில் ஒரு பொட்டு எப்படியோ வந்துவிடும். பொட்டு வைக்கிறது முதலில் கோழி. பிறகு ஆட்டுக்குட்டிகள். பிறகு ஆனந்தன்தான்.

பாடசாலைக்கு விடுதலையானாலோ, சனி ஞாயிறுகளிலோ பொழுதுபட்டவுடன் படிக்கச்சொல்லி வீட்டிலே பெரும் பாலும் கரைச்சல் இருப்பதில்லை. படிப்பு அந்நாட்களில் அவனது இஷ்ட பூர்வமான விஷயம். ஆனந்தன் பாக்கியம் மாமி வீட்டுக்குப் போவான். மாமி குளிக்க கிணற்றிக்குப் போனால் லாம்பு கொண்டுபோய் வைத்திருப்பது அவன்தான். குளிக்கும்போது தண்ணீர் தெறித்து லாம்புச் சிமிலி உடைந்து விடுமென்று மாமிக்குப் பயம். மாமி

குளித்து முடிந்து ஈரம் துவட்டி வந்ததும் ஆனந்தனைக் கட்டிப் பிடித்து நல்லபிள்ளையென்று கொஞ்சவாள். மூலைகள் பட அவள் கொடுக்கும் அந்த அணைப்பு ஆனந்தனுக்கு வெசு சந்தோஷமாயிருக்கும். பாக்கியம் மாமி ஜயா அளவுக்கு உயரம், பருப்பமானவள். பெரிய பெரிய மூலைகள் அவனுக்கு. அந்த மூலைகளில் அவனுக்குத் தனிக் கவனம் இருந்து அந்த வயதிலேயே.

எப்படியோ அந்த இரண்டு வீட்டாருக்கு மிடையில் இருந்த அன்னியோன்யம் ஒரு போதில் தெறித்துப்போனது. பொட்டும் அடைப்பட்டுப் போனது. ஆனந்தன் அடைந்து வந்த இனம்புரியாத இன்பமும் இல்லாது போய்விட்டது. ஆனந்தனுக்கு குடும்பப் பிளவின் காரணம் தெரிய வில்லை. ஆனால் அது ஒருவரையொரு வர் பார்க்க, பேச, பிடிக்காத அளவுக்கு வன்மமாக இருந்ததை மட்டும் அவன் அறிந்திருந்தான். அதுபோதும் அவனுக்கு.

அதேயளவுக்கு அவனும் அவர்களைப் பார்க்கப் பிடிக்காமலும், பேசப் பிடிக்காமலும் இருக்கப் பழகிக் கொண்டான்.

பாக்கியம் மாமி இரவிலே அப்போதும் தான் குளிக்கிறாள். லாம்பு கிணற்றி மறைப்பு வேலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனந்தன் சின்ன அறையிலிருந்து கண்டுகொண்டிருக்கிறான் எல்லாம்.

அதற்கும் ஒருநாள் முற்றுப்புள்ளி விழுந்தது. ஜயா, ஒரு சனிக்கிழமை தன் கீழ் வேலைசெய்யும் உதவிமேசன்கள், முட்டாள் வேலைசெய்வோரை அழைத்து வந்து வளவுக்குள் நடுவேலியொன்று போட்டுவிட்டார் முகமறைப்புக்கு மூன்று வரி கிடுகும் கட்டப்பட்டாயிற்று.

ஒரு மழைக்காலம் முடிந்த நாளில் தற்செயலாக நடுவேலிப் பின்புறத்தில் ஒரு பசிய முள்செடித் தாவரத்தைக் கண்டான் ஆனந்தன். கொடுவாக் கத்தி எடுத்துவந்து அதை வெட்டப்போனவனைத் தடுத்து

ஐயாதான் கொண்டுவந்து முளைக்க வைத்ததாக அம்மா சொன்னாள். ஏனென்று கேட்டதற்கு, பாக்கியம் வீட்டாரின் எரிச்சல், பொறாமைகளை மட்டு மில்லை, அவர்கள் செய்துவிடக்கூடிய செய்வினைகளையும், ஏவிவிடக்கூடிய பில்லி சூனியங்களையும்கூட அந்த சதுரக்கள்ளி மந்திர மகத்துவத்தோடு நின்று தங்களைக் காக்குமென்றாள்.

எப்படியோ மெல்லிய அச்சுமொன்று ஆனந்தன் மனத்தில் விழுந்துவிட்டது. பரவசம் விளைத்த முலைகளைசைய பாக்கியம் தன் பெரிய ஆகிருதியோடு தங்களைக் கெட்டுப்போக வைக்க சிவந்த கண்ணும், துடிக்கும் வாயும், விரித்த தலைமயிருமாய் வேவியில் வந்துநின்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் ஒரு நினைவு ஆனந்தனுக்கு எப்போதும் இருந்து வந்தது.

மந்திர சக்தி கொண்டதான் சதுரக்கள்ளி தான் அவ்வாறு அவள் தங்களது வீட்டை நெருங்குவதைத் தடுத்துக்கொண்டிருப்பதாக அப்போது அவன் மெய்யாலுமே நம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

சதுரக்கள்ளி பசனையிட்டு வளர்த்துப் போல் கிச்கிசுவென வளர்ந்தது. வேவி உயர்த்தில் வர ஜ்யா வெட்டிவெட்டி விடுவார். வெட்டப்பட்டு விழுந்த துண்டங்களும் வேர் பிடித்து முளைத்து நெடிதாக வளர்ந்தன.

ஜ்யா ஒருநாள் திடீரென்று செத்துப் போனார். அவர் செத்தபோது வாயிலே ரத்தக்கறை இருந்ததாம்.

அம்மாவின் சோகம் பெரிதாக இருந்தது. தன் சகல பிடிமானமும் அழிந்து போனதாய் சொல்லிச்சொல்லி அழுதாள். அம்மா முற்றத்தில் புரண்டு புழுதி உழுப்படி அழுதரற்றியதைப் பார்த்துப் பார்த்துதான் ஆனந்தனுக்கும் அழுகை மேல் அழுகையாக வந்தது. சதுரக்கள்ளி தன் தந்தையைக் காப்பாற்றாமல் விட்டுவிட்டதே என்று நினைத்தபோது அவனால் தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு ஜ்யாவின் சிறியதகப்பன்கதிர்காமர், செத்தவீட்டுக்கு வந்தார். கண்டிக்கு பொயிலைகட்டப் போயிருந்ததாகச் சொன்னார். என்ன நடந்தது என்று அழுத அம்மாவை தனிய வைத்துக் கேட்க, அம்மா எதுவுமே தனக்குத் தெரியாதென்றாள். மாயமாய் எல்லாம் நடந்துவிட்டதென்று சொன்னாள். கதிர்காமர் வீட்டுக்குப் பின்னால் போனார். நடுவேவியைப் பார்த்தார். பின் சதுரக்கள்ளியை நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்த படி நின்றார். சிறிதுநேரத்தில் அம்மாவை

அழைத்துக் காட்டினார். ‘இது அடங்கி நின்றால்தான் செய்வினைகளைத் தடுக்கும். இல்லாட்டி இதுவே ஆளைக் கொன்றுபோட்டுவிடும். எப்போதும் வீட்டு ஆளுயரத்துக்கு மேலே இதை வளர விடக்கூடாது. சாமியைவிட இரண்டு அடி உயர்த்துக்கு இது வளர்ந்திருக்கிறதைப் பார்த்தியா?’ இதுதான் சாமியைக் கொன்றுத் தெரியார்.

நந்தவொரு சிறுதுண்டிலும் உயிர் கொள்ளும் அதன் ராட்சத வளர்ச்சி யின் விசை மீதிருந்த பிரியமும், அதன் கொடு அழுகும் அன்றுதான் ஆனந்த ஞுக்குக் கெட்டன. பிரியம் கெட்டது மட்டுமில்லை, ஒரு வெறுப்பும் கூட வளரலாயிற்று.

அதன் பசிய நிறம் ஒருகாலத்தே அழுகானதாய்த்தான் இருந்தது அவனுக்கு. அப்போது அவலட்சணமாய், வெறுப்பாய், பயங்கரமாய்.. எப்படியென்று சொல்ல.. இவையெல்லாம் கலந்த ஒரு கலவை யுணர்வாய் வளர ஆரம்பித்துவிட்டது.

உடம்பு மிகமிக நொய்மை கொண்டது அது. தன் தசைகளை நடுவடத்திலிருந்து நான்கு திசைகளுக்கும் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். மஞ்சள் நிறமாயிருக்கும் அதன் முட்கள். ஒரு புள்ளியிலிருந்து இடைவெளியற்றதாய் மூன்று நான்கு முட்கள் அந்த நான்கு திசை சதைத் திரட்சிகளிலும் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். கற்றாழை, நாகதாளி போன்ற கள்ளி இன்குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததுதான் சதுரக்கள்ளியும். வறள் நிலத் தாவரம். எஸ். எஸ். சி.க்குதாவரவியலை ஒரு பாடமாய்ப் படித்துக்கொண்டு இவையெல்லாம்பற்றி விரிவாகப் படித்திருக்கிறான் விவேகானந்தன். ஆனால் அதன் மந்திரத் தன்மைபற்றி எந்தப் பக்கத்திலும் ஒரு வரியேனும் இருந்திருக்கவில்லை. இருந்தும் சதுரக்கள்ளி ஒரு மாயம் நிறைந்த செடியான கற்பிதம் அவன் மனத்திலிருந்து அகல வேயில்லை.

ஜன்னல் வெளியினுடு பார்க்க பின் வளவு தெரிந்தது. நடுவேவி மரங்கள் போய்விட்டிருந்தன. மரங்களின் இடத்தில் நெருக்கமாய் அடைத்தபடி அந்த முட்செடி. இன்னும் வளவின் இரண்டு மூன்றிடங்களிலும் அந்தச் செடி ஓரலாய் நெடிய வளர்ந்திருந்தது தெரிந்தது.

விவேகானந்தன் அவசரமாய் விறாந்தையிலிருந்து இறங்கி, பின்னால் சென்றான். சதுரக் கள்ளிகள் தலையுயரத்துக்கு மேல் வளர்திருந்தனபோன்றே அந்த இருளி னுள் நின்று பார்த்தபோது அவனுக்குத் தென்பட்டது. அதன் தலையில் வென்

னிறப் பூ பூத்திருப்பதாயும்கூட அவன் கருதினான். “இதை நீங்கள் தலை உயர்த்துக்கு மேல் வளர விட்டிருக்கக் கூடாது’ என கதிர்காமர் அம்மாவுக்குச் சொல்வது போல ஒரு மாய ஒலி காற்றில் ஒலிக்கிறதா?

விவேகானந்தன் ஒரு நிமிடம் மேற் கொண்டு அந்த இடத்தில் தாமதிக்க வில்லை. ஊர் நல்லபடி அமைதிக்குத் திரும்பட்டும், அப்ப வீடு வளவை என்ன செய்வது என்பதுபற்றி யோசிக்கலாம் என அறுதியாய் எண்ணமிட்டபாடி சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டுவந்துவிட்டான். அந்தத் தடுதாளியில் பாக்கியம் மாமி வீட்டைப் பார்க்கிற நினைவு ஒரு துண்டுக்குக்கூட அவனிடத்தில் எழவில்லை.

வாளொலியிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் வண்ணியில் மக்கள் கொத்துக்கொத்தாய் செத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் செய்திகள் வருகின்ற காலமாய் இருந்தது அது. அந்த மாதிரியான மனிதாபிமானமற்ற இனப்படு கொலையை எந்தவொரு வல்லரசு நாடாவது தடுத்துநிறுத்தக் குரல் கொடுக் காதானெல்லோர்மனும்நாளெல்லாம் பிரார்த்தனை செய்தது. அன்றைய கவனயீப்புஊர்வலத்தில்கலந்துகொள்ள அந்தக் கொண்டோவிலிருக்கும் சில தமிழ்கள் அவசர அவசரமாக வெளிக் கிட்டு போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் அவன் இன்னும் படுக்கையில் எழும்பாதபடியே. திடீரென விவேகானந்தனுக்கு மனமெல்லாம் நிறைத்து ஒரு பிரமாண்டமான காட்சி விரிகிறது. வண்ணியில் காட்டெரு மைகளும், காட்டுப் பன்றிகளும், மான் களும், மரைகளும் பாம்புகளும்கூட மனிதர்களைவிட அதிகமாயிருந்த கால மொன்றிருந்தது. போக்கும் வரத்தும் காலநடையாய் இருந்த காலமும் அதுதான். அந்தக் காலம் போல அப்போது வன்னி மாறியிருக்கிறது. நிலமெல்லாம் ஆரையரத்துக்கும் மேலாக அதிக வளர்ச்சி யடைந்த சதுரக் கள்ளிகள் முளைத்து நிற்கின்றன. இருட் பச்சையாய், நான்கு திசைகளும் தன் சதைத் திரட்சி விரித்து, அதன் உள் காத்து முனையில் தவிட்டு நிறமும் மேனியில் மஞ்சளும் கொண்ட முட்கள் நெருக்கமாய் ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் இரண்டு மூன்றாய் நீட்டியபடி.

அப்போது, வன்னியில் அம்பதாயிரம் மக்கள் கொல்லப்பட்டிருப்பதாக ஒரு தொலைக்காட்சியில் செய்தி போய்க் கொண்டிருந்தது.

■

திருப்பாடுகளின் குறிப்புகள்

துயர் இறங்கி வரும் அகதியாய்
சுற்றும் முற்றும் இழந்து
அன்னன் குடும்பத்தோடு
வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

மேலே வானில் கெவியும் பொம்பரும்
கீழே எங்கணும் கண்ணி வெடி
விதைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற
மனப்பயத்துடன் மெல்ல மெல்ல..
தோளில் சுமையுடன்

எதற்காக என் வீட்டையிழந்து
தெருத்தெருவாய் அலைய வேண்டும்..?
எப்போதும் எனக்குள்ளிருக்கும்
இக்கேள்விக்கு
இது வரை
விடைகிடைக்கவேயில்லை

காலம் காலமாய்
அழுது அழுது
கண்களில் ஒளியிழந்த அம்மா
நேற்றுவரை வீடு
திரும்பாத மகனுக்காக
காத்திருந்து களைத்துப் போய்
அழுத விழியோடு
எங்களுக்கு முன்னரே நடந்து
அகதி முகாம் சென்று விட்டாள்.

தங்கச்சி விதவை
தனியே நடக்கப் பயப்படுவாள்
ஆனாலும் குழந்தைகளோடு
முன்னோடி முகாமுக்குள்
இடம் பிடித்து விட்டாள்.

அன்னனின் முதுகில்
புத்தகப் பெட்டி
நீந்த நேரத்திலும்
எங்கள் மீது குண்டுகள் வீழலாம்
இந்த நேரத்திலும்
இதை சமந்து வரவேண்டுமாவென்ற
பார்வை;
அன்னியின் விழிகளில்...

கொஞ்சமும் பொறுமையற்ற நான்;
எப்படித்தான் இவ்வளவு துயரையும்
பொறுத்துக் கொள்கிறேனோ தெரியவில்லை?

முச்சந்தி கடக்க
எனது ஊரான் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட
செய்தி அறிந்தேன்.

என்ன வாழ்கை எங்களுக்கு
யாரால் விதிக்கப்பட்டது?
பெருமுச்சோடு கண்களில் நீர்த்திவலை

அகதி முகாம் நெருங்க நெருங்க
தற்காலிக ஆறுதல் கிடைக்குமென்ற
அற்ப ஆசை

டானியல்ஜீவா

நேற்றிய பொழுதிலும்
வான்படை வந்து
வெளிச்சம் போட்டு
கெவியிலிருந்து சுட்டார்கள்

சுவரில் காய்ந்து கிடந்தது
போரின் முகம்

இன்றைய பொழுதும்
இப்படியே கழிகிறது
நாளைய பொழுதெனும்..

நலிந்த நம்பிக்கையோடு
நிலத்தில் தெறித்த என் பார்வை
பொம்பரின் சத்தத்துடன்
நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.
அதிர்ந்து உயிர் ஓடுங்கி
ஒரு வீட்டின் ஓரமாய்
ஒதுங்கினோம்
குண்டுகள் வீழ்ந்தது
அகதி முகாம் மீது...
இனி..

ஈழத்தின் முற்போக்கு இலக்கியமும் பிரேம்ஜியும்

‘பிரேம்ஜி கட்டுரைகள் நூலை மையப்படுத்திய சில சிந்தனைகள்

தோற்றுவாய்: ‘பிரேம்ஜி’ என்ற புனை பெயர் தாங்கிய திரு.ஸ்ரீதிர்காம தேவ ஞானசந்தரம் அவர்கள் (17-11-1930), ‘இலக்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’ என்ற அமைப்பின் செயலாளராக ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக் காலம் தொடர்ந்து செயற்பட்டு வந்துள்ள வர். அப்பொறுப்பின் அடிப்படையில், மேற்படி இலக்கிய இயக்கத்தின் செயல் திட்டங்களை வகுப்பதிலும் அவ்வாறு வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களைச் செயல் வடிவம் பெறச்செய்து சமூகத்தளம் நோக்கி இட்டு வருவதிலும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு செய்து வந்துள்ளவர், அவர். அவ்வாறான செயற்பாடுகளின் ஒரு பகுதியாக அவர் எழுத்தில் பதிவு செய்தவற்றுள் ஒரு பகுதியே இங்கு ‘பிரேம்ஜி கட்டுரைகள்’ என்ற தலைப்பில் ‘நான்காவது பரிமாணம்’ வெளியீடாக நூல் வடிவில் தொகுநிலை எய்தியுள்ளன. அவரால் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதுப் பட்ட எழுத்தாக்கங்களில் பேணப்பட்ட 35 கட்டுரைகளே இந்நாலாக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறான இந்நாலாக்கத்தில் புலப்படும் பிரேம்ஜி அவர்களின் சிந்தனைகளில் இலக்கியம் தொடர்பான சிந்தனைகளை மட்டும் மையப்படுத்திய எனது மனப்பதிவுகளை இக்கட்டுரையில் முன்வைக்கிறேன்.

இவ்வகையில் முதற்கண், திரு.பிரேம்ஜி அவர்களது இலக்கியச் சிந்தனைகளுக்கு கருத்தியல் அடிப்படையான ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ பற்றியதும், அது தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு இலக்கிய இயக்கமாக உருவெடுத்த சூழல் மற்றும் அதில் திரு. பிரேம்ஜி அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு என்பன பற்றியவையுமான சில தொடக்க நிலைக் குறிப்புகளை இங்கு முன்வைப்பது அவசியமாகிறது.

முற்போக்கு இலக்கியம்: தமிழில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம், அதில் பிரேம்ஜி அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு: ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்ற சொற்றொடர், ‘சமூகத்தை வளர்ச்சிநிலை நோக்கி முன்னெடுப்பதான உணர்வோட்டத்தின் வெளிப்பாடாக அமையும் இலக்கியம்’ என்ற செயலாளர் என்பன என்பது மற்றும் சமூகப் பயன்பாட்டு நிலையானது குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு நைய ஒன்றாகும். பண்டைய மரபுசார் சிந்தனையானது அறவுணர்வு மற்றும் சமய உணர்வுகளின் தளத்தில் உருவான கருத்தியல் ஆகும். அக்கருத்தியல் தனிமனித மனத்தை மையப்படுத்தியது. மனிதமனம் தன்னளவில் மாற்றமடையக்கூடியது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு போதனை முறைமையாக அமைந்த சிந்தனை அது. ஆனால், ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்ற கருத்தியலானது மனித மனத்துக்குப் பின்னால் இருந்து அதனை இயக்கி நிற்கும் சமூகத்தளத்தை மையப்படுத்தியதாகும். சமூகம் என்ற ஒட்டுமொத்த அமைப்பின் ஒரு கூறாக மட்டுமே தனி மனிதரை அது தரிசிக்கிறது. அவ்வகையில் சமூகத்தின் பொதுநிலைத் தேவைகளுக்கேற்ப தனிமனிதர்களான இலக்கியவாதிகளின் உணர்வு நிலைகள் குவிமையப்பட்டு இயங்கவேண்டும் என்பதே முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளின் நிலைப்பாடாகும். இந்த அடிப்படையிலே இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அவை அனுபவ வெளிப்பாடு கவையுணர்வு ஆகிய எல்லைகளைத் தாண்டி சமூகநலன் நோக்கிய செயற்பாடுகளுக்கான இயக்கு சக்திகளாக, கருவிகளாகவும் வடிவம் எய்திவிடுகின்றன. இவ்வாறான முற்போக்குச் சிந்தனைக்கான அடிப்படை உணர்வாக அமைந்தது தன்ப துயரங்களும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அற்ற சமூக வாழ்வியலைக் கட்டமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணப்பார்க்காகும். இதற்கான செயன் முறைத்தத்துவ அடிப்படையாக அமைவது ‘மார்க்சியம்’ என்ற சமூக அறிவியல் ஆகும். சமூக வரலாற்றை வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறாகக் காணும் அத்தத்துவம் அடக்கியொடுக்கப் பட்ட அடிநிலை மாந்தரின் விடிவுக்கான வழி முறைகளை முன் வைத்துச் சமநிலைச் சமூக அமைப்பு முயற்சிக்கு வழிகாட்டி நிற்பது. தொழிலாளர் மற்றும் விவசாயிகள் எனப்படும் உடலுழைப்பாளர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மாந்தரும் தம்மளவில் இணைந்து செயற்படுவ தன் மூலம் தம்மை அடக்கியொடுக்கும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் அதிகார மையங்களின் அடக்குமுறைகளினிறு விடுபடமுடியம் என்பதை உணர்த்தி நிற்கும் செயன் முறைத் தத்துவம் இது. இத்தத்துவ சார்பால் சமூக உணர்வு பெற்ற இலக்கியவாதிகளின் கூட்டுச் சிந்தனையாகவே ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்ற கருத்தியல் உருப்பெற்றது; பெறலாயிற்று. ஆங்கிலத்தில் ‘Progressive Literature’ என்பதன் தமிழாக்கமாக இச்சொற்றொடர் தமிழில் பயிற்சிக்கு வந்துளது.

இந்திய மண்ணில் 1930களின் நடுப் பகுதியில் (1935-36காலப்பகுதியில்) ‘அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’

இலக்கிய நிலைச் செயற்பாடுகள் என்பன அநுபவப் பகிர்வு மற்றும் கவையுணர்வு என்பவற்றோடு மட்டும் எல்லைப்பட்டு நின்றுவிடாமல் சமூகக் குறைபாடுகள் மற்றும் முரண்நிலைகள் என்பவற்றைக் களைவதற்கான செயலுக்கத்தை வழங்கு வனவாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதே இதன் பொருள் விரிவாகும். ‘இலக்கியத்துக்கு ஒரு சமூகநிலைப் பயன் பாட்டம் சம் உளது’ என்பது நமது தமிழ்மரபில் பண்டைக் கால முதலே உணரப்பட்ட ஒன்றோதான். ‘அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல் நூற் பயனே என்ற மரபுசார்க்கற் (‘நன்னால்’ நூற்பா: 10) இதனை உணர்த்தும்; அதாவது ஒருவர்தமது வாழ்விலே அறத்தைப் பேணிப் பொருளீட்டுவதற்கும் அப்பொருளினாடாக இவ்வுலக இன்பத்தை முறைப்படி அநுபவிப்பதற்கும் அதன் தொடர்ச்சியாக வீடு பேறு எனப்படும் பேரினப் நிலையை எய்துவதற்கும் வழிகாட்டி நிற்பதே நூலின் பயன் என்பது இந்த மரபின் தெளிபொருளாகும். இது சமயச் சார்பான சிந்தனை என்பது வெளிப்படை. இங்கே நூல் என்பது இலக்கிய ஆக்கங்களையும் உள்ளடக்கி எல்லா எழுத்தாக்க முயற்சிகளையும் சுட்டி நிற்பதாகும்.

இவ்வாறான பண்டைய மரபுசார்ந்த சமூகப் பயன்பாட்டு நோக்கினின்று இங்கு நாம் நோக்கும் ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்பது சுட்டும் சமூகப் பயன்பாட்டு நிலையானது குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு நைய ஒன்றாகும். பண்டைய மரபுசார் சிந்தனையானது அறவுணர்வு மற்றும் சமய உணர்வுகளின் தளத்தில் உருவான கருத்தியல் ஆகும். அக்கருத்தியல் தனிமனித மனத்தை மையப்படுத்தியது. மனிதமனம் தன்னளவில் மாற்றமடையக்கூடியது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு போதனை முறைமையாக அமைந்த சிந்தனை அது. ஆனால், ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்ற கருத்தியலானது மனத்துக்குப் பின்னால் இருந்து அதனை இயக்கி நிற்கும் சமூகத்தளத்தை மையப்படுத்தியதாகும். சமூகம் என்ற ஒட்டுமொத்த அமைப்பின் ஒரு கூறாக மட்டுமே தனி மனிதரை அது தரிசிக்கிறது. அவ்வகையில் சமூகத்தின் பொதுநிலைத் தேவைகளுக்கேற்ப தனிமனிதர்களான இலக்கியவாதிகளின் உணர்வு நிலைகள் குவிமையப்பட்டு இயங்கவேண்டும் என்பதே முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளின் நிலைப்பாடாகும். இந்த அடிப்படையிலே இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அவை அனுபவ வெளிப்பாடு கவையுணர்வு ஆகிய எல்லைகளைத் தாண்டி சமூகநலன் நோக்கிய செயற்பாடுகளுக்கான இயக்கு சக்திகளாக, கருவிகளாகவும் வடிவம் எய்திவிடுகின்றன. இவ்வாறான முற்போக்குச் சிந்தனைக்கான அடிப்படை உணர்வாக அமைந்தது தன்ப துயரங்களும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அற்ற சமூக வாழ்வியலைக் கட்டமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணப்பார்க்காகும். இதற்கான செயன் முறைத்தத்துவ அடிப்படையாக அமைவது ‘மார்க்சியம்’ என்ற சமூக அறிவியல் ஆகும். சமூக வரலாற்றை வர்க்கப் போராட்டங்களின் வரலாறாகக் காணும் அத்தத்துவம் அடக்கியொடுக்கப் பட்ட அடிநிலை மாந்தரின் விடிவுக்கான வழி முறைகளை முன் வைத்துச் சமநிலைச் சமூக அமைப்பு முயற்சிக்கு வழிகாட்டி நிற்பது. தொழிலாளர் மற்றும் விவசாயிகள் எனப்படும் உடலுழைப்பாளர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மாந்தரும் தம்மளவில் இணைந்து செயற்படுவ தன் மூலம் தம்மை அடக்கியொடுக்கும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் அதிகார மையங்களின் அடக்குமுறைகளினிறு விடுபடமுடியம் என்பதை உணர்த்தி நிற்கும் செயன் முறைத் தத்துவம் இது. இத்தத்துவ சார்பால் சமூக உணர்வு பெற்ற இலக்கியவாதிகளின் கூட்டுச் சிந்தனையாகவே ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’ என்ற கருத்தியல் உருப்பெற்றது; பெறலாயிற்று. ஆங்கிலத்தில் ‘Progressive Literature’ என்பதன் தமிழாக்கமாக இச்சொற்றொடர் தமிழில் பயிற்சிக்கு வந்துளது.

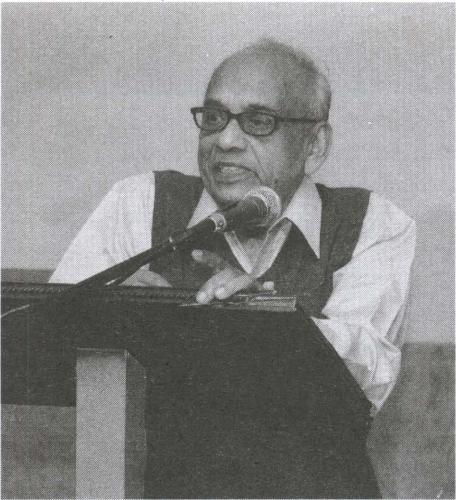
இந்திய மண்ணில் 1930களின் நடுப் பகுதியில் (1935-36காலப்பகுதியில்) ‘அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’

உருவாகியது. அதன் தொடர்பால் 1940களில் தமிழகச் சூழலிலும் ஈழத்திலும் மேற்படி 'முற்போக்கு இலக்கிய'க் கருத்தியல் பறவியது. இதன் தொடர்ச்சியாக 1946இல் 'இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்' உருவாகியது. இவ்வமைப்பானது தொடர்ச்சியாகச் சிறப்பாக இயங்க முடியா திருந்த சூழலில் எட்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் 1954இல் (27-06-1954) அச்சங்கம் மீள அமைக்கப்பட்டது. அவ்வமைப்பின் பொதுச்செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப் பட்டு, ஏற்ததாழ 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அப்பொறுப்பில் தொடர்ந்து இயங்கி வந்த வர் என்ற வகையிலேயே திரு. பிரேம்ஜி அவர்கள் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத் தின் முக்கியப் பங்களிப்பாளராக அமைகிறார். இவ்வாறான பங்களிப்புகள் தொடர் பான் ஆவணாங்களாகவே அவருடைய மேற் படி கட்டுரையாக்கங்கள் அமைகின்றன.

பிரேம்ஹி கட்டுரைகளின் உள்ளடக்கம் அம்சங்கள் மற்றும் அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவம்:

பிரேம்ஜி அவர்களின் இவ்வாறான இயக்க நிலைச்செயற்பாடுகளில் ஒருக்கறாகவெளிப் பட்ட அவருடைய கட்டுரையாக்கங்களில் ஒருவகையின கொள்கை விளக்க அறிக்கை களாக அமைந்தனவாகும். இவற்றுள் சில இலக்கியஆய்வரங்குகளில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளாகும். இன்னொரு வகையின ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிபற்றி அவ்வப்போது எழுதப்பட்டு இதழ்களில் புதிவு பெற்றவையாகும். நூல்களுக்கு எழுதப் பட்ட முன்னுரைகளாக அமைந்தவையாகும். விமர்சனம் மற்றும் நேர்காணல் ஆகிய வகைகளிலான இரு புதிவுகளும் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கொள்கை விளாக்க அறிக்கைகள் என்ற வகையில் அமைந்தவைக்குச் சான்றுகளாக, முற்போக்கு இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம் (இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க முதலாவது மாநாட்டில் சமர்ப்பித்த அறிக்கை -1957), 'சரியான கோட்பாடுகள் தவறற்ற நிலைப்பாடுகள்' (இ.மு.எ.ச. இரண்டாவது மாநாட்டு உரையிலிருந்து - 1963), 'ஸமுத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை - பிரசி னெக்கஞம் தீர்வும்' (ஸமுத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளதுஆசிரியர்கள், வெளியீட்டாளர்கள் மாநாட்டு அறிக்கையிலிருந்து - 1972), வரலாறு மெய்ப்பித்துள்ள இலக்கிய தரிசனமும் எதிர்காலக் கடப்பாடுகளும் (புதுமை இலக்கியம் மலர் - 1996), முற்போக்கு இலக்கியம்: சித்தாந்த நெருக்கடி களும் முன்போதலுக்கான வழி மார்க்கங் களும் ('விபவி' கருத்தரங்க உரை 1996), இலக்கிய விமர்சனமும் மறுமதிப்பீடும் ('மல்லிகை' ஆண்டுமலர் - ஆண்டு

ପ୍ରେରମ୍ଭି

தரப்படவில்லை) முதலியவற்றைக்குறிப்பி டலாம்.

ஸமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பான சிந்தனைகள் என்ற வகையில், இலக்கிய வளர்ச்சி: பிரசினைகளும் தீர்வுகளும் (அறிக்கை நிலையில் அமைந்த இக் கட்டுரையின் முதற்பிரசரா விவரம் தரப்பட வில்லை), நாவலர்: தேசிய சிந்தனையின் மூலவர் (1971), தேசிய - மக்களியக்க முன்னோடி (நாவலர் பெருமான் 150ஆவது ஜெயந்தி மலர் -1972) முதலியவற்றைச் சுட்டலாம்.

நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரைகள் என்றவகையில் இலக்கியம் தொடர்பான வை: உள்ளடக்கமும் உருவமும் (நீர்வை பொன்னையனின் ‘மேடும் பள்ளமும்’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதப்பட்டது - 1954), ‘ஸமுத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்’ (சுபைர் இளங்கீரனின் ‘ஸமுத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்’ என்ற நாவுக்கு எழுதப்பட்டது - 1994)

இலக்கிய விமர்சனம் என்ற வகையில் அமைந்த கட்டுரை: பாரதியும் பாரதிதானும்: ஓர் ஒப்பு நோக்கு ('சுதந்திரன்' ஏப்ரல் 1956)

நேர்காணல்: இலக்கியத்தின் சமூக, தேசியக் கடமைகள் - வெ.முருகப்புதி ('வீரகேசரி' - திகழி காப்படவில்லை).

மேற்குறித்தவாறு பல நிலைகளிலும் அவர் பதிவு செய்த இலக்கியம் பற்றிய கருத்து களின் பரப்பில் இரு அம்சங்கள் முனைப் பாக வெளிப்பட்டுள்ளனமையை நோக்க

முடியும். ஒன்று ‘முற்போக்கு’ என்ற அம்சம்; இன்னொன்று ‘தேசியம்’ என்ற அம்சம். ‘முற்போக்கு’ அம்சத்தின் அடிப்படையிலே சாதி மற்றும் பொருளியல் ஏற்றத்தாழ்வுகளற்ற சமநிலைச் சமுதாயத் தைக் கட்டமைப்பதற்கான திசை வழி யை நோக்கி இலக்கியவாகிகள் நடை

பயில வேண்டும் என்பதை அவர் வலி யுறுத்தி நிற்கிறார். அதற்கான செயல் திட்டங்களையும் முன்வைக்கின்றார். ‘அத் திசையிலே சரியான வழியிலேதான் நடை பயில்கிறோமா?’ என்ற வினாவை அடிக்கடி எழுப்பி விட்டதான், திருப்புதி காண வும் அவர் முற்படுகிறார். இவ்வாறான முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கான படைப் பியல் முதல்வராகத் தமிழகத்தின் மகா கவி பாரதியை அவர் இனங்காட்ட முற்படுகிறார்.

அதேவேளை தேசியம் என்ற வகையிலே தமிழகத்தின் ‘தொப்புள்கொடி’ உறவிலி ருந்து ஈழத்திலக்கியம் விடுபட்டுத் தனித் தன்மை கொண்டதாகத் திகழுவேண்டுமென்பதையும் வலியுறுத்துகிறார். அவ் வாறான ஈழத் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆழுமுக நாவலர் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்துள்ளார் எனச் சான்றுகளுடன் எடுத்துரைக்கிறார். ஈழத்தில் இலக்கிய இதழ்கள் மற்றும் படைப்பாக்க முயற்சிகள் சிறப்பாக வளர்வதற்கான திட்டங்களை முன்வைக்கின்றார்.

இவ்வாறான கருத்துகளின் முக்கியத்துவத் தினைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் கடந்த, ஏற்ததாழ 60 ஆண்டுக்கால, அதாவது 1950கள் தொடக்க மான வரலாற்றைப் பார்வையிட வேண்டும். ஈழத்தில் நவீன தமிழிலக்கியம் மரபின் பிடியிலிருந்து படிப்படியாக விடு பட்டு முகங்கொள்ளத் தொடங்கிய காலப் பகுதி அது. தமிழகத்தில் ராஜமையர், பாரதி, புதுமைப்பித்தன் முதலியவர்களின் எழுத்துகளில் 1890 - 1940காலக்கட்டத்தில் மரபிலிருந்து நவீன இலக்கியச் செல் நெறிக்கு மட்டமாற்றம் செய்யப்பட்டு விட்டது. ஆனால், ஈழத்தில் 1930 - 1940களிலேயே இவ்வாறான மாற்றம் நிகழ்த் தொடங்கியது. 1930களின் முன்பே மங்களநாயகம் தம்பையாவின் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ (1914), பாவலர் துரையப்பா பிள்ளையின் (-1929) பாடல்கள் முதலியவற்றில் நவீனத் தமிழ் இலக்கியச் சாயல்கள் புலப்படத் தொடங்கிவிட்டன; எனினும், 30 - 40களிலேயே நவீன இலக்கியம் என்று ணர்வுத்தெளிவுடனான படைப்பாகக் முறை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழ வில் உருவாகியது. (இது தனியான ஒரு கட்டுரையில்லைத்துப்பேசப்பட வேண்டிய வாலாற்றம்சமாகம்)

இவ்வாறு ஈழத்தில்நவீன இலக்கிய உணர்வு முளைவிடத் தொடங்கிய சமகாலத்திலே, திட்டவட்டமான ஒரு இயக்கநிலை சார் கோட்பாட்டு முறைமையாக முன் வைக்கப்பட்டது, முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடேயாகும். அதனால், கடந்த 60

ஆண்டுக்கால ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கிய வரலாறானது முற்போக்கு இலக்கியம் என்பதை மையப்படுத்தியதாக அமைய நேர்ந்தது. அதனைச் சார்ந்து அல்லது அதனை விமர்சித்து இலக்கியச் செல் நெறியை வழிநடத்த வேண்டிய நிலையே இக்காலப்பகுதியின் ஈழத்து இலக்கிய வாதிகளுக்கு ஏற்பட்டது. திரு.பி.ரேம்ஜி அவர்கள் புலப்படுத்தியுள்ள இலக்கியம் சார்கருத்தோட்டங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை மேற்படி வரலாற்றுப் பின் புலத்திலேயே நாம் தெளிந்துகொள்ள வேண்டும். ‘முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் என்ற வகையில் ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றுப் போக்கைத் திட்டமிட்டு வழிநடத்தும் முக்கிய பொறுப்பில் இருந்து செயற்பட்டவர், அவர். இவருடன் இச்செயற்பாட்டில் இணைந்து நின்று செயற்பட்டவர்கள் என்றவகையில் கே.இராமநாதன், கே.கணேசனிங்கம், கலாநிதிகள் க.கலைாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, இ.முருகையன் முதலிய பலரைக் கூட்டிலாம். இவர்கள் அனைவரும் மார்க்கிய தத்துவச் சார்பினர். இவர்களில் முதலிரு வரும், முதலில் - 1946இல் - இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை கோர்ந் வித்தவர்களுமாவர். இவ்வகையில் பிரேம்ஜி அவர்களின் எழுத்துகளாக, அதாவது முற்போக்கு இலக்கியம் சார் கருத்துநிலை களாக இந்நாலில் இடம்பெற்றவற்றின் உள்ளடக்க அம்சங்கள் அவரின் சொந்த தனிமனிதழுள்ளையின் உருவாக்கங்களல்ல என்பதும் சமகாலத்தில் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களாகத் திகழ்ந்த மேற்கூட்டிய பலரின் கூட்டுமுனத்தின் உருவாக்கங்களே என்பதும் இங்கு சுட்டப்பட வேண்டியனாகும்.

அதேவேளை, இவற்றைச் சிந்தாமற் சிதறா மல் எழுத்து நிலையில் பதிவுசெய்த வகையிலும் தொடர்ந்து அத்தொடர்பில் சிந்தித்துவந்த வகையிலும் திரு. பி.ரேம்ஜி அவர்கள் ஒரு பொறுப்புள்ள இயக்கச் செயற்பாட்டாராகத் தமது பணியை ஆற்றியவர் என்பது இலக்கியவாதிகளால் பாராட்டப்படவேண்டிய அம்சமாகும். இவ்வாறு அவரது சிந்தனை மற்றும் செயலாக்கம் என்பவற்றைப் பாராட்டும் அதே வேளையில், இக்கட்டுரைகளின் தொனிப் பொருள்கள் சிலவற்றின் வரவேற்கத்தக்க மற்றும் விமர்சன நோக்கில் மேலும் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியவையுமான அம்சங்கள் சிலவற்றை இங்கு சுட்டு வதும் அவசியமாகிறது; நோக்குவோம்.

வரவேற்கத்தக்க அம்சம் என்ற வகையில் ‘பாரதியும் பாரதிதாசனும்: ஓர்ஓப்பு நோக்கு’ என்ற தலைப்பிலான, 1956இல் எழுதப்

பட்ட விமர்சனக் கட்டுரையில் அவர் வந்தடைந்த முடிவு பொருத்தமான ஒன்று என்பதை இங்கு முதலில் சுட்ட விழை கின்றேன். தமிழகத்தில் பாரதி தொடங்கி வைத்த கவிதைச் செல்நெறியில் முக்கிய கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர் பாரதிதாசன் எனப்படும் கனக.சப்புரத்தினம் அவர்கள். அவர் தாம் பாரதியின் வழியைத் தொடர்பவர் என்பதை உணர்ந்தும் வகையிலேயே பாரதிதாசன் என்ற புனை பெயரைத் தாங்கியவர். இப்புனைபெயரே அவருடைய இயற்பெயர்போல நிலைத்து விட்டது என்பது வரலாறு. இவ்வாறு அவர் தம்மைப் பாரதிதாசன் எனக் கூறிக்கொண்டாலும், கவித்துவத்துக்கு அடிப்படையான நோக்குநிலையில் அவர் பாரதியின் தாசன் அல்ல என்பதை ஒழுப்பியல் பார்வை மூலம் தெளிவுறுத்தியுள்ள கட்டுரை இது. இம்முடிவுக்குச் சன்றாக இருவரிடமும் நிலவிய வேறுபாடுகள் பலவற்றைப் பிரேம்ஜி அவர்கள் இவ்விமர்சனக்கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். பாரதி போல சமகால மக்களியக்கத் தில் தன்னை பாரதிதாசன் இணைத்துக் கொண்டவர்ஸல் என்பதும், எட்டுநின்று கவிதை பாடுவதோடு மட்டும் நின்று கொண்டவர் என்பதும் ஆக பிரேம்ஜி காட்டும் வேறுபாட்டம்சம் மிக முக்கிய மான ஒன்றாகும் (பக். 158-59). படைப்பாளி - பொதுவாக இலக்கியவாதி - பிரச்சினைகளைப் புறநிலையாக அகன்று நின்று விமர்சிப்பவனாகவும் உபதேசிப்பவனாகவும் மட்டும் இருப்பதில் நிறைவேகாளர் முடியாது என்ற முற்போக்குக் கருத்தியல் சார்ந்த அமைந்த விமர்சனம் இது. பிரேம்ஜி இக்கட்டுரையை 1956இல் எழுதியுள்ளார். அக்காலப் பகுதியில் இத்தகு விமர்சனப் பார்வையானது முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட சிலரிடம் மட்டுமே நிலவியிருக்கமுடியும். அவ்வகையில் இப்பார்வை வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையது.

திரு.பி.ரேம்ஜி அவர்களின் இலக்கியம் தொடர்பான எழுத்துகளில் கோட்டாட்டு நிலைகளாக அவர் சுட்டியுள்ள இருவிடயங்கள் இங்கு நமது தனிக் கவனத்துக்குரியன. அவற்றுள் ஒன்று, சோசலிச யதார்த்தவாதமாகும். மற்றது, ‘ஜனநாயக யதார்த்தம்’ எனப்படுவது. சோசலிச யார்த்தவாதம் கொண்டுவேண்டிய முக்கிய செய்தியாகும். காரணம், முற்போக்குச் சிந்தனைக்கான அடித்தளமாக அமைந்த மார்க்கியம் என்ற தத்துவமானது அடிப்படையில் ஒரு பொருளியல் மற்றும் அரசியல் தத்துவமாக மட்டும் அமைந்திருந்தமையேயாகும். மார்க்கிய மூலவர்களான கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெட்டரிக் ஏஞ்சல் மற்றும் லெனின் முதலியோர் கலைசார் பார்வைகள் சில வற்றை தத்தம் எழுத்துகளில் ஆங்காஷ்கே தெளிவித்திருந்தனர் எனினும் அப்பார்வைகள் அவர்களது காலப் பகுதியில் முழு நிலையிலான கோட்டாட்டு வடிவத்தை எதியிருக்கவில்லை என்பதே வரலாற்றுண்மையாகும். கலையானது தனக்

ஆக்க முயற்சிகளைக் கோரி நிற்கும் கோட்பாடு இது.

இரண்டாவதான ‘ஜனநாயக யதார்த்தம்’ என்பது பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து, அதற்கு, ‘சமுதாயத்தின் அனைத்துக் கோணல் மாண்ஸ்களையும் பிரத்தியட்சப்படுத்துவதோடு, சமுதாயத்தின் விடுதலைக்கான வழியைக் கோடி காட்டுவதான இலக்கிய முயற்சி’ என்ற பொருள்பட திரு.பி.ரேம்ஜி அவர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளார். 1957இல் நடைபெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத் தாளர் சங்க முதலாவது மாநாட்டில் சமர்ப்பித்த ‘முற்போக்கு இலக்கியம் - ஓர் அறி முகம்’ என்ற தலைப்பிலான அறிக்கையில் தந்துள்ள விளக்கங்களின் (பக். 8-9) சாராம்சம் இது.

இவற்றுள் இரண்டாவதான ‘ஜனநாயக யதார்த்தம்’ என்பதே முற்போக்கு இயக்கத் தில் முன்வைக்கப்பட்டதென்பதும், முதலாவதான ‘சோசலிச யதார்த்தவாதம்’ அடுத்த கட்டுஇலக்காகவரித்துக்கொள்ளப்பட்டதென்பதும் பிரேம்ஜியின் எழுத்துக்கள் உணர்ந்தும் செய்திகளாகும் (பக். 128). இவ்வாறாக பிரேம்ஜி அவர்கள் குறிப்பிடுள்ள கோட்டாட்டம்சங்களைத் தெளிந்து கொள்வதற்கும் அவை ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனையின் செல்நெறியிலே பேணப்பட்ட முறைமையைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் சில மேலதிக வரலாற்றுக் குறிப்புகளை இங்கு முன்வைக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

கோட்பாட்டு அம்சங்களும் அவைபேணப்பட்டுள்ள முறைமைகளும் - ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு:

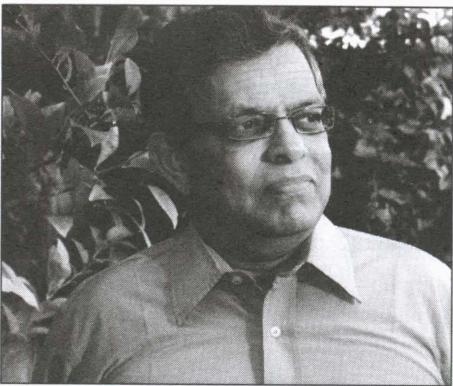
1940 - 50களில் தமிழ்ச் சூழலில், தமிழகத்தி மூலம் ஈழத்திலும், முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற சிந்தனை பயில் தொடங்கிய போது, அதன் அழகியல் தொடர்பான தெளிவான சிந்தனைகள் கலை இலக்கிய வாதிகளின் முன்னர் முன்வைக்கப்படவில்லை என்பது, இங்கு நாம் மனங்கொள்ளவேண்டிய முக்கிய செய்தியாகும். காரணம், முற்போக்குச் சிந்தனைக்கான அடித்தளமாக அமைந்த மார்க்கியம் என்ற தத்துவமானது அடிப்படையில் ஒரு பொருளியல் மற்றும் அரசியல் தத்துவமாக மட்டும் அமைந்திருந்தமையேயாகும். மார்க்கிய மூலவர்களான கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெட்டரிக் ஏஞ்சல் மற்றும் லெனின் முதலியோர் கலைசார் பார்வைகள் சில வற்றை தத்தம் எழுத்துகளில் ஆங்காஷ்கே தெளிவித்திருந்தனர் எனினும் அப்பார்வைகள் அவர்களது காலப் பகுதியில் முழு நிலையிலான கோட்டாட்டு வடிவத்தை எதியிருந்மையாகும். கலையானது தனக்

கெனத் தனியான கோட்பாட்டம்சங்களைக் கொண்டது என்பதனை லேவி ப்ராஸ்கி முதலிய சில மார்க்சியவாதிகள் உணர்ந்திருந்தனர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது அவசியம்.

இந்நிலையில்தான் 1934இல் ஸ்டாலின் ஆசியுடன் சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்ற கலைக்கோட்பாடு ரஷ்யாவில் உருவாக்கப்பட்டது. ‘உழைக்கும் மக்களுக்கு நம்பிக்கையுட்டிச் சோசலிசக் கட்டமைப்பை முன்னெடுக்கும்’ நோக்கில் உருவான இக் கோட்பாடு, அன்றை ரஷ்யாவில் மார்க்சிய அரசியல் முன்னெடுக்கப்பட்ட சூழலின் தேவைகளைக்கருத்துடையான்து ஒரு அரசியல் சார்பு நடவடிக்கையாகவே அமைந்ததாகும். உள்ளடக்கம் என்ற சமூக அம்சத்துக்கு முதன்மை வழங்கிய நிலையில், படைப்பாளியின் ‘அநுபவநிலை’ மற்றும் ‘அழகியல்’ என்படும் உருவநிலை என்பன சார் அடிப்படை அம்சங்களுக்கு உரிய முக்கியத்துவம் தராத - படைப்பாளியின் மனவுகம், சுயதேர்வுச் சுதந்திரம் முதலான வற்றை பொருளாற்றவையாக்குவதான் - ஒரு கோட்பாடு இது.

ரஷ்யாவில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய மார்க்சியர், அவ்வதிகாரத்தைப் பலப் படுத்துவதற்காகவும் பிற நாடுகளிலிருந்து வரக்கூடிய அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து தற்காத்துக்கொள்வதற்காகவும் கலை, இலக்கியம் உட்பட அனைத்தையும் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். சமூக மாந்தரின் மனதை வென்றெடுக்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. இச்சூழலின் விளைபொருளாக அமைந்ததே மேற்படி சோசலிச யார்த்தவாதம் என்பது நாம் மனங்கொள்ள வேண்டிய முக்கிய வரலாற்றம்சமாகும்.

மேற்படி கோட்பாட்டுக்கு மாறாக ‘அழகியல்’ என்ற அம்சத்துக்கு உரிய முக்கியத்துவம் தரும் வகையிலான மார்க்சிய சிந்தனைகள் ரஷ்யாவுக்கு அப்பாலான ஜீரோப்பியச் சூழலில் 1940 - 70 காலப்பகுதியில் தனி வளர்ச்சி எட்டின. இவ்வகையில் ஜேர்ஸ்லி ஹாகாஸ், அந்தோனி யோ கிராம்சி, ரூபர்ட் மார்க்கியல், பியர் பூர்த்தி முதலிய பலரின் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. ‘இலக்கியத்தின் உண்மையான சமூகக்கறு அதன் உள்ளடக்கம் மற்று உருவமே’, என்ற ஹாகாஸின் கூற்று அழகியலின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாகும். இவ்வாறான பார்வை மற்றும் அனுகுமுறை என்பவற்றிலே, ‘படைப்பாளி எந்த வர்க்கச் சார்பில் நின்று எந்த நோக்கில் படைப்பை மேற்கொள்கிறார்’ என்பதைவிட ‘அவருடைய என்ற முகத்தையே காட்டி நின்றது.

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

படைப்பினுடாகச் சமூக யதார்த்தம் சரியாகப் பதிவுபெற்றுள்ளதா? என்பதே முக்கியம். இப்பார்வைகள், அனுகுமுறை கள் என்பன பொதுவாக பார்வை விமரிசன யதார்த்தம் என வழங்கப்படுவன.

இவ்வாறு அழகியலுக்கு முதன்மைதரும் மார்க்சியச் சிந்தனைகள், மார்க்சிய தத்துவம் அதிகாரத்தில் இல்லாத, ஆனால் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்த - முயன்று கொண்டிருக்கும் - சூழல்களின் - குறிப்பாக ஜேர்ஸ்லி, இத்தாலி, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் - மார்க்சியச் சிந்தனையாளர்களின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவையாகும். ரஷ்யச் சூழல் மக்களுக்கு மார்க்சியச் சார்பான அறிவுட்டுவதை முதன்மைப்படுத்தியது. அழகியல் சார்பான், ஆழமான விவாதநிலையிலான சிந்தனைகளுக்கு அங்கு வாய்ப்பிருந்ததா என்பது தெரியவில்லை. மேற்கூடிய ஜீரோப்பிய நாடுகளின் சூழல்கள் மார்க்சிய அழகியல் பற்றிய தேடலுக்கும் விவாதங்களுக்கும் விரிவான இடமளித்தன. மார்க்சிய அழகியல் உருவாகி வளர்ந்த வரலாற்றின் சுருக்க அறிமுகம் இதுதான்.

இந்தியா - இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற சிந்தனை அறிமுகம் எட்தியபோது, 1940-50கள்காலப்பகுதியில் - ரஷ்ய சூழலுக்கு அமைவான தாக்காலிகான சோசலிசயார்த்தவாதம் என்ற கோட்பாட்டை மையப்படுத்திச் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையிலேயே மார்க்சிய வாதிகள் இருந்தனர். தமிழ்ச்சூழலைப் பொறுத்தவரை மார்க்சிய இலக்கியப் பார்வையானது முதலில் (1940 - 60களில்) சோவியத் ரஷ்யச்சூழல்களான அரிமுகமானது என்பதே நாம் இங்கு கருத்துடைய கொள்ளவேண்டிய அம்சமாகும். இவ்வாறு அறிமுகமான சந்தர்ப்பத்தில் அப்பார்வை, அனுகுமுறை என்பன மார்க்சிய அரசியலின் - சமுதாய மாற்றத்துக்கான புரட்சி என்ற கருத்தியலின் - பிரசாரம் என்ற முகத்தையே காட்டி நின்றது.

ஜீரோப்பிய நாடுகளில் உருவாகி வந்த விமர்சன யதார்த்த சிந்தனைகள் அக்காலப்பகுதித் தமிழ்ச்சூழலில்லையாற்றிமுகத்தை எட்தியிருக்கவில்லை. அவை, ஏற்ததாழ எழுபதுகளிலேயே தமிழ்ச்சூழலுக்கு அறிமுகம் எட்துகின்றன என்பது நாம் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டிய வரலாற்று அம்சமாகும்.

1940-50கள் காலப்பகுதியில் தமிழ்ச்சூழலுக்கு அறிமுகமாகிய சோசலிச யதார்த்தவாதம் சார் பார்வையானது, அக்காலப்பகுதித் தமிழ்ச்சூழலுக்கு நடைமுறைச் சாத்தியமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில், இந்நாடுகளில் ரஷ்யாவைப் போல முதலாளித்துவத்துக்கெதிரான, சோசலிசப் புரட்சிக்காலன் சூழல் நிலவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்திய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரானதும், உள்ளாட்டின் சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரானதுமான புரட்சிச் சிந்தனைகளை முன்வைக்க வேண்டிய சூழலே நிலவியது. எனவே தான், தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் முற்போக்குப் பேசியவர்கள் சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் யதார்த்தம் பற்றிப் பேச வேண்டியவர்களாயினர். சோசலிச யதார்த்தவாதம் என்பதை இறுதி இலக்காக்க கொண்டதும், அதேவேளை அதற்குமுன் சமூகத்தின் உள்ளார்ந்த பிரச்சினைகளை இனக்காட்டுவதும், அப்பிரச்சினைகளிலி லிருந்து விடுபடும் வழிகளை உணர்த்தத் துணைப்பிருந்துமான, ஒரு கலை இலக்கியக் கோட்பாடு முற்போக்காளர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. இவ்வாறான தேவைகருதி திரு. பிரேம்ஜி முதலியோர் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தியலாகவே ‘ஜன நாயகயதார்த்தம்’ என்ற கோட்பாட்டை நாம் இங்கு புரிந்துகொள்ள கொள்ளவேண்டும்.

‘யதார்த்த இலக்கியம், மக்களின் வாழ்வை உண்மைப் பகைப்புலத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம், யதார்த்த இலக்கியத்தைப்போலவே சமூக யதார்த்தத்தைச் சித்திரிக்கிறது. ஆனால், அதோடு நின்றுவிடாமல் இந்தச் சமுதாயத் தின்விடுதலைக்கான, விமோசனத்துக்கான பாதையை, செல்மார்க்கத்தை, இந்த இலக்கியம் கோடி காட்டுகிறது’ (பக் 8-9). திரு. பிரேம்ஜி அவர்கள் ஜனநாயக யதார்த்தம் என்ற கருத்திலுக்குத் தந்துள்ள விளக்கம் இது. பொதுவான ‘யதார்த்தம்’ என்ற நிலையிலிருந்து வேறுபடுத்தும் ஒரு குறிப்பாக மட்டுமே இக்குறிப்பு அமைவதை இங்கு நோக்கமுடிகிறது. யதார்த்தம் என்பது சமூகத்தின் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிப்பது என்பதும், ‘ஜன நாயக யதார்த்தம்’ என்பது அந்த உண்மைநிலையைக் காட்டுவதற்கு மேலாக அவ்வுண்மை

நிலையுடாக உணரப்படும் பிரச்சினை களுக்குத் தீர்வு காட்டுவதாகவும் அமைவது என்றும் இந்த விளக்கம் அமைகிறது.

இவ்வாறு பிரேம்ஜி அவர்களால் குறிப்பிடப் படும் ஜனநாயக யதார்த்தம் என்ற கோட்டாடும், சோசலிச யதார்த்தவாதம் போல அடிப்படையிலே உள்ளடக்கத்துக்கு முக்கியத்துவம் தந்த ஒரு சிந்தனைதான்; உருவம் மற்றும் அதற்கும் சமூகத்துக்கு மள்ள உறவு என்பன பற்றியெல்லாம் அது விரிவாக எடுத்துரைக்க முற்பட்டதன்று என்பது இங்க மனங்கொள்ளவேண்டிய முக்கிய செய்தியாகும். இதனால், ‘உள்ளடக்கமே இலக்கியமாகிவிடும்’ என்க தவறாகக் கருதும் நிலை முற்போக்கு வாதிகள் பலரிடையில் அன்று உருவாக்க தொடங்கியது. பிரசாரப் பண்புடையன வும் இலக்கியத் தரமற்றனவுமான ஆக்கங் களும் பரவலாக வெளிவரத் தொடங்கின. அதனால், முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் இலக்கியத்தின் உருவத்தைப் புறக்கணிக் கின்றனர் என்ற வகையிலான விமர்சனங்களும் வெளிப்படலாயின. இத்தகு சூழ் நிலையில் இலக்கியத்தின் அழகியல் - அதாவது உருவுநிலை - பற்றியும் வலியுறுத்தவேண்டிய கடப்பாடு அன்றைய முற்போக்காளருக்கு ஏற்பட்டது. திரு.பிரேம்ஜி அவர்கள் இக்கடப்பாட்டை உணர்ந்திருந்த ஒருவர் என்பதை நீர்வை பொன்னையின் ‘மேடும் பள்ளமும்’ (1954) என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அவர் அளித்த முன்னுரையில் இடம்பெறும், ‘முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மீது, உள்ளடக்கத்துக்கு அமுத்தம் கொடுக்கும் எழுத்தாளர்கள்மீது, இலக்கிய உருவத்தையும் இலக்கியத் தரத்தையும் உதாசீனம் செய்வதாகக் குற்றம் சுமத்தப் படுகிறது. இது முற்றிலும் தவறு. வெறும் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கமும் இலக்கிய மாகிவிடுவதில்லை; இவை இலக்கிய உருவத்தைப் பெறும்போது தான் இலக்கிய மாகின்றன.. இலக்கியத் தரத்தைப் பெறாத எதையும் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியாது’ என்ற குறிப்பு (பக்.16) தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

முற்போக்கு சிந்தனைவரலாற்றில் கருத்தி யல் முரண் நிலைகள் - சில வினாக்கள்

இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்யும் நிலையில் பிரேம்ஜி அவர்கள் முன்வைத்த முற்போக்குக் கருத்தியலைப் புரிந்துகொள்வதில் நிகழ்ந்த சிக்கலொன்றைச் சுட்ட வேண்டியது அவசியமாகிறது. 1957இல் நடைபெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பிரேம்ஜி அவர்கள் முன்வைத்த அறிக்கையிலே முற்போக்கு அணி சாராத - அணி சாரத் தயங்கும் எழுத்தாளர்களை எதிரிகளாகக் கருதவேண்டியவர்கள்லர்

என்பதும் அவர்கள் உயர்ந்த பண்போடும் பரிவோடும் அனுகப்பட்டு முற்போக்கு அணிக்கு இட்டுவரப்படவேண்டியவர்கள் என்பதும் சுட்டப்பட்டிருந்தது. (பக். 2-3) வரவேற்கப்படவேண்டிய அனுகு முறை இது என்பதில் ஜயத்திற்கிடமில்லை. ஆனால், நடைமுறையிலே இந்த அனுகு முறை உரியவாறு பேணப்படவில்லை என்பதே வரலாறு. 1970களின் இறுதி வரையான ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே முக்கிய மனிதனேயைப் படைப்பாளிகள் சிலர் - குறிப்பாக எஸ்.பொன்னுத்துரை, முதலையசிங்கம், மஹாகவி, நீலாவணன் முதலிய முதல்வரிசைப் படைப்பாளிகள் - முற்போக்கு அணியின் முதல் தலை முறையினரால் - குறிப்பாக கலாநிதிகள் க. கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி முதலிய முற்போக்கு விமர்சகர்களால் கண்டு கொள்ளாமல் விடப்பட்டனர். அல்லது கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டனர். 1970களின் இறுதியிலேயே மேற்படி நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. முற்போக்கு அணி யின் முதல் தலைமுறை சார்ந்தோரில் ஒருவரான திரு. ஏ.ஜே.கனகரத்னா மற்றும் இரண்டவது தலைமுறையினரான கலாநிதி சி.மெளனகுரு, திருமதி மெள.சித்ரலேகா, கலாநிதி எம்.ஏ. நூஃமான் ஆகியோரே இம்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். இவர்கள் மஹாகவியும் நீலாவணனும் கவனத்துக்குரிய முதல்வரிசைப் படைப்பாளிகள் என இனக்காட்டினர். இவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் கவனிப்பும் கணிப்பும் எய்தியமைக்கு அழகியல் தொடர்பான ஜோப்பிய மார்க்சியவாதிகளின் ‘விமர்சன யதார்த்தம்’ சார்ந்த சிந்தனைகள் தமிழ்ச் சூழலில் அறிமுகமான சூழலே முக்கிய காரணி எனலாம்.

இவ்வாறு அறிமுகமான மார்க்சியல் தொடர்பான இப்புதிய சிந்தனைகளை முன்வைத்து 1970 - 80 காலப்பகுதியில் ஈழத்து முற்போக்காளரிடையே விவாதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாகவே கலாநிதி கா.சிவத்தம்பியவர்கள், 1950-70களில் தாம் முன்வைத்த பார்வைகள் தவறு என்பதைப் பகிரவ்கமாக 1980களின்ஸாற்றில் இலக்கிய அரங்குஞரில் ஒப்புக்கொண்டார். தாங்கள் தொடக்கத் தில் சோசலிச யதார்த்தவாதப் பார்வையை முன்வைத்தகாகவும், மாறாக விமர்சன யதார்த்தவாதப் பார்வையை முன்வைத் திருக்கவேண்டும் என்பதுமாக அவருடைய வாக்குமூலம் அமைந்தது. (இலங்கை தெல்லிப்பழையில் கலை இலக்கியக் களம் நிகழ்த்திய சிறுகதை நாள் அரங்கில் நிகழ்த்தப்பட்ட நிறைவரையில் கலாநிதி கா.சிவத்தம்பியவர்கள் முன்வைத்த ஒப்பு

தல்வாக்குமூலம் இது. திகதி பற்றியதைவல் கைவசம் இல்லை.)

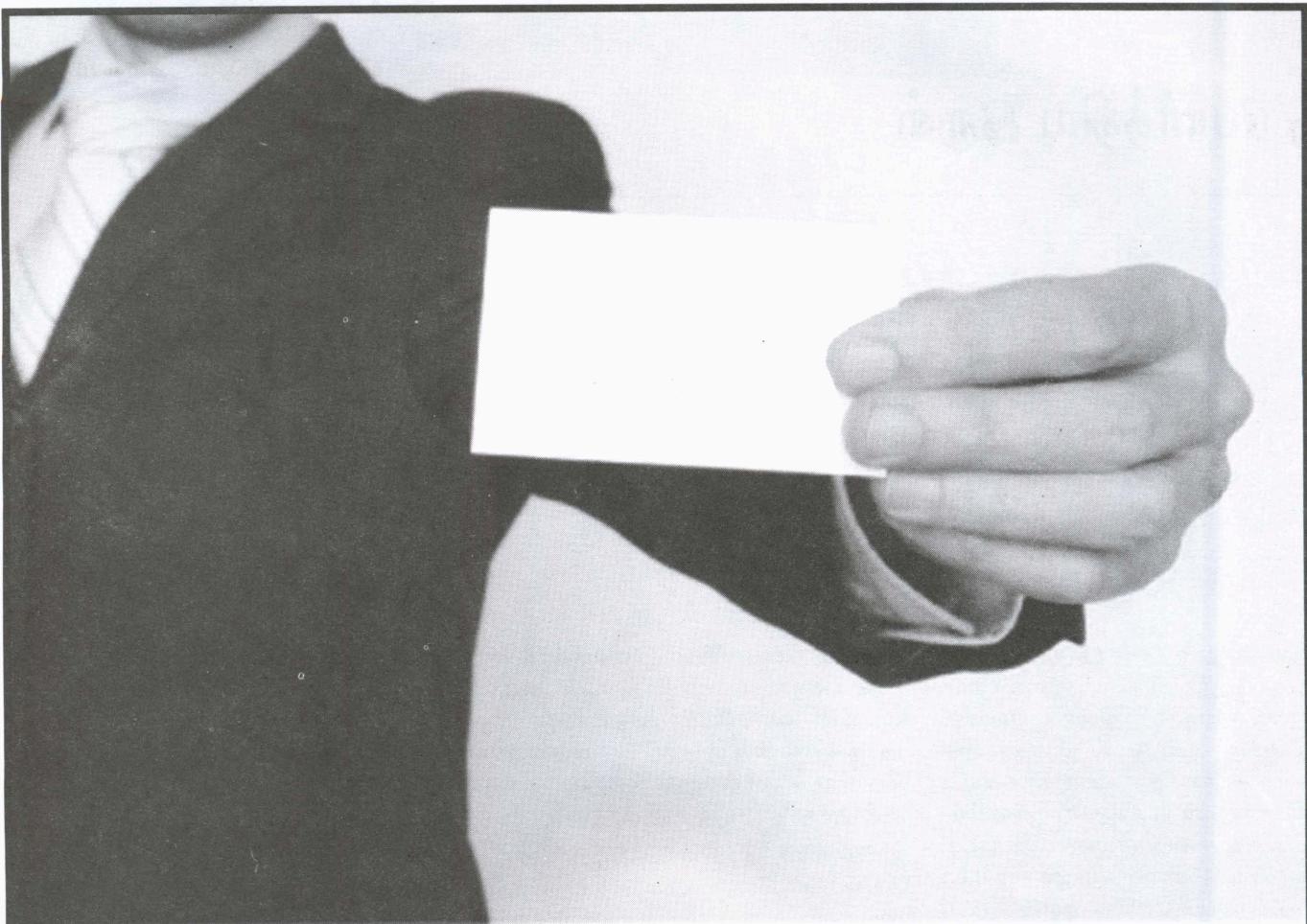
கலாநிதிகா.சிவத்தம்பி அவர்களது மேற்படி கூற்றை அவருடைய பெயரைச்சுட்டாமலே பிரேம்ஜி அவர்கள் தமது, ‘முற்போக்கு இலக்கியம்-சித்தாந்த நெருக்கடிகளும் முன் போதலுக்கான வழி மார்க்கங்களும்’ என்ற ‘விபவி’ கருத்துரங்க உரையில் (1996) குறிப் பிட்டு விமர்சிக்கும்பள்ளார். தாம் சோசலிச யதார்த்தவாதத்தை நடப்பு நிகழ்ச்சி நிரலில் என்றுமே முன்வைத்ததில்லை எனவும் ஜனநாயக யதார்த்தத்தையே தெளி வான பார்வையுடன் முன்வைத்த தாக வும் பிரேம்ஜி அக்கட்டுரையில் குறிப் பிட்டுள்ளார் (பக்.127-28).

இத்தொடர்பிலே எழும் சில அடிப்படை வினாக்களை பிரேம்ஜி அவர்களுக்கு முன் வைத்து விடைகாண வேண்டியது எமது வரலாற்றுக்கடமையாகிறது.

அ) மேலே சுட்டிய எஸ்.பொ., மு.தலையின்கம், மஹாகவி, நீலாவணன் முதலிய முற்போக்கு விமர்சகர்களால் கண்டு கொள்ளாமல் விடப்பட்டனர். 1970களின் இறுதியிலேயே மேற்படி நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. முற்போக்கு அணி யின் முதல் தலைமுறை சார்ந்தோரில் ஒருவரான திரு. ஏ.ஜே.கனகரத்னா மற்றும் இரண்டவது தலைமுறையினரான கலாநிதி சி.மெளனகுரு, திருமதி மெள.சித்ரலேகா, கலாநிதி எம்.ஏ. நூஃமான் ஆகியோரே இம்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். இவர்கள் மஹாகவியும் நீலாவணனும் கவனத்துக்குரிய முதல்வரிசைப் படைப்பாளிகள் என இனக்காட்டினர். இவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் கவனிப்பும் கணிப்பும் எய்தியமைக்கு அழகியல் தொடர்பான ஜோப்பிய மார்க்சியவாதிகளின் ‘விமர்சன யதார்த்தம்’ சார்ந்த சிந்தனைகள் தமிழ்ச் சூழலில் அறிமுகமான சூழலே முக்கிய காரணி எனலாம்.

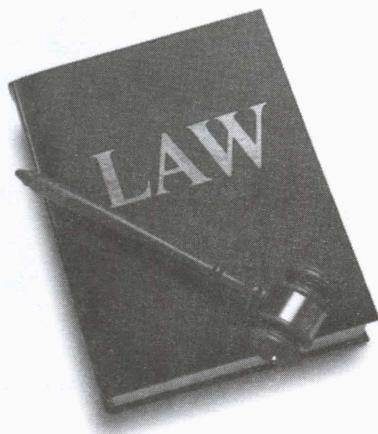
ஆ) இ.மு.எ.ச. ஜனநாயக யதார்த்தத்தை முன்வைத்த சூழலில் அதனோடியைந்து செயற்பட்ட கலாநிதிகள் கைலாசபதி மற்றும் சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் சோசலிச யதார்த்த நோக்கில் விமர்சனம் செய்தார்கள் என்பதை இ.மு.எ.ச. சமகாலத்தில் அறிந்திருந்ததா? இதுபற்றி அவ்வியக்கத்தின் உள்ளே வாதப்பிரதி வாதங்கள் நிகழ்ந்தனவா? இத் தொடர்பிலே செயலாளர் என்றவகையில் பிரேம்ஜி அவர்கள் மேற்கொண்டிருந்த நிலைப் பாடு எத்தகையது? ஈழத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்றோட்டத்தை இயக்கியின்று அம்சங்களை உரியவாறு இனங் காண்பதற்கான முயற்சிகளின்போது தெளிவு பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பிரச்சினைகள் தொடர்பான வினாக்கள் இவை.

ஸழத்தின் தமிழிலக்கியச் செல்நெறியைத் தீர்மானிப்பதில் கடந்த அறைநூற்றாண்டுக் காலத்தில் முனைப்படுத் தெய்வாக்கியை நின்ற முதுபெரும் இலக்கியவாதியைன் திரு.பிரேம்ஜி அவர்கள், மேற்படி வினாக்களை முன்னிறுத்தித் தமது இலக்கிய வாழ்வின் நினைவுகளைப் பொத்த பதிவு செய்வார் என இலக்கிய உலகம் எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. ■

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
On MLK 2S3

Tel: 416 - 266 6154 Fax : 416 - 266 4677

வீடு போர்த்திய ஞருள்

வீடு மெளன்த்துள் புதைந்திருந்தது இருள் கவ்விய முற்றத்தில் இலைகளால் போர்த்திக்கொண்டு நின்ற மாமரம் அவ்வப்போது உயிருடன் இருக்கிறேன் என்பதை சலசலத்து உணர்த்திக்காட்டி யது. ‘கொக்குகள் மலக்குள்’ மூத்தம் மாசொல்வா. முதுகில் வெள்ளை கோட்டிட்ட கொக்குகள் மரக்கிளை முழுக்க நிரம்பி வழிந்தன. அடிக்கொரு தரம் இடம் மாற்றித் தூங்க எத்தனிக்கும் இரைச்சல் வீட்டுக்குள் விழுந்தது.

வீட்டின் மெளனம் கிலி கொள்ளச் செய்தது. வியாபாரத்திற்குச் சென்றிருந்த வாப்பா செக்கலுக்குள் வீட்டைந்து விட்டார்; அவரும் பறவையைப்போல இந்த நாட்களில் வீட்டைந்து தவித்து நிற்பது வலாயமாகிவிட்டது. வாப்புப்பா சாய்மணக்குதிரையில் சாவகாசமாக உடலைக் கிடத்தியிருந்தார். அவர் விழிகள் முகட்டில் குத்திட்டு நின்றன.

கதிரயைணீன் கீழ் படிக்கம். அவர் வெற்றிலை இடிக்கும் சின்ன உரலும் கூடவே இருந்தது. கழற்றிவிடப்பட்ட மூக்குக்கண்ணாடி நெஞ்சின்மேல் கிடந்தது. வாப்பா, திண்ணைக்கும் வாசற் கதவிற்குமாய் பதற்றத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

இன்று வெளியிலிருந்து யார் வந்தாலும் கதவைத்திறப்பதில்லை என்பதில் எல் லோர் கவனமும் குவிந்திருந்தது. சமையலறையில் வேலையாய் இருந்த உம்மாவின் மேல் ரகசியமாய் விழிகளை மேயவிட்டபடி காத்திருந்தனர்.

இசாத் தொழுகைக்கான அதான் முடியுந்

தருணம். மாமரத்தின் இலைகள் உக்கிர மாக அசைந்து மூர்க்கத்துடன் ஆடின. வீட்டின் வரைபடம் தாறுமாறாக கிழி பட்டுக்கொண்டிருந்தது. மரணத்தின் கொடிய கரங்கள் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் அச்சத்தில் உறைந்திருந்தனர்.

உம்மாவின் இயல்பு நெகிழுத் தொடங்கியது. விழிகள் விறாந்தைக்கப் பால் ஊடுருவி எதையோ உற்றுப்பார்க்க ஆரம்பித்தன.

எங்கள் வீட்டின் முன் ஹாலுக்கு சவர் இல்லை. பெண்கள் தூங்குவதும் இளைப் பாறுவதும் உள்ளறையில் எனில், ஆன்கள் வெளித்தின்னையில். முன்அறை கம்பிகளிலான கிராதியாக இருந்தது. முற்றத்தில் ஆட்களின் சிலமனை இங்கிருந்து இலகுவில் பார்த்து விட முடியும்.

உம்மாவின் பார்வை இரும்புக்கிராதி களின் மேல் குத்திட்டு நின்றது.

‘புள்ள கொஞ்சம் சுடு தண்ணி கொண்டு வா’

உம்மாவை உலுக்கி வாப்பா அனுப்பி வைத்தார். வாப்பாவை எரிச்சலுடன் பார்த்துவிட்டு தண்ணீரை கொண்டு வந்து தொப்பென அவர் முன் வைத்தார். வாசலில் யாரோ நடமாடும் காலடி ஒசை. உம்மா கதவண்டை பாய்ந்து சென்றார்.

வாப்பா சரோவென குறுக்கே பாய்ந்து ‘நான்பார்க்குறன் போ’ என்றார். ஒருதிகில் நாடகத்தின் உச்சம் அரங்கேறும் தருணத்திற்கான விளாடிகள். வீடு பதற்றத்தில் தத்தலைத்தது. எதிர்பார்த்த அந்த விபத்து எந்த ரூபத்திலும் நடப்பதற்கான சாத்தியங்கள்

புனையப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

உம்மா இரும்புக்கிராதி களின் மேல் பார் வையைப் பதித்தபடி வரமாட்டேன் போ வென்று தலையை சிலுப்பிக்கொண்டிருந்தா. வாப்பா பழைய ‘எவ்ரெடி’யின் ஒளியை ஜன்னலை நோக்கி பீச்சினார். யாருமே இல்லை. இருள் மட்டும் முற்றத்திற்கு அப்பால் நீண்டிருந்தது.

‘யாரு புள்ள உன்ன கூப்பிர்ர்?’ வாப்பா உசப்பியதில் உம்மா சய நினைவிற்குள் விழுந்தா. உம்மாவின் அதரங்கள் உலர்ந்து வரண்டிருந்தன. முற்றத்தின் அமைதி குலைந்திற்று.

ஒரு பட்டியை அவிழ்த்து விட்டதைப் போல்மாடுகளின்மூச்சிரைப்பில் முற்றமே அவதிப்பட்டது. ‘அந்தா அவரு கூப்பிர்ராரு நான் போகனும்’ உம்மா ஜன்னலின் பக்கம் பார்வையை வெறித்தபடி புலம்பத் தொடங்கினா. வாப்பாவுக்கு புரிந்து விடது. ‘அங்க யாருமில்ல நீ போய் உள்ள படு’ என்றார் காட்டமாக.

உம்மா உள்ளறைக்குள் தூங்கப்போனா. மண்ணை அள்ளி வாசலில் யாரோ வீசிவிட்டுப்போனார்கள். வாப்பாவுக்கு தலைக்கு மேல் கோபம் எகிறியது. அவர் ‘உலவியம்’ சொல்லித்திட்டியபடி டோர்ச்சின் ஒளியைப் பீச்சினார். யாருமே இல்லாத முற்றம் அச்சமூட்டியது. திங்கள் புதன் வெள்ளிகளில் அரங்கேறும் இந்த நாடகத்தின் உச்சத்திற்காக வீடு காத்திருந்தது.

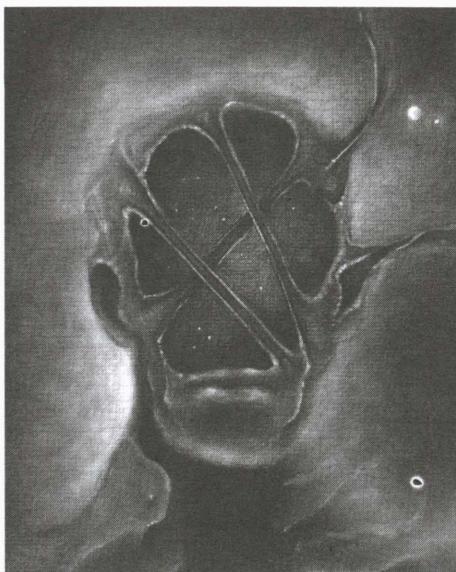
மூன்று நாட்களிலும் திசையறியா காட்டில் சிக்கிக்கொண்டு தடுமாறும் சிறுபிள்ளைபோல் உம்மா பதகளித்துக்

கொண்டிருப்பார். விழிகளில் தேங்கிக் கிடக்கும் கனிவு வெள்ளம் வற்றி, வெயில் உலர்த்திய ஏரியாக உம்மாவின் விழிகள் வெறிச்சென இருக்கும். மூரம் போல் மிருதுவான உம்மாவின் தேகம் இரும்புப்பாளமென கனத்துக்கிடக்கும். இந்நாட்களில் உம்மா மயங்கிச் சரிந்து விடுவார். கதவின் தாழ்ப்பாள் இறுக மூடப்படும் உம்மாவுக்கு பக்கத்தில் வாப்பா ஒரு மல்யுத்த வீரன் போல் காத்திருப்பார். அது ஒரு அமானுஷ்யமான கணங்கள். சற்றைக்கெல்லாம் கண் விழிக்கும் உம்மா கதவை நோக்கி தாவியோட எத்தனிப்பார். விழிகள் இரும்புக்கிராதிகளின் மேல் நிலை குத்தி நிற்கும். ‘என்ன வடுடா என்ன வடு’ என்ற கர்ஜனையில் வீடே நடுங்கும். அப்படியொரு கட்டும். வாப்பா உம்மா வின் இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்து சுவரில் கால்களைப் புதித்தபடி இறுக்கிப்பிடித்தி ருப்பார். திமிறிக்கொண்டிருக்கும் சிறுத் தையைப்போல் வாப்பாவின் பிடியில் உம்மாஉறுமிக்கொண்டிருப்பார். ஆகிருதி யான வாப்பவால் மட்டுமே இதை அடக்கி பணிய வைக்க முடியும். வாப்பா வின் வியர்வை நெற்றியிலிருந்து தரையில் சிந்தும். அவரின் பஜங்கள் புடைத்து நரம்புகள் வெடித்துவிடுமோன்ற அச்சம் மேவும். அவ்வளவு பலத்தையும் உம்மா சோதிதுக்கொண்டிருப்பார். மாமரம், தலை விரி கோலத்துடன் சிலுசிலுவென ஆடும். முற்றத்தில் மிருகத்தின் மூர்க்கம் மிகுந்த பேரிரைச்சுவுடன் காதில் அறையும். மயிர்கள் குத்திட்டு நிற்க அச்சம் கவ்விய நெஞ்சுடன் வாப்பா வின் மேல் குவிந்திருக்கும் சின்னங் சிறுக்களின் தலையை அவர் ஆதுரமாய் தடவி விட்டபடி உம்மாவையும் வாப்பா வையும் பாடத்துக்கொண்டிருப்பார்.

‘நாசமத்த தூத்தேறி எங்கட சிதேவியப் படுத்துறபாடு. இவ்வுல இனி என்ன இரிக்கி, விட்டுப்போட்டு போவன்டா கைத்தான்’ உம்மாவில் கண் புதித்து சலிப்புடன் கத்துவார்.

‘என் வாப்புப்பா உம்மா இப்புடி உறு முறா?’ பின்னைகளின்கேள்விஅந்தரத்தில் நிற்கும். வாப்புப்பா இரும்புக்கிராதிகளை வெறித்தபடி பெருமுச்செறிவார். உம்மா வின் சீற்றம் அரை மணி நேரத்திற்குள் அடங்கி விடும். மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்ததும் தண்ணி என்பா, அடிக்குரலில்.

அது ஒரு கரடு முரடான ஆணின்குரலை நிகர்த்தது. சிறு குவளைத்தண்ணீரைத் தானும் ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட இயலாத உம்மா பெரிய அண்டாவில்

கை பதித்து இறுகப்பற்றியபடி உம்மாவை உக்கிரமாகப் பார்த்தார்.

குப்பி லாம்பின் வெளிச்சத்தில் மாமி முற்றத்தில் நின்றிருந்தா. வெள்ளைப் பிடவையில் மாமியின் சாந்த சொருபம் ஒளிப்பிழம்பாய் மின்னியது.

‘என்ன மாமி இந்த நேரத்துல? வாப்பா கதவைத் திறக்காமலேயே கேட்டார்.

‘அவள் மூத்தவள்ர் புள்ளக்கு சரியான வகுத்து வலி, புழுவப்போல துடிக்காள், கொஞ்சம் ஓமவட்டரு இருந்தா தாங்களன்’

‘எங்க அந்தப் புள்ளா?’ என்றா உம்மாவை நினைத்தபடி.

‘அவ அந்தா உள்ளுக்கப் படுக்கா, நில்லுங்க மாமி தாரன்’ என்றவர், ஓமத்திராவத்தை தேடியலெந்தார். மாமி முற்றத்தில் ஏக மாய்நின்றார். குப்பி லாம்பின் ஒளி வெளிச்சத்தில்மாமியின்முகம் பிளந்த வெள்ளளிப் பழம் போல் பளீரெனத் தெரிந்தது.

வாப்பா அடுக்களைக்குள் லாம்புடன் அலைந்தார். அங்குமிங்கும் சாமான்கள் ஒழுங்கின்றி சிறுகிக்கிடந்தன. இன்றைய நாளின் பதற்றம் போல் சிம்னி விளக்கின் திரி முனை காற்றின் தாளத்திற்கு சதா ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அடுக்களைக்குள் வைத்த சாமான்களைத் தேட உம்மாதான் வர வேண்டும். வாப்பா மருந்தை தேடிக் கொண்டே உம்மாவின் அறை நோக்கி குரல் வைத்தார்.

சாப்பிட்டவுடன் சாய்மணக்கதிரையில் உடலைக்கிடத்திய வாப்புப்பாவின் குறட்டை ஒலி வீட்டின் மவுனத்தைக் கலைத் தது. அவர் காலடியில் தம்பியும் குட்டித் தங்கையும் குப்பறக்கிடந்து தாங்கி விட்டிருந்தனர். வாப்பாவின் சலனம் மட்டும் அழுவ நிழலாய் ஆடித்திரிந்தது.

வாப்பாவின் குரலுக்கு உம்மா வரவே யில்லை. கை லாம்புடன் வாப்பா உம்மாவின் அறைக்குள் நுழைந்தார். வாப்பா பதகளிப்புடன் அடுத்த அறைக்குள்நுழைந்தார். வாப்பாவின் ஒட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியா சிம்னி விளக்கின் இளங்கூடர் அணையப்போகிறேன் என வேறு அச்சுறுத்தியது.

‘கொஞ்சம் நில்லுங்க மாமி’ என்றவர், வாசலைப் பார்த்தார். அகலத்திறந்த கதவின் வழி முற்றம் இருங்க்குள் உறைந்திருந்தது.

05.10.2009

நிரக்கமற்ற இரவுகளின் வலி

உலகம் பூராவிலுமுள்ள அரசுகளும், அரசை நோக்கிய போராட்டங்களை நடத்தும் இயக்கங்களும் தமது கருத்துகளுக்கான மாற்றுக்கருத்துகள் உருவாகுவதை ஏனோ விரும்புவதில்லை. அவர்கள் தாம் ஒரு பரந்த தளத்தில் திறந்த மனத்துடன் இயங்குவதாகச் சொல்லிக்கொள்வார்கள். தமது ஊடகங்களில் தமது ஆட்சியைத் தக்கவைப்பதற்கான ஒரு தந்திரமாகவும் அவற்றை மேற்கொள்வார்கள். நடை முறையில் தமக்கு எதிரான கருத்துகளை முன்னெடுப்பவர்களின் இருப்பை அவர்கள் விரும்புவதில்லை. தமக்கான நலன் களின் தடைகளை அகற்றுதல் என்ற பெயரில் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் கைதுகள், விசாரணைகள், தண்டனைகள் என்ப வைகள் மிகப்பயங்கரமானவையாக இருக்கும். இவர்களின் விசாரணை என்ற பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் சித்திரவதை களுக்கு உள்ளாக்கப்படுவர்களது மன நிலைகள் என்றுமே அவர்களால் உணரப்படுவதில்லை அதன்மூலம் சிதைக்கப்படும் உறவுகளின்துயர்கள் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாதவையே.

ஸராக்கிலுள்ள அமெரிக்க, பிரிட்டன் கூட்டுப்படைகள், ஸராக்கியக் கைதுகளை எவ்வாறு சித்திரவதை செய்கின்றார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள சில புகைப்படங்களைத் தொலைக்காட்சிகளும் பத்திரிகைகளும் முன்பு வெளியிட்டன.

அவைகளில் நிர்வாணமாக்கப்பட்ட கைதுகள், பிரமிட் அமைப்பில் குவியலாக அடுக்கப்பட்டுள்ளார்கள் அல்லது கொட்டப்பட்டுள்ளார்கள். அருகில் இரு இராணுவத்தினர் (ஆணும், பெண்ணும்) பெருமை பொங்கச் சிரித்தபடி போட்டோவிற்குப் ‘போல்’ கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வேட்டையாடப்பட்ட விலங்கின் மேல் காலையும், துப்பாக்கியையும் ஊன்றிய படி போல் கொடுப்பவர்களை அது உங்களுக்கு நினைவுட்டலாம். நிர்வாணமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ள கைதுகளின் ஆணுறப்பைச் சுட்டிக்காட்டியபடி நிற்கிறாள் ஒரு பெண் இராணுவத்தினள். இது தான் வெற்றிகொள்ளப்பட்ட பரிசுப் பொருளைப் பெருமையுடன் சுட்டிக்காட்டுவதுபோல் இருக்கிறது. இதே

இராணுவத்தினள் இன்னொரு கைதுயை, நாயைக் கட்டி இழுப்பது போன்று ஒரு போட்டோ. இன்னும் இவைபோன்று சுக்கினால் முகம் மறைக்கப்பட்ட கைது மேல் சிறுநீர்க்கழித்தல், பிறப்பு உறுப்பு களில் துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தால் அடித்தல், துப்பாக்கி முனையை வாய்க்குள் தினித்தல், பூட்ஸ் கால்களால் கைதுயின் முகத்தை மிதித்தல், நாய்களை அவர்கள் மீது ஏவிவிடுதல், பிறப்பு உறுப்பு களிலிருந்து இரத்தம் வழியக் குற்ற யிராயிறுப்பவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, பின் அடையாளம்காணமுடியாதபடி முகத் தைச் சிதைத்து எங்காவது வீசிவிடுதல் என இவ்வதைகள் எல்லா வதைமுகாம் களிலும் தொடர்கின்றன.

இவ்வகையான சித்திரவதைகள் வெளி வரும்போது, இப்பொழுதுதான் இவைகள் மேற்கில் நிகழ்வதுபோலவும், இது அதிர்ச்சி அளிப்பதாகவும், அமெரிக்க, பிரிட்டன் அதிபர்களும், அவர்களின் இராணுவக் குரல்தாவல்லோர்களும் தொடர்ந்தும் தொலைக்காட்சியில் கூறிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் அடிக்கடி கூறுவதெல்லாம் அதிர்ச்சியடைந்ததும், வெறுப்படைந்ததும்தான். இதை அவர்கள் ஒப்புக்குச் சொல்வதுதான். அத் தோடு மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்பதுபோல் இவை ஒருசில தீயவர்களின் செயற்பாடுகள்தான் என்றும், ஏனைய வர்கள் அங்கீரிக்கப்பட்ட சட்டத்திற்கு அமைவாகவே நடந்துகொள்கிறார்கள் என்றும் கூறித் தம் சட்டைப் பையினுள் இருக்கும் ஜெனிவா சட்ட விதிகளை எடுத்து ஊதிவிடுவார்கள். நாம் அசந்து போய் நிற்கவேண்டியதுதான்.

இக்கனவான்கள் அதிர்ச்சி அடைவதும், வெறுப்படைவதும், தமது மனப் பிறழ்வுபட்ட இராணுவத்தின் வக்கிரங்களுக்குப் பலியாகிப்போன கைதுகளின் மனம், உடல்கள் பற்றியதல்ல. மாறாக வெளியே தெரியவந்துள்ளதமது அநாகரிக நடவடிக்கைகள் பற்றியதாகவே இருக்கிறது. நாகரிக சமூகம், ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலையாளர்கள் எனத் தமக்குத்தாமே முடிகுடிக்கொண்ட வார்த்தைகள், மிகக் குறைவான ஆயுளைத் தன்னளில்

கொண்டுவிட்டதேயென்ற ஆதங்கமே தான். வெளியிடப்பட்டுள்ள உண்மைத் தன்மைபற்றிய மயிர் பிளக்கும் ஆராய்ச்சி யும் உடனே மேற்கொள்வார்கள். நிகழ்வுகளின் மன அதிர்வகை வெளிக்காட்டுமுன், கமெரா முன் சிரிப்பதா அன்றி அழுவதாவென முன்கூட்டியே தீர்மானித்துக் கொள்ளும் அரசியல்வாதி களின் மனைபாவங்களை அறிந்தவர்கள் இவர்களை ஒருநாளும் நம்பப் போவதில்லை.

இந்தச் சம்பவத்தில் ஈடுபட்ட படை வீரர்கள் சார்பாகச் சொல்லப்பட்டதாவது; விசாரணைக்கென ‘பென்ரகனால்’ ஓப்பந்த அடிப்படையில் அமர்த்தப்பட்டவிசாரணையாளர்களது கட்டளைக்கு அமைவாகவே தாம் நடந்துகொண்டதாகச் கூறுகிறார்கள். இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் இறுதியில் கூறும் தயாரிக்கப்பட்ட வார்த்தைதான். இச்சித்திரவதைகள் பற்றி சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம், மனித உரிமைக் குழுக்கள் ஆகியவைகள் ‘ஸராக்கிலுள்ள அமெரிக்க கவர்னர் போல் பிறிமருக்கு நவம்பர் 2003ல் எடுத்துக் கூறியதாகவும்’ கூறுகிறார்கள். அப்போது அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வில்லை. இப்பொழுதுதான் கடுகுது மடியைப்படியென ஓடித்திரிகிறார்கள்.

இச்சித்திரவதைகளும் விசாரணைகளும் சுதாம் உசேனின் ஆட்சியில் சித்திரவதைகளுக்குப் பெயர்பெற்ற ‘அபுகஹ்ரைப்’ (AbuGhraib) சிறைச்சாலையில்தான்நடைபெற்றது ஒரு முக்கிய வரலாற்று முரண் நகையல்லவா?

ஜெனிவா, மனித உரிமைகள், சர்வதேச விசாரணைகள் என அதிகம்பேசும் மேற்கு நாடுகள், தங்கள் விடயம்சாந்து எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பது அறிந்த விடயம்தான். ஆனால் அவர்கள் அவற்றை மறந்ததான் பாவனையில், உலகமும் மறந்துவிட்டது எனக் கருதிய மாதிரி அறிக்கைகள் விடுவதற்கு மட்டும் என்றுமே தயங்கியதில்லை.

இவ்வகைச் சித்திரவதைகள் இப்பொழுதுதான் அமெரிக்க, பிரிட்டன் கூட்டுப்படைகளினால் நிகழ்ந்ததாகக் காட்ட முனைவதுதான் மிக வேடிக்கையானது.

இத்தகைய சக்திகளின் ஆவலையும் மீறி, பொதுவாகவே விடுதலைப் போராட்டங்கள் நடைபெறும் நாடுகளிலும், நாடுகளை, நாடுகள் ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளும் போதும் வதைமுகாம்கள், சித்திரவதைகளைன், உலகின் எல்லா இடங்களிலும் நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இதற்கு விதிவிலக்கு இல்லையென்பது தான் அதன் துயர்தரும் யதார்த்தம்.

அமெரிக்கா வியத்நாம்மீதும், பிரிட்டன் வட அயர்லாந்தின்மீதும், பிரான்ஸ் அல்ஜீரியா மீதும், இஸ்ரேல் பலஸ்தீன்த்தின் மீதும், இரசியா ஆப்பானிஸ்தானிலும் பின் செர்ச்சினியாமீதும், இந்தியாகாஸ்மீர் மீதும் சிறிலங்காவும் இந்தியாவும், தமிழ்மூத்திலும், இன்னும் இன்னும் அநேக அரசு இராணுவங்கள், தங்கள் கிளர்ச்சிக்காரர் பகுதிக்குள்ளும், அதே வேளை புரட்சி இயக்கங்களும் தாயக மீட் பிற்காக போராடுபவர்களும் தங்களிட முள்ள கைதிகள்மீதும் என்று இவை முடிவற்றுச் செல்கின்றன.

அமெரிக்கா எப்படித்தான் தன்னை உலகின் காவல் சன்மனசாக காட்டிக் கொண்டாலும் அதன் கொடுரமுகம் அவ்வப்போது வெளிவந்தபடியே தானுள்ளது.

பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான தனது புகழ் மூத்த நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக, சந்தேகப்படுவார்களை அவர்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் அந்த நாடுகளில் இரகசியமான முறையில் கைதுசெய்யப்படுகிறார்கள். பின்பு இரகசிய விமானங்கள்மூலம், சர்வதேசாரியாக அங்கீகிரிக்கப்பட்ட குடி அகல்வு, குடிவரவுச் சட்டங்களுக்கு விரோதமாகக் கடத்தப்பட்டு, ஐரோப்பிய நாடுகளில் இரசியமாக அமைக்கப்பட்ட விசாரணை நிலையங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். இங்கு விசாரணை என்ற பெயரில் சித்திரவதைகளை சி.ஐ.ஏ. மேற்கொண்டுவருவதாக செய்திகள் வெளி வந்தன.

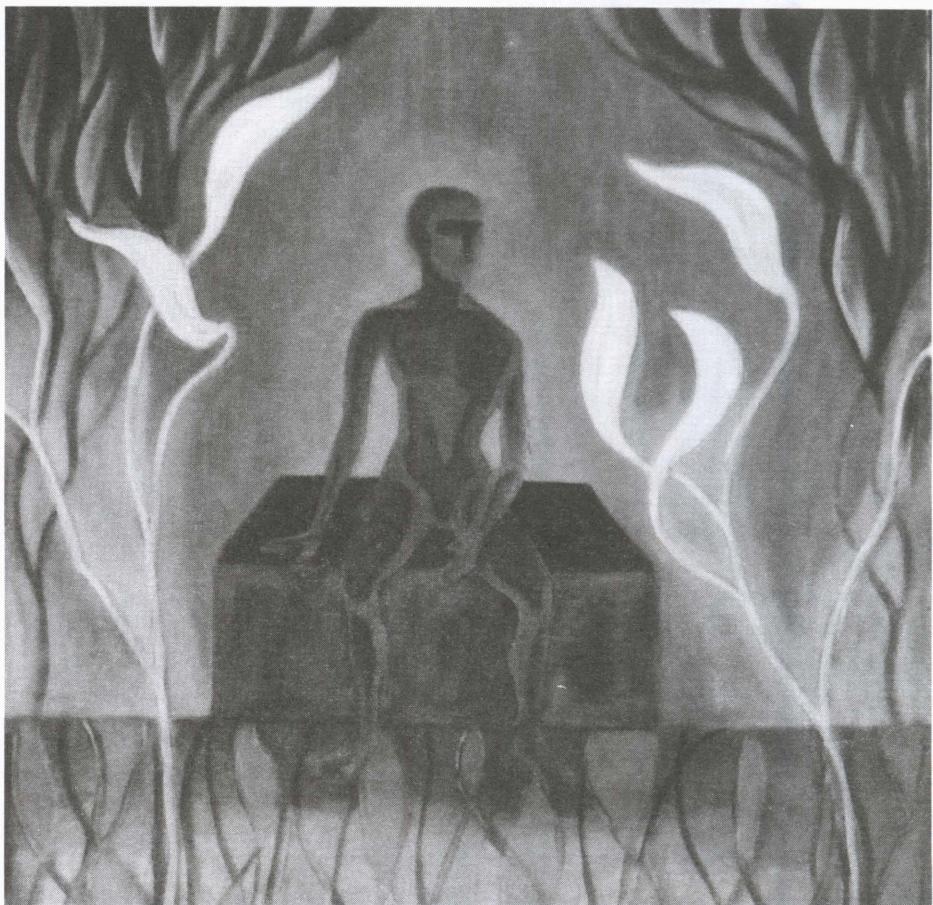
முன்னாள் அமெரிக்க அரசு செயலர் கொண்டவிசாரைசின் ஐரோப்பிய பயணத் தின்போது, ஜேர்மனியில் இந்த விவகாரம் மௌலிக்கு புதைத்து. பின்னர், ஆதாரங்களுடன் அவை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வகைச் சட்டவிரோத ஆள்கடத்த லுக்கு உதவியாக, பதினான்கு ஐரோப்பிய அரசுகள், சி.ஐ.ஏ.யுடன் தொடர்பு பட்டிருப்பதாகவும், சில நாடுகள் இவை களை அறிந்தும் அறியவிரும்பாத வகையில் இயங்குவதாகவும், சில நாடுகள் இவர்களுக்கு வேண்டிய இரகசியத் தகவல்களை வழங்குவதாகவும் சொல்லப்

பட்டது. இவ்வகை வதைமுகாம்கள் இயங்கும் நாடுகளாக போலாந்தும், ஜேர்மனியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முன்னர் இதேவிதமாக சட்டவிரோத ஆள்கடத்தலில் இஸ்ரவேல் இயங்கி வந்ததையாவரும் அறிவர்.

இந்த வகைச் சட்டவிரோத ஆள்கடத்தலில் புதிதாக இணைந்துகொண்டு, தன்கோர முகத்தை வெளிக்காட்டியநாடு ஸ்ரீலங்கா வாகும். இவ்வாண்டு (2009)லைச்சுட்ட மாத முற்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த செல்வராசா புத்மநாதன், மலேசியாவிலுள்ள 'ரியூன்'ஹாட்டலில் வைத்து, ஸ்ரீலங்கா அரசால் கடத்தப்பட்டார். அமெரிக்காவும் சி.ஐ.ஏ.க்கு உதவியாக இணைந்துகொண்ட நாடுகளும் இந்த சட்டவிரோத நடவடிக்கை பற்றிய குற்றவண்டவோ, வெட்கவணர்வேஎதுவாக இருந்தபோதும் மிக அடங்கிய குரலில் அபிப்பிராயங்களைக் கூறிக்கொண்டார்கள். ஆனால் ஸ்ரீலங்காவோ மிகவும் அட்டகாசமான வெற்றிப் பெருமையாக இதைக் கொண்டாடுகிறது. இந்தச் சட்ட விரோத ஆட்கடத்தலுக்குப் பின்னணியாயிருந்த ரொகான் குணரத்தினா இவ்வாறான ஆட்கடத்தல்களை முன்னர் அமெரிக்காவும், இஸ்ரவேலும் செயற்படுத்திக்கொண்டன என்று கூறித்

தம்மை நியாயப்படுத்த வருகிறார். இது பற்றிச்சுவதேசமன்னிப்புச்சபையின் ஆசிய விவகாரங்களின் பொறுப்பாளர் சாம் சாவ்ரி 'இத்தகைய குழந்தையில் ஒரு வரைத் திருப்பி அனுப்புவதென்பது சட்ட விரோதமானதும், சர்வதேசச் சட்டங்களை மீறியதுமாகும். ஒருவருக்கெதி ராகக் குற்றச்சாட்டுக்கள் கொண்டுவரும் பொழுது அல்லது வேறுவிதத்தில் நடவடிக்கை எடுப்பதாகவிருந்தால், அவற்றைச் சட்டத்திற்கு அமைவாகப் பின் பற்றவேண்டும் என்பதைச் ஸ்ரீலங்கா அரசு உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்' என்கிறார். ஆனால் இவ்வகை கடத்தல்கள் தொடருமெனச் ஸ்ரீலங்கா மார்த்திக் கொள்கிறது.

இச்சித்திரவதைகள் அரசு இயந்திரத்தின் ஒடுக்குமுறையின் அலகு என்பவற்றோடு, அதை நிகழ்த்துபவர்களின் மனங்களில் விளைந்துள்ளதிகாரமமதையின்வெளிப்பாடும்தான். அந்த மமதையின் முன்னால் அகப்பட்டவர்கள் அனைவரும் ஒரு பூச்சி என்ற மனநிலைதான். இந்தச் சித்திரவதைகளின் தொடக்கமாக பெரிய வியாழனைக் கொண்டால், இன்றுவரையிலும் அது முடிவின்றித் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அதிகார மனநிலைபற்றி பிரிட்டன் முக்கிய நாடக ஆசிரியரும் இலக்கியத்திற் கான நோபல் பரிசு பெற்றவருமான

கோப்பு: ராஜா கிருஷ்ண

ஹராஸ்ட் பின்றர் தனது நாடகத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

‘இதைப்பற்றிந்தனால்நினைக்கிறாய். இது என்னுடைய விரல். இது என்னுடைய சின்ன விரல். இது என்னுடைய பெரிய விரல். அத்துடன் இது என்னுடைய சின்ன விரல். உன் கண்முன்னால் எனது பெரிய விரலை இவ்வாறு ஆட்டுகிறேன். இதேபோல் இப்போது எனது சின்ன விரலை ஆட்டுகின்றேன். ஒரே நேரத்தில் எனது இரண்டு விரல்களையும் ஆட்ட முடியும். இவ்வாறு. நான் விரும்பும் எதையும் என்னால் நிச்சயமாகச் செய்ய முடியும்.’

ஆம், அவர்கள் விரும்பியபடி விரலை ஆட்டலாம், மடிக்கலாம் எதையும் செய்ய லாம்தான். அதிகாரம் அவர்கள் பக்கம் தானே! இதேபோன்று ஈராக்கிய சித்திர வதைகளைச் செயற்படுத்தியவர்களாகக் கூறப்படும்படைவீரன்ஒருவன் இவ்வாறு கூறுகிறான்.

‘ந் துப்பாக்கி வைத்துள்ளாய். நீதான் சட்டம். நீ மக்களை எந்த விதமாக ஆக்கிக் கொள்ள விரும்புகின்றாயோ அந்த விதமாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம்.’

இவ்வதைமுகாம்களில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்களது உறவினர்கள், அவர்களதுதுயரங்கள்கவனத்தில்கொள்ளப் படுவதேயில்லை. ஆனால் இச்சித்திரவதை களை நிகழ்த்துபவர்களும் குடும்பம், மனைவி, மக்கள் என்று கூடிவாழ்பவர்களா யிருப்பதுதான் இதன் மிகப் பெரும் துயரம். அதிகாரிகள் முன்னால் ஒருவன் நிர்வாண மாக்கப்படும்போது, அவன் மனித மகத்து வத்தை, மானுட கெளாவத்தை இமக்க வைக்கப்படுகிறான் என்பதை உணராமல் மமதையுடன் அதைக் கேளியாக மகிழ்ந்து கொள்கிறார்கள். எத்தனை தாய்மார்கள் தங் களின்கணவன்மார்கள், மகன்கள், உறவினர்கள் என்று அவர்களின் புகைப்படங்களுடன் தடுப்பு முகாம்களின் முன்னால் அவை கிறார்கள். காந்துக்கிடக்கின்றார்கள். மூள்ளி வாக்காவில் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிறிலங்காவின் தடுப்பு முகாம்களில் தம் உறவு களைத் தேடி எத்தனைபோர் அலைகிறார்கள். 17 மாதங்கள் வெளின்கிறாட் சிறை முன்னால் கணவனை இழந்த பின், தன் மகனுக்காக அன்னா அக்மத்தோவா அலைந் தாளோ ‘மகன் கம்பிகளிடையே கணவன் புதைகுழியினுள் மன்றாடு மன்றாடு.’

அவள் படைப்பாளியாக இருந்தபடியினால் அவளால் தன் மனத்துயரைப் பாட வாவது முடிந்தது. பாடவும் முடியாமல், துயரை வெளிப்படுத்தவும் முடியாமல் நெஞ்சிலடித்து குழுறும் தாய்மார்கள்

எத்தனை பேர்கள்.

‘நீ யாரைத் தேடுகின்றாய்?’

‘ஒருவரையும் இல்லை. கடந்த மூன்று வருடங்களாக என் கணவரைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது அவர் சமாதானத்தில் இளைப்பாறுகிறார் என அறிகிறேன்.’

‘பிறகு ஏன் வந்தாய்?’

‘சிநேகித்திக்கு உதவ’

இன்னொரு பெண்ணைச் சுட்டிக்காட்டி னாள். ஆம் அவள் தன் கணவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாள். சிறையிலிருந்தபடி ஒரு பல்கேரியக் கவிஞர் தன் ஆவலை கவிதைமூலம் மனைவிக்குத் தெரிவிக்கின்றான்.

‘உனது தூக்கத்தில் உன்னைப் பார்ப்ப தற்காய் எதிர்பாராத விதமாய் வரும் தொலை தூரத்துவிருந்தாளி போல் சில நேரம் வருவேன். என் ஆவலிற்கு எதிராக கதவைத் தாழிட்டு வெளித் தெருவில் நிற்க விட்டுவிடாதே. மெதுவாய் உள்நுழைவேன். அமைதியாய்உட்காருவேன். உன்னைப் பார்ப்பதற்காய் இருளை ஊடறுக்கும் எனது பார்வை இறுதியில் திருப்தி யடைகையில் முத்தமிடுவேன் உன்னை விட்டு விலகுவேன்.’

இதேபோன்று தனது மனைவி, மக்கள், பெற்றோருடன் மீண்டும் வாழ ஆசை கொண்ட குவான்டனமா சிறைக்கைது ஒருவரின் குரல் ‘எனது குரல் கோட்கிறதா ஓ! நீதிபதியே எனது எல்லா விருப்பங்களும் கேட்கிறதா நாங்கள் குற்றமற்றவர்கள் எந்தக் குற்றமும் செய்யாதவர்கள் நீதியும் கருணையும் இந்த உலகில் மிச்சமிருந்தால் என்னை விடுதலை செய். எங்களை விடுதலைசெய்.’

இருளிவிருந்து நெறுங்குண்ட இதயத்துடன் வெளிவரும் இந்த சோகம் அதிகாரத்தின் காதுகளில் கேட்குமா? இவ்வகைத் துயரங்களின் வலி உணர்ப்பவேண்டும். காலம்கடந்து உணர்ப்பட்ட குரலொன்று சமீபத்தில் கேட்டது. பொல்பொட்டின் ஆட்சியில் Tuol Sleng சிறையில் சித்திரவதைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த தோழர் ‘டச் என அழைக்கப்பட்ட Kaing Guek Eav என்பவன் நிகழ்த்திய படுகொலைகள் பற்றிய விசாரணையில், பகிரங்கமாக தனது குற்றங்களை அவன் ஒப்புக்கொண்டான். ‘சித்திரவதைகள் மூலம் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வைக்கப்பட்டவர்கள் குற்றமற்றவர்கள். குற்றம்சாட்டப்பட்டது போல் அவர்கள் குற்றம் புரிந்தவர்கள் என நான் நம்பவில்லை,’ எனக் கூறியதோடு

பாதிக்கப்பட்டவர்களது உறவினர்களிடன் ‘என்பாவமே என்பாவமே என் பெரும்பாவமே’ என்ற விதமாக மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொண்டான். ஆனால் அவனை மன்னிக்க அந்த உறவினர்கள் யாரும் தயாராக இருக்கவில்லை. அவனதுகண்னீரைப் போலியானது என்கிறார்கள் அவர்கள். இவ்வாறுதான் ஸ்ராவின்கால கைதி கள் பின்னர் குற்றமற்றவர்களாக அறி விக்கப்பட்டார்கள். காலம் கடந்து பெற்ற ஞானம் மனிதாபிமான அடிப்படையில் உடன் உணர்ப்பட்டிருந்தால் உருக்குலைந்த உடல்கள் எழுப்பிய வேதனைக்குரல்களை, இந்த புவிப்பரப்பில் காற்று சோகத்துடன் எடுத்துச் சென்றிருக்காது. விசாரணை, விசாரணைக் கொமிசன் களுக்கு அப்பால் அநியாயமாக பறிக்கப்பட்ட உயிர்கள் பற்றியும் அந்த உயிர்களின் உறவுகளின் வலி பற்றியும் உணர்ப்படுதல் என்பதே முக்கியமானது. விசாரணை கொமிசன்கள் அந்த நேரத்தைய பதற்றமான சூழலைத் தனிக்கவும், அரசியல் ஆதாயங்களுக்கும் உதவுமே தவிர, பிரச்சனையின் வேரைத் தொடப்போவதில்லை. ஸ்ரீலங்கா அரசு தமிழர்கள் மீது தொடர்ச்சியாக நடத்திவரும் படுகொலைகளை விசாரணைக் கொமிசன்களை ஏற்படுத்தியது. என்ன முடிவு ஏற்பட்டது? தண்டனை என்ற பெயரில் சம்பந்தப்பட்ட இராணுவத்தினரை அவர்கள் சொந்த இடங்களுக்கே இடமாற்றலாக்கிய கேலிக்கூத்துத்தான் நடைபெற்றது.

அபுக்ராப்பின் சித்திரவதைகள் இன்று மேலைத்தேய பத்திரிகைகளின் புண்ணியத்தால் பெரிய அளவில் வெளிச்சப்படுத்தப்பட்டு, பலத்த விமர்சனங்களுக்கும் உள்ள கியது. ஆனால் வெளிச்சுத்திர்கு வராத படுகொலைகள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. அத்தோடு கண்டுபிடிக்கப்படாத புதைகுழிகள் அதிகரித்துக்கொண்டும்தான் இருக்கின்றன. மூல்லைத்தீவின் மூள்ளி வாய்க்கால் பகுதியில் 50,000 மேற்பட்ட மக்கள் உயிரோடும் இறந்தும் புதைக்கப்பட்ட கொடுருத்தின்மேல் மனச்சாட்சியை மீறிய அரசியல் இலாப இருள்மன்றங்களைக் கிருது. இவற்றிற்கான மீட்சி உண்மையான நீதியின்மேல் நடைபெற வேண்டுமே தவிர, அரசியல் ஆதாயங்களின் அடிப்படையில்லை. அவ்வாறு நடைபெறுமா?

ஆனால் ஆசையும், ஆதிகாரமமதையும் பிறரைத் துச்சமாக மதிக்கையில், மெலிந்த மனங்களின்துயரங்களின்வலிமுடிவற்றுத் தொடர்ந்துகொண்டுதானிருக்கும்.

■

தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம்
TAMIL LITERARY GARDEN

வாழ்நாள் தமிழ் இலக்கியச் சாதனை விருது

கனடாவில், லாப நோக்கமற்ற குழுவாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் உலகெங்கும் பரந்திருக்கும் தமிழை வளர்ப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஓர் இயக்கமாகும். இது வருடா வருடம் வாழ்நாள் தமிழ் கல்வி, இலக்கிய சாதனைகளுக்காக உலகத்தின் மேன்மையான சேவையாளர் ஒருவரைத் தேர்வு செய்து அவருக்கு விருது வழங்கும். இந்த விருது, பாராட்டுக் கேடையமும் 1500 கண்டிய டொலர்கள் பணப் பரிசும் கொண்டது. ரொஸ்ரான் ரோ பல்கலைக் கழகத்தில், கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நிதியத்தின் ஆதரவில் வருடா வருடம் யூன் மாதம் நடைபெறும் உரைத்தொடருடன் இந்த விருது விழாவும் நடைபெறும். விருது பெற்றவர் பெயர், வழங்கும் இடம், காலம், நேரம் போன்ற விவரங்கள் பத்திரிகைகளிலும், இணையத்தளத்திலும் அறிவிக்கப்படும். உலகளாவிய அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட விருது. நடுவர் குழுவின் முடிவு அறுதியானது.

விண்ணப்பப் படிவம்

பெயர்:

முகவரி:

தொலைபேசி:தொலைநகல்: மின்னஞ்சல்: பரிந்துரை செய்யப்படும் தமிழ் இலக்கிய சேவையாளர் பற்றிய விவரம்:

முழுப்பெயர்:

முகவரி:

தொலைபேசி:தொலைநகல்: மின்னஞ்சல்:

பிறந்த தேதி (அல்லது வயது):

கல்வித்தராதாரம்:

தொழில்/ உத்தியோகம்:

பெற்ற விருதுகள், பரிசுகள் பற்றிய விவரம்:

தமிழ் இலக்கிய சேவையாளரின் பிரசரமான புத்தகப் பட்டியல். பதிப்பாளர் பெயரும் பதிப்பித்த தேதி மட்டுமே குறிப்பிடுக. புத்தகமாக வெளிவராதவற்றைக் குறிப்பிட தேவையில்லை. விண்ணப்பத்துடன் புத்தகங்களை இணைக்கவேண்டாம்.

நாவல்கள் விவரம்:

சிறுகதைத் தொகுப்பு விவரம்:

கவிதைத் தொகுப்பு விவரம்:

விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், செவ்விகள்:

இன்னும் மேலே குறிப்பிடாத வேறு இலக்கியச் சேவைகள்:

இலக்கியச் சேவையாளரை இந்த விருதுக்குப் பரிந்துரைத்து 500 வார்த்தைகளுக்குள் ஒரு குறிப்புத் தரவும் அல்லது இணைப்பாகச் சேர்க்கவும்:

தேதி:

விண்ணப்பதாரரின் கையொப்பம்:

பூர்த்திசெய்யப்பட்ட விண்ணப்பப் படிவத்தை கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு 31 ஓக்டோபர் 2010 க்கு முன்பாகக் கிடைக்கும்படி தபாலில் அனுப்பவும். மின்னஞ்சல் விண்ணப்பம் ஏற்கப்படமாட்டாது. விபரங்களுக்கு www.tamilliterarygarden.ca

Nominations for Iyal Virudhu
c/o Chelva Kanaganayagam
Trinity College
6, Hoskin Avenue
University of Toronto,
Toronto, ON
M5S 1H8
Canada

தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம்
TAMIL LITERARY GARDEN

ஷங்கராமச்ரமணியன்

சிவப்பு பலூன்

மகள் என் வயிற்றின் மீது
விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்
இடுப்பின் கீழே என் குறிமிதித்து
அவள் வானேறுகிறாள்
நான் அவளைத் தொடவேயில்லை
இரவு
அனைவரும் ஞாபகத்தில் வந்துபோகின்றனர்
என் பால்யத்தில்
அந்த சிவப்புநிற
பலூனை
தொட்டுத்தொட்டு
கைவிடுத்து
காற்றில் அலையவிட்டேன்
நான் அந்த பலூனை
ரத்தச்சிவப்பை
தொடவேயில்லை

காதலியை ஸ்பரிசித்தேன்
தொட்டுத்தொட்டு
உச்சத்தில்
நான் இல்லாமல் ஆகும்
உன்மத்தத்தில்
அவளுக்குள் நுழைந்தேன்
நான் தொடவேயில்லை
இப்புமியில் சற்றுமுன்
முளைத்திருக்கும் புற்கள்
அருவி
சாயங்காலம்
அலாதியாகச் சிவந்திருக்கும் வீடுகள்
கடல் ஆசை
அலைகள் அழகு
இவற்றையெல்லாம்
குதிரைகள் கடக்கின்றன
தொட இயலாத துக்கம் எனக்கு.

வேசியின் மகன்

இரவை
என் இரண்டு
கண்களாலும் உறங்குகிறேன்
வேசியின் மகன்
என் அற்புத இரவில் ஒன்றை
கடன் வாங்கிச் சென்றதால்
மீள இயலா உறக்கத்தில்
மேலும் இரண்டு நாட்கள்
உறக்கத்திலேயே கரைந்து போயிற்று

ஓவ்வொரு இரவும் பகலும்
வேசியின் மகனுக்கும் அவளுக்கும்
இடையே நிகழும்
அல்லல்களுக்கிடையே இழுபட்டு
தூக்கிட்டு நடுவானில் தொங்குகிறது
அந்த ஒரு இரவையும் பகலையும்
என் கண்களுக்குள் படரச் செய்து
வாழும்படி செய்கிறேன்.
பின் மீண்டும்
இன்னுமொரு இரவையும் பகலையும்

வேசியின் மகன்
தன்னை ஒரு குயவனாக்கி
அவனுக்கும் அவளுக்குமிடையில்
கொலை செய்யப்படும்
இரவுகளையும் பகல்களையும்
ஒரு மட்பாண்டத்தைச் செய்து
அதில் பத்திரப்படுத்துகிறான்
பின் அதை
என்னிடம் இரவல் தந்து
என் இன்னுமொரு இரவை
கடன் வாங்கிச் செல்கிறான்..

பொய்யிலிருந்து முளைத்த நான்

ஓவ்வொரு நாளும்
ஒரு பொய்யிலிருந்தே
முளைத்தெழுகின்றது.
நேற்று உன் முகத்திலிருந்து
முளைத்த நான் போல
ஓவ்வொரு முளைப்பு என்பதும்
ஒரு பொய்யான யுகத்தின்
ஓவ்வொரு பொய்யான நாட்கள்தான்.
நாட்களின் முடிவு என்பதும்
பொய்யான வாக்குறுதிகளால்
நிரம்பி வழிகின்றது.
நமது பொய்கள்
எமது நாட்களை நகர்த்திச் செல்லும்
வலிமைமிக்கவை.
நாம் புணர்வதிலும்
சண்டை இடுவதிலும்
எம்மையும் எமது பொய்கள்
மிகைத்து விடுகிறது.
ஓவ்வொரு நாளிலும்
நாம் பொய்களை
நமக்குள் பரிசளிப்பதைப் போல
வேறு எவராலும் முடிவதில்லை அது.
நான் உணர்கிறேன்,
ஓவ்வொரு பொய்யிலிருந்தும்
நமது நாட்கள் வளர்ந்து வருவதை
பின்
உண்மையில் மோதிச் சிதருண்டு
நிறையப் பொய்களாகி
மீள வளர்வதை
இன்னும்
சொல்லப்படாத பொய்கள்
நமக்குள் திணறிக் கொண்டிருப்பதை.

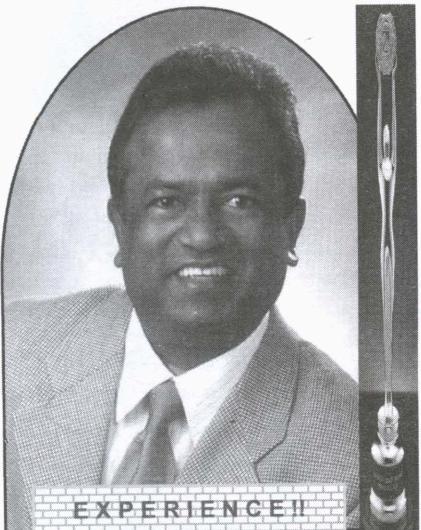
Buy..Sell Homes & Business..lands

PatPushpanthan

Real Estate Broker

416 - 490 7653 (SOLD)

EXPERIENCE! COMMITMENT! RESULTS!

416-894-1187

CENTURION AWARDS '03 -'08

Top producer 7 years

Masters Hall of Fame

business

**Excellent Bar
fr sale**

BROKERAGE
80 Corporate Dr. Suite 208. Toronto
Off 416-290 1200

Affiliate Realty Inc.

visit... WWW.PATPUSH.COM
email: rpushpanthan@trebnet.com

Each office individually owned & operated. Individual performance. Not intended to solicit existing listing.
*some conditions apply. Call agent for details. Color & shape may be different. **Market value as per MLS data provided by listing agent.

**Cafetaria for sale
excellent business**

**47 houses available
Power of sale**

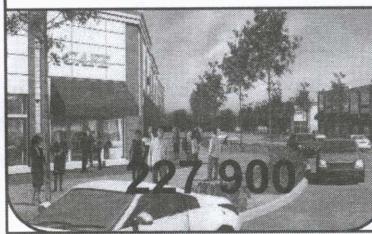

Markham/steeles

\$251000

New Plaza At A Busy Intersection (Markham & Steeles). Own Your Own Retail And Office Space At An Affordable Price. Corner Unit Exposure To Markham Road. Fast Developing Area, Close To Walmart And Other Retail Stores. Suitable For Office, Retail, Showroom, Etc. Plenty Of Parking, Close To TTC And Markham Transit.

MARKHAM /Denison

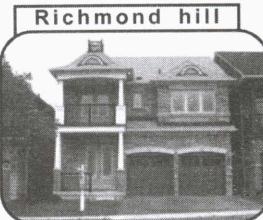

MARKHAM /Denison

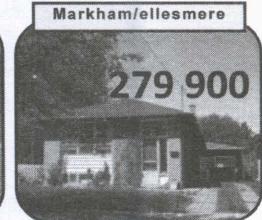
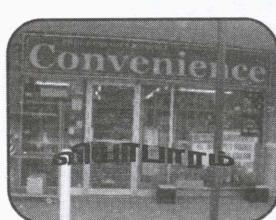
**New Retail &
Professional Location
In Markham**

*Strategic Location For Businesses In High Traffic Location * Centre Of Markham's Retail Shopping & Dining * Ideal For Users & Investors * Next To Costco With Markham Road Exposure

•3 units to choose

4 Bedroom Home With 9' Ceilings

3 bm/2 wsrm basement apt

**CONDOS
FOR SALE**

Sc a r b o r o u g h

3 bdrm condo apt. fr Sale Price :\$159 800

n o r t h y o r k h

2/3 bdrm condo apt. fr Sale Price :frm \$179000

MORTGAGE!! MORTGAGE!!

PURCHASE YOUR HOME WITH

0% & 5% DOWN PAYMENT ALSO

- 1 ST & 2ND RESIDENTIAL & COMMERCIAL MORTGAGE
- NEW IMMIGRANT PROGRAM
- RENEWALS & REFINANCE UPTO 90%
- CREDIT CARDS & CREDIT CONSOLIDATION
- SECURED LINE OF CREDIT MORTGAGE
- BAD CREDIT, BANKRUPTCY & NO CREDIT NO PROBLEM
- PERSONAL LOANS & VISA/ MASTER CARD

**FROM
2.39%**

SOME CONDITIONS APPLY

CENTUM

ABSOLUTE MORTGAGE INC.

GUARANTEED lowest rate!!

80 Corporate Dr. Suite 208. TORONTO, ONT. M1H 3G5 416- 894-1187

குலசிங்கம் நேர்காணல்

திரு.து.குலசிங்கம் ஈழத்தின் இலக்கியப்பரப்பில் தனது ஆழமான தேடல்மிகு வாசிப்பனுபவங்களினால் கவனிப்புக்குரியவராகின்றார். ஈழத்தின் வடபகுதியில் அமைந்திருக்கும் கடலோர நகரான பருத்தித்துறையைப் பிரப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், உதயன் புத்தக நிலையத்தின் உரிமையாளாராக அண்மைக்காலம் வரையிருந்தார். தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களினால் தமிழகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையில் நாடோடி யாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார். புனைக்கதைசாரா எழுத்துருக்களின் மூலம் தனது இலக்கியப் பங்களிப்பினை ‘ஆத்மஜோதி’ எனும் சஞ்சி கையில் (1967) ஆன்மீகம் பற்றிய கேள்வியை எழுப்பிய கட்டுரையுடன் ஆரம்பித்து ‘அம்மாவ்’, ‘ஓசை’, ‘மெளனம்’, ‘வேர்கள்’, ‘கனவு’, ‘மல்லிகை’ ஆகிய சிற்றிதழ்களில் கட்டுரைகள், கடிதங்கள் எனும் வகையில் தொடர்கிறார்.

காலச்சுவடு இதழ் (97) ‘போரும் வாழ்வும்’ எனும் தலைப்பின் கீழ் இவரது நேர்காணலைப் பதிவு செய்திருந்தது. அக்கால கட்டத்தின் நெருக்கடி மிகுந்த யாழ்ப்பாணச் சூழலை எடுத்துக்காட்டும் முக்கியப்பதிவாக அந்நேர்காணல் அமைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. மலையாளத்தில் அந்நேர்காணல் ஆற்றுர் ரவிவர்மா என்னும் கவிஞரால் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு கேரள சாகித்திய அக்கடமி வெளியீடான் ‘சாகித்திய வோகாவில்’ வெளியானது. 1982 மார்ச்சில் அ.யேகராசா, பத்மநாபஜயர் ஆகியோருடன் இணைந்து முதன்முதலில் இவர் தமிழகத்துக்குப் பயணிஞ்சு செய்தார். அதிலிருந்து சுந்தர ராமசாமி, தமிழவன், எஸ்.வி.ஆர், ஞானி, ‘கரியா’ ராமகிருஷ்ணன், கி.அ. சக்சி தானந்தன், ஜெயமோகன், வேதசகாயகுமார் போன்றவர்களுடன் ஏற்பட்ட நட்பு வெறும் இலக்கிய நட்பையும் மீறிக் குடும்ப உறவாய் இன்றுவரை தொடர்வதாக குறிப்பிடுகிறார். என்பதுகளில் நெருக்கடி மிகுந்த சூழ்நிலையிலும் ‘அறிவோர்கூடல்’ எனும் இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்வினை பருத்தித்துறையில் டாக்டர்.எம்.கே.முருகானந்தன், பா.ர.குவரன் போன்றவர்களுடன் இணைந்து மிகச் சிறப்பாக நடத்தி வந்தார். ‘யதார்த்தா’ என்ற அமைப்பைத் தொடர்க்கி அதனுடாகச் சில நூல்களையும் இவர் வெளியிட்டு வந்தார். ஆனால் ‘யதார்த்தா’ எனும் சிற்றிழை வெளிக்கொண்டுவர இவர் விரும்பியபோதும், அது இன்றுவரை ஒரு உன்னதக் கனவாகவேயுள்ளது. ‘சகமனிதன் மீது அன்பும் சக மனிதனுக்கு சேவையும்’ என்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட இவர் சிறப்பம், ஓவியம், சங்கீதம், நல்ல சினிமா என்பவற்றிலும் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். தனது சொந்த முயற்சியால் இவர் வீட்டில் நூல்களையும் அமைத்து, தான் படித்து இன்புற்ற நூல்களையெல்லாம் மற்றவர்களும் படித்து இன்புறவேண்டுமென்ற நோக்கில் முனைப்புடன் இயங்கி வருகிறார். இலங்கையில் எந்தவொரு ஆக்க இலக்கியகாரனும் செய்திராத செய்யவும் நினைத்திராத அருஞ் செயலாகவே இதைக் கருதலாம். பல்வகைத்தான் புத்தகங்களை அறிமுகம் செய்து ஆழ்நிலை வாசிப்பிற்கும் இடைவெளிடாத தேடலுக்கும் குலசிங்கம் ஒரு தூண்டுகோலாகச் செயற்படுவதைப் பதிவு செய்யவேண்டிய தேவையுள்ளது. யாழ் நூலகத்தினுள் சௌன்று பார்த்தபோது அங்கிருந்த புத்தகங்களில் அநேகமானவை என்னை வியப்பில் ஆழ்ந்தின் வடமராட்சிப் பகுதியில் நவீன இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல்களுக்கு குலசிங்கம் காரணமாக இருந்து வருகிறார். ‘எனக்குப் படிக்க என்று வாங்கிய நூல்கள் மற்றவர்களுக்கும் பயன்படுவது சந்தோசம் தருகிறது’ என்று சொல்லும் குலசிங்கம் சில புத்தகப்பிரியர்களால் இழந்த நூல்களும் ஏராளம். இதுவும் பதிவுக்குரியதே.

ஆழமான வாசிப்புலகினுள் உங்களின் பிரவேசம் எவ்விதும் நிகழ்ந்தது?

என்னுடைய வாசிப்புலகத்துக்கு வித்திட்டு வளர்த்தவர் எங்களுடைய தந்தையார். சிறு வயதிலேயே கதை கேட்கும் ஆவல் என்னுள் துளிர்விட்டிருந்தது. இரவில் நித்திரைக்குச் செல்லும்பொழுது தனது இரு பக்கத்திலும் என்னையும் தமிழியையும் படுக்கவைத்து கதைகள் சொல்வார். கதை கேட்டபடியே நாங்கள் நித்திரையாகி விடுவோம். பின் அடுத்த நாள் விட்ட இடத்திலிருந்து கதை தொடரும். இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது பர்மா, ஐப்பானியர் வசம் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தபொழுது அங்கிருந்த இந்தியர்

களும் யாழ்ப்பாணத்தவரும் கல்கத்தா நோக்கி நடைப்பயணமாக வந்தனர். ரங்கூ ஸில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தந்தை யாரின் சகோதரியின் குடும்பமும் சகோதரின் குடும்பமும் அந்தக் கூட்டத்தினருடன் புறப்பட்டு நடைப்பயணமாக வந்தனர். சகோதரியின் இரு குழந்தைகள் அந்த நடைப்பயணத்தில் இறந்துவிட்டனர். இந்தி யர்களுக்கு எதிரான துவேசம் கொண்டிருந்த பர்மியர்கள் இவர்களின் பொருட்களைக் கொள்ள அடிப்படிலும் இவர்களைக் கொலை செய்வதிலும் ஈடுபட்டி ருந்தனர். அகதிகளுக்குப் பாதுகாப்பாகச் சிற்சில இடங்களில் பிரிட்டிஷ் இராணு

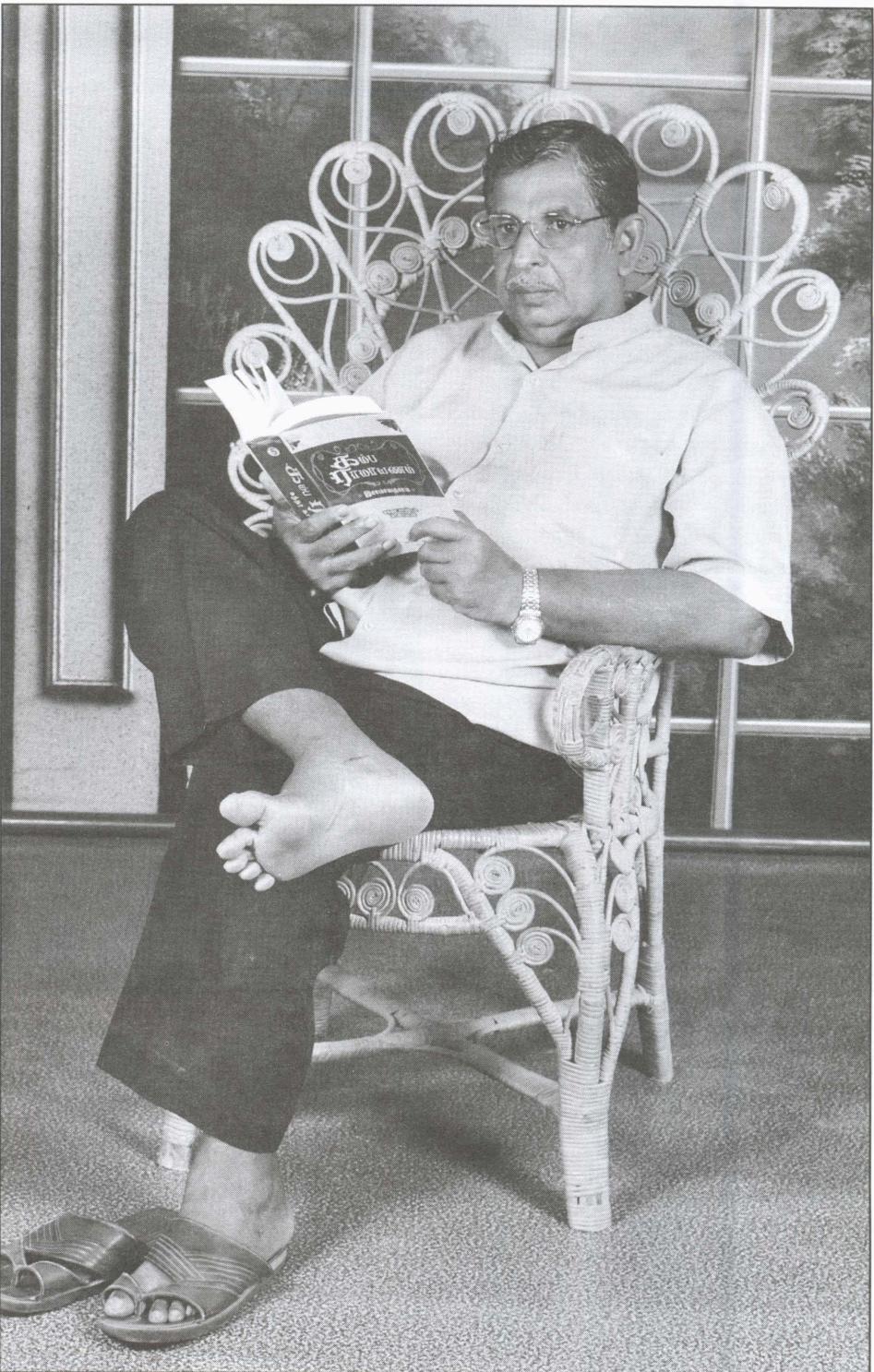
வத்தினர் பாதுகாப்புக் கொடுத்து வந்தனர். தந்தையார் இராணுவத்தில் இருந்ததனால் நேரில்பல அனுபவங்களைப்பெற்றிருந்தார். ஒருநல்லநாவலாசிரியனுக்குஇருக்கும்கதை சொல்லும் பண்புடன் அவற்றை எமக்குச் சொல்லி வந்தார். பிற்காலத்தில் ப.சிங்காரத் தின் நாவல்களை வாசித்த பொழுது தந்தை யாரும் ஒரு நல்ல கதை சொல்லி என்று உணர்ந்து கொண்டேன். அவர் எழுத வில்லை. கதை சொன்னார். இன்று சென்னை வாளைாலியில் புதினப் பக்கங்கள் என்னும் பகுதியில் நாவல் வாசிக்கும் பொழுது கேட்கும் உணர்வினையே நாம் அன்று பெற்றிருந்தோம்.

நான் இரண்டாம், மூன்றாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஐம்பதுகளின் முற்பகுதியில் ‘கல்கி’யில் ராஜாஜி எழுதிய ‘ராமாயணம்’ ‘சக்கரவர்த்தி திருமகன்’ என்ற பெயரில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் வகுப்பிலுள்ள வர்களை வட்டமாய் இருத்தி வைத்து பால சுந்தரம் வாத்தியார் இராமாயணத்தை வாசிப்பார். வாசிப்பு மட்டுமல்ல உதாரணங்களைக் காட்டி விளங்கப்படுத்துவார். பாவனைகள் மூலம் மாணவர்களின் மனதில் பாரதியாரின் கண்ணன் பாடல்களைப் பாடுவார். பாரதி பற்றி கதை கதையாகச் சொல்லுவார். பிற்காலத்தில் நான் எட்டயபுரத்தில் பாரதியாழ்ந்தவீட்டைப்பார்த்து அவர்ந்தந்த வீதிகளில் நடக்கும் போது செல்லவையா வாத்தியார் நினைவில் வந்து நான் சொன்னது உண்மைதானே என்று கேட்பது போல் இருந்தது.

பருத்தித்துறை சித்திவிநாயகர் பாடசாலையில் படிக்கத் தொடங்கிய பொழுது பண்டிதர் கிருஷ்ணபிள்ளை வாத்தியாரிடம் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவரை மாணவர்கள் தோட்டம்பழ வாத்தியார் என்று அன்போடு அழைப்பார்கள். அவர் தோட்டம்பழம் பற்றி நிறையப் பாடல்களைப் பாடிக் காட்டுவார். ‘கல்கி’யில் இராமாயணம் முடிந்து பாரதம் தொடங்கிய காலமோ அல்லது பாலபோதினியில் பாரதம் பற்றிய பாடம் இருந்ததனாலோ பாரதக் கதைகள் பற்றி எங்களுக்குக் கூறுவார். நிறையப் பாடல்களையும் பாடிக்காட்டுவார். நண்டின் காலை உடைக்காதே, நாயைக் கல்லால் அடிக்காதே என்று ஒசையுடன்பாட, நாங்கள் தொடர்ந்து பாடுவோம். பிற்காலத்தில்தான் தெரியும் எங்கடக் கவிஞர் யாழ்ப்பாணன் எழுதிய பாலா கவிதை இதுவென.

பண்டிதர் ஏரம்பழுர்த்தி வாத்தியார் ஒரு மாடனிஸ்ட். தமிழ்நாட்டிலிருந்து கல்கி, மாலி போன்றவர்களை எங்கள் பாடசாலைக்கு அழைத்து வந்து கல்கியைப் பேசவும், மாலியைக் கீறவும் வைத்தவர். நாடகங்கள் தயாரித்து நடித்தவர்.

இந்தக் காலத்தில்தான் எங்கடக் கடற்கரையில் தமிழகத்திலிருந்து வந்த தி.மு.க. வினர் பொதுக்கூட்டம் போட்டுப் பேசினார்கள். அவர்களின் வேகமான அடுக்கு மொழி வார்த்தைகள், மனதில் தமிழ்மீது ஒருவித பற்றுதலை ஏற்படுத்தியது என்றால் அவர்கள் பேசிய கடவுள் மறுப்புகள் மனதில் ஒரு அதிர்வினை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் கூட்டத்தில் பேசியவர்களில் ஒரு வரைத்தான் இன்று எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அமைச்சராக இருந்த இரா. நெடுஞ்செழியன் தான் அவர். எங்கடரில் ‘மணிஸ்கபே’ என்ற புத்தக

சாலையில் தி.மு.க பத்திரிகைகளான ‘முரசொலி’, ‘போங்வாள்’ போன்றவை தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது மனதில் ஒருவித வீராவேசம் தோன்றும். தமிழைவாசிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் தாணாகவே மனதில் எழுந்தது. கடற்கரையில் நடக்கும் அரசியல்கூட்டங்களுக்கு தந்தையாருடன் செல்வோம். தி.ரு.அ.அமிர்தவிங்கம், செ.இராஜூரை, தி.ரு.வ.பொன்னம் பலம் போன்றவர்களின் பேச்சு இவர்களைப் போல் நாங்களும் பேசவேண்டும் என்ற

ஆவலை எழுப்பியது.

பேசவேண்டுமென்றால் நிறைய வாசிக்கவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து வாசிப்புக்குள் புகுந்தேன். கேட்கும் உலகிலிருந்து வாசிக்கும் உலகு உருவாகியது.

‘கண்ணன்’, ‘கல்கண்டு’ போன்ற சஞ்சிகைகள் அறிமுகமாகின்றன. கல்கண்டில் என்னைக் கேள்வங்கள் என்ற பகுதி ஆர்வத்துடன் வாசிப்பைத் துண்டுகின்றது. கண்ணனில் சின்னச் சின்ன அறிவியற் கட்டுரைகள், கட்டுரை வாசிப்பைத்

தாண்டுகின்றன. இந்தக் கால கட்டத்தில் தான் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் என்ற திரைப்படம் வெளிவந்து தமிழர்களிடையே ஒருவித எழுச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதே காலத்தில் கல்கண் டில் கட்டப்பொம்மன் ஒரு கொள்ளைக் காரன் என்றும் தமிழனில்லை தெலுங்கன் என்றும் ஆய்வுக் கட்டுரையொன்றை தமிழ் வாணன் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். கட்டபொம்மனைக் கிண்டல் செய்து சிறு சிறு நாடகங்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. கேள்வி பதில் பகுதியில் ம.பொ.சி யைக் கிண்டல் செய்து அவருடைய படத்துடன் பதில்கள் துணுக்குகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. புலித்தேவன் தான் உண்மையான தமிழ்வீரன் என்றும் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து போர் செய்தவன் என்றும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் சிவாஜி கணேசனின் நடிப்பின் மூலம் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கட்டபொம்மனின் விம்பத்தை அவரால் உடைக்க முடியவில்லை.

'கண்ணன்', 'கல்கண்டி'விருந்து 'குழுதம்', 'கல்கி', 'ஆண்த விகடன்' போன்ற சுஞ்சிகை கருங்கு வாசிப்பு நகர்களின்றது. 'குழுதத்தில்' பி.எஸ்.ராமையாவின் 'தினை விதைத்தவன்' என்ற தொடர்க்கை தொடங்குகின்றது. நான் வாசித்த முதலாவது தொடர்க்கை அல்லது நாவல் இதுவே. இதைத் தொடர்ந்து சாண்டில்யனின் 'யவனராணி' குழுதத்தி லும் கல்கியில் நா.பார்த்தசாரதியின் 'மணி பல்லவம்' தொடர்க்கைகள் வெளிவருகின்றன. சோமுவின் 'அக்கரைசீமையில் ஆறு மாதங்கள்' என்ற பயணத் தொடர் கட்டுரை 'கல்கி'யில் வெளி வந்துகொண்டிருந்தது. 'வாழும் வர்ணனைகள்' 'நாவலும் நானும்' போன்றவை வேறொரு வாசிப்பு உலகினை அறிமுகப்படுத்தின.

அறுபுதுகளில் இருந்து அறுபுத்து ஆறு வரை அகிலன், நா.பார்த்தசாரதி, ஜெகசிற்பியன் போன்றவர்களின் எழுத்துகளுடன் செல்லுகின்றது. அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் கனவுலக இலட்சியங்களாகப்பட்ட பொழுதும் ஒரு மனிதன் சில இலட்சியங்களுடன் சமூகத்துக்காக வாழ வேண்டும் என்பதையும் மனித மேம்பாடுகளை மேன்மைப்படுத்துவதாகவும் அமைந்ததையும் நாம் உனர் வேண்டும். சத்தியமுர்த்தி, அரவிந்தன், பூரணி போன்ற நா.பார்த்தசாரதியின் பாத்திரங்களும் அகிலனின் முருகையனும் அன்றைய இளைஞர்களில் உதாரண மனிதர்களாக வலம் வந்தனர். விரகேசரியிலோ அல்லது தினகரன் வாரமலரிலோ தெரியவில்லை, எனக்கு வரும் கணவன் 'குறிஞ்சி மலர்' அரவிந்தன் போல் இருக்கவேண்டும் என்று எழுதி

இருந்தார் ஒரு பெண். அந்த அளவுக்கு அந்தப் பாத்திரங்களே வாசகர்களைப் பாதித் திருந்து. இதைச் சிலர் கேளி செய்தார் ஆறு நல்ல மனிதர்களை அவர்கள் பாத்திரமாக்கினார்கள். அவை சில தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியன என்பதை உனர் வேண்டும். இந்தக் கட்டுரையை வாசித்த பின்தான் நான் 'குறிஞ்சிமலரை' வாசித்தேன். இந்தக் காலத்தில்தான் ஜெயகாந்தனின் 'இருளைத் தேடி' என்ற சிறுக்கதை விகடனில் முத்திரைக்கதையாகப் பிரசரமாகியது. ஜெயகாந்தன் மீது ஓர் ஸ்ரப்பு ஏற்படுகின்றது. 'உன்னை போல் ஒருவன்', 'பிரளயம்', விழுதுகள் போன்றவற்றை வாசிக்கிறேன்.

1965 இல் 'தீபம்', 'தாமரை', 'கணையாழி' யைத் தொடர்ந்து கசடதபற என்று வாசிப்பு தடம் மாறுகின்றது. தாமரையில் வந்த கட்டுரைகள் பேராசிரியர்களைப்பதி, செ.கணேசனிங்கள் போன்றவர்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றது. கைலாச

பதியின் கட்டுரைகளின் பின் தரப்படும் சான்றாதார நூற்பட்டியல் நல்ல புத்தகங்களைத் தேடிப்படிக்க வைக்கின்றது.

இதே காலத்தில் 'ஆண்த விகடனில்' வெளி வந்த 'எனக்குப் பிடித்த புத்தகங்கள்' என கின்ற பகுதியும் நல்ல புத்தகங்களை அறிமுகம் செய்கின்றது. எழுத்து, நடை போன்ற வை கிடைக்கின்றன. புதுக்கவிதைகள், நவீன ஓலியியங்கள் அறிமுகமாகின்றன. இன்று தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அழகாகவும் நேர்த்தி யாகவும் வருவதற்கு வித்திட்டவர்கள் சென்னை வாசகர் வட்டத்தினர். சுதந்திரப் போராட்டவீரர் சுத்தியமுர்த்தியின் மகளும் சமூக சேவகியுமானதிருமதி. லஷ்மி கிருஷ்ண மூங்கிலி தம்பதியினரே வாசகர் வட்ட வெளி பிடிகளை வெளியிட்டார்கள். 82இல் சென்னையில் இத்தமிழ்பதியினரை நாங்கள் சுந்தித்து உரையாடி ஜோம். வாசகர் வட்டம் வெளியிட்டால் தாங்கள் நிறையப் பணத் தினை இழந்ததாகக் கூறினார்கள்.

ஆனாலும் நல்ல காரியத்தைச் செய்தது மன-ஆறுதல்என்றுகூறினார்கள். திரு.சுத்திய மூர்த்தி அவர்கள் மகள் வலஷ்மிக்கு எழுதிய கடிதங்கள் ‘என் அன்புமகளுக்கு..’என்று தொகுப்பாய் வெளி வந்தது. மிக அருமையான நூல். அது கடித இலக்கியம் களைத் தேடிப்படிக்கத்தூண்டியது.டி.கே.சி. யின் கடிதங்கள், மாக்சிம் கார்க்கியின் கடிதங்கள் போன்றவை என்மீது தாக்கங் களை உருவாக்கியன.இந்தக்காலகட்டத்தில் தான் சோவியத் ரஷ்யாவின் மொழியாக்க நூல்கள் அறிமுகமாகின. நல்லதைத் தெரிந்து வாசிக்கும் வாசகளானேன் என்று சொல்லாம்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர், நற்போக்கு எழுத்தாளர், மச்ச எழுத்தாளர், மரக்கறி எழுத்தாளர் என்னும் பாகுபாடுகள் இலக்கியப் போக்குக் களை முன்தள்ளி இருப்பதாகக் கருதுகின் ரீர்களா?

நான் இந்த முற்போக்கு, நற்போக்கு என்ற வேறுபாடுகளைப் பற்றி கவலைப்படுவ தில்லை. இலக்கியம் என்பது மனித விழுமியங்கள் மீதும் சமூகத்தின் மீதும் அக்கறை கொண்டதாய் அவற்றில் உயர்வுநிலைக்கு பாடுப்புவதாய் இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன். நாடு, மொழி, இனம் இவற்றைக் கடந்து மனிதனை முன்னிலைப்படுத்துவதாய் எது இருக்கின்றதோ அதுவே நல்ல இலக்கியமாகும்.

1989இன் நடுப்பகுதியில் நானும் எனக்கரு கிலிருந்து வைத்தியம் பார்த்த வைத்தியரும் அவரிடம் வேலை செய்த நர்ச்சகளும் இந்திய இராணுவ முகாமுக்கு அழைக்கப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டோம். நாங்கள் விடுதலைப் புகிகளுக்கு உதவிசெய்யபவர்கள் என்பதே சூற்றங்காட்டு. விசாரணை செய்தவர் மேஜர் ராஜேந்தர்ச்சிங் என்பவர். விசாரணை ஒர் மென்மையான உரையாடல் போல் நடத்தப் பட்டது. ‘எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் இல்லை என்று. ஆனால் உங்களுக்கு அவர்களை தெரியும்யார்யார்வந்து கெல்கிறார்கள் என்று கூறுங்கள்’ என்றநந்து ‘அவர்கள் வருகிறார்கள் என்றவுடனேயே நாங்கள் பூட்டி விட்டு ஒடிவிடுவோம். ஆதனால் அவர்கள் யார் என்று எமக்குத் தெரியாது’ என்று நாம் கூற, ‘பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்துக்கான மதிப்பெண்கள் எவ்வளவு’ என்று கதைத்துக் கொண்டே, திடீரென்று அவர்கள் வந்தவுடன் ‘நீங்கள் மருந்தை உடனே கொடுத்து விடு வீர்கள் இல்லையா’ என்ற கேள்வி பிறக்கும். 2, 3 நாட்கள் இப்படியே விசாரணைகள் நடாக்கப்பட்டது.

சில நாட்களின் பின் சிக்பிப்ரிட் வென்ஸ் என்ற ஜெர்மன் நாட்டு ஆசிரியர் எழுதிய ‘நிரப்பாதிகளின் காலம்’ என்ற நாடகத்தைப்

படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. நாங்கள் எப்படி இந்திய அதிகாரியால் விசாரிக்கப் பட்டோமோ அதே போன்று தான் ஜெர்மன் அதிகாரியின் விசாரணையும் இருந்தது. பெரும்பாலான வார்த்தைகள் ஒன்றுபோல் இருந்தன. அதிகார திமிர்த்தனம் ஒன்றாய் இருந்தது. எங்கள் மீதான விசாரணை பருத்தித்துறை இராணுவ முகாமில் நடந்தது. அந்த விசாரணை ஜெர்மன்சிறைச்சாலை யில் நடந்தது. ஆனால் ஒரே நோக்கமும் ஒரே உணர்வும்தான் இருந்தன மொழியையும் நாட்டையும் தவிர.

மாக் ப்ரெவேர் என்பவர் ஒரு பிரஞ்சு கவிஞர். இவர் 1942ல் ‘குடும்ப வாழ்க்கை’ என்ற கவிதையை எழுதினார். இக்கவிதை யை என் ஊர் நண்பர் ஒருவருக்கு வாசித்து காட்டினேன். மிகுந்த சோகத்துடன் ‘இது எங்கள் குடும்பம் பற்றி எழுதியது போல் இருக்கிறது’ என்றார். நான் பெங்களுரில் சந்தித்த விக்கிரமசேகரா என்ற சிங்கள வைத்தியருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது மாக் ப்ரெவேரின் கவிதையை வாசித்துக் காட்டினேன். என்னுடைய தமிழ் நண்பர் எதைக் கூறினாரோ அதையே தான் இந்தச் சிங்கள அன்பரும் கூறி னார். ஒரு இல்லாமியரிடம் இந்தக் கவிதையைக் கூறினால் அவரும் தன் குடும்பம் பற்றி எழுதியதாகவே கூறுவார்.

நான் முன்பு சொல்லியது போல் மனித விழுமியங்களுடனும் சமூக அக்கறையுடனும் எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் வட்டங்களுக்குள்ளும் சுதாரங்களுக்குள்ளும் ஒடிப்பிடித்து விளையாடுவனவல்ல. இன் னும் பலபடைப்புகளை எடுத்துப் பார்க்கலாம். காஃப்காவின் ‘விசாரணை’, ஜார்ஜ் ஆர்வலின் ‘1984’, ‘விலங்குப்பண்ணை’, யூமேன் இயெனெலாஸ்கோவின் பிரஞ்சிய நாடகமான ‘காண்டாமிருகம்’, ஜோஷ் வண்டலேயின் பளமில் நாவலான ‘அபாயம்’ போன்றவற்றை நாம் வாசிக்கும் பொழுது அந்தப் படைப்புகளில் வருகின்ற மனிதர்கள் அனுபவித்த அவலத்தை நாங்களும் அனுபவிப்பதுபோல் அல்லது எமக்குத் தெரிந்த ஒரு மனிதர் அனுபவித்ததை அறிந்து கொண்டதுபோல் இருக்கும்.

உமாவரதாராசனால்தொடர்ந்து எழுதமுடியாது எனைனில் நீர்த்து போய்விடும் இயல்பு யைது அவரது எழுத்து. பீரிட்டு எழும்பும் நீருற்றுப் போன்ற எழுததுருவோடு முன் னெழுந்த ரஞ்சகுமாரை குழப்பியது பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி என கூறப்படும் விமர்சனம் பற்றி?

சில விமர்சகர்கள் ஏனோதானோவென்று வார்த்தைகளை விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவையெல்லாம் அர்த்தமற்றவை

என்று நான் நினைக்கின்றேன். எழுத்து என்பது இயல்பாய் ஒரு மனிதனுக்குள் எழுவது. அவன் அதைத் தன் பயிற்சி மூலம் வளப்படுத்திக் கொள்கின்றான். என் எழுத்தாள நண்பர் ஒருவரிடம் ‘என் நீங்கள் நீண்ட காலமாய் எழுதவில்லை’ என்று கேட்டபொழுது அவர் கூறியது, ‘என்னால் எப்பொழுது எழுதாமல் இருக்க முடியாது என்று தோன்றுகின்றதோ அப்பொழுதுதான் நான் எழுதுகின்றேன்’ என்றார். உமா வரத ராசன் நல்ல சிறுகதைகளைத் தந்துள்ளார். ஆனால் அவருடைய சிறுகதைகளை ஒற்றையாய் வாசிக்கும் பொழுதுநன்றாக இருக்கும். ஆனால் ஒரு தொகுப்புக்குள் அடக்கி வாசிக்கும்பொழுது ஒன்றையே திரும்பத் திரும்ப சொல்லுவது போல் சலிப்பூட்டும். அவர் காணுகின்ற மனிதர்களையெல்லாம் ஒருவித எரிச்சலுடனேயே பார்க்கின்றார். புதுமைப்பித்தன் மனிதர்களை கிண்டல் செய்வார். அந்தக் கிண்டலில் ஒரு மனித நேயம் இருக்கும். உமாவரதாராசன் எரிச்சல் படுவார். அது அவருடைய சுபாவமாக இருக்கலாம் இல்லையா?

ரஞ்சகுமாரின் படைப்புகள் ‘அலை’யில் வெளிவந்த பொழுதுஒருநல்ல எழுத்தாள் என்று எம்மில் பலரால் அறியப்பட்டதன் பின் பேராசிரியர் அவர்கள் ரஞ்சகுமாரை விதந்துரைக்கத் தொடங்கினார். காகம் இருக்க பனங்காய் விழுந்ததோ என்பது போல் பேராசிரியர் நல்ல எழுத்து என்று சொல்லத் தொடங்கவும் ரஞ்சகுமார் எழுதாமல் விடவும் சரியாக இருந்தது. பேராசிரியர் குழப்பியதால் ரஞ்சகுமார் எழுதாமல் விட்டார் என்றால் ரஞ்சகுமார் எழுதாமல் இருப்பது மேல் இல்லையா? ஒருவர் ஒரு எழுத்தாளனை எழுதவைக்க முடியும். அதே போல் எழுதவிடாமல் குழப்ப முடியும் என்றால் அந்த எழுத்தாளன் எழுதினால் என்ன எழுதாமல் விட்டால் என்ன. என்ன வோ தெரியவில்லை பேராசிரியர் நிறைய சொல்லுவார். சற்றுக் காலத்தின் பின் தான் சொன்னவற்றையே திரும்ப மீஸ்பாரி சோதனை செய்ய வேண்டும் என்பார்.

எழுதவைப்பது, எழுதவிடாமல் குழப்புவது பற்றிநடந்த ஒரு வேடிக்கைவினோதநிகழ்ச்சி யை அப்படியே நினைவுக்கு கொண்டு வருகின்றேன். 1986 செப்டெம்பரில் கட்டை வேவி நெல்லியடி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் நடந்த ‘யிரிப்புகள்’ வெளியீட்டு விழுவில் சிறப்புரையாற்றிய பேராசிரியர் அவர்கள் உயிரிப்புகளுக்கு தான் எழுதிய பின் உரையையே வாசித்தார். அதில் குறித்த ஆசிரியர்கள் மிக் க வளத்துடனேயே தங் கள் படைப்புக்களை ஆக்கியுள்ளாரெனக் கூறப்படுமானால் நிச்சயமாக சிறுகதை பற்றிய அவர்கள் வாசிப்பு வட்டம் மிகக்

குறுகியதாகவே இருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் புதுமைப் பித்தன், கு.ப.ரா, கு. அழகிரிசாமி, லா.சா.ரா, தி.ஜானகிராமன், புரச பாலகிருஷ்ணன் போன்றோருடைய ஆக்கங்கள் பற்றிய பரிசுயமிருப்பின் இந்தப் படைப்புக்கள் பெரும்பாலானவற்றில் அவற்றில் இப் பொழுது காணப்படாத ஒரு கணம் நிச்சயமாய் இருந்திருக்கும் என்றார். இவரின் இந்த வாக்குமூலம் அங்கிருந்த அந்தப் பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்களுக்கும் அதிர்ச்சி யைக் கொடுத்தது. மறைந்த எழுத்தாளர் நெல்லை.க.பேரன் அந்த மேடையிலேயே அப்பாவித்தனமாய் பேராசியரைப் பார்த்து ‘நீங்கள் இதைப் படியுங்கள் இதைப் படியுங்கள் என்று கூறியவற்றை நாம் படித்தோம். இப்பொழுது இவர்களைப் படிக்கவில்லை என்கிறீர்கள். அன்றைக்கே இவர்களையும் படியுங்கள் என்று சொல்லி இருக்கலாம். அது மட்டுமல்ல நாங்கள் எழுதியதை நல்லதென்று சொல்லிவிட்டு இப்ப இப்படிப்போட்டு உடைத்து விட்டார்களே’ என்று கேட்டார். இதைப் பற்றி வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றது என நினைக்கின்றேன். அறிவோர்கூடலில்நடந்த ஒரு சந்திப்பின் போது பேராசிரியரிடம் நான் இந்த சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தி பேரேனுக்கு என்ன பதில் உங்களிடம் இருக்கிறது என்றேன். ‘நான் பத்து வயதில் போட்சொன்னசட்டையைபேரன் இருப்பு வயதில் போட்டால் நான் என்ன செய்வது’ என்று கேட்டார். உங்கள்மாணவனின்குறை வளர்ச்சிக்கு நீங்களும் ஒரு காரணம் தானே என்று மனதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டேன்.

ரஞ்சுமார் விவேகம் உள்ளவர் எனக்கு நீண்டகாலமாக அவரைத் தெரியும். பேராசிரியர் குழப்பித்தான் அவர் எழுதாமல் விட்டார் என்பதை நான் நம்பமாட்டேன்.

தலித் இலக்கியங்கள் என்று பார்க்கும் பொழுது தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை கருக்கு, ஆறுமுகம், கோவேறு கழுதை, தகப்பன் கொடி, முத்தி, கவர்மென்ட் பிராமணன் என ஓர் உள்ளதமான படைப் பிலக்கிப் பட்டியலை முன்வைக்க முடியும். அதேபோல ஈழத்தில் அப்படியொரு பட்டி யலை வைக்க முடியாதா?

கருக்கு, கவர்மென்ட் பிராமணன் என்பவை வாழ்க்கை வரலாறு, ஆறுமுகம், கோவேறு கழுதை, தகப்பன்கொடி, முத்தி என்பவை படைப்பிலக்கியங்கள். படைப்பிலக்கியம் உள்ளதமா இல்லையா என்பதை எப்படி வரையறுப்பது. இந்தியாவில் தலித்துகளின் வாழ்க்கை மிகப்பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருக்கின்றது. நான் புட்டபத்தியில் இருந்த காலத்தில் நரிக்குறவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

ரஞ்சுமார் விவேகம் உள்ளவர். எனக்கு நீண்ட-

காலமாக அவரைத் தெரியும். பேராசிரியர்

குழப்பித்தான் அவர் எழுதாமல் விட்டார் என்பதை நான் நம்பமாட்டேன்.

அவர்களுடைய வாழ்க்கைநிலை மிகவும் மோசமாகவேஉள்ளது. கருக்கு, கவர்மென்ட் பிராமணன், உபாரா போன்ற தலித்துக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் படித்துப் பார்க்கும்பொழுது தெரியும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை மிகவும் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளது என்பதை புரிந்து கொள்வீர்கள். ஆனால் இங்கு வெளிவந்த தலித் வாழ்க்கை வரலாறுகளை வாசிக்கும் பொழுது எம் முடைய தலித் எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கை அவ்வளவு மோசமான நிலையில் இல்லை. ஓராவக்கேனும் மேன்மையாகத் தான் இருந்துள்ளது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இங்கு வந்த பெரும்பாலான சாதிய இலக்கியங்கள் கோட்பாட்டு ரீதியாக, ஒருவகை இயந்திர தன்மைகொண்டதாக படைக்கப் பட்டுள்ளன. இயல்புரீதியாக வெளிவந்த வை மிகக் குறைவென்றே சொல்லலாம்.

இங்கு நல்ல தலித்தியச் சிறுகதைகள் வந்த அளவுக்கு தலித்திய நாவல்கள் வரவில்லை என்றே சொல்லலாம். இங்கு நல்ல தலித்திய இலக்கியங்கள் இல்லை என்பதற்காக இங்கு சாதிக் கொடுமைகள் அழிந்துவிட்டன என்பது அல்ல. நான் இங்கு பல சம்பவங்களை நேரிலேயே கண்டுள்ளேன். 1999இல் நடந்த ஒரு எழுத்தாள நண்பரின் திருமணத்திற்கு நாங்கள் சென்றிருந்தோம். ஆனால் சில நண்பர்கள் சபை முடிந்தபின் மாலையே வந்தார்கள். என்ன தான் நெருங்கிப் பழகியபோதும் சபையில் இருந்து சாப்பிட அந்த நண்பர்களால் முடியவில்லை என்றே நினைக்கின்றேன்.

டாக்டர்.எம்.கே.முருகாணந்தனின் ‘வைத்திய கலசம்’ வெளியீட்டு விழாவிற்கு தெனியான தலைமை வகிக்க திரு. கந்தையா ஆசிரியர் அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். விழாவின் அடுத்த நாள் காலையில் பருத்தித் துறையின் பிரபல்யம் மிகக் கல்லூரி ஒன்றின் அதிபர் என்னைச் சுந்தித்து ‘தலைமை தாங்குவதற்கும் வரவேற்புரை நிகழ்த்து

வதற்கும் வேறு ஆட்கள் எங்கள் ஊரில் இல்லையா என்று என்னுடன் காரசாரமாகச் சுத்தம் போட்டார். அதற்கு நான் ‘அவர்கள் எங்களுடைய நண்பர்கள், அவர்கள் இலக்கியத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள் தலைமை தாங்கவும், வரவேற்புரை நிகழ்த்தவும் அவர்களுக்குத் தகுதியுண்டு. எனவே தான் எங்கள் வெளியீட்டு விழாவில் அவர்கள் இவற்றைச் செய்தார்கள்’ என்றேன்.

அண்மையில் நடந்த சில புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களில் எங்கள் நண்பர்களே புத்தி சாலித்தனமாக அவர்களை மேடையேற்றாமல் விலக்கி விட்டுள்ளதை நினைக்கும் பொழுது தெனியான் போன்றவர்களிடமிருந்து ‘இன்னும்’ படைப்பிலக்கியங்கள் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரிய மில்லை. அவர்கள் யதார்த்தத்தைத் தான் எங்களுக்குத் தங்கள் எழுத்தின் மூலம் காட்டுகின்றார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மூல்விமகள் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரிய மில்லை. அவர்கள் யதார்த்தத்தைத் தான் எங்களுக்குத் தங்கள் எழுத்தின் மூலம் காட்டுகின்றார்கள்.

இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். கிழக் கிலங்கை மூல்விமகளின் பிரச்சினைகள் இலக்கியத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டது போல் யாழ்ப்பாண மூல்விமகளின் பிரச்சினைகள் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. யாழ்ப்பாண மூல்விமகள் வெளியேற்றம் பற்றி நாம் எல்லோருமே மொளனமாகவே இருக்கின்றோம்.

‘அறிவோர்கூடல்’ என்னும் எண்ணக்கரு உருவானது எங்களும்? அது எவ்வளவு தூரம் வினைத்திற்கு வாய்ந்ததொன்றாக இயங்கி யது?

முதலில் ஒன்றை உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த எண்ணக்கரு டாக்டர்.எம்.கே.முருகாணந்தன், பா.ரகுவரன் போன்றவர்களின்எண்ணத்தில் தோன்றி யதுதான். நான் அவர்களுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டேன் என்பது தான் உண்மை.

இப்படியான ஒரு அமைப்பு தோன்ற வேண்டும் என்ற ஆசை என் மனதில் ஏற்கனவே இருந்தது. ஆகவே நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். என் எண்ணக்கருவில் டி.கே.சியின் ‘வட்டத் தொட்டி’ பற்றி அறிந்த அந்தக் காலத்தி லிருந்து இப்படியொரு இலக்கியச் சந்திப்புக் கரும்குடும்பஉறவுகளும் ஏற்படவேண்டும் மென்று ஆவலாய் இருந்தேன்.

1982 இல் நாங்கள் (யேசுராசா, பத்மநாப ஜெயர்) நாகர்கோவில் சென்றபொழுது சுந்தர ராமசாமியின் வீட்டின் மேல்மாடியில் நடந்த ‘காகங்கள்’ ஒன்றுகூடலில் கலந்து கொண்டாம். அதன் செயற்பாடு என்னை ஊர்திரும்பியவுடன் நாங்களும் ஒரு சந்திப்பு நிகழ்வை நிகழ்த்த வேண்டுமென்று என் நண்பர்களை வேண்டிக் கொண்டேன். அப்பொழுது என் வீட்டுக்கு நிறைய இளை ஞர்கள் வருவார்கள். வாசிப்பதும் விவா திப்பதுமாக நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்த காலமது. அதையே ஒரு சந்திப்பாக மாற்றி ணோம். அதை ‘பெளர்னை ஒன்றுகூடல்’ என்று அழைத்தோம். மாதம் ஒருமுறை அந்த சந்திப்பு நடந்தது. முதல் சந்திப்பில் செ.யோகராசா கவிதை பற்றிப் பேசினார். ஒரு வருடம் நடைபெற்று. யாழிப்பாணம், சாவகச்சேரி, அளவெட்டி போன்ற இடங்களிலிருந்து பலரும் வந்து கலந்து கொண்டார்கள். இது ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான சந்திப்பாகவே இருந்தது. கடைசி சந்திப்பில் தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வி நிலை என்ற கட்டுரையை ஒருவர் படிக்க மூவர் கேட்டோம். அதனுடன் பெளர்னை ஒன்றுகூடலும் முடிந்து விட்டது.

இடையில் சில முயற்சிகள் ஆனாலும் ஒன்றும் பயன் தரவில்லை. 1991 நின் மாதம் 11ம் திகதி முதலாவது அறிவோர்கூடல் கூட்டம் நடைபெற்றது. ஓவியர் ரமணி அவர்கள் ஓவியம் பற்றிப் பேசினார். இலங்கை இராணுவம் யாழிப்பாணத்தைக் கைப்பற்றும் வரை மாதம் இரு சந்திப்புகள் இடம் பெற்றன. எல்லாத்துறைகள் பற்றியும் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. அந்தக் கட்டுரைகள்மீது விவாதங்கள் நடத்தப் பட்டன. அந்த விவாதங்கள் அந்தமுள்ள வையாக இருந்தன. தெரியாத பலவற்றை நாங்கள் அந்த விவாதங்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்டாம். ஆண்டுவிழாக்களின் போது சிறுவர்களைக் கொண்டு ரகுவரன் சிறுவர் நாடகங்களைத் தயாரித்து நடத்தினார். 40 வருடங்களுக்குப் பின் ரகுவரனின் முயற்சியால் ‘செட்டி வர்த்தகன்’ என்னும் நாட்டுக் கத்து திரும்பவும் மெருக்டப் பட்டு ஆடப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் விட ஒரு வித நட்பு எங்கள் எல்லோருடையேயும் நெகிழ்வை ஏற்படுத்தி

ஒன்றாக்கியது. ஒரு குடும்பச்சூழல்உருவாகி யது. கூட்டம் முடிந்தபின் நடைபெறும் நட்புவான் பேச்சுகளில் குடும்பங்கள் பற்றிய சுகதுக்கங்கள் விசாரிப்புகள் மனித நேயம் மிக்கதாய் இருந்தது. நாம் தனித்து விடப்பட்டவர்கள்லை. எம்மைச் சுற்றியும் நண்பர்கள் நட்புகள், பச்சாதாபங்கள், அன்புகள் சூழ்ந்திருந்தன. இதைவிட வேறு எதை நாங்கள் எதிர்பார்க்க முடியும். அன்பாயிருத்தல் ஒன்றாயிருத்தல் ஒரு நல்ல காரியந்தானே.

இரண்டாவது கட்ட ‘அறிவோர்கூடல்’ 1997மே தொடங்கி 1999 நின் 26 ஆம் திகதி வரை நடந்தது. இந்தக் காலத்தில் மாதம் ஒருமுறையாகச் சந்தித்தோம். அந்தச் சூழ்நிலையில் கூட ஆர்வத்துடன் நண்பர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். எனது மனைவியின் வைத்திய சிகிச்சைக்காக நான் சென்னை சென்ற பின்புநன்பர்திரு.ரகுவரன் அவர்கள் தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்களாக நடத்தி வந்தார். அன்மையில்நான் ஊர் சென்றிருந்த பொழுது நண்பர்கள் எல்லாரும் மறுபடியும் ‘அறிவோர்கூடலை’ திரும்பவும் தொடங்கி நடத்தும்படி வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால் காலம் என்னை திரும்பவும் சென்னை செல்வதும் என்று.

இப்பொழுது ‘அறிவோர்கூடலைப்’ பற்றி யோசிக்கும் பொழுது சில தவறுகள் தெரிய வருகின்றது. குறிப்பாக நாங்கள் விட்ட மிகப்பெரிய தவறு அறிவோர்கூடலில் வாசி க்கப்பட்ட கட்டுரைகளை எழுத்துருவில் கொண்டு வராததுதான். எவ்வளவோ முயன்றோம். பேசுபவர்கள் தங்கள் கட்டுரைகளை எழுத்துருவில் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். ‘ஓம்’ என்று சொன்னவர்கள். ‘ஓம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தார்கள். கட்டுரைகள் எழுத்துருப் பெறவில்லை. ‘மல்லிகை’ ஜீவா அவர்கள் தன்னுடைய சஞ்சிகையில் கட்டுரைகளை வெளியிடுவதற்கு சம்மதித்திருந்தார். ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்கின்றேன் அந்த நாட்கள் மிக இனிமையான நாள்கள் மனதில் சந்தோசங்களை விதைத்த நாள்கள். நண்பர்கள் ஒன்றாக்கூடி மகிழ்ந்த நாள்கள். இன்றும் அதன் பசுமைகள் மனதில் இருக்கின்றன.

உங்கள் ‘யாதார்த்தா’ இதழ் என்னும் கனவு என்னவாயிற்று? யதார்த்தம் சொல்லியது கண்டபடி யெல்லாம் ஆசைப்படாதே என்று, ஆனால் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு விதத் தவிப்புடன் இருந்த காலமது. ஒரு இதழ் தொடங்கி விடுவோமென்று நினைத்தோம். அதற்கு யதார்த்தா என்று பெயரும் வைத்தாயிற்று கட்டுரைகள் வாங்கினோம். தலையங்கம் எழுதியாகிவிட்டது. ஆனால்

இதழ்தான் வெளிவரவில்லை. ‘யதார்த்தா’ இலக்கிய வட்டம் தன் முதலாவது இலக்கியச் சந்திப்பாக டானியல் அன்றனி யின் ‘வலை’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கான ஒரு விமர்சனக் கூட்டத்தை நடத்தியது. அதைத் தொடர்ந்து நண்பர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ‘யாதார்த்தா’ வெளியீட்டின் மூலம் சந்திரா தியாகராஜாவின் ‘நிமுல்கள்’ சிறுகதைத் தொகுதியையும் டொக்ர்.முரு கானந்தனின் ‘தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு’, ‘எயிட்ஸ்’ ரஞ்சகுமாரின் ‘மோ கவாசல்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும் வெளிக்கொண்டு வந்தோம்.

அர்ப்பணிப்புள்ளுபுனைவு இலக்கிய, புனைவு இலக்கியம் சாரா வரவுகள் ஈழத்தில் எவ்வளவு தூரம் இடம்பெற்றுள்ளது?

கேள்வி சரியாக இல்லை என்று நினைக்கின்றேன். அதிகமாக எல்லா இலக்கிய படைப்புகளுமே ஓர் அர்ப்பணிப்பினாடாகத்தான் வருகின்றது. எனக்குத் தெரியும். அ.யேசுராசா ‘அலை’, அலைவெளியீடுகளை வெளியிட்டபொழுது பட்ட கஷ்டங்கள் தன் வருவாயில் பெரும்பகுதியை அவற்றிற்கே செலவிட்டார். அதே போன்று டானியல் அன்றனி தன்னுடைய வறுமை நிலையிலும் ‘சமர்’ நடத்திவந்தார். அவர் ‘சமர்’ நடத்தும்பொழுது ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை புரிந்து கொண்டவன். டொமி னிகி ஜீவா நீண்ட கஷ்டத்தினாடாகத்தான் மல்லிகையை நடத்திவருகின்றார். ‘ஞானம்’ இதழை ஒவ்வொரு முறை கொண்டு வராததுதான். எவ்வளவோ முயன்றோம். பேசுபவர்கள் தங்கள் கட்டுரைகளை எழுத்துருவில் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். வெளியிடுதல், நூல் வெளியிடுதல் என்பவை ஒரு வித போராட்டந்தான். புத்தகத்தை வைத்துவிட்டுப் போங்கள். விற்றபின் பணம் தரலாம் என்ற வேதவாக்கினை ஈழத்துவியாபாரிகள்காலங்களாகக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்தியப் புத்தகங்களுக்கு பணத்தை கொடுத்தே கொள்வனவு செய்கின்றார்கள். ஈழத்தில் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் பெரிதாக இல்லை. அன்மையில் ஒன்று இரண்டு நிறுவனங்கள் இயங்குவதாக அறிகிறேன். எழுதுவது மாத்திரமல்ல அதை வெளியிட்டு விற்கும் அவஸ்தையும் எழுத்தாளனுக்கே உண்டு.

ஈழத்தில் சஞ்சிகை வெளியிடுதல், நூல் வெளியிடுதல் என்பவை ஒரு வித போராட்டந்தான். புத்தகத்தை வைத்துவிட்டுப் போங்கள். விற்றபின் பணம் தரலாம் என்ற வேதவாக்கினை ஈழத்துவியாபாரிகள்காலங்களாகக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்தியப் புத்தகங்களுக்கு பணத்தை கொடுத்தே கொள்வனவு செய்கின்றார்கள். ஈழத்தில் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் பெரிதாக இல்லை. அன்மையில் ஒன்று இரண்டு நிறுவனங்கள் இயங்குவதாக அறிகிறேன். எழுதுவது மாத்திரமல்ல அதை வெளியிட்டு விற்கும் அவஸ்தையும் எழுத்தாளனுக்கே உண்டு.

நாட்டின் நெருக்கடியான அரசியல் சூழல்; உங்கள் வாசிப்பு தேடல் முயற்சிகளையும் வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் எவ்விதம் பாதித்தது?

வாசிப்பையும் இலக்கியத்தேடலையும் பொறுத்த வரை நான் பெரிதும் பாதிப்புக் குள்ளாகவில்லை. ஒவ்வொருநாள் நிகழ்வி

வும் வாசிப்பு எனக்கு மிகமுக்கியமான தொன்று. போரின் அனர்த்தங்களிலிருந்து விடுபட வாசிப்புக் கைகொடுத்தது. நாளை மீது நம்பிக்கை கொள்ள வைத்தது. மனதில் ஆறுதலைத் தந்தது வாசிப்புத்தான். இந்தக் காலத்தில்தான் 1990-1999 வரை நிறையத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளுடனும் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. 80 சதவீதமான புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் புலம்பெயர் வெளியீடுகள் எனக்கு ஒழுங்காகக் கிடைத்து வந்தன. தமிழகத்துடனும் நெருக்கமான உறவுகள் ஏற்பட்டன. ‘சுதங்கை’, ‘கனவு’ முதலான இதழ்களுடனும் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. வேர்கள் இராமலிங்கம், காலச்சுவரு கண்ணன், ‘க்ரியா’ ராமகிருஷ்ணன், விடியல் சிவா, காவ்யா சண்முகசுந்தரம் போன்றவர்கள் தாங்கள் வெளியிட்ட சஞ்சிகைகள், புத்தகங்களை எனக்கு உடனுக்குடன் அனுப்பி வைத்தார்கள். ஈழத்து வெளியீடுகள் சஞ்சிகைகளைத் தமிழகம்புலம்பெயர்நாடுகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். வேர்கள் இராமலிங்கம் ஈழத்து நூல்களை சஞ்சிகைகளை என்னிட மிருந்து பெற்று அதற்குப்பதிலாகத் தமிழகத்து வெளியீடுகளை அனுப்பி உதவினார். யாழ் பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் போதனாசிரியர் வை. சுந்தரேசன் மொழியாக்கம் செய்த சீலத்துக் கவிதைகளை அவருடன் சேர்ந்து வெளியிட்டேன். அன்மையில் வெளிவந்த ‘க்ரியா’ வெளியீடான ஐராவதம் மகாதேவனின் தமிழ் கிராமியக் கல்வெட்டு என்ற ஆங்கில நூல் அடுத்தவாரமே எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. தொடர்புகள் என்பது அர்த்தபூர்வமானங்களும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. எனது நேர்காணல் காலச்சுவட்டில் வெளிவந்த பொழுது யாழ் பாண்திலிருந்து சிவபாலன் என்ற நண்பர் தொடர்பு என்பது ஒரு தகுதி என்று நான் நினைக்கவில்லை. எனது நேர்காணல் காலச்சுவட்டில் வெளிவந்த பொழுது யாழ் பாண்திலிருந்து சிவபாலன் என்ற நண்பர் தொடர்பு என்பது ஒரு தகுதியா? என்று கேட்டிருந்தார் காலச்சுவட்டின் அடுத்த இதழில். எனது காலச்சுவட்டின் நேர்காணல் மலையாளத்தின் புகழ்பெற்ற கவிஞரான ஆற்றார் ரவிவர்மா என்பவரினால் மலையாளத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு கேரள சாகித்திய மண்டலம் வெளியீடும் ‘சாகித்திய லோகா’ எனும் சஞ்சிகையில் பிரசரமாகியது.

1997இல் நான் தமிழகத்தின் பல பகுதி களுக்கும் சென்றேன். அந்த ஊர்களில் நடந்த கருத்தரங்குகளில் எங்களுடைய நாட்டின், எங்கள் மக்களின் அவலமான வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறியிருந்தேன் போர்ப்பறி அவர்களுக்குத் தெரியும் ஆனால் நாங்கள் போரினால் பட்ட அவஸ்தைகள் அரசால்விதிக்கப்பட்டபொருளாதாரத்தையால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களைக் கூறும்

பொழுது இவ்வளவு துன்பங்களா என்று வேதனைப்பட்டார்கள். நாங்கள் பஞ்சில் மண்ணெண்ணையை ஊற்றி சிறு விளக் கேற்றி ஒளியில் வாழ்ந்ததும் சவர்க்காரத்துக்குப் பதிலாக பனம்பழச்சாற்றைப் பாவித்து துணிகளைத் துவைத்ததும் அவர்களுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. பனாட்டை நாம் உணவாக பாவிப்பது பற்றிக்கூறிய பொழுது தொல்காப்பியத்தில் பனாட்டு என்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். படித்திருக்கின்றோம் ஆனால் பார்த்துவில்லை என்று நாஞ்சில்நாடான் கூறினார்.

1997 ஜெவாரியில் பெங்களில் கண்ணடாடக ஆசிரியரும் இந்திய சாகித்திய மன்றல் உறுப்பினரும் கண்ணடப் பேராசிரியரு மான எச். எஸ். சிவப்பிரகாசம் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் பேராசிரியர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாட இலக்கிய ஆர்வலர் இராமச்சந்திரனின் இல்லத்தில் நண்பர் கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஈழத்து இலக்கியங்கள் அரசியல் நிலமைகள் தமிழ்மக்களின் துன்புயரங்கள் பற்றியெல்லாம் பேச்சுக்கள் சென்றன. ‘செட்டி வர்த்தகன்’ என்ற நாட்டுக்கூத்தின் புகைப்படங்களை பார்த்திரு. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் நாங்கள் விரும்பினால் இந்திய கலாசார அமைச்சுக் கூடாக இந்தியா வந்து கூத்தை நடத்த தான் ஒழுங்குகள் செய்வதாகக் கூறினார். நான் ஊர் வந்து இதைப்பற்றி அறிவோர்க்கூடவில் கூறியபொழுது நண்பர்கள் யாருமே ஆங்கம் காட்டவில்லை. அதேபோன்று ‘க்ரியா’ இராமகிருஷ்ணன் தான் வெளியிட்ட ‘க்ரியா’ தற்காலத் தமிழகராதியின் மறுபதிப்பில் சேர்ப்பதற்கு ஈழத்து சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தருமாறு கூறினார். நண்பர் களிடமும் புத்திஜீவிகளிடமும் தொடர்பு கொண்டு முயன்ற பொழுது எந்தப் பலனும் கிடைக்கவில்லை.

சமகாலஇலக்கியப்போக்குகள்திருப்திகரமாக உள்ளதா?

திருப்திகரமாக உள்ளதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பல்வேறுவிதமான வடிவங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதை நாம் காண்கின்றோம். இவை எவ்வளவு தூரத்திற்கு வெற்றியளித்தது, அளிக்கும் என்பதில் வை பிரச்சினை. தேக்க நிலையில் தமிழ் இலக்கியம் நின்றுவிடவில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது. இவற்றையிட்டு நாம் சந்தோசப்படலாம். காலம் ஓரிடத்தில் நின்றுவிடமாட்டாது. இயங்கிக்கொண்டே இருக்கும் எல்லாவற்றிலுமே மாறுதல்கள் ஏற்படுவது இயற்கை, அதில் இலக்கியமும் ஒன்று.

உங்களை ஒரு கொம்யூனிஸ்டாகக் கருத முடியுமா?

அது உங்களைப் பொறுத்தது அல்லவா. மார்க்சியம் என்பதை நான் ஒரு வாழ்க்கை முறையென்றே கருதுகின்றேன். அது வாழ்ந்து அனுபவித்தல். வெறும் சூலோகங்களையும் கோட்பாடுகளையும் சொல்லுவதுதான் ஒரு நல்ல மார்க்சிஸ்ட் என்றால் நான் ஒரு நல்ல மார்க்சிஸ்ட் இல்லை என்றே சொல்வேன். சக மனிதர்மீது அன்பு செலுத்துதல், பிறருக்குச் சேவை செய்தல், சமூக உணர்வுடன் செயற்படுதல், உண்மையானமனிதனாய்நடந்துகொள்ளுதல் இவை தான் மார்க்சியம் என என்னுகின்றேன்.

புலோவி ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும்பொழுது திரு.க.துரைரட்னம் திரு.எஸ். குமாரசாமி போன்ற ஆசிரியர்கள் எங்கள் மனதில் சமூக உணர்வுகளை விதைத்தார்கள். திரு.துரைரட்னம் அவர்கள் பின்பு பருத்தித்துறையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினரானார். திரு. குமாரசாமி அவர்கள் தொழிற்சங்கவாதி அவர் எங்களுக்கு கொம்யூனிசுக்கை அறிமுகப்படுத்தினார். அப் பொழுது கொம்யூனிசம் என்றால் எல்லோரும் சமம். ஏற்றத்தாழ்வில்லை கடவுள் இல்லை என்றுதான் நாங்கள் நினைத்திருந்தோம். அப்பொழுது நாங்கள் கூழும் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அன்று விதைத்த விதை பின்பு என்னை மார்க்சிய நால்களைத் தேடிப் படிக்க வைத்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மாஷீல்ஸ்டான மாக்கடர். எஸ். வி. சீனிவாசகத்துடன் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. அவருடைய வைத்திசாலைக்குப் பக்கத்தில் எனது அறை இருந்தது. நிறைய விவாதங்கள் செய்வோம். அவருடைய எளிமையான வாழ்க்கை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அவரைச் சந்திக்க வருகின்ற கார்த்திகேச மாஸ்டர், டானியல், சூடாமணி போன்றவர்களுடன் பழுகும் வாய்ப்பும் எனக்குக்

கிடைத்து. ஒருநல்ல இலட்சிய மனிதனாக போராளியாக திரு.எஸ்.வி.சீனிவாசகம் அவர்களைக் கண்டுகொண்டேன். சொல், செயல் இரண்டும் ஒன்றாகவே அவரிட மிருந்து. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மார்க்சிய மும் பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த மண்ட புத்தில் ஒரு மார்க்சியமும், சென்னையில் ஒரு மார்க்சியமும் பேசிக் கொண்டிருக் கின்ற புத்திலீவிகளைப் போலவோ பேராசிரி யர்களைப் போலவோ அவர் இருந்ததில் வை. நேர்மை எதற்கும் வளைந்து கொடுக்காத தன்மையவர். தான் கொண்ட கொள்கைக்காக் கடைசி மட்டும் வாழ்ந்தார். என்னைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு நல்ல மனிதனாக சமூகத்தில் வாழ முயன்று கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதுதான் உண்மை. நீங்கள் என்னை எந்தப் பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும் நான் சலனப்படப் போவதில்லை.

தீராந்தியில் சுந்தராமசாமி, ஜெயமோகன் போன்றோர் எழுதியதை பற்றி மல்லிகையில் ஒரு பிரதி முனுமுனுப்பாக வரும் மேமன் கவியின் குரல் பற்றி..

இந்தக் குரல் இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தல்ல. 1960களிலேயே கேட்ட பழைய குரல்தான். ஜெயகாந்தன் ஆனந்தவிகடனில் எழுத்த தொடங்கியபொழுது கேட்ட அவலக் குரலின் எதிரொலிதான் இது. ஜெயகாந்தன் ஆனந்தவிகடனில் தன்னை இழந்தாரா? ஆனந்தவிகடன் ஜெயகாந்தனிடம் தன்னை இழந்ததா என்றுதான் பார்க்க வேண்டும். ஜெயகாந்தனுடைய உண்ணப்போல ஒருவன், பிரெரணையும், விழுதுகள், இருளி னை நோக்கி, அக்கினிப்பிரவேசம், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் போன்றவை ஆனந்தவிகடனில்தான் வெளிவந்தன. ஆனந்தவிகடனில் ஜெயகாந்தன் படைப்பு கள் வெளிவந்தனால் பரவலாக்கப்பட்டது. பலருக்கும் படிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஜெயகாந்தன் ஆனந்த விகடனுக்காகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டவரல்ல. ஆனந்த விகடனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். ஆனந்தவிகடன் என்னும் குதிரையில் ஏறிக் சவாரி செய்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதேபோன்றுதான் இன்று சுந்தர ராமசாமியும் ஜெயமோகனும் தீராந்தியைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். நல்ல எழுத்தாளர் களின் எழுத்துக்கள் என்பது சிறு பத்திரிகைகளுக்குள் தேங்கிவிட வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களா? அப்படி தேங்கி நிற்பவைதான் நல்ல எழுத்துக்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா? ஓன்றுமே புரியவில்லை. எழுபதின் முற்பகுதியில் கசடத்தற, கணை யாழி மற்றும் சிறு சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தநவீனாவியங்கள் காலஞ்செல்ல விகடனிலும் வரத் தொடங்கியது. ஆகு

ஆலத்தின் ஓவியங்களைப் போடவேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் விகடனுக்கு ஏற்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து மற்றும் பல சஞ்சிகைகளும் நவீன ஓவியங்களை பயன் படுத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. கசடத்தறவில் ஆகிழுலத்தின் ஓவியங்கள் வெளிவந்த பொழுது அதனை ஒரு சிறு வட்டமே அனுபவிக்க முடிந்தது. இன்று பலராலும் அதைப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள முடிகின்றது. ஓவிய ஆர்வலர்கள் மிகச் சுலபமாக நவீன ஓவியங்களுடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்கின்றார்கள். இவையெல்லாமே காலத்தின் வளர்ச்சி யேன்றே சொல்ல வேண்டும். இதைப் பார்த்து அங்கலாய்ப்பதில் எவ்வித பலனு மில்லை.

நீங்கள், பத்மநாப ஜெயர், யேசுராசா மூவரும் தமிழகம் வந்தது பற்றி திரு.சுந்தர ராமசாமி அவர்கள் ஓரிடத்தில் கூறியிருந்தார். அந்தப் பயணம் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

1982மார்ச் மாதம் 31ஆந் திகதி நான், பத்மநாப ஜெயர், யேசுராசா மூவரும் கட்டு நாயக்கா விமானநிலையத்திலிருந்து தமிழகத்திற்கான பயணத்தை மேற்கொண்டோம். மார்ச் மாதம் 31ஆந் திகதி இராமேஸ் வரத்தில் கப்பலேறி பயணத்தை முடித்துக் கொண்டோம். ஒரு மாத காலம் எங்களுடைய பயணங்கள் தமிழகத்தில் பல பாகங்களிலும் திருவனந்தபுரம், பெங்களூர் போன்ற பிற மாநிலங்களிலும் தொடர்ந்தது. மிகவும் சந்தோசமாகவும், அற்புதமாகவும் அந்தப் பயணம் அமைந்தது. தமிழகத்தின் எழுத்தாளர் பலரை சந்தித்து உரையாடக்கூடியதாக இருந்தது. பலருடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி இலக்கிய உலகில் எங்களால் இயலக்கூடிய சிலவற்றை செய்ய முடிந்தது. இலக்கியம் பற்றிப் பேசினோம். அரசியல் பற்றிப் பேசி னோம். நிறையப் புத்தகங்களைச் சேகரித்தோம். ஊர் திரும்பும் வேளை மதுரையில் வைகை.குமாரசாமி அவர்கள் எங்களைப் பார்த்து சிலோனில் இருந்து இங்கு வந்து புத்தகங்களை மாத்திரம் காவிக் கொண்டு செல்கிறீர்களே உங்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு என்ன எடுத்துச் செல்கி றீர்களென்று கேட்டார். எதை எடுத்துச் செல்வதற்கும் எங்களுக்கு ஒரு சுதக்காசம் இல்லையென்றோம். இப்படியே சென்றால் உங்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு ஏமாற்ற மாக இருக்கும். நான் அடுத்தமாதம் யாழ்ப்பாணம் வருகின்றேன். என் அண்ணாவின் கடையில் கொஞ்ச உடுப்புக்களாவது வாங்கிச் செல்லுங்கள் என்று கூறி சில உடுப்புக்களை வாங்கித்தந்து ஊர் வரும் போது அந்தப்பணத்தைத் தாருங்கள் என்று கூறினார். இராமேஸ்வரம் வந்துவிட்டோம்.

துறைமுகத்துக்குள் பொதுகளைத் தூக்கிச் செல்லும் கூலிகளுக்கு கூலி கொடுப்பதற்கு எங்களிடம் பணம் இல்லை. நல்லகாலம் இலக்கிய ஆர்வலரான திரு.நாகராஜன் அவர்கள் சங்க ஆய்வாளராக இருந்ததனால் அவர்களுக்கான பணத்தை அவர் கொடுத்தார். நாங்கள் மூவரும் எங்கள் பொக்கற்றுக்களிலிருந்த சில்லறைக் காசகளை தேடி எடுத்து ஒவ்வொரு கோப்பி குடித்து விட்டு கப்பவில் ஏறினோம். தலை மன்னாரில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்கு அப்பொழுது இ.போ.ச வில் கண்டக்ட்ராக வேலை செய்த திரு.மு. புஸ்பராசன் (அவை ஆசிரியருள் ஒருவர்) அவர்கள் அந்த பஸ்ஸில் கண்டக்ட்ராக வந்திருந்தார். அவரே எமக்கான யாழ்ப்பாணத்துக்கான பஸ்கட்டணத்தைக் கொடுத்தார். நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இறங்கி பருத்தித் துறை செல்வதற்கு பஸ் செலவுக்காக ரூபா 10ஜ புஸ்பராசனிடம் கடனாக வாங்கிப் போய்ச் சேர்ந்தேன். இந்தப் பயணத்தின் பின் எனக்கும் பத்மநாப ஜெயருக்கும் இடையில் ஓர் இடைவெளி ஏற்பட்டது. யார் யார்பிழை என்பதல்ல ஆனால் ஏதோவொரு பிழை நடந்து விட்டது என்பதை இப் பொழுது புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. சில காலத்திற்கு முன்பு திரு.கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் என்னைச் சந்தித்தபொழுது ஜெயர் லண்டனில் ஒரு இலக்கியத் தொகுப்பு போட்டியிருக்கின்றாராம். உங்களுக்குக் கிடைத்ததா? என்று கேட்டார். நான் இல்லை உங்களுக்குக் கிடைத்ததா? என்று கேட்டேன். இல்லை சில நண்பர்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது என்றார்.

சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களை யாழ்ப்பாணத்தில் தெரியாத இலக்கியக்காரர்களே இருக்கமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்கள் மேற்பார்வை செய்த சகோதரனின் கடையான ரேடியோஸ்பதியில்தான் எல்லா இலக்கியக்காரர்களும் சந்தித்துக் கொள்ள வோம். தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள வோம். இன்று அவர் பயணம் செய்த விமானத்துடன் காணாமல் போய்விட்டார்.

அண்மையில் இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்த ஒரு எழுத்தாளர் என்னைச் சந்தித்தபொழுது தான் ஜெயரிடம் ‘குலசிங்கத்திற்கு தொகுப்புகள் அனுப்புகின்றீர்களா, தொடர்புகள் இருக்கின்றதா?’ என்று கேட்ட பொழுது ‘அவருடன் தொடர்புகள் இல்லை. முகவரியும் தெரியாது’ என்றாராம். நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பவர்கள் போரினால் அங்கும் இங்கும் அவைந்திருப்போம் எந்த முகவரியில் நான் இருக்கின்றேன் என்பதை அவரால் அறிந்தகொள்ள முடியாது தானே. பல நண்பர்கள் புலம்பெயர் சஞ்சைகளில் எனது கடிதங்களை கட்டுரைகளை பார்த்து

அண்மையில் இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்த ஒரு எழுத்தாளர் என்னைச் சந்தித்த பொழுது தான் ஐயரிடம் குலசிங்கத்திற்கு தொகுப்புகள் அனுப்புகின்றீர்களா, தொடர்புகள் இருக்கின்றதா, என்று கேட்டபொழுது அவருடன் தொடர்புகள் இல்லை, முகவரியும் தெரியாது என்றாராம்.

தொடர்புகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டார்கள். ஏனோ எனக்கும் ஐயருடைய முகவரி தெரியவில்லை.

இவ்வளவு புத்தகங்களைப் பார்க்கும் பொழுது மிகச் சந்தோசமாக இருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் உடனேயே வாசிக்க வேண்டும் போல் இருக்கின்றது. இவற்றைச் சேகரிப்பதற்கு நீங்கள் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன். சிலவற்றைச் சொல்ல முடியுமா?

ஏதோ வாங்கி வாசித்தேன். அதைப் பத்திரப் படுத்தி வைத்தேன். இன்று பலருக்கு அது பயன் தருகின்றது. எனது மனதுக்கும் சந்தோசமாயிருக்கின்றது. ஏதோ நான் என்னைச் சூழ்ந்தவர்களுக்கும் நல்லதைச் செய்திருக்கின்றேன். அன்று நான் சிறுக சிறுக சோத்ததை இன்று பார்க்கும் பொழுது சந்தோசமாகத்தான் இருக்கின்றது.

ஒருநண்பர் சொன்னார், முத்திரை சேர்ப்பதற்கும் புத்தகங்கள் சேர்ப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம் இரண்டுமே ஒன்றுதான் என்று. அன்று தேள் போல் கொட்டியது நெஞ்சில், ஆனால் உங்களைப் போன்ற சிலரின் வார்த்தைகள் அதிலிருந்து என்னை மகிழ்ச்சி யுறச் செய்தது. சிலவற்றை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது சந்தோசமாகவும் இருக்கின்றது துக்கமாயும் இருக்கின்றது. நண்படையை புத்தகத் தட்டில் இருந்த மார்க்ஸ் எங்கல்லஸ் நினைவுக் குறிப்புகள் என்ற புத்தகத்தை எடுத்து வாசித்துப் போட்டுத் தருகின்றேன் என்ற பொழுது இதெல்லாம் வீட்டுக்குக் கொண்டுசெல்லத் தரமுடியாது என்றார். ஏதோ ஒருவித வேதனையை மனதில் தந்தது. இனிமேல் புத்தகம் வாசிப்பதென்றால் நான் காசு கொடுத்து வாங்கி வாசிப்பது அல்லா விட்டால் வாசிப்பதில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அப்பொழுது நான் வரைபடக் கலைஞராவதற்கு படித்துக் கொண்டிருந்த காலம் என் தந்தையார் எனது காலை, மதியச் சாப்பாட்டுக்கு இரண்டு ரூபாய் தருவார். காலையில் சாப்பிடுவேன். மதியம் ஒருஷயும் ஒரு வடையும் 25 சத்திருக்குச் சாப்பிடுவேன். மீதம் ஒரு ரூபாய் எழுபத்தைந்து சுதம் கையில் கிடைக்கும். ஒரு வாரம் சேர்ந்தும் அதைக் கொண்டு புத்தகங்கள் வாங்குவேன். சுப்பு ரெட்டியான்கவிதையனுபவம் எனும் புத்தகத்தை வாங்குவதற்கு விரும்பினேன். அதன் விலை பன்னிரண்டு ரூபா ஐம்பது சதம். ஆனால் ஒருநாளும் அத்தொகை என் கையில் சேர்ந்ததில்லை. பத்து ரூபா பதி ணொரு ரூபா சேரும்பொழுதே வேறு ஏதாவது புத்தகத்தைப் பார்த்துவிடுவேன். அதை வாங்கிவிடு என்று மனம் அரித்துக் கொண்டிருக்கும் வாங்கிவிடுவேன், இன்று வரை கவிதையனுபவம், வாங்கவே முடிய வில்லை.

ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லலாம் என்னினைக் கின்றேன். 1967 கல்கியில் ஜெகசிற்பியன் எழுதிய ஜீவகீதம் என்னும் தொடர்க்கை வந்துகொண்டிருந்தது. அதன் நாயகன் சபேசன் தாகூரின் ‘கனிகொய்தல்’ என்னும் கவிதைத்தொகுதியை வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். கவிதை வரினையும் பிரசரித்தி ருந்தார்கள். அதை வாசித்துவடன்டு உடனேயே அதை வாங்கி வாசிக்க வேண்டுமென்ற மன உந்துதலினால் நானும் என் நண்பரும் காங்கேசந்துறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று ஸ்ரீ வங்கா புத்தக சாலையில் பல மணி நேரம் தேடி ‘கனிகொய்தல்’ என்ற அந்தக் கவிதைத்தொகுதியை வாங்கினோம். அதன் விலை இரண்டு ரூபா இருபத்தைந்து சுதம். அதை வாங்கச் செல்வதற்கு செலவழித்த தொகை பத்து ரூபாய். ரவீந்திரனாத் தாகூருடனேயே வாழ்ந்து ஒன்றாகத் திரிந்த வி.ஆர். எம்.செட்டியர் என்பவர் அதை மொழிபெயர்த்திருந்தார். அதைத் தொடர்ந்து

கீதாஞ்சலி, காதல் பரிசு, தாகூரின் வசன கவிதைகள் என்று தொகுப்புக்களை வாங்கினேன்.

புத்தகங்களை வாங்குவது, சேகரித்து வைப்பது எல்லாம் பெரிய செயல்ல. புத்தகங்களை திருட்டு போகாமல் பாதுகாப்பதே மிகப் பெரிய வேலையாக இருக்கின்றது. என்னுடைய நல்ல புத்தகங்களையெல்லாம் இரண்டு கலாநிதிகள் தங்களுடையாக்கிக் கொண்டார்கள். ஒருவர் கிழக்கிலிருக்கும் தமிழ்க்கலாநிதி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட உபநிஷத் தொகுப்புகள் மற்றும் விமர்சன நூல்களையெல்லாம் உங்களிடமிருந்தால் என்ன என்னிடமிருந்தால் என்ன என்ன என்று சொல்லிக்கொண்டு ஊரில் இருந்தால் கிழக்கே போகும் போது தன்னிடம் மட்டுமே இருக்க்கட்டும் என்று கொண்டு சென்றார். சென்னையில் ஒரு மகாநாட்டில்சந்தித்தபொழுது நான் சேகரித்த புத்தகங்கள் என்னுரைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சேருவதுதான் என் ஆவல் என்று கூறிய பொழுது ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார். அட! அசடே உண்ணிடம் புத்தகங்களை வாங்கியது உனக்குத் திருப்பித்தரவா என்று கேட்பதைப்போல் இருந்தது.

லண்டனில் இருக்கும் வைத்தியக் கலாநிதி மற்றவர் அவர். என்னிடமிருந்த பிகா சோவிள் ஓவியங்கள், ரஷ்யப் புரட்சியின் காட்சிகளை ஸ்கெட்ஜ்ஸ் செய்யப்பட்ட ஓவியப் புத்தகங்களையும் தமிழில் வெளி வந்த மனோத்துவமியல் புத்தகங்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டார். இவற்றையெல்லாம் நான் ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் நான் கேட்டுக்கேட்டு களைத்து விட்டேன். இந்த நேர்காணலை அவர்கள் பார்த்தாலும் அல்லது காற்று வெளியில் யாராவது சொல்லக் கேட்டு திருப்பிய னுப்பமாட்டார்களா என்ற பேராசையில் தான்.

என்னவோ தெரியவில்லை, நண்பர்கள் 100 ரூபா 200 ரூபா வாங்கினால் அதை குறித்த தவணையில் கொண்டுவந்து தந்து விடுவார்கள். தங்கள் நாணயம் தவறக் கூடாது என்பதற்காக. ஆனால் 500, 600 ரூபா பெறுமதியான புத்தகங்களை வாங்கி சென்று பலமாதங்கள் ஆனபின் திருப்பித்தரவில்லையே தாருங்கள் என்று கேட்டால் சும்மா ஒரு புத்தகத்தைத் தந்து விட்டு கரைச்சல்படுத்துகின்றார் என்று மற்ற நண்பர்களுக்குச் சொல்லி அங்கலாய் கின்றார்கள். நாணயம் என்பது மற்றெல்லா வற்றுக்குமே ஒழிய புத்தகங்களுக்கில் வையோ? ■

கிரண்டு காதலியர்

ஊட்டியில் மழைக்காலம் மிகவும் உக்கிர மானது. மரங்கள் மீது சாந்தியடையாதசினம் கொண்ட ஆவிகள் ஏறிக்கொண்டது போல, ஒரு விபரீத வரத்தால் அவை ஆவேசமான விலங்குகளாக ஆகிவிட்டது போல் இருக்கும். தலைசுமற்றி அவை ஊளையிடும். மார்பிலைறந்து கொண்டு தரையில் இருந்து வேர் பெயர்த்து எம்ப முயலும். ஒரு கட்டடத்தில் கட்டிடங்கள்கூட உயிர்கொண்டு விடும். மிரண்ட மாபெரும் மிருகங்கள் போல அவை முன்கும். விம்மும். உதடுகள் துடிக்க சிறுகுகள் பட்டாக்க அதிரும்.

ஊட்டியில் மழையென்றாலே மின்சாரம் போய்விடும். ஆனால்நல்லமழை பெய்யும் போது குளிர் சற்று குறைந்து இதமான ஒரு கதகதப்புகூட தோன்றும். குருகுலத் திற்குள் ஸ்வெட்டருக்குள் கைகளை இறுக்கிக் கொண்டு கண்ணாடி சன்னலை முற்றாக முட்டிவிட்டிருக்கும் மழையைப் பார்ப்பதென்பது கிளர்ச்சியூட்டும் அனுபவம். மண்ணில் மிக ஆன்மீகமான ஏதோ நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று தோன்றி விடும். மிக மக்த்தான ஒன்று. எத்தனை சிந்தனை செய்தாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்று. மண்ணில் மனிதன் பேசுத் தொடங்கிய நாள்முதலே வர்ணித்தும் தீராத ஒன்று...

நித்யா உள்ளிருந்து வந்தார். அவருடன் ஜோதி அவரைப்பற்றிக்கொண்டு வர உஸ்தாத் ஷெளக்கத் அவி அவர் வாசி த்துக்கொண்டிருந்த புதகத்துடன் வந்தார். டாக்டர் தம்பான் சவாமி தன்மயாசி நித்யா அமரும் இருக்கையை சரிசெய்தார். என்னுடன் தாமஸ் ஜேப்பக் இருந்தார். அன்று மாலைக்கூட்டத்துக்கு வேறு எவரும் இல்லை. நித்யா நாற்காலியில் அமர்ந்து தலையணை ஒன்றை முதுகுக்கு வைத்துக்கொண்டதும் என்னை நோக்கி புண்ணகைசெய்தார்.

தகரக்கூறைமீது அருவி போல கொட்டியது மழை. சாட்டையால் மாறி மாறி வீறியபின்னரும் எழுவதற்கு அடம்பிடிக்கும் சண்டி மாடு போல குருகுலக்கட்டிடம் அமர்ந்திருந்தது. திரைச்சீலைகள் மீது ஈரம் சீனித்துவிகள் ஒட்டியிருப்பது போல மெல்லிய துளிப்படலமாக புல்லிருக்க ஆரம்பித்திருந்தது. நான் நித்யாவின் காலடியில் அமர்வதற்கான குட்டி மெத்தை ஒன்றை போட்டு அமர்ந்து கொண்டேன்.

எண்ணெய் விளக்குகளின் ஒளியில் நிழல் நித்யா எழுந்து கட்டிடத்தின் கூரைமீது வளைந்து அவரையே குனிந்து நோக்கினார். அவரை விலக்கி விரிந்து அந்த நிழலுவருவை நோக்கி மடிந்திருந்தன எங்கள் நிழல்கள். நித்யா என்னிடம் ‘மழையைப்பற்றி உங்கள் கவிஞர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றார்’ நான் புன்னகைத்து ‘பெயல்கால் என்று கபிலர் சொல்கிறார். மழையின் கால்கள் என்று. பெயல்கால் மறைத்தலின் நிலம் காணல்ரே என்கிறார். மழையின் பல்லாயிரம் கால்கள் ஊன்றி மறைத்து மன்ன தெரியாமலாகிவிட்டிருக்கிறது என்று...’ நித்யாவின் மனம் கொளந்தப்பட்டு விட்டது என அறிந்தேன் ‘அருமையான வார்த்தை. இத்தனை களங்கமின்மை ஒரு பழங்குடிமனத்துக்கே வரமுடியும்...’ அது மாபெரும் விவேகங்களையும் ஞானங்களையும் புல் நுனியில் இருந்து பனித்துவியை கைவிரலில் எடுப்பது போல ஒற்றி எடுக்கும்...’

‘எனக்கு மழை ஒரு பறவையின் சிறு என்றுபடுவதுண்டு. இந்தப் பெரியமுட்டையை அந்தப்பறவை தன் சிறகால் மெல்ல மூடிப்பாதுகாக்கிறது. சிலசமயம் தோன்றும் மேலே நீலமாக விரிந்திருப்பதும் ஒரு கடல்தான் என. நாம் அதைத் தொடுவ தில்லை. சில சமயம் தான் அதன் அவை எல்லை மீறிவந்து மண்ணை அறைந்து செல்கிறது... கடற்பாறை போல பூமி அடி

வாங்கி சிலிர்க்கிறது’

‘வேதங்களில் மழையைப்பற்றி நிறையச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது’ என்று பொது வாகச் சொன்னார் சவாமி தன்மயா. நித்யாவை உரைக்குக் கொண்டு செல்லும் நோக்கத்துடன். ‘மழையை வேதகால மனம் ஒரு பெரும் லீலையாகக் கண்டது. மண்ணில் உள்ள அனைத்தையும் பிறப்பிக்கும் ஒரு மக்த்தான காதல்லீலை. வானத்தின் விந்துவே மழை என்றுணர்வது ஒருதனிமனித மனத்தில் முதன்முதலாக தோன்றிய கணம் எத்தனை பயங்கரமாக இருந்திருக்கவேண்டும். புல்லாக மரங்களாக புழுப்புச்சிகளாக ஆராக காடாக மனுக்குலங்களாக ஊர்களாக நகரங்களாக சிந்தனைகளாக முளைத்தெழும் அந்த விந்து யாருடையது! அந்த எண்ணம் தன் னுள் வந்த அக்கணம் அவன் உடல் திறந்து இறக்காமல் அதைச் சொல்லாக ஆக்கியதே ஆச்சியம்தான்..’

நித்யா தொடர்ந்தார். ‘இந்து மரபில் எந்திலையிலும் காமத்தை அருவருப்பானதாக, விளக்கவும் மறைக்கவும் படவேண்டிய ஒன்றாக, உருவகித்ததில்லை. மாறாக இந்தப் பிரபஞ்சத்தை அறிந்து கொள்வதற்குரிய வழியாகவே அதை ரிஷிகள் கண்டார்கள். இப்பிரபஞ்சத்தின் சாரமான ஆற்றல் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் தருணங்களில் ஒன்று அது. அதில் இருந்தே லீலை என்ற சொல் பிறந்தது. இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு மாபெரும் விளையாட்டு. சாதாரண விளையாட்டல்ல காதல் விளையாட்டு. ஏனென்றால் பிற விளையாட்டுகளில் இல்லாத முழுமையான லயம் காதல் விளையாட்டில் உள்ளது. விளையாடும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நிரப்புகிறவர்கள். ஒருவரை ஒருவர் முழுமை செய்துகொள்பவர்கள். விளையாட்டின் உச்சியில் இருவரும் தங்களை ஒருவரில் ஒருவர் இழந்து ஒன்றாகிறார்கள்.

அதுவரை இல்லாதிருந்த ஒன்று அவர்களை தங்கள் கருவியாக்கி தன்னை நிகழ்த்திக் கொள்ளும் ஒன்று உருவாகிறது.'

'வானகமும் மண்ணகமும் கொள்ளும் லீலையெ இவ்வுலகம் என்று உணர்ந்தனர் ரிஷிகள். ஒளி ஒரு லீலை. காற்று ஒரு லீலை. அருவும், உருவத்துடன் ஆடுவதும் லீலையே. கருத்து, பருப்பொருநடன் ஆடுவதும் லீலையே. அளவிறந்த ஆற்றல் வெளியுடன் ஆக்கும்கருத்து ஆடுவதும் லீலையே. சிவசக்தி நடனத்தை நான் பார்த்து நிற்பதுண்டு. ஆற்றலை அன்னையாக்க வேண்டுமென எந்த முதாதைக்கு முதலில் தோன்றியது? ஏனென்றால் அது தன்னளில் முழுமை கொண்டது என்பதனாலேயே. அதற்கு சிருஷ்டியின் நடனம் தேவையில்லை. அதன் ஆழத்தில் உள்ளது எல்லையில்லாத கருணையூம் காதலும் மட்டுமே அந்தக் கருணையூம் காதலையும் தொட்டு எழுப்பி அதனை சிருஷ்டிவெளியாக ஆக்க ஒரு கருத்தாற்றல் தேவை. சிவம், அது ஒரு நடனம். ஏன் அது நடனமிடுகிறது என்றால் நடனத்திற்காகவே....'

'லீலை என்றால் வேறு எதற்காகவும் இன்றி அந்தச் செயலின் இன்பத்திற்காக மட்டுமே நிகழ்வதாகும். ஏன் ஏன் என்று இந்தப் பிரபஞ்சத்தை கேட்டுக்கொண்டே சென்றால் கட்டக்கடைசியில் அந்த கேள்விகள் எல்லாம் ஒன்றாகி, கோடானுகோடி ரிஷிகளின் கோடானுகோடி கேள்விகள் எல்லாம் இலைசொட்டும் துளிகளே கடலாகஆனதுபோல திரண்டு ஓற்றைப் பெரும்கேள்வியாக எழுந்து நிற்கும். ஏன்? அதற்கு ஒரே பதில்தான். லீலை! அலகிலாத காதல் விளையாட்டு. அந்த களிந்தனத்தை முதலில் தன் அகத்தரி சனமாகக் கண்டவன் யார்? மரவுரி உடுத்து மாமிசம் உண்டு குகையில் வாழ்ந்தானா? அவனுக்கு சட்டுத்தின்ன தெரிந்து ருந்தா? அவனால் பேச முடிந்தா, இல்லைநடனமாடித்தான்தன்னைவெளிப் படுத்தினானா? எத்தனை மகத்தான வன். அவனுடைய மாபெரும் மெய் ஞானத்தின் நிழலில் அல்லவா நாம் நின்று கொண்டிருக்கிறோம்?' நித்யா சொன்னார்.

பின்னர் எப்போதோ துறவு முதல் விழு மியமாகியது. சமனமே அதைக் கண்டு பிடித்தது என்று படுகிறது. துறவு ஒரு மாபெரும் கருதுகோள்தான். அதை துறவி யாகிய நான் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும். இந்தா இந்தா என்று மண்ணுலகமே மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது இல்லை எனக்கு எதுவும் தேவையில்லை

என்று மனிதன் சொல்வானென்றால் அதுவும் மகத்தானதல்லவா? காதல் லீலையாக உள்ள இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நேர் எது ரான ஒன்று துறவு. மகத்தான ஒன்றுக்கு இணையான மகத்துவும் உள்ள ஒன்றே எதிராக இருக்க முடியும். ஆனாலும் அது எதிரானதே. அது தலைகீழானதே.

சமனம் துறவை நேர்நிலையாக ஆக்கியது. லீலையை எதிர்நிலையாக ஆக்கியது. அந்த தரிசனத்தை பொத்தம் எடுத்துக் கொண்டது. பட்டுப்பாதையில் சமனவனி கார்கள் மேற்கே பார்சீக்கத்துக்கும் சுமேரியா வக்கும் எகிப்துக்கும் மாசிடோனியாவுக்கும் கிரேக்கத்திற்கும் சென்றார்கள். உலக மெங்கும் துறவைக் கொண்டு சென்றார்கள். துறவு ஒரு பெரிய வாள் போல ஒரு வனை இந்த பிரம்மாண்டமான கூட்டு நடனத்தில் இருந்து அறந்து வெளியே தள்ளிவிடுகிறது. அவன் அதன்பின்னர் இந்த மொத்தநடனத்தையும் விலகியமர்ந்து பார்ப்பவனாகிறான். அவன் பாக்கும் அந்த பெருநடனத்தை அதில் ஆடுபவர்கள் ஒரு போதும் பார்ப்பதில்லை. ஆகவே விலகி யவர்கள் ஞானிகளானார்கள். ஞானத்தில் அதிகாரம் துறவை மண்ணுலகமெங்கும் நிலைநாட்டியது

ஆனால் துறவென்பதே இந்தக் காதல் லீலையைக் காண்பதற்கான கண் பெறும் தவம் தான் என்று பலர் புரிந்துகொள்வதில்லை. இங்கே முன்பொரு துறவி இருந்தார். கொஞ்சநாள் அவைந்து திரிந்து விட்டு இங்கே வந்தார். மாபெரும் சம்ஸ்கிருத அறிஞர். அவரது இளமையில் அவர் மிகச் சிறிய குடிலில் வாழ்ந்தார். தீண்டாமைக்கு உள்ளான சாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர் களின் குடிசைகள் ஒரே அறை கொண்ட ஒலைமாடங்களாக இருக்கும். நிலையான வீடுகளை அவர்கள் கட்டிக்கொள்வது தடுக்கப்பட்டிருந்த காலகட்டம் அது. அவர்கள் எட்டுபேர். அத்தனைபேரும் ஒரே குடிசைத்தரையில் தரையில் போடப்பட்ட வைக்கோல் மீது ஒட்டி ஒட்டி படுத்துக் கொள்வார்கள்.

ஒருநாள் அவர்கள்விழித்துப் பார்த்தபோது அவரது அன்னையும் தந்தையும் உடலுறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இருளில் ஒரு மின்னிலில் அவர்களின் லீலையை அவர் கண்டார். நிர்வாணமாக இருவர் உடல்களும் பிணைந்திருப்பதை மகிழ்ச்சி யின் உச்சத்தில் ஒருவரை ஒருவர் மட்டுமே உணர்ந்தபடி அவர்கள் இருப்பதை. ஒரு கணத்தில் அவரது மனம் அதிர்ந்தது. அந்த அசாதாரணமான காட்சியில் இருந்து அவர் விடுபடவே இல்லை. ஆரம்பத்தில்

ஆழமான மனக்கசப்பு குமட்டிக் குமட்டி வந்தது. ஒவ்வாத ஏதோ ஒன்றை உண்டு விட்டவர் போல.

பின்னர் அவர் வீட்டை விட்டுக்கிளம்பி நாடோடியானார். பல பெண்களுடன் உறவு கொண்டார். ஆனால் அவருள் ஒரு கேள்வி இருந்தது. உடலுறவை கூர்ந்து கவனிப்ப வனால் அதில் தன்னை மறந்து ஈடுபட இயலாது என்பார்கள் உளவியலாளர்கள். அவர் தூறவியானார். குருகுலங்களில் கற்றார். ஏதோ ஒரு புள்ளியில் தியானத்தில் அவரது கேள்விக்கு பதில் கண்டுபிடித்தார். லீலை. அந்தக் கணத்தில் அவ்விருவரும் பிரபஞ்சத்தை நிகழ்த்தும் ஆற்றலின் கையில் இருந்தார்கள். அந்த தரிசனம் வழியாக அவர் மேலும் மேலும் தன்னைக்கண்டடைந்தார். இந்த மழையை தாய்தந்தையின்முயக்கமாக சிவசக்திலீலையாககாணநம்மால் முடியுமென்றால் அந்தக் கணங்களில் அழிவிற்றுண்மையொன்றின் வாசலில் நாம் நிற்கிறோமென்று பொருள்.

காமத்தை வெறுக்கவும் அருவருக்கவும் கற்பித்தது சமனம். அதிலிருந்து உலகமெங்கும் சென்றது அந்த ஒழுக்கவியல். மானுட னுக்குச் சாத்தியமான ஒரு மாபெரும் படிமத்தை அதன்மூலம் அவன் இழந்தான். எத்தனை ஞானிகள் அதன் வழியாக சென்று அந்த முதல்முழுமையின்கணத்தை தொட்டிருக்கிறார்கள். நான் ஒருமுறை அமெரிக்காவின் ஓர் கிறித்துவ தேவாலயத் தில் பேசும்போது சாலமோனின் பாடல் களை மேற்கோள் காட்டினேன். அங்கிருந்த பல பெண்களுக்கு அந்தவரிகள் அதிர்ச்சியை அளித்தன என்று சொன்னார்கள். ஏனென்றால் அந்த வரிகளை அவர்கள் தந்தையின் காமம் போல பார்த்தார்கள். அது இல்லாமல் நாம் வந்திருக்க முடியாது. ஆனால் அதை நாம் சிந்திப்பதில்லை. நம் மனம் கூசி உறைந்து விட நாம் எண்ணங்களை திருப்பிக்கொள்கிறோம். ஆனால் பைபி ஸின் ஆகு அழகான வரிகளாக சாலமோனின் பாடல்கள் நின்று கொண்டிருக்கின்றன.'

நித்யா சாலமோனின் பாடல்களைப் பற்றிச் சொன்னார். பழைய ஏற்பாட்டில் உன்னத சங்கீதம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் இப்பாடல்கள் தொல்காலம் முதலே யூதர் களால் பாடப்பட்டவை. மொத்தம் இருபத்தெட்டு பாடல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. உண்மையில் நெடுங்காலமாக இந்தப் பாடல்களை வெட்டிக்குறைத்தபடியே இருந்து மக்கள் மனதில் தங்கிப் போன தளைகள் சிலவற்றை மட்டும் விட்டு வைத்தி ருக்கிறார்கள். யூதர்களின் திருமணங்களில் வசந்தகால விழாக்களிலும் வசந்தகால விழாக்களிலும் பாடப்

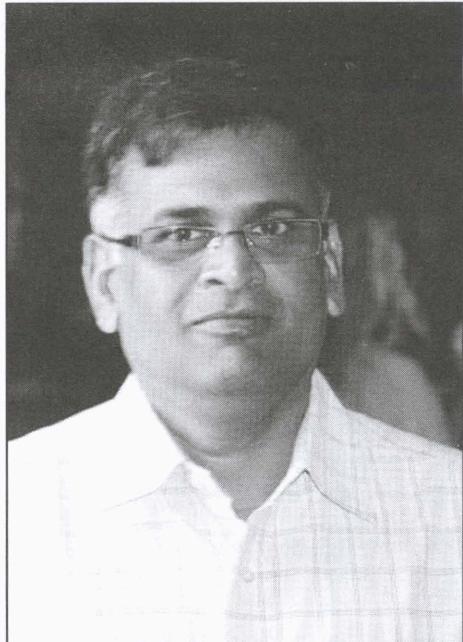
பட்டவை என்பது ஓர் எளிய விளக்கம். ஆனால் ஏன் அவை இறைநூலில் சேர்க்கப் பட்டன என்பதற்கும் ஏன் அவை சாலமோனின் சொற்களாகச் சொல்லப்பட்டன என்பதற்கும் இது விளக்கம் அளிப்பதில்லை.

தூது மரபின் மாமன்னர்களில் ஒருவர் சாலமோன். அவரது ஆண்மையையும் வெற்றிச் சிறப்பையும் நிர்வாகத்திற்கணையும் தூது புராணங்கள் வாழ்த்துகின்றன. சாலமோனுக்கு எழுநூறு மனைவியரும் முந்நாறு ஆசைநாயகிகளும் இருந்தார்கள் என்கிறது தூது புராணம். தூதுகளுக்கு அவர் ஒரு பிதாவடிவம். ஆனால் அவர் இப்பாடல்களில் தன்னைப் பெண்ணாக, காதல ஞுக்காக ஏங்கும் பேதையாக கற்பனை செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதில்தான் ஆன்மீகமான சாராம்சம் உள்ளது.

மாமன்னர்களை ஆணாகவும் அவர்கள் ஆண்ட மண்ணைப் பெண்ணாகவும் உருவகப்படுத்துவது எங்கும் உள்ள வழக்கம். அந்த மண் விளைநிலம், அவர்களோ ஆக்கும் ஆற்றல். அந்த உலகியல் சார்ந்த தளத்திற்கு நேர் எதிரானது ஆன்மீகமான தலம். அங்கே சாலமோனின் மனமே விளைநிலம். அங்கே முளைக்கவேண்டிய விதைகள் விண்ணிலிருந்து வரவேண்டும். ஆகவே விண்ணோக்கிக் காதலுற்றுக் காத்திருக்கும்கள்னிலமாக அவர்தன்னை உணர்கிறார். அந்த உணர்வையே இக் கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பெண்ணாக ஆகாத மனம் பிறிதொன்றை உள்வாங்கிக் கொள்வதில்லை. தன்னில் இருந்து எதையும் பிறப்பிப்பதும் இல்லை என்பதே சாலமோன் பாடல்கள் நமக்குக் காட்டும் உண்மை என்றார் நித்யா. தன் ஒவ்வொரு துளி இருப்பாலும் பிறி தொன்றுக்காகக் காத்திருக்க, தன்னை வந்த டையும் ஒரு சிறு தொடுகையில் பூரித்து கண்விழித்தெழு, தன்னுள் விழும் ஒரு துளி உயிர்த்துங்டலை தன் மொத்த ஆன்மாவையும் உணவாகக் கொடுத்து உருவாக்கி எடுக்க பெண்மையாலேயே முடியும். உடலிலும் உள்ளத்திலும் உறுதியாகிவிட்ட ஆண்மையின் இறுக்கத்தைக் கரைத்துப் பெண்மையாகி நெகிழி எத்தனை தவம் எத்தனை கண்ணீர் தேவைப் பட்டிருக்கும்!

ஞானவாத கிறித்தவ மரபுகளின்படி சாலமோன் அவரது நாறு வயதுக்கு மேல் தான் இந்த உன்னை சங்கிதப் பாடல்களை எழுதியிருக்கிறார்! அன்று நாமறியாத பல வகையான சடங்குமுறைகள் இருந்திருக்கலாம். இப்பாடல்கள் அந்தச் சடங்கு

நான் உன்னில் களியாட்டமிடுகிறேன் திராட்சை ரசத்தைவிட மேலானது உனது காதல் திராட்சை ரசத்தைவிட தூயது உன்னுடைய காதல்

பாடல் 25 தலைவி கூற்று

கிச்சிலி மரத்தடியில் நான் உன்னை எழுப்பினேன் அங்கேயல்லவா உன் அன்னை உன்னை வலித்துப் பெற்றாள்?

உன் நெஞ்சில் முத்திரையாய் என்னை பொறித்துக்கொள்!

உன் கைகளின் இலச்சினையாய் என்னை அணிந்துகொள்!

ஆம், காதல் சாவைப்போலவே மகத்தானது! அன்பின் வேகம் பாதாளம் போல் பொறாதது!

அதன் பொறி எரிக்கும் நெருப்பாகும்.

அதன் கதிர்களோ பொசுக்கும் சுவாலையாகும்.

பெருங்கடலும் அணைக்காது பெருங்காதலை.

பெருவெள்ளமும் மூழ்கடிக்காது அதை. காதலுக்காக ஒருந்தி தன்

செல்வங்களையெல்லாம் துறந்துவிடுவாள் ஆயினும் அவள் ஏளனத்துக்குள்ளாகிறாள்.

ஆன்மீகச் சாரமுள்ள காதல் பாடல்களி லெல்லாம் இரண்டு மையக்கருத்துகள் பயின்றுவருவதைக் காணலாம் என்றார் நித்யா. என்னைக்கூட்டிச்செல், நாம் இங்கிருந்து ஓடிவிடுவோம் என்று பெண் ஏங்கு திறாள். இங்கே என் பெற்றோர் இருக்கிறார்கள். என்னுடைய தோழிகள் இருக்கிறார்கள். நான் இதுவரை அறிந்து உணர்ந்து விரும்பிச் சேந்த எல்லாமே இருக்கின்றன. ஆனால் இவையனைத் தையுமே உங்காக விட்டுவிட்டு நான் உன்னுடன் வருகிறேன். நீ எங்கு கொண்டு சென்றாலும் நான் உன்னுடன் மகிழ்ச்சி யுடன் வருவேன். உன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, நீ என்னைக் கொண்டுசெல்லும் அறியாத உலகங்களுக்கு விருந்தாளியாக வருவேன்.

போதும் இந்தச் சிறிய கூண்டு. இங்கே நான் சலித்துவிட்டேன். இது இனி எனக்குக் கொடும் சிறை. ஆனால் காதல் கொண்ட என் மனதுக்குச் சிறை ஒரு பொருட்டே அல்ல. சுவர்களும் காவல்களும் ஒரு தடையல்ல. நீ என்னை அழைத்தால் நான் எப்படியும் தப்பி வந்துவிடுவேன். ஏனென்றால்

களுடன் பினைந்தவை என்று படுகிறது என்றார் நித்யா. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரைக்கூட ஞானவாத கிறித்தவர்கள் இதற்கான தாந்தரீகீச் சடங்குகளைச் செய்து வந்தார்கள். தொடர்ச்சியான ஒடுக்குமுறைகள் காரணமாக அவை பொதுத்தளத்தில் இருந்து முற்றாக மறைந்தன.

சாலமோனின் காதல்பாடல்களை இன்று பார்க்கும்போது அவற்றில் அழிவற்ற ஒன்றை தன்னுள் வாங்கி முளைத்தெழுப்ப அவர் மனம் கொள்ளும் எத்தனிப்பையே காண்கிறோம். லீலையை அதன் ஏக்கத்தை எதிர்பார்ப்பை வலிகளை ஆண்தங்களை. அந்த வரிகளை மெய்மையை உள்வாங்கும் நிலைகள் என்று புரிந்துகொண்டால் ஒவ்வொரு வரியும் ஒவ்வொரு மலர்களாக விரிய ஒரு நறுமண சோலையில் நாம் உலவுமுடியும் என்றார் நித்யா

பாடல் 1. தலைவி கூற்று

தம் வாயின் முத்தங்களால் அவன் என்னை முத்தமிடுக!

ஆம், உனது காதல்

தீராட்சை ரசத்தினும் இனிது.

உனது உடலின் நறுமணம்

இனிமையானது.

உனது பெயரோ உன் வாசனையைவிட மேலாக எங்கும் பரவியுள்ளது

எனவே இளம்பெண்கள்

உன்னைக் காதலிக்கிறார்கள்.

உன்னோடு என்னைக் கூட்டிக்கொள்

நாம் ஓடிவிடுவோம்

அரசே என்னை உன் அறைக்குள்

கொண்டு செல்

நாம் மகிழ்ந்தாடுவோம்

நீ மட்டுமே என் இருப்புக்குப் பொருள் அளிக்க முடியும். என் உடலும் ஆத்மாவும் உனக்காகவே உருவாக்கப்பட்டவை. நீஎன் என அழைக்கும் கணத்திற்காகவே நான் பிறந்த கணம் முதல் அவை காத்திருக்கின்றன. நீ உன் காதல்மொழியை என்னை நோக்கிச் சொன்னால் அந்தக் கணமே இந்த குளிர்ந்த மலர்ச்சனை தடையில்லாத காட்டாறாக ஆகும். வருகள்தேவனே, என்னை ஆஞ்ச என் இறைவனே, என் காதலனே! மீண்டும் மீண்டும் மன்றாடுகின்றன தெய் வீக்க காதல் பாடல்கள்.

அவனுடனான கூடலைத் தன்னை அழித்து முழுதாக மறையும் அனுபவமாகவே அவை எப்போதும் சொல்கின்றன. உன் முத்தங்களால் என் உடலின் சுனைகளை எழுப்பு. என் ஆண்மாவின் அக்கினியை மூண்டெழுச்செய்து என்னை பற்றியெரியச் செய். நான் என எதுவும் எஞ்சக்கூடாது. நான் நீயாக வேண்டும். உன்னுடைய உடலாக உன் ஆண்மாவாக நான் ஆகிவிடவேண்டும். என்னை அணிந்துகொள் என்னை உண்டு விடு என அவை மன்றாடுகின்றன.

கலவியும் மரணமும் ஒன்றேயான ஒரு உச்சத்தையே அவை பாடுகின்றன. அவனுடைய காதல், சாவைப்போலவே மகத் தான்து. சாவைப்போல முழுமையானது, மிச்சம் மீதியேதும் இல்லாதது. நீ என்னைக் கொல் என்று அவை வீரிடுகின்றன. நான் இன்றி நீ மட்டுமே இருக்கும் ஒரு தருண மாக அதை ஆக்கு. என் அன்டே, நான் அளிப்பதை மிச்சமில்லாமல் ஏற்றுக் கொள். தூய கண்ணியொருத்தியின் ஆத்மாவின் பொங்கியெழுதலாக அன்றி அந்த மன எழுச்சியை எப்படிச் சொல்லிவிட முடியும்?

‘நெடுங்காலம் கழித்து ஒருவர் மீண்டும் சாலமோனின் பாடல்களை தன் ஆத்மா வால்பாடியதை நாம் கேட்கிறோம்’ என்றார் நித்யா. ஸ்பெயினின் புனித ஜான்(St.John of Cross). நெருப்பாகவும் பனியாகவும் உருகி வழியும் அவரது பாடல்களை இன்றும் அம்மொழி தன் மிகமெல்லிய இதயத் தசையால் பேணி வைத்திருக்கிறது. ஸ்பானிஷ் மொழியின் இலக்கிய உச்சமெனக் கருதப்படுபவை புனித ஜானின் பாடல்கள். பலநாறு விளக்கங்களுக்கும் ஆய்வு களுக்கும் உள்ளானவை அவை.

இருண்ட இரவு

ஓர் இருண்ட இரவில்

காதலால் எரிந்தபடி

நான் என் வீட்டை விட்டுச் செல்கிறேன்.

எத்தனை இனிய வாய்ப்பு!

என் இல்லம் அமைதியாக இருந்தது இருளின் மறைப்பில் பாதுகாப்பாக நான் இறங்கிய ரகசிய ஏணியினால் இருளையே ஆடையாக அணிந்துகொண்டு உயர்த்த அளந்தேன்.

எத்தனை இனிய வாய்ப்பு!

என் வீடு அமைதியில்

துயின்றுகொண்டிருந்தது.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அவ்விரவில்

இரகசியமாக எவராலும் பார்க்கப்படாமல் எவரையுமே நானும் பார்க்காமல்

என் இதயத்தின் சுடரன்றி

வேறு துணையோ விளக்கோ இல்லாமல் நான் விலகிச் சென்றேன்

இந்த வழிகாட்டி இந்த அழியாச்சடர்,

மதியச் சூரியனைவிட ஒளிமிக்க இந்தக் கதீர், என்னைக் கொண்டுசேர்க்கும்

என்னைக் காத்திருக்கும் ஒருவனிடம்.

நான் நன்கறிந்தவன். என் உள்ளத்திற்கு இனியவன்.

எவருமே இல்லா இடத்தில் காத்திருப்பவன்.

இரவே, என் வழிகாட்டியே,

விதியலைவிட பிரியமானவனே, காதலிப்பவர்களைத் துணையுடன் சேர்ப்பவனே,

மெலிந்து வெளிறிய பெண்ணை

இனிய காதலியாக உருமாற்றுபவனே!

அவனுக்காகவே நான் கொண்ட

மலரணிந்த என இளமுலைகள்மீது

அவன் இதோ உறங்குகிறான்.

அவனை நான் வருடுகிறேன்

தேவதாருக்கள் எங்கள் மீது தென்றலை வீக்கின்றன

அவனுடைய கரம்

பிக மென்மையாக

என் தொண்டையை வெட்டிச் செல்கிறது.

என் உணர்வுகள் குருதியென வழிந்தோட நான் நினைவிழுந்தேன்

என்னை இழுந்தேன் எனினும் எஞ்சகிறேன்

என் தலைவன் தோன்சாய்ந்து என்னை உணர்கிறேன்

இதோ எல்லாம் மறைகின்றன

எஞ்சியவை எல்லாம்

என் ஆசைகள் முழுக்க.

என் நானேகூட!

நான் இறந்த அந்த வில்லிமலர் வெளியில்

அனைத்துமே தொலைந்து போயின!

ஸ்பெயின் நாட்டில் 1542 ஜூன் 24ஆம் தேதி பிறந்தவர் புனித ஜான். அவரது உண்மையான பெயர் யுவான் டி ஸ்பெஸ் ஆல்வாரீஸ் [Juan de Yepes Alvarez] இளம் வயதிலேயே ஏழை நெசவாளியான தந்தை மறைந்த பிறகு குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்ற இவர் வெள்ளை அடிப்பது, தச்ச வேலை, தையல் வேலை என்று கிராமங்கள் தோறும் அலைந்தார். கல்விக் காலத்தை உழைப்பில் செலவிட நேர்ந்தது. இளமைப்பருவத்தில் குடும்பம் மெடினைடெல் கேம்பலிற்குக் குடிபெயர்ந்தபோது சொசைட்டி ஆஃப் ஜீஸஸ் அமைப்பின் மருத்துவமனை ஒன்றில் வேலைபார்த்தார். அது ஏழைகளுக்காக நடத்தப்பட்ட ஒரு சேவை அமைப்பு. மருத்துவமனைக்காகத் தெருவில் பிச்சை யெடுத்தார். கூடவே பள்ளியில் படிக் கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

21ஆம் வயதில் கத்தோலிக்க கார்மலைட் பிரிவின் பாதிரியானார். பின்பு 1564இல் புகழ்பெற்ற சாலமோன்கா பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றார். இங்குதான் அவர் ஃப்ரேலூயிஸ் டி லையோனின் (Frey Luis de Leon) பாதிப்பைப் பெற்றிருப்பார் என்று நம்பப்படுகிறது. டி லையோன் ஒரு மனிதாராயினால் மானி - கவிஞர். பழைய ஏற்பாட்டின் ஹீப்ரு மூலத்திலிருந்து சாலமோனின் ‘உன்னத சங்கீதம்’ பகுதியை நேரடியாக மொழிபெயர்த்தமைக்காகப் பாழுஞ்சிறையில் அடைக்கப்பட்டவர். அன்றைய சூழ லில் மத அடிப்படைவாதிகளால் சமூக விரோதியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டவர்.

புனித ஜானின் மனதில் இந்த மொழி பெயர்ப்பு மிகப் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ‘இருண்ட இரவு’ போன்ற கவிதைகளில் உள்ள பாலுணர்வைத் தீண்டும் படிமங்கள் அனைத்துமே சாலமைனின் புனித மனதில் உள்ளவையே. இந்தச் சமயத்தில்தான் கார்மலைட் பிரிவில் அவிலாவின் புனித தெரஸா செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தார். புனித ஜான் அவரது கருத்துகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். இதனால் கார்மலைட் மதத் தலைவர் களுக்கு ஜானின்மீது துவேஷம் ஏற்பட்டது.

1577இல் அவரை ஒரு கும்பல் கடத்திச் சென்று டோலிடா என்ற இடத்தில் உள்ள சிறையில் அடைத்து சித்ரவதை செய்தது. தரையில் அவர்மண்டியிட்டிருக்க அவரைச் சுற்றி பாதிரிகள் அவரது வெற்று முதுகில் சவுக்கால் அடித்துக்கொண்டு நடப்பார்கள். இதனால் அவரது முதுகெலும்பில் முறிவு ஏற்பட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் முடவனாகவே இருக்க நேர்ந்தது.

1578இல் சிறையிலிருந்து தப்பினார். வெளி யில் தலைமறைவாக வாழுத் தொடங் கியஅவர் இக்காலக்ட்டத்தில் அழுத்தமான ஆண்மீத் திறப்புகளுக்கு ஆளாகி கவிதை கள் எழுத்து தொடங்கினார். ஸ்பெயினின் கிராமங்களுக்குச் சென்று சிறிய மடாலயங்களை அமைத்தார். இவரது எதிரிகள் பல் வேறு சுதிவேலைகளில் இறங்கினார்கள். ஒரு கனியாஸ்திரியை ஜன்னல் கிராதி களின் வழியே முத்தமிட்டார் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். அவரைப் காமத்தில் அறிவி முந்தவர் என்று சொல்லி வேட்டையாடி னார்கள். பொதுமக்களும் அவரைப் பித்தன் என்றும் காமுகன் என்றும் எண்ணி னார்கள்.

இறுதிநாள்வரை வெறுப்பை மட்டுமே சந்தித்து வாழ்ந்தார் புனித ஜான். குடல் புற்றுநோய் உடலின் பெரும்பகுதியை சிதைக்க 1590 டிசம்பர் 14இல் மரண மடைந்தார். இறந்த பிறகும்கூட அவரது உடலுக்கு சாந்தி கிட்டவில்லை. உபோடா என்ற உரியில் மக்கள் அவரை துறவி என்று எண்ணி அவரது உடலை ஒரு பள்ளியில் கிடத்தியிருக்க கும்பலொன்று நுழைந்து அவரது உடைகளையும், காயங்களில் கட்டியிருந்த துணிகளையும், தசைகளை யும்கூட கிழித்தெடுத்துச் சென்றது. அவர் அவரசரமாக மேலோட்டமாக புதைக்கப் பட்டார். இருமுறை சடலம் மேலெழவே மீண்டும் புதைக்கப்பட்டார்.

ஆறு மாதங்களுக்குப்பிறகு அவரை காமக் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளித்த சகோவியா நகர மன்றம் அவரது உடலுக்கு உரிமை கொண்டாடியது. எனவே அது தோண்டி யெடுக்கப்பட்டது. அவரது உடல் பீரங்கி வாயில் வைத்து வெடிக்கப்பட்டு மீண்டும் துண்டுதுண்டாக்கப்பட்டது. ஆனால் மரணத்திற்கு பின்னர் புனித ஜான் பொது மக்களால் புனிதராக அடையாளம் காணப் பட்டு வழிபடப்பட்டார். 1618ல் அவரது கவிதைகள் வெளியிடப்பட்டன.

1726 ல் பாப்பரசர் பதிமூன்றாம் பெனடிக்ட் புனித ஜானை கத்தோலிக்க மதத்தின் புனிதர்களில் ஒருவராக அறிவித்தார். அவரது சடலம் மீண்டும் தோண்டி எடுக்கப் பட்டு உபோவாவுக்கு ஒரு காலும், மேட்டிட நகருக்கு ஒரு காலும் தரப்பட்டது. விரல்கள் பல புனித இடங்களில் வைக்கப்பட்டன.

எத்தனை மகத்தான அனுபவம். அவனது அன்பின் கரம் கூரிய வாளாக மாறும் பொற்கணம். அவள் கழுத்தை அது வெட்டிச் செல்கிறது மிக மிக இனிமையாக குருதி வழிய அவள் அங்கே இறக்கிறாள். மிச்ச

மில்லாமலாகிறாள். அவனை, தீர்க்கதரிசி களின் சொற்கள் ஒரு வாள் என்றுதானே சொல்கின்றன. வில்லி மலர் வெளியில் அவனை மிச்சமின்றி கொண்டு உண்டு செல்கிறது அது.

‘புனிதஜானை அக்காலக்ட்டம் புரிந்து கொள்ளாததில் வியப்பில்லை’ என்றார் நித்யா. ‘நம்முடையகால்கள் லெலகீத்தில் ஊன்றியிருக்கும்வரை நாம் ஒருபோதும் அவரை உள்வாங்கிக்கொள்ள முடிவ தில்லை. அவரது ஆண்மா எதற்காகத் தவிக் கிறதோ அதை நாம் மண்ணில் வைத்துப் புரிந்துகொள்கிறோம். இடுப்புக்கு கீழே இருக்கும் சில தசைநார்களின் தினவுக் காகவா இத்தனை சொற்கள்? இத் தனை கண்ணீர்? இத்தனை கனவுகள்? மனித ஆக்மா என்றும் ஏங்கும் ஒரு புனித மான கூடல் உண்டு. எங்கிருந்து வந்ததோ அங்கே செல்வது. எதுவாக இருந்ததோ அதுவாகஆவது. எதுபிரபஞ்சத்தைநிகழ்த்து கிறதோ அதனால் ஆளப்படுவது. அந்த உத்வேகத்தை காமத்தின் கணங்களி னாடாக அடையாளம் காண்கிறது ஞானியர் உள்ளனர்.’

இந்த மலைச்சிவப்கு
ஆடுகளை மேய்க்க வந்தவள் நான்

என் ஆடுகளைல்லாம் சென்றுவிட்டன நானே மந்தையைப் பிரிந்து தவிக்கும் ஆடானேன் என் மேய்ப்பனைத் தேடுகின்றேன் என் பழைய உலகம் இன்று விலகிச் சென்றுவிட்டது என் தலைவனுக்காக மட்டுமே தவமிருப்பவளானேன் அவனது நினைவெனும் மணிகளை என் காதல்சரால் கோாத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்

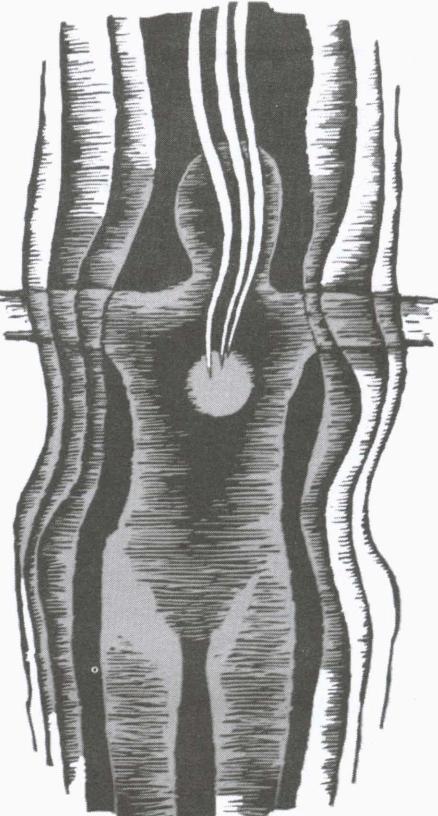
புனித ஜானின் பாடல்களில் தேடப்படும் அந்த மேய்ப்பனை எத்தனை காலமாக எத்தனை ஆக்மாக்கள் வழியாக மானுடம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த வரிகளை ஒரு கோபிகை பாடியிருக்க முடியும். ஜெயதேவரின் ‘அஷ்டபதி’யில் அல்லது சைதன்யரின் பகுள் பாடல்களில் இவ்வரி களை நாம் காண முடியும்.

எது தேடப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கே பெரிதாகிறது தேடல். கடலை தேடும் தாகமும் முடிவின்மை கொண்டதே. இந்த மலர்வளத்தில் தனித்த இரவில் தன் அனைத்தையும் உதறியவளாக வந்து நின்று வந்து நின்று அவனுக்காக ஏங்கும் இக் காதலியின் காதல் அவனாவுக்கே பெறது, அவனாவுக்கே மகத்தானது, அவனைப் போலவே அழிவற்றது’ என்றார் நித்யா.

‘இன்று நவம்பர் இருபத்துநான்காம் நாள். இன்று புனிதஜானைக்கான தினம் இது என் கிறதுகத்தோலிக்க தேவாலயம். என்னப்பார் பெள்ளோல்மார் கிரிகரியோஸாக்கு அளிப் பதற்காக நான் இன்று புனித ஜானின் புதினைந்துபாடல்களை மலையாளத்துக்கு மொழியாக்கம் செய்தேன். உஸ்தாத் அதை வாசிக்கட்டும்.’

உஸ்தாதின் குரல் மிகவும் கனத்தது, அவரது முன்னோர்கள் எவ்ரோ இந்துஸ்தானி பாடகர்கள். நித்யாவின் மலையாளம் சம்ஸ் கிருத ஆகிக்கம் கொண்டது, அவரது முன்னோர் சம்ஸ்கிருதபண்டிதர்கள் என்பதனால். சம்ஸ்கிருத உச்சரிப்பை உஸ்தாத் வெளக்கத் அலி அளவுக்கு துல்லியமாக குறைவானவர்களிடமே கண்டிருக்கிறேன். புனித ஜானின் காதல் அவரது குரல் வழியாக உருகி வழிய ஆரம்பித்தது

வெளியே மழை ஓய்ந்துவிட்டது. லீலை முடிந்த மயக்கம்.

கூட்டிச் செல்லும் குரல்

காலையில் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினான் மாணவ்கி. விரும்பியே அலையும் மனிலை யொன்றின் காரணமென்ன என்ற கேள்வி யொன்றை யோசித்தபடி..... சிந்திப்பதற் கும், நடத்தலுக்குமான தொடர்பு வெறும் பழக்கத்தால் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. நடக்கும்போதில் கால்களாலேயே சிந்திப்பது போன்றதொரு புரிதல் அவனுள்ளே நிகழ்ந்தபடியே இருக்கிறது. அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்..... செல்பேசி மனி ஒலித்து எடுத்தபோது மறுபறுத்தில் கரகரத்தொரு குரல்/ எங்கே நிற்கிறாய்? நான் நடந்துகொண்டிருக்கிறேன்..... யாரோடு போகிறாய்? நானும், நானும், நானும்... நான் களோடு.... சரி.... எங்கே போகிறாய்? என் தேசுத்திலிருக்கும் என் கிராமத்தையும் தாண்டிய.... என்னச் சந்திக்கிற விருப்பமே தாவது இருக்கோ? நீ மையப்படுத்தப் பட்டிருக்கிற ஒன்றாய் தென்பட்டால் உன்னை நான் காண விரும்ப இல்ல.... நானும் உன்னப் போவதான் முடிஞ்சால் வா.... எங்க நிக்கிறாய்? ஆற்றங்கரையிலு..... கரகரத்த குரல் செல்பேசியை வைத்துவிட்டது.... அந்தக் குரலுடன் உரையாடிய பின்னர் கொஞ்சம் வார்த்தைகள் மிச்சமிருப்பதாய் உணர்ந்தான். குரல் சொன்ன இடம் தேடி புறங்கைக் கட்டோடு நடக்கலானான். வாழ்க்கை முழுவதும் அவன் உள்ளும் புறமுமான குரல்களை கேட்டபடிதான் இருக்கிறான். குரல்கள் அவனை அழைப்பதும் அவை அழைக்கும் திசை நோக்கி அவன் நடப்பதும் தொடர்ந்தபடியேதான் இருக்கிறது. அவனது பயணங்களெல்லாமே இதுவரையில் ஏதோ ஒரு தரிப்பிடத்தில் முடிந்தவையாகிப் போயின. தான் பயணிப்பதற்காகவே பிறந்த தாகவும் தனது பயணத்திற்குத் தரிப்பிடங்கள் போதுமானவையாக இல்லை எனவும் நினைத்துக் கொள்கிறான். முன்னொரு நாளில் பனங்காய்ப் பணிகாரம் தின்று கொண்டிருந்த அவினாசி அக்காளை எச்சிப் பேய் ஏமாற்றிக் கூட்டிச்சென்ற கதையை அவன் நினைத்துப் பார்க்கிறான் அவனது கிராமத்தில் பேய்கள் கூட்டிச்

சென்று வீடுதிரும்பாத ஒவ்வொரு குமரியின் முகமும் அவனது நினைவில் வந்துபோக அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். ...அவன் நடக்க நடக்க காட்சிகள் மாறிக் கொண்டிருந்தன, கற்பனை வீது திறந்தபடியே இருந்தது.. அந்தக்தெருவில் ஒரு குழந்தையைக் கண்டான். அந்தக் குழந்தையோ கண்களால் நீர்வடிய அவனைப் பார்த்தபடி நின்றது. அது கண்ணிமை உதிர்ந்து கண்ணுக்குள் விழுந்து விட்டதாகச் சொல்லி அழுதபடி இருந்தது. அவன் அதன் கண்களை ஊதித் துடைத்தபோதும் அதன் கண்ணீரேயோ கலங்கலையோ நிறுத்த முடியவில்லை. 'உனது வீட்டைக் காட்டினால் கொண்டு போய் விடுவேன்' என்று அவன் குழந்தையிடம் கூறினான். குழந்தையோ வெவ்வேறு தெருக்களைக் காட்டியது..... அந்தக் தெருக்களில் அவன் குழந்தையைக் கூட்டிச் சென்று வெவ்வேறு நிறங்களையும், மொழி களையும் கொண்ட மனிதர்களைக் கண்டு எமாற்றமடைந்தான் குழந்தையோ 'இந்தக் தெரு முன்னர் இதிலே இருக்கவில்லை' என்றும் 'இந்த வீடு முன்னர் இதிலே இருக்கவில்லை' என்றும் அவனைக் குளப்பியது. பின்னர் தன் தந்தைக்கும், தனக்கும் ஒரேமாதிரி 'தமும்பு' முதுகில் இருப்பதாகச் சொல்லியது. அவனோ எப்படி யாவது குழந்தையை உரிய இடத்தில் சோத்து விடலாமென்ற நம்பிக்கையோடு அதன் முதுகை உற்றுப் பார்த்தான். இப்போ அவனது கண்கள் கலங்கின ஏனெனில் அது பார்ப்பதற்கு 'சிங்கள சிறியின்' உருவமாக இருந்தது. அவனுக்கு குழந்தையை எங்கே கூட்டிக் கொண்டுபோய் சேர்ப்பதென்று தெரியவில்லை. அவன் தெருக்களில் கோச மிட்டுச் செல்லும் மனிதர்களுக்குள் அதன் தந்தையைத் தேடினான். தான் குழந்தையோடு மினக்கெடுவதால் குரல் சொன்ன திசைக்குத்தன்னால் போக முடியவில்லையே எனும் துயரம் அவனுக்குள் மூண்டது.... அவனோ குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்த வும் அதனைத் தூங்கவைக்கவும் தென் மோடிக் கொச்சக தருவொன்றை இசைக்கத்

தொடங்கினான்.. நேற்றிருந்த நிலவதுவும் நெருப்புத் தின்று பாதியாகும்/ காற்றினிலே ஓலக்குரல் கரைமுழும் பரவிவிடும்/ குரலெடுக்க நாசியில்லை கூடவர யாரு மில்லை/ பரந்த சிறைப் பட்டனக்கள் பாவம் இந்த கேடயங்கள்/ ஆரோ மூட்டி வைத்த அடுப்புகள் எரியுதடி - ஆரிராரிரோ அதனிலே தினமெரியும் விறகுகள் ஆனோ மடி - ஆரிராரிரோ - பனையடி நிமலிலே கோடையில் மறைந்திருக்கும் குடையற்ற மடையர்களோ - ஆரிராரிரோ. குழந்தை அழுதுகொண்டே இருந்தது. குழந்தையை தோலில் போட்டபடி அவன்நடந்து கொண்டிருந்தான்.... நடக்க நடக்க பகல் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவனோ தேய்ந்து போன பகலின் முகத்தைக் காட்டி 'பார் பறவைகள் தங்கள் கூடுகளுக்குச் செல் கின்றன.. ஏதோ அவசர அலுவலாய் 'ஸ்கங்குகள்' கூட வீதிகளைக் கடந்து கொண்டிருக்கின்றன.. நானும் நீயும் மட்டும்... அலைந்துகொண்டிருக்கிறோம்' என்றான். பின்னர் குழந்தையோ தன் கண்ணை மூட முடியவில்லை யென்றும், இரவிரவாகத் தான் விழித்திருக்க கதை சொல்லுமாறும் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டது. அவனும் என் பிரியமான குழந்தையே / பூவரசம் வேர்கள் பின்னிப் புரயோடிக் கிடக்கும் என் வூறண்ட நிலத்தில் பல ஆண்டுகளாய் கிளைவிரித்து கிராமத்து மனிதர்களின் ஆழ்மனதின் ஓரங்களில் அச்சுறுத்தலை உண்டுபண்ணும் ஓர் ராட்ஸலப் பூவரச பற்றிச் சொல்கிறேன் கேள். என்று ஓர் கதையின் கிளையை விரிக்கத் தொடங்கினான். நாங்கள் பூவரசகளுக்குள் தான் வளர்ந்தோம், கொழுத்தும் வெய்யில் காலத்தில் பூவரசம் நிமில்தான்எங்கள்தள்ளுச்சம். பூவரசம் மொட்டுகளைப் பிடுங்கித்தான் சுவர்களில் நாங்கள் ஓலியங்களை வரைந்து பழுகினோம், எங்கள் கடற்கரையின் 'அந்தோனியார்' கோயில் திருநாளில் பொங்கிய பாற்சோற்றினை அகன்ற பூவரசம் இலை களைப் பிடுங்கி உள்ளங்கையில் வாங்கித் தான் நாங்கள் உண்பது வளக்கம் குடுப்பட்டுச் சோந்த பூவரசம் இலைகளின் வாசம் பார்

சோற்றுடன் கலந்து வரும்போது எவ்வளவு அருமையாக இருக்கும் தெரியுமா? பூவரசம் இலைகளில் காம்புகளைப் பிய்த்து ‘றபர் பான்றல்’ வைத்து அடித்து ‘இயக்கமும் ஆழியும் விளையாட்டு’ விளையாடுவோம். மழைக்காலத்தில் பூவரசகளில் மயிர்க் கொட்டிகள் பற்றிக் கொள்வதால் விவசாயக் கிராமங்களிலிருந்து வரும் ‘ரக்டர்காரர்கள்’ விலைபேசி பூவரசகளை மொட்டையடித்து விட்டுச் செல்வார்கள். பூவரசகள் மொட்ட யடிக்கப்பட்ட பின்னர் ஊரே வெளிச்சமாகி யிருக்கும் வெளிச்சமான அந்தக் கிராமத்தில் வீதியோரங்களில் வெட்டி விடப்பட்ட மழை வெள்ள நீரோட்டத்தில் நாங்களோ மூன்மூருக்கில் வள்ளங்கள் செய்து போட்டிக்கு ஒட்டவைப்போம். பூவரசங் ‘குழைவெட்டுக் காலத்தில்’ மீனவார்கள் ‘கண்பார்த்துவைத்த’ நேர்த்தித்திகளை மரக் கோல்களுக்கு பாவிப்பார்கள். எனது கிராமத்தின் பிரபல்யமான பூவரசகள் பல வற்றை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். எந்தப் பூவரசின் இலையில் குழல் சூரட்டினால் நல்ல சுத்தம் வரும் என்று பார்த்திருக்கிறேன். பூவரசம் குழலில் நான் இசைத்த பாடல்களையாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற கவலையே எனக்கு அப்போதெல்லாம் இருந்தது. எனக்கு பூவரசகளுடன் சினேகம் இருந்தபோதும் எங்கள் கிராமத்தின் ‘ராட்ஸலைப் பூவரச்’ ஒன்று எனக்கு அச்சம் தரக்கூடியதாக இருந்தது. அது எங்கள் கிராமத்தின் முன் மூலையில் நின்றது. அந்த மரத்தின் வெடித்தபட்டை மேனியில் நான்

பேயின் உருவத்தை கற்பனை செய்து வைத்திருந்தேன். அந்தமரம்நான்பிறப்பதற்கு முன்னரே அங்கு நின்றது. நான் அறிந்து துளிர்த்து வளர்ந்த மரங்கள் சில காய்ந்து பட்டுப் போகும் போதெல்லாம் இந்த மரம் மட்டும் இப்படி முற்றி முறுகி வளர்கிறதே இதன் வளர்ச்சிக்குள் இருக்கும் இரகசியம் என்ன? எந்த கக்கு இதனை வளர்க்கிறது என்று யோசிப்பேன்.... தடித்துப் புகை பிடித்த இலைகளோடு அது வளர்ந்தபடியே இருக்கிறது.... ஒருநாளும் அதன் இலைகளில் நான் இசைமீட்ட விரும்பியதில்லை ஏனெனில் அது ‘சுகுகாட்டு’ மரம். என் பிரியமான குழந்தையே / எனது மண்ணின் சுகுகாட்டு மரங்கள் மட்டும் ஏனிப்படி நீண்டு வளர்கின்றன?..... அவற்றின் கிளைகளில் குழிகொண்டு பேய்கள் மீட்டும் அபஸ்வரங்கள் ஏனில்லை உயர்ந்த ஸ்தாபியில் கேட்கின்றன..... பாவம் நீ/ உன்னிடம் நான் எதையும் கேட்கவில்லை... அந்தப் பூவரசின் அடியில் இரவுகளில் எனிந்துகொண்டிருக்கும் சென்னிறத்தியை பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். அது நெருப்புக் குள்ளோயே வித்தியாசமான நெருப்பு. அந்தச் சுகுகாடு எங்கள் கிராமத்தை ஒட்டி இருந்தாலும் அது எங்கள் கிராமத்து மக்களின்மீது ஒடுக்குமுறையை மேற்கொண்ட அயலூர் உயர்குடியினர் என்று சொல்லப்பட்ட மக்கள் நுடயதாக இருந்தது. வறுமைப்பட்டி ருந்த எங்கள் கிராமத்தின் சனங்களை வைத்தே அவர்கள் தங்கள் சுகுகாட்டிற்கான பாதையையும் போட்டார்கள். அங்கு வேலை

செய்தவர்களுக்கு அவர்கள் ‘மீன் பேணி களைக்’ கொடுத்தார்கள். அந்த வீதி என் கிராமத்தை குறிச்சி பிரித்து முடக்கவே என்கின்ற உண்மை தெரிவதற்குள் காலம் எத்தனையோ குழ்ச்சிகளைச் செய்து விட்டது.... அந்த ‘ராட்ஸலைமரம்’ அங்கேயே நிற்க நாங்கள்மட்டும் இடம் பெயர்ந்து விட்டோம். என் பிரியமான குழந்தையே/ இவ்வாறான ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்த்த ஒருவர் எங்கள் கிராமத்தில் இருந்தார். அவர் சாதாரணமான ஒருவரில்லை. ‘வார்த்தை களைக் கொத்து மெட்டுக்கட்டி மேடைகளை ஆண்டூர்மகாகலைஞர்’ மடுத்தீஸ் என்ற அவர் பெயருக்கு முன்னோ, பின்னோ எந்தப் பட்டங்களும் இருந்ததில்லை. பட்டங்களைக் கடந்த மனிதர்களில் அவரும் ஒருவர். பெரும் பாலான மேடைகளில் ‘மடுத்தீஸ்’ கோமாழி பேடமிட்டே வருவார். எப்போதுமே கூத்துப் பிரதியையும் தாண்டி நிற்கும் அவரது நகைச் சுவைக் கதைகள் இடங்களையும், காலத்தை யும் இணைக்கும் சந்திகளைவே அமைந்திருப்பது வளர்க்கம். ஸ்பானிய அரசி நீராடிவிட்டு வரும்போது யாழ்ப்பாணத்து மடுத்தீஸ் நடு உச்சி கிளித்து ‘பவுடர் போட்டுக் கொண்டு ‘மானாமடுத்தீசுக்கு சூளா சுகமில்லை’ என்று பாடியபடியே வருவார். மடுத்தீஸ் மேடையில் தோன்றுகிறார் என்றால் அவரது மச்சாள் மாரின் முகங்களில் வெட்கம் வெண்ணையைப் போலுத் திரண்டு வரத் தொங்கி விடும். மடுத்தீஸோ தன் மச்சாள் மாரின் பெயர்களை காட்சிகளுக்குள்ளும், பாடல் களுக்குள்ளும் சொருகி மெட்டுக் கட்டத் தொங்கிவிடுவார். அது உள்ளூர் அவர் களுக்குள் ஓர் இன்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும். என் பிரியமான குழந்தையே/ கடலில் மீன்களைத் துரத்திச் செல்லும் மனிதர்களைநீ கண்டிருக்கிறாயா? காடனும், கயலும், சிறையாவும், மன்னையும், திருவனும், முரலும் - ‘ஏழாந்துப்பிரிவு’ நீர் குவியும் கடலில் குருத்துக் கயிற்றுடன் பதஞ்கியோடிவரும் மடுத்தீஸைக் கண்டு பயந்தன. பெரியபாரும், புளியிடிப்பாரும், நாவட்டக் கல்லும் அவருக்குப் பணிந்து நின்றன. சாட்டாமாறு களையும், அறுகுகளையும், வாட்டாளை, ஆர்க்குகளையும் அந்தக் கால்கள் பொருட்படுத்தாமல் கடலை அளந்தன. அவர் கடற்குதிரைகளையும், குட்டுறைகளையும் கையிற்பிடித்து அவற்றிற்கும் கதைகள் சொல்வார்..... நாம் வேண்டுமென்றால் ‘குட்டுறைக்கும் கதை சொன்ன கூத்துக்காரன்’ என்றோர் பட்டம் கொடுக்கலாம் அவருக்கு. அயலூராரின் ஒடுக்கு முறைகளை எதிர்த்தவர்களில் மடுத்தீஸ் பிரதானமானவர். அவர்களை எதிர்த்த தால் எங்கள் கிராமத்தின் தெருவில் முழங்காலில் இருந்தப்பட்டி ஈச்சங்குகம்பால் அடிக்கப்பட்டார் அந்த அற்புதமான கலை ஞன். ஆயினும் இந்தச் சம்பவம் யாழ்ப்

பாண்த்தில் அரசு பதவியொன்றிலிருந்த பிரபாகரனின் தகப்பனார் வேலுப் பிள்ளையிடம் முறையிடப் பட்டபோது அந்த மனிதர் நீதியின் பக்கம் நின்று எடுத்த முடிவு ஒடுக்கப் பட்ட மக்களுக்கு ஆறுதலாம் இருந்தது. ஆயினும் மடுத்தீஸ் போன்றவர் களின் மரணத்தின் பின்னும் அந்த 'ராட்ஸல் மரம்' வழங்குவதோன்டே இருக்கிறது. கிராமத்தில் இருந்தபோது நானும் என் நண்பன் ஒருவனு மாக ஓர் இரவு நேரம் அந்தச் சுடுகாட்டிற்குப் போனோம் கையில் கொண்டுபோன 'காகோலைகள்' அந்த மரப்பொந்தில் தினைத்தோம். கொஞ்சம் மண்ணெண்ணெயை அதன்மேல் ஊற்றியபோது 'கொள்கலன் சுருங்கி விரிந்தது போல எங்கள் இதயங்களும் சுருங்கி விரிந்தபடி இருந்தன. நாங்கள் நெருப்பு வைத்தபோது காகோலை சடசடக்க மரத்திலிருந்த பறவைகள் கிசிப் பறக்க, குதிகால் குண்டியில் முட்ட ஓடி வீட்டிற்கு வந்தோம். எனக்கோ இரவிரவாக நித்திரை இல்லை கண்களை மூடினால் பேய்கள் வந்து கதவைத் தட்டுகின்றனவா என்ற பயம். கடற்காகங்கழுக்கு வவ்வால்சிறிகு முளைத்த கனவு...இ கடவுளே காப்பாற்றுங்கள் என்று முனுமுனுத்தபடியே படுத்திருந்தேன். விடிந் தெழும்பி நண்பனிடம் போனால் அவன்

'குலப்பன் காய்ச்சலுடன்' வாய்ப்புலம்பிக் கிடந்தான். நானோ சிறிது தூரம் நடந்துபோய் அந்த 'ராட்சஸ மரத்தைப்' பார்த்தேன் அது ஓர் அரக்கனைப்போல நிமிர்ந்து நின்றது. 'நாம் இந்தச்சுடுகாட்டு மரங்களை இல்லாது செய்ய ஒரு பெரும் தீயை மூட்ட வேண்டும்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இப்படியாக என் பிரியமான குழந்தையே / ஒடுக்கப்படும் மக்களின் கதைகள் நீண்டுகொண்டே வருகின்றன. என்றபடி நடந்துகொண்டிருந்தான்... மீண்டும் குரல் அவனை அழைத்தது.. ஒ மாணங்கி எங்கே நிற்கிறாய்? நடந்துகொண்டிருக்கும்கதைக்குநடுவில்? கதையில் இப்போ 'அனாதையாய் உலகின் முற்றத்தில் விடப்பட்ட குழந்தையைன்றும் வருகிறது.... அதே தோழில்துக்கிக் கொண்டு நடக்கிக்கிரேன் வர வர குழந்தையின் கனமும் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது... சரி, சரி வந்து சேர்..... மாணங்கி குரல் வந்த இடத்தை அடைந்தபோது 'ஆறுபெருக்கெடுத்திருந்தது' மனசிலும் தண்மை...../ சிறிது அழைத்தியின் பின்னர் மாணங்கிதான் வாய் திறந்தான். உன்னோடு பேச வேண்டும் போல இருந்தது... நடந்து வந்தேன்.... நான் நடக்க நடக்க வார்த்தைகள் கொட்டுண்டு போயின. இப்போ உன்னிடம் பேச வார்த்தைகள்

எவையும் இல்லை ஆதலால் நான் எனது பயணத்தை தொடரவேண்டி இருக்கிறது. ஆயினும் என்னால் இனி நடக்கமுடிய வில்லை ஏனென்றால் நான் வார்த்தைகளை வேயே நடந்து வந்தேன். இப்போது நான் பேருந்திலேறிப் புறப்படந்தே 300 டோலர்கள் தரவேண்டும்... ஆயினும் அவை என் வார்த்தைகளின் பெறுமதியென்று நினைத்து விடாதே..... நான் பேருந்தில் இருக்கும்போது எனக்குள் வார்த்தைகள் சரந்தால் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கி விடுவேன். இனி வரும் எனது நடை ' மஹா சக்தி' ஓம் அவளை நோக்கியதாகவே இருக்கும் என்றான..... குரல் சிரித்தது தன்னிடமிருந்த 300 டோலர்களை 'அருளியது' பின்னர் குழந்தையின் முதுகிலிருந்ததமும்பைப்பார்த்துவிட்டு 'அட்டா, இது உனது முதுகிலிருக்கும் தமும்பைப் போலல்லவா இருக்கிறது' என்றது. மாணங்கி தன் முதுகைப் பார்த்தபோது குழந்தை மறைந்துபோனது.

■

ஆர்.ஐ. கல்விநிலையம் - RG Education Centers

1991 முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒன்றாறியோ கல்வி அமைச்சின் பாடத்திட்டத்திற்கேற்ப அனைத்துப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்படுகின்றன

தரம் 1-12

- Grades 1-12
- University & College
- Piano Lessons
- English Lessons
- Karnatic Vocal
- Miruthangam
- Bharathanatyam
- Karate
- Computer Lessons

பல்கலைக்கழக, கல்லூரிப் பாடங்கள்

- கணிதம் (Math)
- ஆங்கிலம் (English)
- பிரெஞ்சு (French)
- வினாக்கள் (Science)
- அட்சரகணிதம் (Algebra)
- கேத்திரகணிதம் (Geometry)
- இரசாயனவியல் (Chemistry)
- பெளதிகவியல் (Physics)
- உயிரியல் (Biology)
- Calculus + Advanced Functions
- Data Management
- Geometry & Discrete Math
- பியானோ இசை
- அரை அல்லது ஒரு மனித்தியால் பிரத்தியேக வகுப்புகள் மூலம் பியானோ பரிசைக்கான பயிற்சி, குறிப்பு வகுப்புகள் நடைபெறும் (Theory and Practical)

(416) 609-9508

Mon-Fri 4:00pm - 8:00pm
Sat & Sun 9:00am - 6:00pm

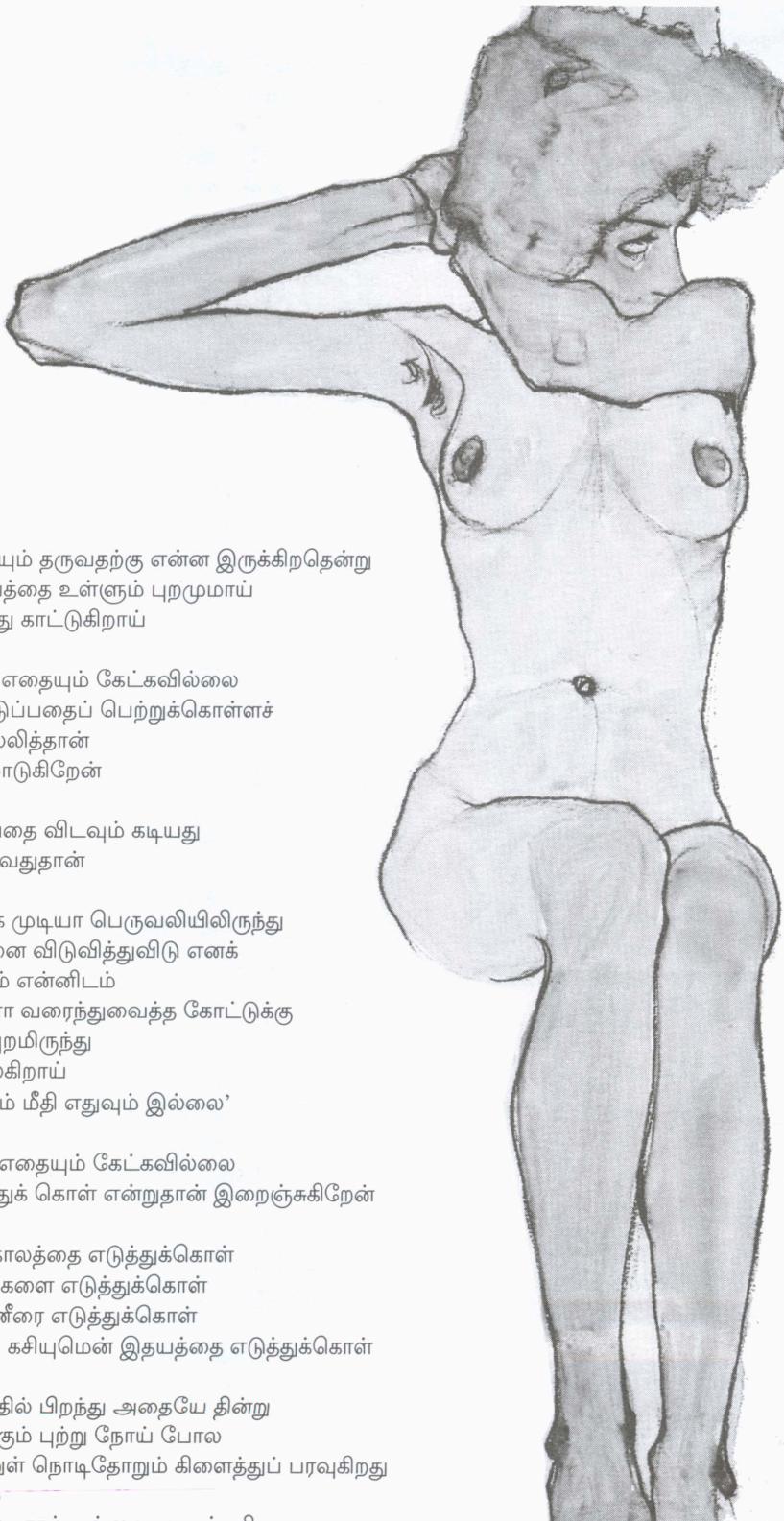
- கர்நாடக சங்கீதம்
- பரதநாட்டியம்
- மிருந்தகம்
- கராத்தே (யப்பான் கராத்தே சங்கத்துடன் இணைத்து)
- ஆங்கில இலக்கண, எழுத்து, வாசிப்புத் திறங்களை வளர்த்தல்

EQAO, INTERNATIONAL BACCALAUREATE
பரிசை மற்றும் கணிதப் போட்டிகள்
என்பவற்றுக்கு மாணவர்களைத் தயார்படுத்தல்

- கணி வகுப்புக்கள் சீருவர், பெரியவர்களுக்கான டைப்பிங் (Typing) வேகத்தை அதிகரித்தல்
- Microsoft Office (Word, Excel, PowerPoint, Access, Outlook), Visual Basic, C Programming, C++, Turing, HTML Web Page Making, Frontpage, Photoshop, Dreamweaver, Flash

இவையாவும் இலக்குவான முறையில் சிறந்த ஆசிரியர்களால் கற்பிக்கப்படுவதோடு சித்திபெறும் மாணவர்களுக்குச் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படும்

ரவிக்குமார்

1

இனியும் தருவதற்கு என்ன இருக்கிறதென்று
இதயத்தை உள்ளூர் புறமுமாய்
திறந்து காட்டுகிறாய்

நான் எதையும் கேட்கவில்லை
கொடுப்பதைப் பெற்றுக்கொள்ளச்
சொல்லித்தான்
மன்றாடுகிறேன்

தருவதை விடவும் கடியது
பெறுவதுதான்

தாங்க முடியா பெருவவியிலிருந்து
என்னை விடுவித்துவிடு எனக்
கதறும் என்னிடம்
யாரோ வரைந்துவைத்த கோட்டுக்கு
அப்புறமிருந்து
சொல்கிறாய்
'மிச்சம் மீதி எதுவும் இல்லை'

நான் எதையும் கேட்கவில்லை
எடுத்துக் கொள் என்றுதான் இறைஞக்கிறேன்

என் காலத்தை எடுத்துக்கொள்
கனவுகளை எடுத்துக்கொள்
கண்ணீரை எடுத்துக்கொள்
குருதி கசியுமென் இதயத்தை எடுத்துக்கொள்

ரத்தத்தில் பிறந்து அதையே தின்று
பெருகும் புற்று நோய் போல
என்னுள் நொடோறும் கிணைத்துப் பரவுகிறது
நேசம்
அதன் பாரம் என்னை அழுத்துகிறது
அதை நீ எடுத்துக்கொள்

இவை எதையும் நீ எடுத்துக்கொள்ள
முடியாதுபோனால்
என் அன்பே !
குறைந்தபட்சம்
உயிரையாவது எடுத்துக்கொள்

2.

மழை கழுவிய சாலையில்
படர்கிறது
தெருவிளக்கின் மஞ்சள்
காற்றைத் தடுத்து மறிக்கும்
கண்ணாடிக்கு இப்புறமிருந்து
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்

தனிமையின் ஆவேசத்தில்
மொழிக்குள் நாம் எளிதாய்க்
கடந்த எல்லைகள்
இறுக்குகின்றன குரல்வளைகளை

கலையாத படுக்கை விரிப்பில்
சென்று பதங்குகிறது
குளிர்

தீண்ட நெருங்கிய விரலும்
திறந்திருக்கும் சருமமும்
பற்றியெரிய
புகையாய்க் கவிகிறது
தயக்கம்

விடியத் துவங்குகையில்
விழியின் நுனியில் துளிர்க்கும் துளியில்
கரையத் தொடங்குகிறது
அச்சம்

3.

நினைவிருக்கிறதா
பாரதியின் கதியை நினைவுகூற்றபடி
யானையைக் கடந்து
பார்த்தசாரதியைப் பார்க்கப்
போயிருந்தோமே?

ஆசாரம் போர்த்திய முதியவர்களின்
தோல் சுருக்கங்களை ரசித்தவாறு
வரிசையில் நின்று
பேச்சின் இடையே
மந்திரமும் சொன்னவர்
உடைத்துத் தந்த தேங்காயைப்
படியில் அமர்ந்து பகிர்ந்து தின்றோமே

நினைவிருக்கிறதா ?

அப்போது

பார்த்தசாரதியின் மீசையை
வியந்தபடி என்
கண்களைப் பார்த்தாய்
அவற்றுள்
குழந்தை ஒன்று தவழ்வதைப் பார்த்தாய்
அதற்கும் மீசை இருந்ததைப் பார்த்தாய்
திகைப்பு அடங்குவதற்குள்
அது உன்
உந்திச் சுழி வழியே
உள்ளே புகுவதையும் பார்த்தாய்

நினைவிருக்கிறதா?

4.

உணவகங்கள் பேசுவதற்கானவை அல்ல
அதிலும் அசை உணவகங்கள்
அலைக்கழிக்கின்றன நம் புலன்களை
காதல்மொழி பேச விரும்பும் நாவில்
எக்சிலை சுரக்கச் செய்கிறது
கறி மீன்
உன் கூந்தலைக் கோத
விழையும் விரல்களை ஈர்க்கிறது
முள்கரண்டி
அப்பத்தின் புளிப்பு
போதை ஏற்ற
அருகில் அமர்ந்திருக்கும் உன்னைப்
பார்க்கிறேன்
வறுத்த கறித் துண்டங்களாய்
காட்சிதரும் உதடுகளை எடுத்து
உன்னைத் தொடங்குகிறேன்

5.

காத்திருக்கும்போது
பசி தெரிவதில்லை

நடிகையின் மார்பு

அதை ஏந்தியிருக்கும் சுவரொட்டி
சுவரொட்டியை நாவால் நனைத்து
உரித்தெடுக்கும் மாடு
வாலின் விரட்டலுக்கு அஞ்சாமல்
அதன் மேல் அமர்ந்திருக்கும் ஈ
அது கடிப்பதால் சிலிர்க்கும் முதுகு
எல்லாம் தெரியும்
பசி தெரியாது

காத்திருக்கும்போது

அலுவலக வாசலில் நிற்கும் மரம்
அதிலிருந்து விழும் இலைகள்
இலைகளின் வேறுபட்ட நிறங்கள்
நிறங்களின் சிதறலுக்குக் கீழே தெரியும்
மணல்
அதில் ஊரும் எறும்பு
எல்லாம் தெரியும்
பசி தெரியாது

உனக்காகக் காத்திருக்கும்போது
சற்றே பியந்து போன காலனியை

இழுத்தபடி நடந்துவர
கட்டைவிரலில் நறுக்காமல் நீண்டிருக்கும் நகம்
அதன் நுனியில் படிந்திருக்கும் புழுதி
புழுதிக்கு வந்த வாழ்வு
எல்லாம் தெரியும்
பசிதான் தெரியாது

கனவும் நனவும்

காலை ஆறு மணி. எங்கள் சமையலறையில் நான். எனது பார்வை வெளியே. வளவில் கொல்லை. நீள்சதுர வடிவில் கூம்பிய புல்தரை. அந்தலையில் பழும்பெரும் எலு மிச்சை. அதற்கப்பால் சாய்ந்தெழும் சூரியன். புல்பூண்டுகளைத் தொடுத்து அடர்ந்து படர்ந்த சிலந்திவலை. காலை வெயிலில் ஒளிரும் அதன் வெண்மை. பூமி சூழல், கதிரவன் மேலெழும் அந்த ஒருசில நொடி களில் ஒரு கேடயம்போல் எங்கள் புல்தரை பளிச்சிடும். நான் ஒருகணம் மெய் மறப்பேன் - மறுகணம் அது வெறும் பச்சைப் புல்லாய் மாறிவிடும். எனது அன்றாடக் களவும் அடியோடு கலைந்துவிடும்.

இதனை ஏற்கெனவே நான் பார்த்தது எங்கே, எப்பொழுது, எனது வாழ்க்கையில் இழை யோடும் எண்ணிறந்து நினைவுகளுள் இங்கே சூழியெழுந்தது எது, என்று நான் யோசிக் கிடேன். யோசிக்கவே, நான் கணப் பொழுது நடமாடிய கனவுலகு மறைந்து, நனவுலகு தோன்றும். ஆ! எனது புல்லு வெட்டியைச் சீக்கிரமே பழுதுபார்க்க வேண்டும் என்று எனக்குள்ளே முனு முனுப்பேன். பெலிசியா புல்லை வெட்டச் சொல்லப் போகிறான். ஒன்றைச் செய்யச் சொல்லி என்னை அவள் நச்சிப்பதற்குள் அதனைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்பதே எனது நெடுநாளைய ஆசை.

புல்லை வெட்டினான் தாமன்
புல்லிலே வீழ்ந்தான்
வெட்டியால் வெட்டினான் தாமன்
வெட்டுண்டு வீழ்ந்தான்.

அது அன்றா மாவெல் எழுதிய ‘புல்லு வெட்டியதாமன்’ என்ற கவிதை. போகட்டும். இப்பொழுது கவிதையைப் பற்றி நான் நினைத்தும் பார்க்கக்கூடாது.

இந்த வீட்டில் முதலில் எழுந்து உடுத்துப் படுத்து நிற்பது நான்தான். அப்பொழுது மாடிக் குளியலறையில் பெலிசியா நடமாடு வது கேட்கும். எங்கள் மகன் ஒரே கிடைதான். அவனை விஞ்சிய தூங்குமூஞ்சி எவனும் பிறந்திருப்பானோ என்று நான் வியப்பதுண்டு. நாங்கள் அவனைக்கொஞ்சம் பிற்தித்தான் எழுப்புவோம். அவன் வெகுண்டெழுந்து சிடுசிடுப்பான் - அவன்

எங்களை எழுப்ப, நாங்கள் அல்லவோ வெகுண்டெழுந்து சிடுசிடுக்க வேண்டும்? ஓ, மறந்துவிட்டேன். அவனுடைய பெயர் காரத். அந்தப் பெயர் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. அது எனது மாமாவின் பெயர்!

‘எட்வேட், அச்சாப் பிள்ளை, எனக்கொரு தேத்தண்ணி போட்டுத் தருவீங்களா?’ என்று எனது இல்லத்தரசி தனது இனிய குரலில் பில் புகைவண்டியின் சாயல் என்ற தலைப் பில் ஒரு கட்டுரை எழுதி சக்கரம் என்ற சுஞ்சிகைக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் எனது கட்டுரையின் ஆறு பிரதிகளை எனக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைத்தார்கள். அதை அவள் தகுந்த கைமாறாகக் கருதவில்லை. அதற்கு நான் கூலி வாங்காதை அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. அதை ஒரு பிழைப் பென்றே அவள் கருதவில்லை. ‘நீ ஒரு வங்கியில் வேலை செய்கிறாய். நான் ஓராண்டு முழுவதும் உழைப்பதைவிட நீ அங்கே ஆறு - இல்லை - எட்டு மடங்கு அதிகம் உழைக்கிறாய். ஆகவே எனக்கு விருப்பமானதை நான்ஏன் செய்யக்கூடாது?’ என்று அவளிடம் கேட்கவேண்டும் போலி ருந்து. பெலிசியாவின்வைப்பாட்டன்னர் வகையில் நான் மானம் கெட்ட வாழ்க்கை தான் நடத்தி வந்தேன். எனினும் எனது நெஞ்சில் இன்னும் கொஞ்ச மானம் எஞ்சியிருந்தது. அவள் எனக்குப் பசப்பு வார்த்தை கூறி ஏவியதன் பேரில் ‘சக்கரம்’ ஆசிரியர் பிலிப்பருடன் தொடர்புகொண்டேன். அவர் எனது கட்டுரைக்குக் கூலிதரச் சம்மதித்து என்னை வியக்கவைத்தார். ஆதலால் நான் பெலிசியாவைக் கொஞ்சி விடைபெற்று, காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். ‘சிட்டர்’ என்ற சுஞ்சிகைக்கு விளையாட்டுவீராங்கணக்களின்புதியதலை முறை - ‘விளையாட்டுக் குட்டிகள்’ - பற்றி ஒருகட்டுரையிலுமுதுவதற்கான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்காகப் புறப்பட்டேன். அது அந்தச் சுஞ்சிகைக்கு நான் எழுதும் மூன்றாவது கட்டுரை. முதலாவது தடைதான்டிப் பாயும் குட்டி, அடுத்து சைக்கிளோட்டும் குட்டி, இப்பொழுது உயரம் பாயும் குட்டி.

3

எங்கள் (பெலிசியாவின்) வொல்வோகாரில் நான் ஏறுவேன். பெலிசியா என்னைக் கொஞ்சவாள். நான் திரும்பவும் ஒரு தகுந்த ஊடகத் துறைஞாய் மாறி, எனது இச்சைப்படி கட்டுரை எழுதி, ‘கைநிறையச்

சம்பாதிப்பது’ அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. அவனுடைய அகராதியில் ‘சம்பாதிப்பது’ என்றால் ‘கைநிறையச் சம்பாதிப்பது’ என்பதே கருத்து. நான் கவிதையைக் கைவிட்டது அவனுக்குப் பரமானந்தம். அதை வெளியே காட்டமாட்டான். நான் மூன்று கிழமை களாகப்பாடுபட்டு ‘தற்கால ஆங்கிலக்கவிதையில் புகைவண்டியின் சாயல்’ என்ற தலைப் பில் ஒரு கட்டுரை எழுதி சக்கரம் என்ற சுஞ்சிகைக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் எனது கட்டுரையின் ஆறு பிரதிகளை எனக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைத்தார்கள். அதை அவள் தகுந்த கைமாறாகக் கருதவில்லை. அதற்கு நான் கூலி வாங்காதை அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. அதை ஒரு பிழைப் பென்றே அவள் கருதவில்லை. ‘நீ ஒரு வங்கியில் வேலை செய்கிறாய். நான் ஓராண்டு முழுவதும் உழைப்பதைவிட நீ அங்கே ஆறு - இல்லை - எட்டு மடங்கு அதிகம் உழைக்கிறாய். ஆகவே எனக்கு விருப்பமானதை நான்ஏன் செய்யக்கூடாது?’ என்று அவளிடம் கேட்கவேண்டும் போலி ருந்து. பெலிசியாவின்வைப்பாட்டன்னர் வகையில் நான் மானம் கெட்ட வாழ்க்கை தான் நடத்தி வந்தேன். எனினும் எனது நெஞ்சில் இன்னும் கொஞ்ச மானம் எஞ்சியிருந்தது. அவள் எனக்குப் பசப்பு வார்த்தை கூறி ஏவியதன் பேரில் ‘சக்கரம்’ ஆசிரியர் பிலிப்பருடன் தொடர்புகொண்டேன். அவர் எனது கட்டுரைக்குக் கூலிதரச் சம்மதித்து என்னை வியக்கவைத்தார். ஆதலால் நான் பெலிசியாவைக் கொஞ்சி விடைபெற்று, காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். ‘சிட்டர்’ என்ற சுஞ்சிகைக்கு விளையாட்டுவீராங்கணக்களின்புதியதலை முறை - ‘விளையாட்டுக் குட்டிகள்’ - பற்றி ஒருகட்டுரையிலுமுதுவதற்கான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்காகப் புறப்பட்டேன். அது அந்தச் சுஞ்சிகைக்கு நான் எழுதும் மூன்றாவது கட்டுரை. முதலாவது தடைதான்டிப் பாயும் குட்டி, அடுத்து சைக்கிளோட்டும் குட்டி, இப்பொழுது உயரம் பாயும் குட்டி.

4

என்னை ஓர் இளைஞர் விடுதியில் அல்லது கிறிஸ்தவ இளைஞர் விடுதியில் தங்கும்

படி அம்மா வலியுறுத்தினா. நான் மறுத்து விட்டேன். படுத்தெழும்ப ஒரு அறை கிடைத்தால் போதும் என்று நான் அடம் பிடித்தேன். அம்மாவுக்கு விட்டுக்கொடாத தில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அது ஒரு வெதுப்பகத்துக்கு மேல் இருக்கும் அறை. அம்மா அந்த அறையில் நின்றுகொண்டு சுற்றிவர வேவுபார்த்தா. அடிப்பலகைகளை ஊடறுத்து, சுடுபாண் மனம் கிளம்பியது. அம்மாவுக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது. நானும் அப்பாவும் சாமான் சண்டிகளை மேலே கடத்தினோம்: பயணப்பைகள், இசைத் தட்டுப் பெட்டிகள், ஒவிபெருக்கிகள். சாளரத்துக்கு வெளியே வளவுத் தோட்டம். அம்மா சாளரத்தடியில் நின்றுகொண்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்து மரங்களையும் செடிகளையும் இனம்பிரித்தார். மஞ்சள் மலர்ச்செடி, புன்னை, அத்தி, எலுமிச்சை ‘அசோக மரம்’ என்றார் அப்பா.

‘இல்லை, எலுமிச்சை’ என்று அடித்துச் சொன்னா அம்மா. அவர்கள் என்னைச் சுதந்திரமாக இருக்கவிடத் தயங்கி, கொஞ்ச நேரம் இழுத்தடித்தார்கள். ஆனால் நான் முகத்தைக் கடுகடுப்பாய் வைத்துக்கொண்டேன். தேநீர்குடிப்போமா அல்லது உலாவப் போய் வருவோமா என்று கேட்பதில்லை என்ற தீர்மானத்தைக் கண்டிப்பாகக் கடைப் பிடித்தேன். அவர்களை விரட்டியடிப்பதற்கு அந்த உபாயமே கைகொடுத்தது.

அம்மா என்னைக் கொஞ்சி விடைபெற்றா.

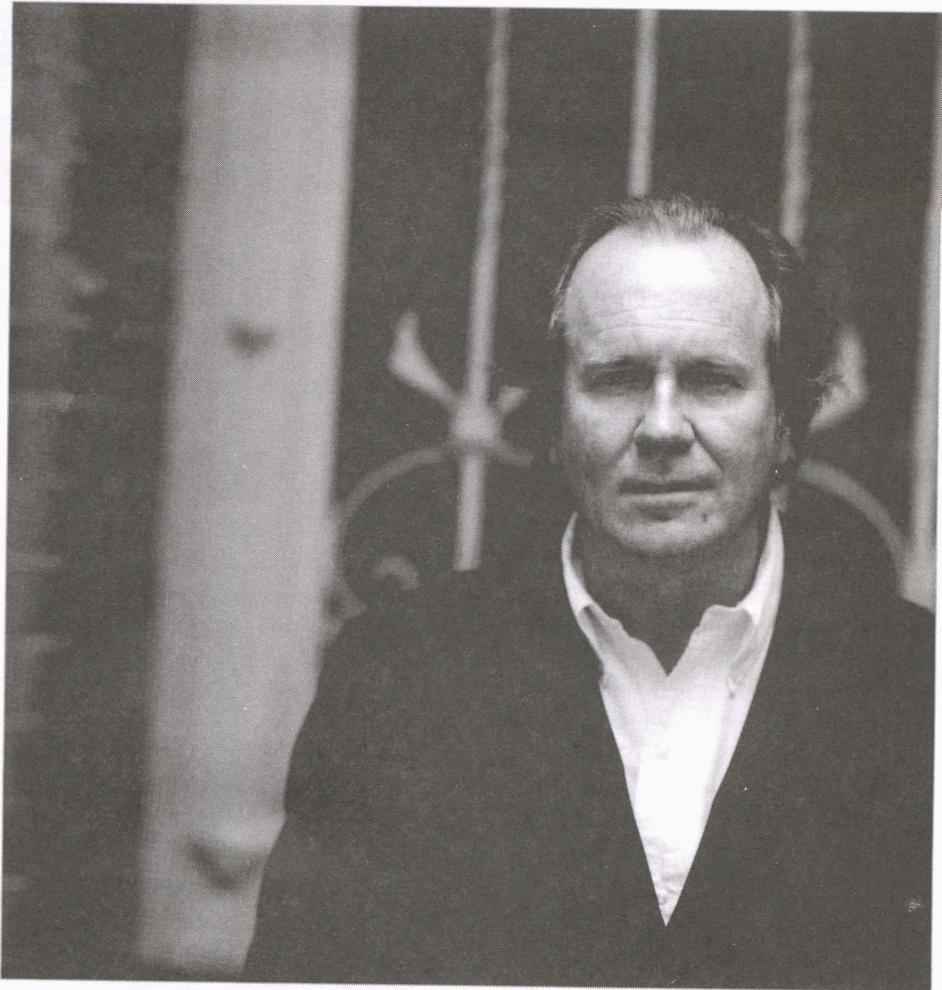
‘வரட்டே, எட்வேட் குஞ்சு! கடும்பிடியாகப் படிக்கவேண்டாம்.’

‘இல்லை, கடும்பிடியாகத்தான் படிக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு’ என்று அப்பா குறுக்கிட்டார்.

அவர்கள் போன கையோடு நான் சுருட்டி வைத்திருந்த படங்களை எடுத்துத் தூக்கி ணேன் பிளாஸ்திக் போர்வைக்குள் தடிப்பு நிற மேனி பிதுங்கும் பெண், சிவப்புச் சால்வையுடன் தோன்றும் அறிஸ்டைட் புறவண்ட் இரண்டும் நினைவுக்கு வருகின்றன. பிறகு தவறணையைத் தேடித் திரிந்தேன். காண்வாலிஸ் தவறணையில் ஒரு பைந்து பியர் குடித்தேன். மூன்று சிகரட்டுகளை ஊதித்தள்ளிவிட்டுத் திரும்ப வும் அந்த விசாரத்தில் மூழ்கிணேன்: பள்ளிப் பரிட்சையைத்தான் சொல்லுகிறேன். எல் லோர் கண்களுக்கும் கெட்டிக்காரணாகத் தெரிந்த நான், நான் அறிந்து தெளிந்து சிறந்து விளங்கிய வரலாற்றுப் பாதத்தில் தேற்ற தவறியது ஏன்?

5

அது தென்கரையோரத்துக்கும் இலண்டனுக்கும் சரிந்துவில் பரந்து விரிந்த நகரம். அங்கேதான் உயரம் பாயும் குட்டி வாழ்ந்து

வந்தாள். நான் பல தடவைகள் அந்த நகர்த்தைக் கடந்தும் ஊடறுத்தும் போயிருக்கி ரேன். கெற்விக் விமான் நிலையத்தை அனுகும் ஜெற்-விமானங்கள் அந்த இடத்துக்கு மேலாகத் தாழுப் பறக்கும். அந்த இடம் எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. ஆனால் அதற்கு ஜெற்-விமானங்கள் மட்டும்தான் காரணம் என்று சொல்வதற் கில்லை. அங்கே எல்லாமே புதுமையாய்த் தெரியும். எங்கு பார்த்தாலும் அந்த நகரத் தைத் திட்டமிட்டவரின் ஒருபடித்தான் கைவண்ணம் புலப்படும். சிறைப்பட்ட மரக்கன்றுகள், திட்டமிட்டு அமைத்த சுற்றுவட்டவீதிகள், மிதமிஞ்சியவீதி அடையாளங்கள், நேர்த்தியாக மரங்கள் நாட்டிய வீதியோரங்கள்... புதியதே மோசம். புதுமையானது அதைவிட மோசம். அங்கே ஒரு வரலாற்றுப் புகழ்வாய்ந்த நிலையம் இருக்கிறது. ஆனால் நான் என்றுமே அதனை அடைய முடியவில்லை ஆதலால் சசெக்ஸ் நகரத்திலேயே நான்காவது உயரமான கோபுரத்தைக் கொண்ட தேவாலயம், நோர் மானியர் கட்டிய கோட்டையின் சிதைவுகள், ஜோர்ஜ் மன்னர் காலத்து வடிசாலை எல்லாவற்றையும் நான் கற்பனை செய்தே பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அந்த நகரத்தைச் சூழும் வீதி என்னை வெறேங்கும்

விலகவிடாது நேரே கால்பந்தாட்டத் திடலுக்கும் விளையாட்டு வளவுக்குமே இட்டுச்செல்லும். அங்கேதான் நான் யூவியானா லியூகோவிற்கைச் சுந்தித்து, அவள் பயிற்சி செய்வதைப் பார்க்கப் போகிறேன்.

6

அது மாணவர்களைப் பரிட்சைக்கு ஆயத்துப் படுத்தும் நிலையம் - பாடம் தினிகுமு நிலையம். பரிட்சையில் ஏமாந்தவங்களால் அது நிரம்பி வழிந்தது. பரிட்சையில் தோற்ற மாணவர்கள் எல்லோரும் தமது தோல்வியை ஈடுசெய்வதற்காக அங்கு வந்தவர்கள் என்பது புரிந்தது. எனது வரலாற்று ஆசிரியரின் பெயர் திருமதி பிரான்சிலர். எதற்கும் மசியாத பெண்மணி.

‘எந்தப்பல்கலைக்கழகத்துக்குவிண்ணப்பித்தாய்?’ என்று கேட்டார்.

‘ஒக்ஸ்போர்ட்’ என்று சொன்னேன்.

‘என்ன படிக்க விரும்புகிறாய்?’

‘வரலாறு’.

‘புகுமுகப் பரிட்சையில் நீ சறுக்கிய வரலாற்றைச் சொல்லு பார்ப்போம்!’

‘ஏக்கத்தால் நிலைகுலைந்து போனேன். மூன்றுமணித்தியாலங்களாகாக்குருசொல்லுமே

எழுதவில்லை. வினாத்தானையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘ஒரு சொல்லும் எழுதாமல்?’

‘ஒரு கீழும் போடாமல்’ என்று சொன்னேன். அவர் கண்ணைக் கூசி என்னைப் பார்த்த பார்வையில் ஜெயருவுபுலப்பட்டது. ஆதலால் 1815ம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட தானியச் சட்டத்தைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதும் பணியில் அவர் என்னைச் சிக்கித் தினற வைக்க முடிவுசெய்தார். ‘எங்கே, உனது கெட்டித்தனத்தைப் பார்ப்போம்’ என்று அறைக்கூவல் விடுத்தார்.

கட்டடத்துக்கு வெளியே சிறைப்பட்ட ஒரு மரக்கன்றில் சாய்ந்துகொண்டு புகைத்த ஒரு சிகரட் எனக்குத் தெம்பூடியது. அப்புறம் அந்தக் கட்டுரையை எழுதும் நோக்குடன் அறைக்குத் திரும்பினேன். அப்பொழுது தான் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டேன்.

7

தசைநார் புடைத்து முறுக்கேறிய ஒருவன் அங்கே நிற்கிறான். வெள்ளைக் காற்சட்டையும் இறுக்கமான வெள்ளை அறைக் கைச் சட்டையும் அணிந்திருக்கிறான். ஒரு கடதாசித்தடிலிருந்து எதையோவாசிக்கிறான். ஓட்டப்பயிற்சிடையை அணிந்தவினையாட்டு வீரர்கள் சிலர் புல்லில் இருந்தபடி அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் வினையாட்டுத் திடலின் குறுக்காக அவர்களை நோக்கி நடக்கிறேன். ‘நான் யூவியானா லியூகோவிற்கைத் தேடி வந்திருக்கிறேன்’ என்று சொல்லுகிறேன். அவன் என்னை ஏற்றுத்தும் பாராது தொடர்ந்து பேசுகிறான் - சாப்பாடு, சூட்டுச்சத்து, புரதச்சத்து, மாச்சத்து, இனிப்புச்சத்து. பற்றி எல்லாம் பேசுகிறான்.

‘மன்னிக்க வேண்டும்’ என்று குறுக்கிடுகிறேன்.

‘குறுக்கிடாமல் இருக்க முடியாதா?’ ஈற்றில் என்னை வெறுப்புடன் ஏற்றுத்துப்பார்த்துக் கேட்கிறான்.

‘சிட்டர் சஞ்சிகைக்காக யூவியானா லியூகோவிற்கைப்பேட்டிகாணவந்திருக்கிறேன்’ என்று சொல்லுகிறேன். சொன்னவுடன் அவன் குழுயத் தொடங்குகிறான். இருவரும் அப்பால் நகர்கிறோம். அவன் தன்னை அறிமுகம் செய்கிறான்.

‘எனது பெயர் டேல் ஓடென், யூவியானாவுக்கும் கழகத்தில் இருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயிற்சியளிப்பது நான்தான்.’

‘நீங்கள் டபிள்ஸ். எச். குடும்பத்தவரா?’

‘யார் அந்த டபிள்ஸ். எச்?’

இப்பொழுது கவிதையைப் பற்றி நான் நினைத்தும் பார்க்கக்கூடாது.

‘போகட்டும். எங்கே யூவியானா?’

‘அவருக்குச் சாடையான தடிமல். வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டேன்.’

8

நான் எனது அறைக்கதவைத் திறந்தேன். அப்பொழுது அவள் மேலே இருக்கும் அறையிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தாள். படிக்கட்டு வழியே மெத்தக் கவனமாக, தொக்குத் தொக்கென்று அடியெடுத்து வைத்தாள். விழுந்துவிடுவாளோ என்று பயந்தபடி, தனது குதி உயர்ந்த காலனியில் கண்வைத்தபடி, ஒரு கிழ ஆளைப்போல் கூனிக் குறுகியபடி, இளம் பொன்ற கூந்தல் முகத்தில் கவிந்தபடி, ஓர் ஓரமாய் இறங்கி வந்தாள். அவருடைய இடது முழங்காலில் ஒரு காய்ந்த வடு தெரிந்தது. அவள் பாதுகாப்பாகக் கீழ் மட்டத்தை அடைந்தவுடன் நிமிர்ந்து நின்று இன்னு கைகளாலும் தனது கூந்தலை நெற்றிக்கு மேலாகக் கோதிவிட்டாள். எனக்கு ஒரு நொடியில் தசைநார் புடைத்து முறுக்கேறியது. வாய் பிளிந்து, மூச்சு வாங்கியது.

‘ம்’ என்று முன்கி முறுவலித்தேன்.

‘நீங்கள் கிட்டடியில் குடிபுகுந்தவரா?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஓம்.’

‘சரி. வருகிறேன்.’

அப்புறம் தானியச் சட்டத்தைப் பற்றி எதையாவது எழுதித் தொலைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் படுக்கையில் குந்தினேன். அவன்டைய காய்ந்த வடுவில் என் மனம் சாய்ந்தபடியால், ஒரு மனித்தியாலமாகத் தெண்டித்தும், என்னால் ஒன்றுமே எழுத முடியவில்லை.

9

தியூடர் விடுதியிலிருந்து பெலிசியாவை அழைத்து யூவியானாவின் நிலைவரத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். இவ்வளவு தூரம் காரைச் செலுத்திக்கொண்டு ஒக்ஸ்போர்ட்டுக்கு வந்து, அடுத்த நாள் மீண்டும் காரைச் செலுத்திக்கொண்டு இங்கு திரும்பி வருவதில் அர்த்தமில்லை என்பதை விளக்குகிறேன். ‘நாளைக்குத் திம்மல் வீட்டில் எங்களுக்குச் சாப்பாடு. மறக்க வேண்டாம்’ என்று பெலிசியா நினைவுட்டுகிறான். நான் மறந்துவிட்டேன். இல்லை, மறக்க விரும்பினேன். ‘ஆகப்பின்தி வரக்கூடாது’ என்று பெலிசியா மிருதுவாக எச்சரிக்கிறான். நான் தொலைபேசியை வைத்தபிறகுதான் மகன் காரத்தைப் பற்றி விசாரிக்கத் தவறியதை உணர்கிறேன்.

வினையாட்டுத் திடலிலிருந்து ஒரு மைல்

தள்ளி, நகரத்தைச் சூழ்ம் வீதிக்கு அப்பால் தியூடர் விடுதி அமைந்துள்ளது. நகரத்தின் ஏனைய கட்டடங்களைப் போலவே தியூடர் விடுதியும் ஒரு புதுமைவாய்ந்த நவீன விடுதி. அங்கே ஓர் உடற்பயிற்சிக் கூடம், ஒரு சிறிய நீச்சல் தடாகம், ஒரு குடித்து குழிப்பந்தாட்டத் திடல், போர்ட்குலிஸ் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு குதம், எஸ் கர்சியன் என்ற பெயர் கொண்ட ஓர் உணவகம் எல்லாம் அமைந்துள்ளன. எனது அறையில் வைத்து எவருக்கும் தெரியாமல் காட்சிக்குக் காட்சி காசு கட்டிச் சிற்றின்ப வெறியூடும் திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வசதியும் உண்டு. விடுதிப்புறத்தை விட்டே நான் வெளியேறத் தேவையில்லை.

10

திருமதி பிரான்சிலர் பாமஸ்டனின் இரண்டாவது அரசாங்கம், 1859-1865, பற்றி எழுதப்பணித்த இன்னொரு பயங்கரமான கட்டுரையை நான் எழுதத் தெண்டித்தேன். அப்பொழுது அந்தப் பெண் வந்து எனது கதவில் தட்டினாள். ஒரு பிளக்கை மாற்ற வேண்டும். அதற்கு ஒரு ஸ்குரூட்றைவர் இரவல் கிடைக்குமா என்று கேட்டாள். அதற்குரிய ஸ்குரூட்றைவர் என்னிடம் இல்லை. அதனால் சற்று சங்கடப்பட்டேன். ஆனால் என்னிடம் ஒரு பன்முனை வில்லுக்கத்தி இருக்கவே செய்தது. அதில் ஒரு ஸ்குரூட்றைவர் முனையும் இருந்தது. அந்த வில்லுக்கத்தியை அவளிடம் இரவல்கொடுத்து மகிழ்ந்தேன். அவள் தனது பிளக்கை மாற்ற எடுக்கும் நேரத்தைப் பயன்படுத்தி எனது அறையைக் கூட்டித் துடைத்தேன். கேற்றிலைத் தூக்கி அடுப்பில் வைத்தேன். பிளாஸ்திக் போர்வைக்குள் தடிப்புநிற மேளி பிதுங்கும் பெண்ணின் படத்தைக் கழற்றிச் சுருட்டி வைத்தேன்.

‘மிக்கநன்றி’ என்று சொல்லி அவள் வில்லுக்கத்தியைத் திருப்பித் தந்தாள்.

‘ஒரு கோப்பி குடிக்கலாமே...’ என்று இழுத் தேன். அவள் ஒரு நொடி யோசித்துவிட்டு ‘ஓம், அதுக்கென்ன? குடிக்கலாமே’ என்றாள்.

அவருடைய பெயர் இவோனி. ஒரு தாதியாக வர விரும்பினான். அதற்குப் படிப்பதற்காக ஒரு பாத்தயப் பதிவுக்கத்தில் காசாளாராக வேலை செய்து காசு சேமிக்கத் தெண்டித்தாள். அவள் மூன்று வெல்லக் கட்டிகளை எடுத்தாள். அவருடைய காதுவன் பெயர் தோனி. அவருடைய நினைவுட்டுகிறான். நான் மறந்துவிட்டேன். இல்லை, மறக்க விரும்பினேன். ‘ஆகப்பின்தி வரக்கூடாது’ என்று பெலிசியா மிருதுவாக எச்சரிக்கிறான். நான் தொலைபேசியை வைத்தபிறகுதான் மகன் காரத்தைப் பற்றி விசாரிக்கத் தவறியதை உணர்கிறேன்.

சிறிய கண், வாய், மூக்கு... பிதுங்கிய உதடு கள். கவர்ச்சியும் வன்மமும் அலைபாயும் முகம். அவள் பொருமுவதா, கோபிப்பதா என்று தடுமாறுவதுபோல் தெரிந்தது. அவர் ஞக்கும் அந்த நகரம் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் இலண்டனைவிட அங்கே வாழக் கைச் செலவு குறைவு. அவருடைய இளம் பொன்கீற்றுக்கூந்தல்நீண்டுதிரண்டிருந்தது. அவள் என்னைப் பற்றி ஒன்றுமே கேட்க வில்லை. எனதுபெயரை அவருக்கு எனப்படித் தெரிவிப்பது என்று தெரியாது திண்டாடி வேண்.

11

விளையாட்டரங்குக்கு காலை 7 மணிக்கே, வந்துவிடவேண்டும் என்று டேல் ஓடென் அறிவுறுத்தியிருந்தான். அவன் அறிவுறுத்தி யவாறே நான் வந்து சேருகிறேன். முதல்நாள் இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு 'சக்கரம்' சஞ்சிகைக்காக 'எலிசபெத் பிவேஷாப்பின் கவிதையில் ஆசையின் அசாத்தியம்' என்ற கட்டுரையை எழுதுவதற்காக போர்ட்குலில் குத்திலிருந்து எலிசபெத் பிவேஷாப்பின் கவிதைகளை வாசித்து வாசித்து மூன்று முறை பிறன்டி குடித்து முற்றிலும் விடியாத முகத்துடன் வந்து சேருகிறேன். முதன்முதல் வந்து சேர்வது நான்தான். விளையாட்டரங்கு பூட்டியிருக்கிறது. சற்று எரிச்சலடைகிறேன். அருகிலிருக்கும் தரிப்பிடத்தில் ஒரு பஸ் வந்து நிற்கிறது. ஓர் உயர்ந்த பெண் இறங்குகிறான். எனது உயரம் 5 அடி 11 அங்குலம் சரி, சரி, சரி 10 அங்குலம். அவள் என்னை விட 2 அங்குலம் உயரம் என்று அடித்துச் சொல்லலாம். அவருடைய கையில் ஒரு கடுநீலப் பை தொங்குகிறது. அவள் என்னை நோக்கி வருகிறான். முழுநீள்க் காற்சட்டை. இளஞ்சிவப்பு நிறமும் பைகள் பலவும் கொண்ட இறுக்கமான புறச்சட்டை. சிலா விய இன்தவருக்கே உரிய உரத்த முகம். முகத்தின் பின்புறம் வாரி, குதிரை வால் போல் தொங்கவிடப்பட்ட கருங்கூந்தல்.

வரிசை திறம்பிய வெள்ளைப் பற்களைக் காட்டிப் புன்னைகை புரிகிறாள்.

'ஓ, டேல் இன்னும் வரவில்லையா? அந்த ஆள் பிந்தி வருவதுதான் வாடிக்கை.'

எனக்கு மூச்சு வாங்குகிறது. 'நீ யூவியானா தானே?' என்று கேட்கிறேன்.

12

நான் கதவைத் திறந்தேன். 'எட்வேட், நீங்கள் கார் ஓட்டுவீங்களா?' என்று இவோனி கேட்டாள் எனது பெயரை அவருக்கு எவன் சொன்னான்?

'ஓம், என்?'

'ஒரு பெரிய உதவி செய்ய வேண்டும்.'

இவோனி கார்த்திரப்பைத் தந்தாள். வெதுப்

பகத்துக்கு வெளியே ஓர் இளஞ்சிவப்பு போர்ட் பியெஸ்டா கார் நின்றது.

'இது உனது காரா?'*

'தோனியின் கார். அவன் ஒரு மணித்தியா லத்துக்கு முன்னரே வந்திருக்க வேண்டும்' என்று அவள் உறுமியது விசித்திரமாக இருந்தது. அவருடைய ஆவேசத்தை என்னால் அவதானிக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

'தோனியா?'

'வம்புக்குட்டி!'

இவோனி காருக்குள் வைத்து ஒரு மெந்தல் சிகரட்டை எடுத்து நீட்டினாள். நான் வேண்டாம் என்றேன். அவள் புகையை ஊதி முன்கண்ணாடியில் கோலமிட்டாள்.

'மெத்தப் பெரிய உதவி, எட்வேட். உண்மையில் இது ஒரு முக்கியமான உதவியும் கூட. அது உங்களுக்கே பரியும்?'

அவருக்கு உதவுதில்நான்மகிழ்ச்சி அடை வதாகத் தெரிவித்தேன். இவோனியுடன் அவருடைய காதலனின் காருக்குள் இருக்கும் கிணுகிணுப்பில் நான் திளைத்தேன் என்பதே உண்மை! 14ம் நூற்றாண்டில் மங்கிய ஆங்கிலேயக் குடிமை பற்றி எழுதிய கட்டுரையைப் பாதியில் வீசிவிட்டுப் புறப்பட்டது எனக்கு மகிழ்ச்சியையே தந்தது. அப்புறம் காரின் முன்புற வெளிச்சத்தை ஏற்றும் தறவாயில் இவோனியின் ஒல்லி வெள்ளைத் தொடைகள் என்னைச் சண்டி இழுத்தன. அவருடைய டெனிம் அரைப் பாவாடையின் கீழ்விளிம்பு அந்தளவுக்கு உயர்ந்திருந்தது.

'நாங்கள் எங்கே போகிறோம்?' என்று கேட்டேன்.

'கென்ற். அப்புறம் கெற்விக் விமான நிலையம்' என்றாள் இவோனி.

13

யூவியானா ஒருசில தடவைகள் ஜம்பது மீட்டர் ஓட்டம் ஓடிப் பழகிய பிறகு தனது ஆடைகளைக் களைகிறாள். நானும் டேலும் அவளையே பார்க்கிறோம். அந்த இளங்களிர் குனிந்து நிமிரும் எழிலை நான் அள்ளிப் பருகும் வேளையில் (உடற்பயிற்சி, கை யுந்தல், கால்வைப்புப்பற்றி) டேல் பிதற்றுவது என் காதில் அரைக்கரவாசி விழுகிறது. எல்கிரெக்கோ அல்லது கிளிமெற்றி போல மெத்த அளவான, ஆனால் சற்று நீளமான உடல்வாகு.. இந்த வர்ணனை எனக்குப் பிடிக்கிறது. கிளிமெற்றியின் பிறந்த மேனியை நவீன விளையாட்டு வீராங்கனையின் சிறந்த மேனியாகப் பார்க்க விரும்புவோர் யூவியானாவைப் பாருங்கள்

என்று எனது கட்டுரையை ஆரம்பிக்கலாமா என்று யோசிக்கிறேன். அப்பொழுது யூவியானாவின் ஒல்லி வெள்ளைத் தொடைகளிலும் கைகளிலும் மணிக்கட்டுகளிலும் விரல்களிலும் எனது பார்வை பதிகிறது. இயந்து கவ்வும் சேர்க்கைத் துணியிலைமைந்த அரையங்கிக்கும் மேலங்கிக்கும் உள்ளிருந்து புடைக்கும் அவருடைய இடுப்பெலும்புகளிலும், விலா எலும்புக் கூட்டுனுள் சப்பளியும் சின்னஞ்சிறிய மார்பகங்களிலும் எனது பார்வை விழுகிறது. அப்பொழுது ஈகான் சீவியின் பிறந்த மேனியை.. என்று மாற்றிக் கட்டுரையை ஆரம்பிக்கலாமா என்று யோசிக்கிறேன்.

உயரம் பாய்வதற்கான குறுக்குச் சட்டத்தை டேல் எனது உயரத்துக்கு உயர்த்துவது போல் தெரிகிறது. யூவியானா பாய்ந்தோடி வருவதற்கு அடிக்கணக்கு எடுக்கிறாள். தனது குதிரைவால்கூந்தலை இறுக்குகிறாள். அன்றைய தினம் தான் பாயும் முதலாவது பாய்ச்சலில் புலனைச் செலுத்தி முன்னும் பின்னும் சாயத் தொடங்குகிறாள். டேல் ஓர் உடற்பயிற்சி ஆசிரியரைப் போல் வள்ள! வள்ள! என்று கத்துகிறான் ('பக்கம் சாய்' 'கால் ஊன்று!' 'எங்றிப் பாய்!'). அவள் நிலத்தை நோக்கி ஒரு வில்லைனைப் போல் வளைந்து துள்ளி ஓடி எங்றிப் பாய்த்து பறந்து புரண்டு குறுக்குச் சட்டத்துக்கு மேலாகக் கைகளையும் தலையையும் வீசி, கால்களை நீட்டி அந்தக் காற்றடைத்த மெத்தையில் போய் விழுகிறாள். அந்தப் பறவை பின்புறமாய் பறந்து விழி (ஏங்கும்) மெத்தையோ மூச்சவிடத் தினைறுவது போல் தெரிகிறது.

வெற்றிகரமாய்ப் பாய்ந்தும் (பயின்றவாறு பாயாதுதால்) எரிச்சலுடன் பின்வாங்கி மெத்தையை விட்டு இறங்குகிறாள். தான் அணிந்திருக்கும் அரையங்கியின் தையல் விளிம்பை ஒரு விரலால் தனது பிட்டப் பிளவிற்கு வெளியே இழுத்துவிடுகிறாள்.

'மண்ணாங்கட்டி!' வெறும் மண்ணாங்கட்டி! என்று டேல் யூவியானாவைப் பார்த்துக் கத்துகிறான்.

14

ஒரு நாட்டுப்புறத்து வீதிக்கு அப்பால் இருக்கும் ஒரு சுற்றுவாக் களத்தில் காரை நிறுத்தச் சொன்னாள் இவோனி. நானும் அவனும் காருக்குள். எங்களைச் சுற்றி இருளில் மூழ்கும் கென்ற் புலம். அவள் தொடர்ந்து புகைத்துக்கொண்டே இருந்தாள். வானலைகளில் தனக்குப் பிடித்த நிலையத்தை நாடி நேடி யோவைத் திருகினாள். இந்தக் காலத்து ஆடலுடன் கூடிய பாட்டுகள் அவனுக்குப் பிடித்ததாகத் தெரியவில்லை. எரிச்சலுடன் பின்வாங்கி நேடி யோவை நிறுத்தினாள்.

‘நாங்கள் என்ன அலுவலுக்காக இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறோம்?’ என்று கேட்டேன்.

‘ஒரு ஆளுக்காகக் காவல் இருக்கிறோம்.’

‘ஓ, நீ கார் ஓட்ட மாட்டாயோ?’

‘ஓட்டக்கூடாது. அளவுமிகிக் குடித்து அகப்பட்டுக் கொண்டேன்.’

‘ம்’

அவள் என்னைப் பார்த்து ‘நீங்கள் அந்தக் கல்லூரியில் என்ன செய்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டாள்.

‘பர்ட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் நிலையத்தையா கேட்கிறாய்? அங்கே வரலாறு படிக்கிறேன். உயர்தரப் பர்ட்சையில் கோட்டை விட்டுவிட்டேன். திரும்பவும் பர்ட்சை எழுதப்போகிறேன்.’

‘வரலாற்றினுராய் வரும் என்னமோ?’

அதை என்னிப் பார்த்துவிட்டு ‘இல்லை’ என்றேன்.

‘அப்படி என்றால், வரலாறு படிக்கும் காரணம்?’

‘வரலாறு எனக்குக் கைவந்த கலை.’

‘அதில்தானே கோட்டை விட்டார்கள்?’

அது நியாயமான கேள்விதான். அப்புறம் யாரோ ஒருவன் காரின் பின் கதவைத் திறந்து உள்ளே பாய்ந்தான்.

15

டேல் என்னையும் யூவியானாவையும் தனியே நிற்க விடவில்லை.

‘பிரித்தானிய தேசிய சாதனைப் புள்ளியை எட்டுவதற்கு அவள் இன்னும் இரண்டு சென்டிமீட்டர் உயர்தான் பாயவேண்டும். அடுத்த பந்தயத்தில் அதை அவள் எட்டி விடுவாள்.. அப்படித்தானே யூவியானா?’

‘எனது முழுத் திறமையையும் காட்டுவேன், டேல்.’

‘அப்படிச் சொல்லடி என் செல்லக் கண்டு... சிலோ, இதோ வருகிறேன்’

யூவியானா ஒடுதைத்தில் அமர்த்த தனது ஓட்டக் காலனிக்கு முடிச்சுப் போடுகிறாள். எழுந்து நிமிர்ந்து நிற்கிறாள். குதிரைவால் முடிச்சை அவிழ்த்து தனது பள்ளக்கும் கருங்குந்தலைக் குலைத்துவிடுகிறாள். அவளுடைய இயல்பான், அப்பழுக்கற்ற அங்க அசைவுகள் என்னை ஆட்கொள்ள கின்றன. ஒருபடியாக டேல் எங்களைத் தனியே நிற்கவிட்டு தடைதாண்டி ஒடுவோர் சிலருடன் பேசுவதற்குப் போகிறான்.

‘இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு வரலாமே’ என்று அவளிடம் கேட்கிறேன். அவளுடையபார்வை ஏனோ ஒருக்கணம் டேல்மீது பட்டுத் தெறிக்கிறது.

‘வருவேனோ தெரியாது’ என்கிறாள்.

‘நான் தியூடர் விடுதியில்தான் தங்கி யிருக்கி ரேன். ஆளிலும் ஆட்டத்திலும் புலனைச் செலுத்துக் கட்டுரை எழுதினால் தான் ‘சிட்டர் சஞ்சிகைக்குப் பிடிக்கும். நானே காரில் வந்து ஏற்றி வருவேன். அப்புறம் ஒரு கூலிக்காரில் ஏற்றி அனுப்புவேன் என்று ஆசைவார்த்தை கூறித் தூண்டினேன்.

‘சரி, இரவு சந்திப்போம், சூலி ஐயா.’

‘என்? எட்வேட் என்று சொல்லலாமே!’

16

இருக்கையில் இருந்தபடியே பின்புறம் திரும்பிக் காருக்குள்நுழைந்தகட்டையனை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன்.

அவன் என்னை முழுசிப்பார்த்து, வெகுண் டெமுந்து ‘யாரடி இந்த இழவுவிழுந்தவன்?’ என்று அதட்டினாள்.

‘அந்தவம்புக்குட்டி, தோனி, வருவேயில்லை. இது எட்வேட்.’

‘ஓ! அவன் கோபம் தணிந்து முறுவலித்தான். மெத்தப் பெரிய உதவி, எட்வேட். நான்தான் தோமி.’

‘தோமிதான் என்னுடைய முதலாளி’ என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் இவோனி. அது இயல் பான, அப்பழுக்கற்ற, திடீர்ச் சிரிப்பு. தோமி யின் செய்கைக்கு முழுவிளக்கமளித்து என்னை முற்றிலும் திருப்திப்படுத்தியதாகக் காட்டும் சிரிப்பு.

‘இனி நாங்கள் புறப்படுவது நல்லது. அந்த விமானம் இன்னும் இரண்டுமணித்தியாலங் களில் புறப்பட்டுவிடும்’ என்றான் தோமி.

17

யூவியானாவின் ஒப்பனை ஏதோ ஒரு வகையில் அவளை மேலும் இளமைப்படக் காட்டுவது எனக்கு நூதனமாய் இருக்கிறது. அவளுடைய அணிமணியும் குதிபதிந்த காலணியும் அவளை என்னைவிட நாலு அங்குலம் உயர்த்திக் காட்டுகின்றன. ஒரு வாழையின் உடல்வாசு கொண்ட அந்த வாலையுடன் எஸ்கர்சியன் உணவகத்துள் நுழைவது போன்ற ஒரு விநோதமான, நூதனமான அனுபவம் எனக்கு இதுவரை வாய்த்ததில்லை. அதிலிருந்து விடுபடும் மனிலையில் எனக்குப் பசிக்கவே இல்லை. பெரிய பாடுபட்டு எனது மாட்டி ரைச்சித் துண்டில் அரைவாசியைச் சாப்பிட்டு முடிக்கிறேன். தவிர்க்கமுடியாத காரணத்தால் திம்மல் வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கு என்னால் வரமுடியாத நிலைமை ஏற்படப் போகிறது என்று அறிவித்தபொழுது பெவி சியா என்மீது எரிந்து விழுந்தது என்னை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிடுகிறது. நான் குடிக்கவே விரும்புகிறேன். யூவியானாகுடிப்பதில்லை.

ஆகவே ஒரு முழுப் போத்தல் வைனையும் நானே குடித்து முடிக்கிறேன்.

உயரம் பாய்வதைப் பற்றி நான் ஒரு கேள்வியும் கேட்காதபடியால், எனது எழுத்துக் களைப் பற்றி யூவியானா பல கேள்விகள் கேட்கிறாள். நான் முதன்முதல் எழுதி வெளியிட்ட ‘நோயுடல் அமைப்பு’ என்ற நாவலைப் பற்றியும், பல வருடங்களாகியும் எழுதி முடிக்காத மெக்சிக்கோவின் பூர்வ குடிகள் என்ற இரண்டாவது நாவலைப் பற்றியும் அவளிடம் சொல்லுகிறேன். அவற்றைவிடக் கவிதையைப் பற்றி எழுதுவதே எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று நான் சொன்னவுடன், அவளுடைய முகத்துக்கு அதுவரை மெருகூட்டிய தன்னடக்கம் கலைகிறது. முதல் தடவையாக அவளுடைய முகம் மலர்கிறது. எனது கவித்துவ அனுபவத்தை அறிவுதில் அவளுக்கு ஏற்படும் வேட்கையின் தூய்மை அவளுடைய பார்வையில் மிளிக்கிறது. தனக்குக் கவிதை என்றால் கொள்ளள ஆசை என்கிறாள். நான் அவளுடைய கண்களை ஊடுருவிப் பார்த்து, எனக்கும் கவிதை என்றால் கொள்ளள ஆசை என்கிறேன். அப்புறம் இருவரும் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் இருக்கி ரோம். நாங்கள் வயது வந்தவர்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் எங்களிடையே ஒரு வெளி விழுவே செய்யும். அதனை மீறி நான் அவளுடன் உடலுறவு கொள்ளள விழைவது அவளுக்குப் புரிகிறது. ஒரு காவல்துறைஞன் அவளைப் பின்புறமாய் அனுகி, அவளுடைய தோலைத் தனது வைரக் கரத்தால் பற்றுகின்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்படுகிறது. அப்படி ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடும் என்பதை அவள் அதுவரை சர்றும் சிந்தித்துப் பார்த்துகில்லை. முகம் சிவந்து, தலை குனிந்து அந்த இறைச்சி உண்டியில் ஒரு துண்டை வெட்டி எடுக்கிறாள். அவள் தனது நீண்ட விரல் களை மடக்கி அந்தக் கத்தியையும் மூளைக் கரண்டியையும் அழுத்திப் பிடிக்கும் பாங்கும், அவளுடைய மணிக்கட்டில் புடைக்கும் எலும்பும்.. எனக்குத் திலைரென அழுவேண்டும் போலிருக்கிறது. நான் முனு முனுக்கிறேன்:

நான் புல்லு அரிகிரேன் யூவி மெல்ல வருகிறாள் உள்ளம் புல்லாய்ச் சாய்கிறது கள்ளி மெல்ல அரிகிறாள்.

‘புரியவில்லை.’

‘அது அன்றா மாவெவின் புல்லி பாடல். போகட்டும். உனக்கு எத்தனை வயது?’

‘ஆ! பத்தொன்பது.’

எனக்கு இரட்டி மடங்கு வயது. நான் அவளுடைய தகப்பனுக்குச் சரி!

நானும் இவோனியும் கெற்விக் விமான நிலையத்து கோப்பிக் கடையில் இருந்த படி, தோமியும் அவன் மனைவி ஜூனினியும் வாக்குவாதப்படுவதைப் பார்த்தோம். அப் பொழுது நேரம் இரவு 11.45. மஜோக்கா-பலுமா விமானம் மூன்று மணித்தியாலம் தாமதித்துப் புறப்படும் என்று அறிவிக்கப் பட்டது.

'அது ஜூனினியின் விமானம். எங்களுக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் கிடைக்கும்' என்றாள் இவோனி.

குடிமையைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுத வேண்டும் என்பது உள்ளத்தை உறுத்தியது. அடுத்தாள் காலை 9 மணியளவில் அது தயாராய் இருக்க வேண்டும். 'நான் போவதற்கு யோசிக்கிறேன்' என்றேன்.

'நாங்கள் தோமியைத் திரும்பக் கொண்டு போய் விடவேண்டுமோ...'

'எங்கே?'

'சிறையில்தான்... யோசிக்கவேண்டாம். அது கட்டுப்பாடற் சிறை. அவன் 7 மணிக்கு முன்னரே திரும்பிப் போய்விட்டால், அவன் வெளியேறிய சங்கதி அவர்களுக்குத் தெரியவராது.'

'சரி.'

இவோனி என் முகத்தைப் பார்த்தாள். ஒரு கைது தற்காலிகமாவேனும் தப்பிச்செல்வ தற்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் புரியும் திட்டத் துடன் நான் வாழ்ந்து வரவில்லை என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அதனால், தோமி ஒரு சிறிய கையாடலுக்காகவே சிறையிருக்கி றான் என்றும், அது எவரையுமே பாதிக்காத குற்றம் என்றும் அவள் எனக்கு விளங்கப் படுத்தினாள்.

கெற்விக் பக்கம் வந்த நோக்கம் என்ன வென்று கேட்டேன். தோமியின் பழைய கூட்டாளியுடன் தங்கியிருப்பதற்காக ஜூனினி ஸ்பெயினுக்குப் போகிறாள். ஜூனினி இங்கே நின்று தனது பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்பதால் தோமி அவளை ஸ்பெயினுக்குப் போகவிடாது தடுப்பதற்குப் பாடுப்பட்டான். அதில் நேரம் போய்விட்டது. நள்ளிரவு கெற்விக் பக்கம் பறந்துவந்த காரணம் அதுதான் என்றாள் இவோனி.

'பிள்ளைகளா?'

'அவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்.'

தோமியும் ஜூனினியும் தேநீர்க் கடைப் பக்கம் வந்தார்கள். ஜூனினி எனக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைக்கப்பட்டாள். ஒரு தளதளப் பான பெண். விவரம் தெரிந்தவள் என்பது கண்ணில் தெரிந்தது. ஸ்பெயின் நாட்டு வெயிலுக்கு ஏற்றவிதமாக வெட்டிக்

குறைத்த உடுப்பு. ஆனால் கண்ணைப் பறிக்கும் நிறம். தோமி, இவோனியுடன் ஏதோ தனியே பேசவேண்டும் என்று சொல்லி அவளை அப்பால் கொண்டு சென்றான். நானும் ஜூனினியும் தனியே விடப் பட்டோம். அவளுக்கு ஒரு கோப்பி வாங்கிக் கொடுத்தேன். ஒரு சிகரட்டையும் எடுத்து நீட்டினேன். வாங்கிக் கொண்டாள்.

'விமானம் புறப்படத் தாமதமாகும் என்று கேள்விப்பட்டேன்' என்றேன்.

'கவி விமானம் அல்லவா?'

'பயங்கரம்.'

ஜூனினி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்து 'அப்புறம், நீங்களும் இவோனியும்...' என்று இழுத தாள்.

'இல்லை. இல்லை, நான் அவளுடைய அறைக்குக் கீழறையில் தங்கியிருக்கிறேன்.'

ஜூனினி புகையை உறிஞ்சியபொழுது அவளுடைய மேலுதடு குறுகி ஆழமாய்ப் பிளவுண்டது. அவள் தனது (கட்டைக் கைப்) புறச் சட்டையின் கழுத்து மடிப்பை தாக்கினாள். மார்பகங்களின் இடுக்கைச் சரிப்படுத்தி நாள். ஒரு தோட்டைக்கழுற்றிமறுபடிஅனிற் தாள். அன்று மாலை எனக்கு ஏற்பட்ட அந்த விநோதமான, விசித்திரமான அனுபவம் மேலும் மோசமமடையும் வாய்ப்பை என்னி ஏங்கினேன்.

'மஜோக்காவுக்குப் போயிருக்கிறீர்களா, ஸ்பென்?'

'எட்வேட்.'

'எட்வேட். இல்லை, பாசலூனாவுக்குப் போயிருக்கிறேன்.'

'நான் பாசலூனாவுக்குப் போனதில்லை. நீங்கள் லாஸ் பாமாக்குப் போயிருக்கி றீர்களா?'

'ஆ, கனேறித் தீவுகளுக்கா?'

'ஓம், போயிருக்கிறீர்களா?'

'இல்லை.'

மஜோக்கா விமான சேவை இரத்தான சேதியுடன் தோமியும் இவோனியும் திரும்பி வந்தார்கள். ஜூனினி அதனை நம்பவில்லை. இரத்தான சேதி கையோடு அறிவிக்கப் பட்டது. இருந்தாலும் கருமபீட்டத்துக்குப் போய் அதனை உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தன்னுடன் வரும்படி அவள் என்னை வற்புறுத்தினாள். விமான சேவை இரத்தானது உண்மையே. பிரான்சில் விமானக் கட்டுப் பாட்டாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் குதித்துக் குதிக்கிறார்கள். அதனால் பல ஜோப்பிய விமான சேவைகள் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஜூனினியின் கண்கள் குளமாகின. தோமியின் முகத்தில் கிளர்ந்த புன்னைகையை அவனால்

மறைக்க முடியவில்லை. நான் பீதியடைந் தேன்.

'இப்படித்தான் எனக்கு நடக்கிறது, எட்வேட். நான் ஒருபொழுதும் சந்தோஷமாக இருக்கமுடியாது. இனிமேல் எனது பிரச்சனை எல்லாம் தீர்ப்போகிறது, நான் சந்தோஷமாக இருக்கப்போகிறேன் என்று நினைக்கும் பொழுதலாம் இப்படித்தான் நடக்கிறது.'

'அது உண்ணடையவிதியோதெரியவில்லை. என்றாலும் பிள்ளைகளை யோசித்துப்பார். நீ போகக்கூடாது என்பதுதான் விதியோதெரியவில்லை.'

நான் சொல்லியதை அவள் யோசித்துப் பார்த்தாள். கைமொழியினால் தனது கண் ணீரைத் துடைத்தாள். எனது கையைப் பிடித்து அழுத்தினாள். அவளுடைய நீண்ட நகங்கள் எனது உள்ளங்கையைத் தீண்டின.

'நன்றி, எட்வேட். மெய்யாகத்தான் சொல்லுகிறேன். நன்றி.'

19

தியூடர்விடுதியின்வாயில்கூடத்தில்நானும் யூலியானாவும் அவளுடைய கூலிக்காரை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறோம். அவள் நழுவுப் போகிறாள். எனக்கு சுதி பிறக்கிறது. நான் பீதி அடைகிறேன். அவளைக் கைநழுவு விடக்கூடாது!

'யூலியானா, நீ எனது அறைக்கு வந்தால் அந்தக் கவிதையைக் காட்டுவேன்.'

'எந்தக் கவிதையை?'

'யூலியானா கவிதையை.'

'நான் திரும்பிப் போவதுதான் நல்லது.' °

'நான் உண்ணைப் பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுத விரும்புகிறேன், உனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத விரும்புகிறேன், யூலியானா.'

'ஆ, கார் வந்துவிட்டது.'

நான் அவளைக் கொஞ்சவதற்கு ஆசைப் படுகிறேன். அதற்கு நான் எக்கி நின்று கழுத்தை நீட்டித்தேவனும் என்பது புரிகிறது. நான் அடியெடுத்து அவளை நெருங்குகிறேன். அவளுக்கு நாடி ஒடுங்குகிறது. கவிதையில் ஆசையின் அசாத்தியம்... திடீரென யூலியானாவின் உயரத்துடன் எனது உயரத்தை ஒப்பிட்டு வெட்கப்படுகிறேன். அவள் அங்கே நின்று எச்சரிக்கையுடனும், ஜயறவுடனும் எண்ணைப் பார்க்கிறாள். அவள் அதிருப்தியுடன் பார்க்கிறாளோ, நான் எதையோ கெடுத்துவிட்டேனோ என்று ஏங்குகிறேன். நான் விருந்தோம்பியதற்கு அவள் நன்றி கூறுகிறாள். தியூடர் விடுதி முகப்புக் கதவின் தடித்த கண்ணாடியின்

ஊடாக அவள் புறப்படுவதைப் பார்க்கி ரேன். அவள் கூலிக்காரினுள் குனிந்து நுழையும்பொழுது என்னைப் பார்த்துக் கடைசித் தடவையாகக் கையசைத்து விறுக் கென விடைபெறுகிறாள்.

20

வெதுப்பகத்துக்கு வெளியே காரை நிறுத்திய பொழுது நேரம் அதிகாலை.

‘இப்படி ஒரு பொழுது! ஐற்றினி போகாமல் நிற்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அவளுக்கு என்ன சொன்னீர்கள்?’

‘எனக்கே தெரியாது’ என்று சொன்னேன். தோமியும் ஐற்றினியும் ஏதோ கதைத்தார்கள். ஐற்றினி ஒரு கூலிக்காரைப் பிடித்துக்கொண்டு தாய் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனாள். அவள் தனது பிள்ளைகளை அங்கேதான் விட்டு வந்திருந்தாள். சிறைக்குத் திரும்பிப் போகும்பொழுது தோமி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நான் ஐற்றினியுடன் கதைத்த சங்கதியைச் சொல்லும்படி திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான். என்னைத் தோளில் தட்டி நன்றி தெரிவித்து, இவோனியைக் கொஞ்சி விடைபெற்று, காரிலிருந்து நழுவி இருளில் மறைந்தான்.

‘யலுக்கு அப்பால்தான் சிறை இருக்கிறது. கைதிகள் முழு நேரமும் இப்படி வந்து போவதாகத் தோமி சொல்லுகிறான்’ என்றாள் இவோனி.

‘இந்தச்சிறையில்காவல்காரர்கள் இல்லையா?’ என்று கேட்டேன்.

‘இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால் கைதிகளில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. அதனால்தான் இதைக் கட்டுப்பாடற் சிறை என்கிறார்கள்.’

நான் இவோனியைப் பின்தொடர்ந்து படிக் கட்டில் ஏறினேன். அவளுடைய முழங்கால் மடிப்பில் மங்கலாய்ப் புடைக்கும் நீல நாள்களைப் பார்த்தேன். எனக்கு சுதி பிறக்கிறது. வேறெதிலும் புலன் செல்லவில்லை. கையை நீட்டி அவளுடைய பின்னாங்காலில் பிதுங்கும் தசையைத் தடவ விரும்பினேன். மேல்மட்டத்தில் நின்று காற்சட்டைப் பையுக்குள் கைவிட்டுத் துழாவித் திறப்பை எடுத்தேன்.

‘கோப்பி கிப்பி ஏதாவது குடிக்கப் போகிறாயா?’ என்று கேட்டேன். அவள் அதற்கு உடன்படுவதாக, நான் எனது ஒடுங்கிய படுக்கையில் அவளுடைய வயிற்றோடு வயிறுவைத்துப் படுப்பதாக, அவளுடைய மேளியை முகர்ந்து நுகர்வதாக, அவளுடைய தடித்த கருங்கூந்தல் எனது மார்பின் குறுக்கே படர்வதாக எனக்கு ஒரு

சபலம் ஏற்பட்டது.

‘வேண்டாம், எட்வேட். நான் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளப் போகிறேன். மூன்று மணித்தியாலத்தில் வேலைக்குப் போக வேண்டும்’ என்றாள் இவோனி. ஒரு கைப் பொம்மையைப் போல் தொம்மென அமர்ந்தாள். ஒருகணம்தாமதித்தாள். மிகவும் சோர்வடைந்திருப்பதாக நடித்தாள். உளை வெடுத்து முறுவலித்தாள். ஒரு முத்தத்தை ஊதிவிட்டாள். ஊதிவிடும் முத்தம் தோன்றி மறைவதை என்னிப்பார்த்தேன். அதைவிட மோசமான வெற்றுப்பதற் வேறூவும் இருக்கமுடியாது.

‘மெத்தப் பெரிய உதவி, எட்வேட். பிறகு சந்திக்கிறேன், சந்திக்கக்கூடும்.’

21

தேல் பேசும் தொனியும், பேச்சின் மறை பொருளும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறேன்.

‘எனக்கும் உன்னைப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான்’ என்கிறான் அவன்.

நாங்கள் ஊதிக்களத்தில் நிற்கிறோம். நான் செலுத்திவந்த வொல்வோ காரின் பிண்புறத் தில் சாய்ந்துகொண்டு அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அவன் என் நெஞ்சில் விரல் புதைத்துக் கேட்கிறான்:

‘நீ அவளை உனது அறைக்கு வரச்சொல்லிக் கேட்டாயா?’

‘உரையாடலைத் தொடர்வதற்கு.’

‘வக்கிரம் பிடித்த வடுகு.’

அவளுடைய முகத்தில் குத்த முயல்கிறேன். அவன் கையை ஒங்குகிறான். எனது குத்து அவளுடைய தோளில் வலுவாக விழுகிறது. அவன் எனது கைகளுக்கு இரட்டைப்பூட்டுப் போட்டு, என்னைச் செயலிமுக்கச்செய்து, எனது காதுக்குள் சீரி, கெட்டவார்த்தை பேசி, அச்சுறுத்திய வேகம் என்னை வியக்க வைக்கிறது. அவன் என்னை உலுக்கித் தள்ளிய வேகத்தில் நான் ஒரு புதருக்குள் போய் விழுகிறேன். சள்ளிகள் முறிகின்றன.

‘உனது சஞ்சிகை ஆசிரியருக்கு அறிவித்து உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்... வக்கிரம் பிடித்த வடுகு.’

‘ஓழுங்காக வாழுப் பழகடா’ என்று கத்து கிறேன். அவன் சிரித்துப் பரிகசித்து விட்டு அப்பால் போகிறான். என் விரல்களை மடக்கிப் பார்க்கிறேன். கை நோகிறது. நான் ஓழுங்காக வாழுப் பழகவேண்டும்!

22

சாமான் சண்டி அரக்குப்படும் சத்தமும் படிக்கட்டில் ஆட்கள் ஏறி இறங்கும் சுத்தமும் தொடர்ந்து வந்து எரிச்சலாட்டின்.

பொறுக்க முடியாது கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தேன். இவோனி யாரோ ஒருவனுடன் தனது அறையிலிருந்து வருவதைக் கண்டேன். அவளுடைய கையில் ஒரு பயணப்பெட்டி. அவனுடைய கையில் ஒரு கடதாசிப் பெட்டி.

‘ஓ, ஒரு கை தரவா?’ என்று வியப்புடன் வினவினேன்.

‘ஐயோ, வேண்டாம். கேட்டதே போதும். நாங்களே பார்த்துக் கொள்வோம். இதுதான் தோனி.’

தோனி கடதாசிப் பெட்டிக்கு மேலாகத் தலை அசைத்து ‘ஈ’ என்று இளித்தான்.

திடெரென நினைவு திரும்பவே ‘இடம் மாறுவது போல் தெரிகிறதே’ என்று இழுத்தேன்.

‘ஓம். பென்சன்சுக்குப் போகிறேன்.’

‘காண்வால்? கடவுளே, நான் காண்வால் போனதே கிடையாது.’

‘ஏங்களை வந்து சந்திக்கலாமே!’ என்றாள் இவோனி.

அவள் ஜங்குநிமிடம் கழித்து மேலே ஏறிவந்து எனது அறைக் கதவைத் தட்டினாள்.

‘உங்களிடம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். ஐற்றி நேற்று பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு மஜோக்காவுக்குப் போய் விட்டாள்.’

‘கடவுளே!’

‘பிள்ளைகளைக் காட்டுவதற்குத்தான் கூட்டிக்கொண்டு போகிறான்.’

அவள் சொல்லிய சேதியை நான் புரிந்து கொள்ளத் தெண்டித்தேன். நான் அந்த சம்பவத்துக்கு ஏதோ ஒருவகையில் காரண கர்த்தாவாக இருந்து விட்டேனோ என்று ஏங்கினேன்.

‘தோமி என்ன பாடு?’

‘கொஞ்சம் மனமுடைந்து போயிருக்கிறான். அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. இல்லவே இல்லை.’

‘ஓம், ஓம்.’

நானும் இவோனியும் எனது அறைக்குள் அமைதியாக நின்று, இருவரும் அலைந்து திரிந்த இரவுப்பொழுதை என்னிப் பார்த்தோம். ஒருவரை ஒருவர் உற்றுப் பார்த்தோம். நான் எனது விரல்களை மடக்கிப் பார்த்தேன்.

‘எனது புதிய விலாச அட்டையை அனுப்பி வைக்கிறேன்’ என்றாள் இவோனி மிருது வாக. அவள் அனுப்ப மறக்கமாட்டாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்தும் மறக்க வேண்டாம்: என்றேன்.

அவள் அடியெடுத்து வைத்து அனுகிவந்து

எனது தலையைத் தனது கைகளில் ஏந்தி ஆழமாய் முத்தமிட்டாள். எங்கள் பற்கள் சற்றே அராவிக்கொண்டன. அவள் நாக்கு என் வாய்க்குள் நுழைந்து, நுழைந்து துழாவி யது. ஆனால், நான் அவளைக்கட்டிஅனைப் பதற்குள்வெளிப்பட்டஒருகெட்டபுன்னகை யை அரைகுறையாய் அடக்கிக்கொண்டே அவள் அறையிலிருந்து நழுவிலிட்டாள். அவளைக் கிழே கூப்பிடுவதற்காகத் தெரு வில் நின்ற பியெஸ்டா காரின் ஹாரானை அழுக்கி ஒசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான் தோனி. அவள் படிக்கட்டு வழியே குதித் தோடும் ஒசை எனது காதில் விழுந்தது.

எனது மேசையருகில் அமர்ந்து, என்னை நான் தேற்றிக்கொள்ளத் தெண்டித்தேன். இவோனியையும், அவள் என்னைக் கொஞ்சிய விதத்தையும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அது என்றுமே என்னால் மறக்கமுடியாத அனுபவம் என்பதை, என்னை ஒரு மனி தனாய் உருமாற்றி வரையறுத்தி கிழிவுகளில்

ஒன்று என்பதை, எனது வாழ்க்கையில் இழையோடும் நினைவுக் கோவையில் ஒரு முக்கிய தொடுப்புமுனை என்பதை உணர்ந்தேன். சாளரத்துக்கு வெளியேன்டிப் பார்த்தேன். சாய்ந்தெழும் பகலவளின் காலைக் கதிர் இரண்டு வீடுகளுக்கு இடையே ஒடுங்கி, கொல்லையின் அந்தலையில் வீற்றிருக்கும் எலுமிக்கையின் உச்சிக் கிளை களை வருடி, கோடையில் கவிந்த தூசினால் இளைத்த அதன் இலைகளைப் பசுமை நிற நாணயங்களாய் மிளிரவும், மரத்தை இளமைபெயரவும் செய்து, வசந்தத்தின் வரவை எனக்கு நினைவுட்டியது.

23

பிற்பகல் மூன்று மணி. மிருதுவான பகல் பொழுது. இளந்தென்றால் வீசுகிறது, நீல வானத்தில் முகில்கள் விரைகின்றன. நான் வீடு திரும்புகிறேன். அது வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. பெலிசியா, காரத்தை வண்டியில் இருத்தித் தள்ளிக்கொண்டு போயி

ரூப்பாள். அவள் திரும்பி வந்ததும் ஒரு பூகம்பம் வெடிப்பது நிச்சயம். ஆகவே ஒரு மதுக்கிண்ணத்தை எடுத்து, இரண்டு அங்குல உயரத்துக்கு வொட்காவை ஊற்றி, உறைநீர்க் கட்டிகளை இட்டு நிரப்பி, வரப்போகும் பூகம்பத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாராகிறேன்.

நான் மதுக்கிண்ணத்தை முத்தமிடுந்தோறும் எனது உதடுகள் சிறுகச்சிறுக மரக்கின்றன. சாளரத்துக்கு வெளியேன்டிப்பார்க்கிறேன். முகில்கள் நகர்கின்றன. சாயும் மாலைக் கதிர் திடீரென அடுத்த வீட்டு முகட்டைக் கடந்து, கொல்லையின் அந்தலையில் வீற்றி ருக்கும் பழும்பெரும் எலுமிக்கையின் உச்சிக் கிளைகளை வருடி, கோடையில் கவிந்த தூசினால் இளைத்த எலுமிக்கை மரத்தை இளமைபெயரவும், அதன் இலைகளைப் பசுமைநிற நாணயங்களாய் மிளிரவும் செய்து வசந்தத்தின் வரவை எனக்கு நினைவுட்டுகிறது. ■

BOOMICOM

LONG DISTANCE PHONE SERVICES

- Anywhere in Canada or USA
- No connection fee
- No contract
- No service charge or hidden fees!
- Prepaid Plan
- Activate your account in person, over the phone or through the web

You can access your accounts from anywhere in Canada or USA by using a different access# with your Account # and Pin#

Call us at 416-657-4403 or 416-755-1893

to find out your updated account and access numbers or to find out Boomicom's international rates or service!

Visit our website www.Boomicom.com
 You can always check your balance by dialing your access number
NO EXPIRATION ON YOUR ACCOUNT BALANCE!

Office hours
 Monday to Thursday
 10:00 am - 8:00 pm
 Friday & Saturday
 10:00 am - 6:30 pm

2620 Eglinton Ave East 203 Toronto Ont. M1K 2S3

பூரண சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் வெறைதும் கொள்வாரோ

நடந்தது, 1920தேத் தொடர்ந்து வந்த ஒரு சில வருடங்கள். அது சரித்திரம். அறிந்தவர்கள் ஞாபகத்தில் கொண்டு வரவேண்டியது அவசியம்.

1. சுந்திப்பு: ஒருவர் பொ. நாகலிங்கம், யாழ் பரமேஸ்வராக்கல்லூரி மாணவர். பரமேஸ்வராக் கல்லூரி எங்கே எனக் கேட்காதீர்கள் யாழ் பல்கலைக் கழகம் ஏப்பம் விட்டு விட்டது. நாகலிங்கம் இளவுயது முதலே இடுதுசாரிக் கொள்கையில் மாய்ந்தவர். பின்னாலில் இலங்கா சமசமாஜக் கட்சி சார்பாக சில தடவைகள் தேர்தலில் போட்டியிட்டு தோல்விகண்டு களைத்துப் போய் ஒதுங்கிக் கொண்டவர். தமிழர்களில் ஒரு வரை முதலை உறுப்பினராக்கினாலாவது அவர்கள் எம்மேல் நம்பிக்கை வைத்தாலும் வைக்கலாம் என N.ஆ பெரேரா என்னி முதலை உறுப்பினராக்கியும் தமிழர் பார்வை தன்பக்கம் திரும்பாதது கண்டு மாநாததற்கான காரணர். கிடைத்து சென்றால் என்ற பெயருக்கு முன்னான பட்டம். அது நாகலிங்கத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டது. மற்றவர் ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம். அங்கேயும் பட்டம் ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டதைக் காணமுடியும். ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் கல்வி இலாகாவில் தொழில் பார்த்த தனதுபெரியப்பாவுடன் இருந்து ஆரம்பக் கல்விகற்ற சுப்பிரமணியம் தாய் நாடு திரும்புகையில் காந்திக் குல்லாய் சுகிதமாக கொஞ்சம் ஆங்கில அறிவுடனும் மிச்சம் காந்தியத்துடனும் வந்தார். அவர் படிக்கப் போன பாடசாலை யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி. அங்கே அதிபராயிருந்தவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். பெயர் நெவின்ஸ். செல்லத் துரை. ஒரு நாள் சுப்பிரமணியம் பேசிய ஆங்கிலத்தினைப் பார்த்து மயங்கி இவன் எடா என்றார் நெவின்ஸ். அன்று தொடக்கம் முதலியாரைக் கரடி விடாத ஹோதாவில் சுப்பிரமணியத்துடன் இறுதி வரை ஒட்டிக் கொண்டது.

இவர்கள் இருவரும் உற்ற நண்பர்கள் மாலை வேளைகளிலும் வார இறுதி நாட்களிலும் நீண்ட நேரம் சம்பாசிப்பார்கள். அடிபடுவது அரசியல் தான் பிரதானமாக. நாகலிங்கத்திற்கு அகில இலங்கை இந்துவாலிப் சங்கம் ஒன்று தொடக்க வேண்டும் என ஆசைதடியது. ஆனால் ஒறேற்றருக்கு அது உசிதமாகப் படவில்லை. இழுபறியாய் நின்ற சமயம்.

2. சங்கமம்: மூன்றமவர்நண்பர்கள் இருவருக்கும் பட்டதாரிகள் ஆகவேண்டும் என்ற ஆசைவந்து விட்டது. ஆகவே சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார் தலைமையில் இயங்கிய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை நோக்கிப் படைஏடுத்தனர். கற்பதற்குஅனுமதிகிடைத்தது. அது மட்டுமா? அங்கே ஒருவரைக் கண்டனர். தலைப்பட்டனர் தலைவன் தாள் என. அவர்பெயர்? பேரின்பநாயகம். அங்கே யும்ஹன்னிடி என்பது ஒட்டிக்கொண்டு இருந்த பெயர். பிறப்பாலஹன்டிகிறிஸ்தவர். வரித்ததால் சைவர். வாழ்வியலில் காந்தியர். ஒத்தபோக்குடையமூவரும் ஒட்டிக்கொண்டனர். ஹன்னிடி அவர்கள் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில்

கற்று டெ.யு பார்ட்சைக்குத் தோற்றிய பின்னர் அங்கேயே ஆசிரியத் தொழிலில் அமர்ந்துள்ளார். அவரது ஆங்கிலப் புலமை, பகுத்தறிவுவாதம், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நகைச்சவையான பேச்சு என அத்தனையும் இளைஞரின் ஏகோபித்த ஆகரவைப் பெற்றமையால் அவரைச் சூரு இளைஞர் படையெல்பொழுதும் ஆரோகணித்து நிற்கும். சும்மா இருப்பானேன் ஆக்கபூர்வமாக எதனையாவது செய்லாமே என்ற எண்ண த்தின் விளைவு? யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ்சின் சுகப்பிரசவம் 1924இல். இது பெடியன்கள் விசயம் என்பதால், இஆ.ர்.யு என்ற பெரியோரைக் கொண்ட வேறோரு அமைப்பு தீவிரமாக இயங்கி வந்தது. அதன் தூண்களாக சேர் பொன் இராமநாதன், ஏ. முத்துக்குமாரு, ஆ.ஞ இளையதம்பி போன்றோர் இருந்தனர் அவர்கள் கீரிமலை மடத்தில் ஒழுங்கு முறையில் சைவசமயம் பற்றிய சங்கைகளில் ஈடுபட்டனர். மாணவர் காங்கிரஸ் எல்லா மதத்தினரையும் அனுசரித்துச் செல்ல விரும்பியது. அதனை நடைமுறையும் படுத்தியது. ஆகவே இரு அமைப்புகளுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்படாமல் விடுவதற்கு நியாயம் இல்லை. வயதுக்குச் சற்று மரியாதை கொடுப்பார்கள் என்ற எண்ணத்தினாலோ தெரியாது மாணவர் காங்கிரஸ் சடுதி யாக யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் எனப் பெயரினைச் சுத்தியக் கடுதாசி முடிக்காமலேயோமற்ற செய்தது. கற்றோர் பலர் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். வாலிபம் பலம் பெற்றது. அதன் குறிக்கோள்களை ஒங்கி முரசறையத் தொடங்கியது. அவை

1. நாட்டின் அரசியற் சுதந்திரம்
2. தாய் மொழியில் கல்வி
3. சாதியப் பாகுபாட்டு எதிர்ப்பு
4. யாவருக்கும் சமநீதி

யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் தனது

வழமையானக்ட்டந்களையாழ்ந்கரமண்ட பத்தில் வைத்து சமூக முன்னேற்றம் சம்பந்தமான விசயங்களை ஆரய்ந்தது இரண்டு அமைப்புகளுக்குமிடையே கொர்கை ரீதியன் முரண்பாடு ஏற்படவே செய்தது. இளம் கள்று பயமறியாதல்லவா எதிர்ப்பின் மத்தியிலும் அவர்கள் குரல் ஒங்கிழலிக்கவே செய்தது.

யாழ்ப்பான வாலிபர் காங்கிரஸ் தன்னை மும்முனைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டமை அதன் இளம் வயதிற்கு உகந்த போராட்டமாயது. அதனது அரசியற் சுதந்தி ரத்துக்கான போராட்டம் ஏகாதிபத்திய அரசுக்கு எதிரானதாக அமைந்தது. அதனது சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் சாதிப் பற்றுடைய இந்து வர்ணாசிரம முறையே வாழ்க்கை நெறி என ஒலமிடும் மிலேச்கர்ஞக்கு எதிரான போராட்டமானது. அதன் தாய் மொழிக்கல்விக் கோட்பாடு ஏகாதிபத்திய மாயையில் மயங்கி நிற்கும் அந்திய மோகிகளுக்கு எதிராக அமைந்தது.

3. சமர்: யுத்தகளம் 1: இந்தியப் படை அன்றும் இலங்கை வந்தது: மகாத்மா காந்தி, ஜெவஹர்லால் நேரு, சுத்தியழுர்த்தி, வி கல்யாணசுந்தர முதலியார், கமலாதேதி சட்டோபாத்தியாயா, என் திருமதி செல்லை ந.ஆ பெரோ என அத்தனை இந்தியப் போர்வீரர்களும் இலங்கைக்கு இறக்கப் பட்டனர். போராட்டம் நடந்தது காந்திஜியை இலங்கைக்கு வரப்பண்ணியதே பேரின் பநாயகமும், வாலிப காங்கிரஸ்மே. தனது சுற்றுப்பயணத்தின்போது முதல் முதலாக 'சுதந்திரம்' என்ற பதத்தினைக் கேட்டதே யாழ்ப்பாணத்தில் தான் என காந்திஜி கூறும் அளவினுக்கு யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரசின் குரல் உரத்து ஒலித்தது. இந்தியப் போர் வீரர்களின் தாக்குதல் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு வயிற்றினைக் கலக்கியது. நீதிமன்றம் வரை அவர்களை இமுத்துச் சென்றது. கொழும்பு நோக்கிப் படை நகர்ந்தது: 1931ஆம் ஆண்டு வாலிப காங்கிரசின் சரித்திரத்திலேயே ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. வெள்ளைக் கார அரசு இலங்கை மக்களுக்கு டொனமூர் அரசியல் சாசனம் என்ற பிச்சையை வழங்கிறது. அந்த ஆண்டினிலே ஒறேற்றர் அவர்கள் தான் வாலிப காங்கிரசின் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். வருடாந்த மகாநாடு நடைபெற்றது கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயா சிறப்புப் பிரதிநிதியாக இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்தார். டொனமூர் குழுவின் அறிக்கை இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரத்தை அளிக்கவில்லை எனவே வாலிப காங்கிரஸ் அதனை நிராகரிக்கிறது என்பது கூட்டத்தின் ஏகோபித்த முடிவாக இருந்தது. ஆகவே இதனை நிலை நிறுத்தும் வண்ணமாக வாவள்ள சட்ட

சபைத் தேர்தலை பகிள்கரிப்பது என்பது ஏகமனதான தீர்மானமாக அங்கீகரிக்கப் பட்டது. சட்டசபைத் தேர்தலில் போட்டியிடவுள்ள வேப்பாளர்களிடம் நேரடியாகவே சென்று தேர்தலைப் புறக்கணிக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுவது என வாலிபர் காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது.

வட மாகாணத்தில் அப்போது ஐந்து தேர்தல் தொகுதிகள் இருந்தன. அதில் மன்னார்-வவுனியா ஒரு தொகுதி. ஏனைய நான்கு தொகுதிகளிலும் போட்டியிட முன் வந்த வேட்பாளர்கள் வாலிபகாங்கிரஸ் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்து தமது வேட்புமனுக்களை வாபஸ் பெற்றனர். அப் போது இங்கிலாந்தில்சட்டம்பயின்றபின்னர் இலங்கை வந்து தனது சட்டத் தொழிலில் நிறையவே சம்பார்த்த திரு. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் வவுனியாவில் குடியிருந்தார். அவர் அத்தொகுதிக்கு வேட்பு மனு தாக்கல் செய்திருந்தார். வாலிப காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் அவரிடம் சென்று தேர்தலைப் புறக்கணிக்குமர்று இறைஞ்சினர். மன்னாரில் வசிக்கும் திரு ஆனந்தன் என்பவரும் வேட்புமனு தாக்கல் செய்திருந்தார். அவர் புறக்கணித்தால் தானும் செய்வதாகத் திரு பொன்னம்பலம் கூறினார். தொண்டர்கள் ஆனந்தனிடம் சென்று புறக்கணிக்குமர்று கேட்டபோது அவர் அந்த வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்க்க மறுத்துவிட்டார். எனவே திரு. பொன்னம்பலமும் விலக மறுத்துவிட்டார். இதற்காக வாலிபர் காங்கிரஸ் பொன்னம் பலத்தினை வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. மாறாக அதன் தொண்டர்கள் அத்தேர்தலில் பொன்னம்பலத்தினை வெற்றி பெறவைப்ப தற்காகக் கடுமையாக உழைத்தனர். ஆனாலும் பொன்னம்பலம் தோல்வியடைந்தார்.

வவுனியாவைத் தவிர வடபகுதியில் தேர்தல் நடைபெறவேயில்லை. வாலிபகாங்கிரசின் பகிள்கார முயற்சிக்கு அமோக வெற்றி. இலங்கை வரலாற்றிலே முதல் முதலாக நடந்த தேர்தல் பகிள்கரிப்பின் வெற்றி தென்னிலங்கையையும் ஆர்ப்பரிக்கச் செய்தது யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் இலங்கை வாலிபர் காங்கிரசாவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. பின்நாளில் ஆ.நு.க என்ற அமைப்பின் நிறுவனரும் கொடுரைகுப்புவாதியுமான பிலிப் குணவர்த்தனா அப்போது இலங்டனில் இருந்தார். அவர் பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு கடிதம் வரைந்திருந்தார். அதன் சாரம், ‘கடந்த சில வருடங்களாக இலங்கையிலே அரசியல் தூதியத்தினைக் காண்பிக்கின்ற ஒரேயொரு அமைப்பு யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரசே. விரிட்டில் ஏதாதிபத்தியத்தில் இருந்து டனடியாகவும் முழுமையானதுமான தந்திரத்திற்காகப் போராடும் வண்ணம்

அவர்கள் தமது தலைவர்களை நிர்ப் பந்தித்துள்ளனர். எமது சிங்கள நண்பர்கள் இதனை விளங்கி அவர்களைப் பின் பற்று வார்களா? ஒரு மிகப் பெரிய போராட்டம் எம்மை எதிர்நோக்கி உள்ளது. அதன் தொடக்கமே தான் இந்த தேர்தல் புறக் கணிப்பாகும்.'

1931 மே மாதம் அகில இலங்கை வாலிப் காங்கிரஸ் வெள்ளவத்தையிலே அங்குரார்ப்பனம் செய்யப்பட்டது. யாழ் பாணத்திலிருந்தும் பெரும் தொகையான பிரித்திநிதிகள் சென்றிருந்தனர். அதன் செயலாளராக வலன்றைன் பெரேரா அவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார். பண்டிதர் ஜெவ ஹர்லால் நேருவும் சமுகமளித்திருந்தார்

அட்டகாசமாக ஆரம்பமானது. அத்துடன் அதன் கதையும் முடிந்தது. என் இலாப நட்டக் கணக்குப் பார்த்தார்கள்: இரண்டு வருடங்கள் ஓடின. புதுவிக்காக பச்சோந்தி யாகும் கூட்டமொன்று பகிஷ்கரிப்பின் இலாப நட்டக் கணக்குப் பார்க்கத் தொடங் கியது பகிஷ்கரிப்பால் தமிழ் மக்கள் பெரும் இழப்பினுக்கு ஆளாகியுள்ளனர் என உக்கிரமமாகப் பிரச்சாரம் நடந்தது. இதனை முன்னின்று நடத்தியவர்கள் யாரா யிருக்கலாம் என நான் சொல்லத் தேவை யில்லை. ஆம். திரு.ஜி.ஐ பொன்னம் பலமே தான். பகில்ஸ்கரிப்பு நடந்த பகுதிகளிலே பகில்ஸ்கரிப்பினை வாபஸ் பெற்று மீண்டும் தேர்தல் வைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக் கையும் அவர்கள் சார்பாகபிரேரிக்கப்பட்டது. வாலிபர் காங்கிரஸ் அதனை எதிர்த்தே நின்றது. அரசு இவர்கள் பக்கம் நிற்குமா? 1934ல் தேர்தல் மீண்டும் நடந்தது பொன்னம் பலம் சட்டசபைக்குள் புகுந்தார். இம்முறை பருத்தித்துறையின் பிரதிநிதியாக. மகுடம்

ட்டினார் தமிழர் தலைவராக. தமிழ் காங்கிரஸ் உதயம் வடக்கே. அதே சமயம் இலங்கை வாலிபகாங்கிரசின் அடிப்படைப் பொள்கைகளுடன் இலங்கை சமச்சாஜக் கட்சி தெற்கே 1935ல் உதயமானது. வாலிபகாங்கிரசிலிருந்து சிலர் அங்கே பாய்ந்தனர். சிலர் இங்கே பாய்ந்தனர். வேறுசிலர் போதுமடா சாமி என ஒதுங்கிக் கொண்டனர். பின் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே ஹண்டி அவர்களும், ஒறேற்றர் அவ்களும் பங்குபற்றிய கூட்டமொன்றிலே ஞ.று.சு.னு பண்டாரநாயக்கா வாலிபகாங்கிரன் இனத்து வேச நோக்கமே சட்டசபைத் தேர்தலைப் பறக்கணிப்பதற்குக் காரணமானது என நாக் கூசாமல் கூறிய பொழுது ஹண்டி அவர்கள் அதனைத் தீவிரமாக எதிர்க்க வேண்டி வந்துவிட்டது.

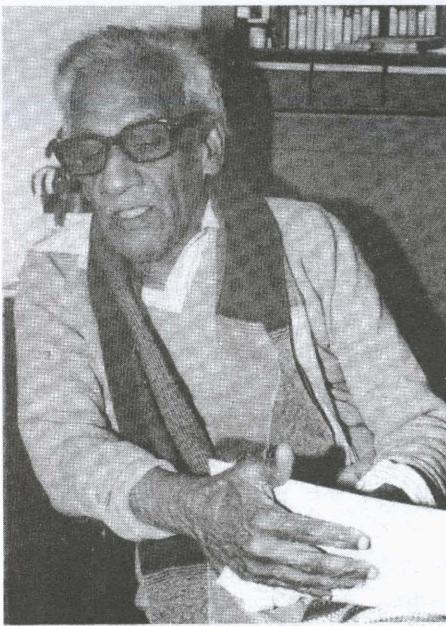
முக்கு மன்றம் ஏறிற்று வாலிபர் காங்
சிரல் 1942ஆம் ஆண்டுதான் வாலிபர்
காங்கிரஸ் நடத்திய கடைசி மகாநாடு

என எண்ணுகிறேன். இது தொல்புரம் வடக்கம்பரை அம்மன்கோயில் வீதியில் நடைபெற்றது. இரண்டாம் உலகப் போர் உக்கிரமமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தகாலம். காலாநிதி N.ஆ பெரோவின் மனைவியார்செல்னாபெரோ இந்தியாவில் வசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் சிறப்புப் பேச்சாளராக மகாநாட்டினில் பங்கு பற்றினார். தனது உரையினிலே, ‘வெள்ளைக்காரரை இலங்கையை விட்டே விரட்டி யடிக்க வேண்டும்; என வெகு உக்கிரமாகப் பேசினார். அதன் விளைவு இராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அவர் மேல் மல்லாகம் நீதிமன்றத்தில் வழக்குப் பதிவு செய்யப் பட்டது. பின்னர் ஒருபடியாக அந்த வழக்குத் தள்ளப் பட்டது.

யுத்தகளம் 2. முதல் கட்டப் போர் யாழ்ப் பாணக் கல்லூரியில் சிறுபான்மை இந்த தினைச் சேர்ந்த (அப்போதைய பெயர்: தாழ்த்தப்பட்ட இனம்) ஒரு மாணவனைக் கல்வி கற்பதற்காக பிக்னெல் பாதிரியார் சேர்த்துக் கொண்டார். வகுப்பில் இருந்த அத்தனை யர்சாதி மாணவருக்கும் வந்த தே கோபம். வேளி நடப்புச் செய்தனர். போனால் போங்கள் நான்தனி ஒருவனுக்குத் தனி ஒருவனாகக் கல்வி புகட்டுவேன் என்றார் பிக்னெல் பாதிரியார். இல்லை கவலையுறாதீர்கள் நானும் உங்களுடன் நிற்கிறேன் என்றார் ஹண்டி. அங்கே கண்ட வெற்றி மேலும் பல கல்லூரிகளைச் சிறுபான்மை மக்களுக்காகத் திறந்து விடவைத்தது என்றாலும் முழுமையான வெற்றி பெற மேலும் அரை நூற்றாண்டு எடுத்தது.

அடுத்தகட்டம்: வாலிபகாங்கிரஸ் வருடா வருடம் பெரிய விழா எடுத்தது. ஆரம்பத்தில் கீரிமலை மட்டம் அதற்கான இடவசதி செய்து கொடுத்தது. ஆனால் காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகள் மட நிர்வாகத்திற்கு அத்தனை ஜிரணிக்கக்கூடியதாக அமையவில்லை. காரணம்? சாதி ஒழிப்பு என அது குரலெடுப்பதும் சமபந்தி போசனம் என அது செயல்படுத்துவதும் நிர்வாகத்தின்காதுக்கும் கண்ணுக்கும் நல்ல சுகுனங்களாக அமையத் தவறின. அதேசமயம், இந்து சமயத்தையும், வர்ணமாசிரமத்தையும் காப்பதற்கெனக் கங்கணம் கட்டியாடி ஒரு வேதாகம சைவ சித்தாந்த சங்கம் ஒன்று தோன்றியது. அதன் தலைவர் வேறு யாருமில்லை. சேர்பொன் இராமநாதன் அவர்களே. ஆகவே வேதாகம சங்கத்தினரின் வற்புறுத்தலுக்கு மட்டம் மண்டியிடுவதைத் தவிர வேறு வழி யிருக்கவில்லை.

வருடாந்தக் கூட்டங்கள். நடத்த வாலிபர் காங்கிரஸ் வேறு இடங்கள் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சைவ சையான இடம் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த

னர் மானிப்பாய் இந்துக்ககல்லூரியின் அதிபராகவும்கடமையாற்றியவர். பாரதியின் தேசபக்திப் பாடல்களையும் புதுமைக் கவிதைகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் அளவில் பரப்பிய பெருமை சுவாமி விபுலாண்தரையும் வாலிப காங்கிரஸ் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு தாய்மொழி மூலமாகவே கல்வி புகட்ட வேண்டும் என்பதில் மிகத் தீவிரமாக இருந்தது. வாலிப காங்கிரஸின் தூண்களாக இருந்தவர்கள் முக்கியமாகக் கல்வியாளர்கள், மற்றும் ஆசிரியர்களே. ஆகவே இக்கொள்கையினை அகில இலங்கை ஆசிரியர் சம்மேளக் கூட்டங்களில் அவர்கள் வற்புறுத்தத் தவறியதில்லை.

மாறாக, தென்னகத்தில் உள்ள கல்வியாளர்களில் பெரும்பாலோர் இதற்கு நேர்மாறன கருத்துடையவர்களாகவே இருந்தனர். இதன் விளைவாக யுஇஹு.ரு.வு என அழைக்கப் படும் ஆசிரியர் சம்மேளத்தின் தலைமைப் பதவிக்குப் போட்டியிட்ட ஹண்டி அவர்கள் தோல்வியைத் தழுவவேண்டிய துர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டது.

தனிச்சிங்களச் சட்டம் வந்ததிற்குக்கூட ஹண்டியும் அவரது இளைஞர் காங்கிரஸ் தான் காரணமாக அமைந்தது எனச் சிங்களப் பேராசிரியர் ஒருவரும் பாரானுமன்ன உறுப்பினர் ஒருவரும் திரு யுஇநு தம்பர் அவர்களுக்கு ஒரு சமயம் கூறினாராம். அது வேடிக்கையாகக் கூறப் பட்டதோ அல்லது வினயமாகக் கூறப்பட்டதோ தெரியவில்லை. அவரது கருத்துப்படி தாய்மொழிக் கல்வி என்ற இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒலித் தமையே சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்குத் தனிச் சிங்களம் என்ற எண்ணத்தினைக் கொடுத்திருக்கலாம்.

சம்பவாமி யுகே யுகே: 1942 நாடு, மக்கள், மொழி என்ற உணர்வு போனது

‘நான், நான், நான்’ என்ற கூச்சல் எழுந்தது. வாலிப காங்கிரஸ் மாய்ந்தது. ஒரு தேசம் ஒரு சாதி என்ற உணர்வு மறைந்தது. வேறெருகாங்கிரஸ்பிற்ந்தது. தேசியம் பேசிய தென்புலத்தார் இனவாதம் பேசினர் வடபுலத்தார் பிரிவினைவாதம் பேசினர் எல்லாமே போனது. இன்றுவரை மீள வில்லை.

■

மேலும் ஒரு முயற்சி: ஹண்டியின் அழைப் பின் பேரில் மகாத்மா காந்திஜி வந்தார். அவர் பேசுவதாக பருத்தித்துறையின் அல்வாயில் ஒரு கூட்டம். மண்டபம் ஒன்றில் நடந்தது. ஆனால் மண்டபத்தினுள் சிறுபான்மை இந்தவர் வருவதற்குத் தடை விதித்தன். இதை அறிந்த காந்திஜி தான் கூட்டத்திற்கே வரப் போவதில்லை என முரண்டு பிடித்தார். வேறுவழியில்லாமல் அச்சலகத்தவரை மண்டபத்தில் விடச் சம்மதித்தனர். ஆனால் அங்கேயும் இடதூதுக்கீடு நடந்தது. அவர்கள் விறாந்தையில் மாத்திரம் உட்காரலாம் என்ற நிபந்தனை.

யுத்தகளம் 3: சுவாமி விபுலாண்தர் யாழ்ப் பாணத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகவும் பின்

இளங்கோ

யாழ்ப்பாணியின் சோக வாக்குமூலம்

1.

அவளைக்காணவில்லைன்று தெரிந்தபோது நான் பெரிதாக முதலில் எடுத்துக்கொள்ள வில்லை. வகுப்பு முடிந்தவுடன் வழையைக் கூட்டிக்கும் இடத்தில் அவள் இல்லாத போது வேறேதனும் வேலையாகப் போயிருப்பான் - தாமதமாக வரலாம் - என்று காத்துக் கொண்டிருக்கத் தொடங்கினேன். கோடை காலத்தில் இந்த வளாகத்தைச் சுற்றி ஒடும் நிதியிக்கு அதிக வனப்பு வந்து விடுகின்றது. படிக்கும் நாங்கள் பல்வேறு தாய்மொழி களைப் பேசிக்கொண்டு திரிவது போல நதியும் கலகலப்பாகப் பல மொழிகளைப் பேசிக்கொண்டு நகர்வது போலப்பட்டது.

இயற்கைச் சூழலை இரசிக்கத் தொடங்கிய தில் நான் எந்தாய் இங்கு வந்து காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்பதும் மறந்து போய்விட்டது. ஒருக்காய் முறிகண்டிப்பக்கம் போய் தலையைக் காட்டிவிட்டு வரலாம் என்றாலும், இவள் அதற்குள் வந்துவிட்டாள் என்றால் பெரும் பிரச்சினையாகிவிடும். ‘என் அந்தப் பக்கம் போனாய்’ என்று அவள் எழுப்பும் கேள்வியோடு புகையைத் தொடங்கும் சண்டையின் பெருநெருப்பை, மூன்று கிலோமீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் கணேடய பிரதமர் வாசல்துவத்தால்கூட தீர்த்துவைக்க முடியாது. கண்டாவில், அதுவும் அதன் தலை நகரில் முறிகண்டி எப்படி வந்தது என்று நீங்கள் உங்கள் மூலையைத்திருக்கும் கென்று திருக்கவும்கூடும்.. முறிகண்டி மட்டுமில்லை, கண்ணியர் மட்ம், வழுக்கையாறு என்பதெல்லாம் கூட எங்கள் வளாகத்தில் இருக்கின்னன. முறிகண்டி என்பது நீங்கள் எங்கள் வளாகத்தின் சரங்கப்பாதைக்குள்ளால் நடந்து போனால் வருகின்ற ஒரு முச்சுந்திப் பிரதேச மாகும். முச்சுந்தியில் ஒருபூறும் கோப்பிக்கடையும், இன்னொரு பக்கம் பாரும் இருக்கும். வளாகத்துக்கு வருகின்ற போகின்ற பெண்கள் ஏதேனும் ஒரு வகுப்புக்காகவேனும் அந்த முச்சுந்தியைக் கடந்துபோய்க் கொண்டிருப்பார்

கள்ளன்பதால் அதுஒரு கேந்திரமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாய் மாறிவிட்டது. எனக்கெண்ணோ இந்தப் பொடிச்சிகள், தாங்கள் அன்றான்றைக்கு செய்கின்ற அலங்காரத்தைப் பெடியங்களுக்குக் காட்சிப்படுத்தி பாராட்டைப் பெறுவதற்காய்த்தான் அடிக்கடி முறிகண்டிப் பக்கமாய் நடைபவனி செய்கின்றார்களோ என்கின்ற ஒரு சந்தேகமும் உண்டு. அத்தோடு பக்கத்தினை ஒரு பாரும் இருக்க அதுக்குள்ள தாங்க் தீர்க்க, இங்காலை கண்ணுக்கு குளிர்ச்சிக்கென இரவு ஒன்பது பத்து மணிவரை கணம் நிறையப் பழங்கிக் கொண்டிருக்கிற இடமாய் தான் முறிகண்டியிருக்கும். இப்படி வெளியிலை வெயிலுக் குள்ளைநின்டுள்ளக்கும்ஒரோதாகமாய்த்தானிருக்கிறது, முறிகண்டிச் சந்திக்குப் போய் வாயைக் கொஞ்சம் நடைச்சுட்டு வந்திடலாம் என்றால் இவளொருத்தி வருவதாய்ச் சொன்னது நினைவுக்குள் வந்து பயமுறுத்துகிறது

ஒருமறை இப்படித்தான் முதலாம் ஆண்டு பெட்டையொருத்திக்கு ஒற்றை ரோஸ் கொடுத்து காதலைச் சொல்ல நடைப்பராருவன் முறிகண்டியில்காத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனும் ரிப்போப்பாய் வெளிக்கிட்டு, ரெங்களைக் குறைக்க கொஞ்சம் ‘வாசித்து’ விட்டு சுதியாய்த்தான் நின்றான். அந்தப் பெட்டை வருகின்ற நேரமாளில் ஒற்றை ரோஸை எங்கள் கையில் தந்துவிட்டு, தன்றை ரெங்களைக் குறைக்க பாத்தரும் போய்விட்டு வந்திருந்தான். பெட்டை முறிகண்டியைக் கடக்கையில் ‘உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்கவேண்டும்’ என்று ஓர் ஓரத்தில் கூப்பிட்டு அந்தமாதிரி ரொமான்டிக்காய் முழங்காலிட்டு I love தானீத என்படி ஒற்றை ரோஸைக் கொடுத்தான். அந்தப் பெட்டைக்குக்கொஞ்சம் அதிர்ச்சி என்றாலும், இப்படி ஒருத்தன் ரொமான்டிக்காய் இருக்கின்றானே என்பதில் ஒரு நெகிழிச்சி வர ரோஸையும் வாங்கிவிட்டாள். ஆனால் ரோஸை அவள் முகர்ந்து பார்த்ததில் தான் எல்லாப் பிரச்சினையும் தொடங்கியது.

‘You bloody drinker, அவ்வப்போது நீ குடிக்கிற தென்றால் கூட பரவாயில்லை, அதற்காய் ப்ரபோஸ் பண்ணுகிற கேந்திர்குத் தருகிற ரோஸைக்கூட குடிக்க வைத்துத் தந்திருக்கிறாயே, உன்னையெல்லாம் நம்பி நான் எப்படிக் காதலிக்க முடியும்’ என்று நல்லாய்த் திட்டவிட்டு ரோஸையும் குப்பைத்தொட்டிக் குள் எறிந்துவிட்டு அவள் மறைந்துவிட்டாள். நடைபனுக்கோ என்ன நடந்ததென்று பெருந் திகைப்பாக இருந்து, நாங்கள்தான்கொடுப்புக் குள் நமுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டி ருந்தோம். கையில் கொஞ்ச நேரம் வைத் திருக்கச் சொன்ன ரோஸை பியர் பிச்சருக்குள் அமிழ்தி எடுத்து நாங்கள்தான். பெட்டை முறிகண்டிக்கு வார ரெங்களிலை நண்பளை ரோலிலிருந்த வந்த ‘நறுமணம்’ ஒன்றையும் இனம் பிரித்தறிய முடியவில்லை.

இங்கே முன்னே ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ரீடோ ஆற்றுக்குநாங்கள் இட்டபெய்த்தான்வழக்கையாறு. ஆஹே இல்லாத யாழ்ப்பாணத்திலை மழை நிறையப் பெய்து வெள்ளவாய்க் காலுக்குள்ளாலை நீரோடும்போது அது வழுக் கையாராக மாறிவிடுவதுண்டு. நாளொரு அசல் தமிழன். என்ன தான் ஆயிரக் கணக்கான மைல்கள் தாண்டி கண்டாவுக்கு வந்தாலும் எங்கடை ஊர்களை மறக்க கூட்டதுதான். சிலவேளை என்றை பெட்டை வாய் தவறி ரீடோ ஆற்றுப்பக்கமாய்ச் சந்திப் போம் என்றாலும், நான் ‘வழுக்கையாறு என்று சொல்லும்’ என்று திருத் ஒரு போதும் மறப்பதேயில்லை. ஸழ்த்தில் பாளி யாறு பதவியா ஆறு, மகாவலியாறு என்று எத்தனையோ ஆறுகளிருக்க இப்படியொரு போவி ஆற்றின் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்து தான் ஒரு யாழ்ப்பாணிக்குரிய சாமர்த்தியம்.

2.

இவளை என் இன்னமும் காணவில்லை. வழுக்கையாற்றுத்துக்கு வந்தே கிட்டத்தட்ட ஒரு மணித்தியால்துதிர்கு மேலே ஆகிவிட்டது.

இதற்கிடையில் நாலைந்து முறை அவளை செல்போனில் அழைத்தும் பார்த்துவிட்டேன், ஒரு பதிலையும் காணவில்லை. காதலுக் காய் தமிழ்ப்படங்களில் வருகின்ற கதா நாயகன்கள் போல என்னால் இனியும் காத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அவர்களுக் காவதுகாதலிவர்த்துவிட்டதன் பிறகு கொஞ்சம் கோபித்து, கொஞ்சம் செல்லம் கொஞ்சி, பிறகு ஏதாவது வெளிநாடொன்றுக்குப் பறந்து உடைய ஆடவாது முடிகின்றது. எனக்கு இஃபீதூன்றும் நிகழப்போவதில்லை. இப்படி நீண்டநேரக் காத்திருப்பதாலேயே ஒரு கடுப்பு வந்துவிட்டிருக்கும். இவள் வந்தவுடனே அது என்றாம் கொள்ளுமாய் வெடிப்பதாய்த்தான் முடியும். பிறகு சண்டை, கண்ணீர், கெஞ்சல், ஆற்றுப்படுத்தல் என ஒரு வாரம் இருவரும் மன உலைச்சல்களோடுதான் இருக்கவேண்டியிருக்கும். எத்து இந்த வீண் பொல்லாப்பு. ‘என்னால் இனியும் காத்திருக்கமுடியாது நான் வீட்டை போகின்றேன்’ என்றொரு ரெக்ஸ் மெஸேஜ் அனுபவிட்டுப் போக வேண்டியதுதான்.

இப்போது இரவு எட்டு மணியாகிறது. மத்தி யானம் இவளைச் சந்திக்காமல் வீட்டை வந்து நன்கு நித்திரை கொண்டு எழுப்பியாகியும் விட்டார்கள். ஒருமுறை அவளை செல்போனில் அழைத்துப் பார்ப்போம்... மத்தியானம் காத்திருந்த சலிப்பைக் கொஞ்சமாகவேனும் காட்டாமல், காதலில் உருகி எப்படிக் கதைப் பது என்று ஒருமுறை எனக்குள் ஒத்திகை செய்துகொண்டேன். காதலிக்கும்போது எப்போதும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நல்ல பக்கங்களை மட்டுமே காட்டவேண்டும் என்று எங்கையோவாசித்து இந்தச்சுழலுக்கு எவ்வளவு பொருந்துகிறது பாருங்கள். என் இவள் தொலைபேசியை எடுக்கிறாளில்லை. என்ன நடந்தது இவளுக்கு? சிலவேளை என்னை வெட்டிவிட்டு வேறு யாரைவது பிடித்து விட்டாலா? சீ...என் என்னைப் போலவே அவளையும் நினைக்கிறேன். வேறு ஒருத் தலைப் பிடிக்கவேண்டியிருந்தால் இந்த இரண்டு வருச்துக்குள்ளையே எத்தனையோ சந்தர்ப்பம் அவளுக்கு வாய்த்திருக்கும். அதை யெல்லாம் மறந்தபடிதானே என்னோடு இருந்தவள். அப்படியேதும் நடந்திருக்காது. அப்ப ஏன் இப்ப தொலைபேசியை எடுக்கி றாளில்லை. சுரி, எதற்கும் அவளின் அறைத் தோழிக்கு அழைத்துப் பார்க்க வேண்டியது தான். ‘என்ன அவள் காலமை வளாக்கு வெளிக்கிட்டதற்குப்பறகு இன்னும் அறைக்கு வரவில்லையா?’ எங்கை போய் இவள் தொலைந்துவிட்டாள். இதற்கு முன் இப்படி யேதும் நிகழ்ந்து இல்லையே வேறெந்காவது இப்படி போவதாய் இருந்தால்கூட தொலை பேசியில் அழைத்தோ, ஈமெயிலிலோ அல்லது ரெக்ஸ் மெஸேஜ் செய்துவிட்டோதானே போகின்றாவள். என்னவாயிற்று இவளுக்கு.

இவளுக்கு இங்கை இரண்டு அண்ணாமார் இருக்கினம். ஒருத்தர் பக்கத்திலை இருக்கிற மற்ற யூனிவர்ஸிசிற்றியில் படிக்கிறார். மற்றவர் படித்துமுடித்துவிட்டு ஜேடிள்ஸிவ்தான் வேலைசெய்கின்றார். இவளுடையஅண்ணன் மாருக்கு எங்கடை விசயம் சாடைமாடையாய்த் தெரியும். இவளென்னைக் காதலித்துக் கொண்டிருப்பது அவர்களுக்கு அவ்வளவு விருப்பமில்லை என்பதும் எனக்கு நன்கு தெரியும். இப்புத்தையானா நிலைமையில் கவரவும் அது இதென்டு ஒன்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. சிலவேளை அவர்களோடுதான் இவள் நிற்கிறாளோ தெரியாது. ஒருக்காய் அவர்களுக்கும் அழைத்துப் பார்க்கக் வேண்டியதுதான். என்னது அங்கையும் இவள் போகவில்லையா?

3.

நள்ளிரவுபண்ணிரெண்டும் ஆகிவிட்டது. இளி இப்படியே வீட்டிலிருந்து சம்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கமுடியாது. இவளுடைய

அண்ணன்மார் இருவரும் என்றை அப்பார் மெண்டிற்கும் வந்துவிட்டினம். இவளுக்குத் தெரிந்தவர் எல்லோரையும் விசாரித்தாயிற்று. எனக்கு ஒரே பயமாய்க் கிடக்கிறது. எல்லாச் சுதந்திரமும் இருக்கிறதென்று பீதிக் கொள்கின்ற கனடாவில் எல்லாவற்றையும் செய்வதற்கான சுதந்திரமும் இருக்கிறது என்பதையும் மறந்துவிடமுடியாது. இவளுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமோ என்று வருகின்ற எண்ணத்தை இலையான் கலைக்கிற மாதிரி துரத்திக்கொண்டேயிருந்தேன். ‘இனியும் இப்படியே வாளாவிருக்க முடியாது, வாருங்கள் போவோம்’ என்று இவளுடைய அண்ணன் மாரையும் அழைத்துக்கொண்டு பொலிலில் புகார்கொடுக்க வெளிக்கிட்டோம்.

பொலிஸ்காரன்கள், ஒன்றும் நடந்திருக்காது, தாங்களும் தேடுகிறோம், யாருடையவீட்டிலையாவது போய் நிற்கக்கூடும், நாலைக்கு வந்திருவா என்று சொல்லுறாங்கள். எங்கடை தமிழ்ச்சலுகத்திற்குள்ளை குடும்பங்களுக்குள் ஏதாவது பினைக்குப்பட்டு, மனுசிமார்கள்

கோபத்தில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் யாருடைய வீட்டிலையாவது போய் இரவில் நின்றுவிட்டு, காலமைகளில் ‘கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருசன் என்ற தச்துவ ரூனம் கிடைத்து கணவன்மாரோடு போய்ச் சேந்துவிடுவதுண்டு. இவ்வாறான சம்பவங்களிலும் சிலவேளைகளில் மனுசன் மார் மனுசியைக் காணவில்லை என்று மனுக் கொடுப்பதுண்டு. இப்படிப்புகார் கொடுப்பது, உண்மையில் மனுசி காணவில்லை என்பதால் வந்த அக்கறையாலையா அல்லது நாளை மனுசிக்கு ஏதும் நடந்தால் பொலிஸ் தன்னைச் சந்தேகத்தில் பிடித்துவிடக்கூடும் என்ற முன்எச்சரிக்கையாலையா என்பது புகார் கொடுக்கும் மனுசன்மார்களின் மனதைப் பொறுத்து வேறுபடக்கூடியது. இவ்வாறான காரணங்களால் இந்தப் பொலிஸ்காரன்கள் உண்மையான அக்கறையோடு இவளைத் தேடுவான்களோ என்பதிலும் எனக்கு மிக்கும் இருந்தது.

அடுத்த நாள் மத்தியானம் போல வளாகத் திற்குபொலிஸ்வந்து இவளைப்பற்றியிப்பரங்களை இவளின் நண்பர்கள், பேராசிரியர்களி டம் விசாரித்தபோது பல்கலைக்கழகம் முழு தும் இவளைக் காணவில்லை என்ற செய்தி பரவிவிட்டது. அத்தோடு இவள் காணாமற் போன்று வளாகச் சுற்றாலுக்குத்தான் என்பதை இவளது அறைத்தோழியும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். என்றால் நேற்றுக் காலை இவர்கள் இரண்டு பேரும் சேந்துவான் அறையிலிருந்து வகுப்புக்களுக்காய் வெளிக் கிட்டிருக்கின்ம். இவள் காணாமற் போயிருந்து வளாகத்திற்கும் பெரும் பிரச்சினையாகி விட்டது. என்னிடம், நண்பர்களும் பொலி ஸம் அடிக்கடி வந்து விசாரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்களுக்குள்ளை ஏதாவது பிரச்சி னைப்பட்டுத்தான் அவள் காணாமற் போய் விட்டாளா என்று தொக்கத்தில் பொலி ஸைக்கு என்னிலை ஒரு சந்தேகமிருந்தது. நான் தான் ஏதோ இவருக்குச் செய்துவிட்டு காணவில்லையென்று நாடகம் ஆடுகின் ரேணே என்று அவர்களுடைய வழையான பொலிஸ் புத்தி சிந்தித்திருக்கின்றது. ஆனால் கிடத்தப்பட்ட இவள் காணாமற்போயிருந்த ஞேரத்தில் நான் வகுப்பொன்றாக்கள் இருந்து தெளிவாக நிருபிக்கப்பட்டதால் வேறு யாரோ தான் இவள் காணாமற்போன்றதற்கு காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்ப பொலிக்கு பிறகு தெரிந்துவிட்டது. என்றாலும் என்னையும் எப்போது தாங்கள் தொடர்புகொண்டாலும் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வரவேண்டுமென அறிவுறுத்தியிருந்தார்கள்.

இவள்காணாமற்போய்முன்றாவதுநாளையும் விட்டது. இவளின் அண்ணன்மார் மற்றும் ரொறண்டோவிலிருந்து இவளதுபெற்றோள்ள

எல்லோரும் ஒரேயிடத்தில்தான் நிற்கிறோம். எல்லோர் முகங்களிலும் சேகமும் சோங்கும் அப்பிக்கிடக்கிறது. நானும் எனது மூளையைக் கச்கி அவளின் நினைவின் மிடறு களிலிருந்து அவள் தொலைந்துபோயிருக்கக் கூடிய இடங்களைப் பற்றி வடிகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன். இப்போதுதான் இந்த விடயமொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. இவர் சொல்லுவாள், மார்க்கமிலிருக்கிற மச்சான் முறையான ஒரு பெடியனுக்குத் தான் உயர்கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிற பொழுதிலிருந்தே தன்னில் விருப்பமென்று. அடிக்கடி தங்களின் பாடசாலைக்கு வந்து தன்னை ‘நேசியுமன் நேசியுமன் என்கின்ற அவனின் தொல்லை தாங்காது தன் அண்ணா மாரிடம் சொல்ல, அவர்கள் அவனைக் கூப்பிட்டு இதெல்லாம் சரியில்லையென்கின்து விட்டிருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் இப்படிக் கடத்திக்கொண்டு போய் தனியே வீட்டில் வைத்திருந்தால் இவருக்குக் காதல் வந்துவிடும் என்றோ அல்லது இவளை அவனுக்கு கலியாணஞ்ச செய்து வைத்துவிடுவார்கள் என்றோ ஒரு தமிழ்ப் பத்துக்கு நிகராய் அவன் யோசித்ததுதான் பெரும் சிக்கலுக்கு வழிவகுத்துவிட்டது.

ஒன்றரை மனித்தியாலம் ஓடக்கூடிய ஓர் ஆங்கிலத் திரில்லர் மாதிரி இந்த மூன்று நாட்களில் நடந்த இவளின்கதை இருந்தாலும், பிறகுதான் எனக்கும் இவருக்கும் இடையில் எல்லாம் புகையத் தொடங்கின.. இப்படி மூன்று நாட்கள் ஒரு பெடியனின் வீட்டில் வைக்கப்பட்டவள்பற்றியறவுகளும் சம்முகமும் ‘என்ன கதைக்கும் என்பது புரியக்கூடியதாக இருந்தாலும், என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்கள் கூட நான்றியக்கூடியதாக இந்த விடயம் பற்றியும் இவளைப் பற்றியும் அப்படியும் இப்படியுமாய்க் கதைத்துக்கொண்டு திரிந்ததைத்தான் தாங்கமுடியானிருந்தது. அது ஒரும் ஒருத்தன், ‘எப்படி மூன்று பெடியங்கள் இருக்கைக்கே காருக்குள் ஏறி இவள் கதைக்கப் போனவள்’ என்று கேட்டான். இன்னொருத்தன் ‘என்னதான் இருந்தாலும், இவளின் சம்மதமில்லாமல் அவங்கள் மார்க்கம் நகருக்குக் கொண்டுபோய் இருக்க மாட்டார்கள்’ என்றான் என்னுடைய நெருங்கிய தோழி கூட, ‘அவள் நல்லவள் என்று இனியும் ஏமாளியாக இருக்காதே, ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பெடியனாக அடுத்தென்ன செய்வதென்று யோசி என்று அறிவுரையை கண்ணியாமடத்தில் வைத்துச் சொன்னாள். எனக்கு எல்லாம் ஒரேகுழுப்பமாக இருக்கிறது. ஒருக்கியை அவளின் விரும்பமின்றி ஒருத்தன் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டான் என்பதற்காய் இரண்டு வருடங்கள் நேசித்தது எல்லாம் பொய்யாகிவிடுமான்ன? இந்தனை அல்லாடல்களுக்குமிடையில், இவள் தன்னைக் கடத்திக்கொண்டு போனவர்களின் மீது வழக்கு புதிந்துவிட்டது, இனி அவன்களின் வாழ்க்கை முற்றும் பாழுமின்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் தனது மச்சானின் வாழ்க்கை நாசமாகிவிட்டதென இருக்கப் படுகின்றாலா அல்லது மச்சான் மீதான் தனது காலை மறைமுகமாய் எனக்கு வெளிப்

மாய் பனிக்கட்டியொன்று உருகிய மாதிரித் தெரியுத்தொந்கிவிட்டது. இவள் அன்றைக்கு வகுப்பு முடிந்துவந்தபோது இந்த மச்சான்காரனும், அவனுடைய இரண்டு நன்பர்களும் காரில் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவருக்கும் இவர்களைக் கண்டு பெரிய அதிர்ச்சி. ‘வாருங்கள் காருக்குள் இருந்துகதைக்கலாம்’ என்று இவளைக்கட்டிக் கொண்டுபோய் அப்படியே மார்க்கத்திற்கு அவன்கள் கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். காதலிப்பது பிழையில்லைத்தான். ஆனால் இப்படிக் கடத்திக்கொண்டு போய் தனியே வீட்டில் வைத்திருந்தால் இவருக்குக் காதல் வந்துவிடும் என்றோ அல்லது இவளை அவனுக்கு கலியாணஞ்ச செய்து வைத்துவிடுவார்கள் என்றோ ஒரு தமிழ்ப் பத்துக்கு நிகராய் அவன் யோசித்ததுதான் பெரும் சிக்கலுக்கு வழிவகுத்துவிட்டது.

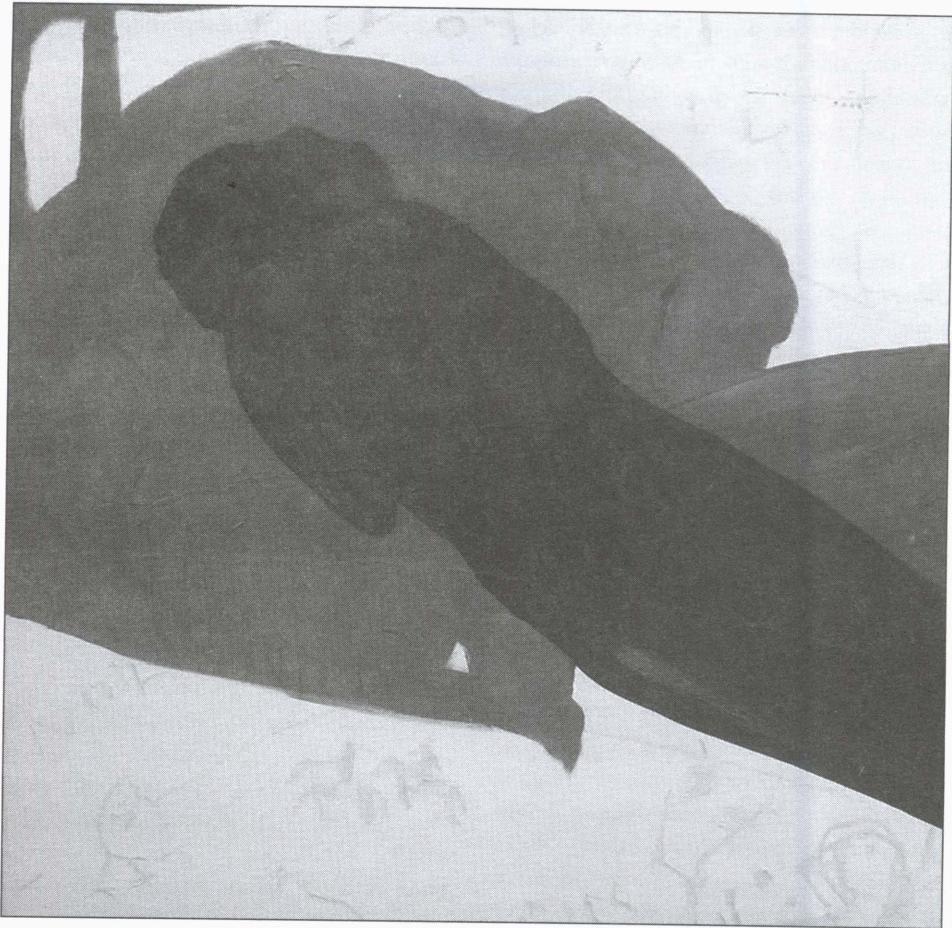
ஒன்றரை மனித்தியாலம் ஓடக்கூடிய ஓர் ஆங்கிலத் திரில்லர் மாதிரி இந்த மூன்று நாட்களில் நடந்த இவளின்கதை இருந்தாலும், பிறகுதான் எனக்கும் இவருக்கும் இடையில் எல்லாம் புகையத் தொடங்கின.. இப்படி மூன்று நாட்கள் ஒரு பெடியனின் வீட்டில் வைக்கப்பட்டவள்பற்றியறவுகளும் சம்முகமும் ‘என்ன கதைக்கும் என்பது புரியக்கூடியதாக இருந்தாலும், என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்கள் கூட நான்றியக்கூடியதாக இந்த விடயம் பற்றியும் இவளைப் பற்றியும் அப்படியும் இப்படியுமாய்க் கதைத்துக்கொண்டு திரிந்ததைத்தான் தாங்கமுடியானிருந்தது. அது ஒரும் ஒருத்தன், ‘எப்படி மூன்று பெடியங்கள் இருக்கைக்கே காருக்குள் ஏறி இவள் கதைக்கப் போனவள்’ என்று கேட்டான். இன்னொருத்தன் ‘என்னதான் இருந்தாலும், இவளின் சம்மதமில்லாமல் அவங்கள் மார்க்கம் நகருக்குக் கொண்டுபோய் இருக்க மாட்டார்கள்’ என்றான் என்னுடைய நெருங்கிய கிய தோழி கூட, ‘அவள் நல்லவள் என்று இனியும் ஏமாளியாக இருக்காதே, ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பெடியனாக அடுத்தென்ன செய்வதென்று யோசி என்று அறிவுரையை கண்ணியாமடத்தில் வைத்துச் சொன்னாள். எனக்கு எல்லாம் ஒரேகுழுப்பமாக இருக்கிறது. ஒருக்கியை அவளின் விரும்பமின்றி ஒருத்தன் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டான் என்பதற்காய் இரண்டு வருடங்கள் நேசித்தது எல்லாம் பொய்யாகிவிடுமான்ன? இந்தனை அல்லாடல்களுக்குமிடையில், இவள் தன்னைக் கடத்திக்கொண்டு போனவர்களின் மீது வழக்கு புதிந்துவிட்டது, இனி அவன்களின் வாழ்க்கை முற்றும் பாழுமின்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். இவள் தனது மச்சானின் வாழ்க்கை நாசமாகிவிட்டதென இருக்கப் படுகின்றாலா அல்லது மச்சான் மீதான் தனது காலை மறைமுகமாய் எனக்கு வெளிப்

படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றாளா என்று
நான் யோசித்துப் பாக்தில் எனக்குத்
தலையிடதான் வந்து சேர்ந்தது.

5.

இப்படியாக நாட்கள் போகப்போக எங்கள் உறவில் எங்களையறியாமலே விரிசல் வந்து விட்டது. இவனுக்கு அந்தக் கடத்திப்போன பெடியன் மீது ஏதோ ஈர்ப்பிருந்திருக்கிறதோ என்ற எண்ணாம் அடிக்கடி வருவதை என்னால் தடுத்து நிறுத்தவும் முடியவில்லை. சுந்தேகம் போன்ற வியாதி ரொரண்டோவில் வந்த SARSஐ விட அபாயகரமானது. எந்த மருந்து கொடுத்தாலும் அவ்வளவு கெதியாய் மாறிவிடாது. இந்த முறை கோடை வகுப்புக்கள் எதுவும் எடுப்பதில்லையென முடிவெச்சுத் தோரண்டோ மாநகரில் பொழுதைக் கழிப்பதென முடிவு செய்தேன். தனக்குச் சில பாடங்களுக்கவிருக்கிறதென இவள் வளாகத்திலேயே தங்கிவிட்டாள். ரொரண்டோ வந்ததன்பிறகும் எண்ணால் இவளது விடயத்தில் தெளிவான ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் இருக்கிறது. பலரது பேரண்புக்கும் பெருமதிப்புக்குமுரிய சிறி ராமபிரானே-எல்லாம் அறியக்கூடியகடவுளாய் இருந்தும்கூட - சீதாதேவியை நெருப்பில் நீங்கூசொல்லி ஏற்றுக்கொண்ட போது சாமானி யனாய் -அதுவும் யாழ்ப்பாணம் என்னும் பூகோளத்தில் சிறு புழுக்கை போன்ற ஊலிலிருந்து வந்த - நான் என்னதான் செய்ய முடியும்? இப்படியிருக்கும்போதுதான் ஸ்காட்ரோவில் எக்ஸின்டன் வீதியிலுள்ள சிறிலசிறி ஆதி ரம்பா ஆச்சிரிம் பற்றி நண்ப ரொருவன் குறிப்பிட்டு, ஆதி ரம்பாவிடம் போனால் உனது மனச்சுர்சலம் -மழை காணா மண்ணில் மூத்திரம் பெய்தால் தட மின்டிப் போவதுபோது - தாசாய்ப் பறந்து போய்விடுமென்பதுத்திமதி சொன்னான்.

ஆதிரம்பா அவர்கள் சாக்திரம்பார்ப்பதிலிருந்து தியானம் போன்ற பலவற்றில் தேர்த்த வித்தியாக இருந்தார். ஆதிரம்பாவின்பூர்வீகம் தெலுங்கு தேசமாயிருக்கிவேண்டும்; ஆனால் சன்னிவீநிகழ்ச்சித்தொகுப்பாளக்களைப் போல 'நன்கு தமிழ்' பேசக்கூடியவராக இருந்தார். வயதும் அவ்வளவு ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. இந்த வயதிலும்..... வேண்டாம் இதற்கு மேல் எதும் விபரங்கள் தந்தால் நீங்கள் பிறகு சிறிலசிறி ஆதி ரம்பாவை மறந்து நடிகை ரம்பாவை நினைக்கத் தொடங்கிவிடீர்கள் என்பதால் நிறுத்திக்கொள்கின்றேன். எனது கையைத் தனது மடியில் வைத்துப் பார்த்தபடி 'தம்பி நீங்கள் சரியான குழப்பத்தில் இருக்கின்றீர்கள்?' என்று கூறினார். இந்த உலகத்தில் குழப்பமில்லாத மனுசர் என்று எவ்வளவும் இருக்கின்றார்களா என்ன என்று கேட்க விரும்பமிருந்தாலும், ஆதி ரம்பா அவர்கள் என் கைகளை வருடியடித் சாக்திரம்

கூறும் இதமான அனுபவத்தைக் குலைக்க நான் விரும்பவில்லை. இவ்வாறாக நான் சிறிலசிறி ஆதி ரம்பாவின் ஆசிரமத்தில் அதிகளவுபொழுதைக்கழிக்கும் ஒருபங்களைய் மாறிவிட்டேன். அங்கே செய்யப்பட்ட தியானமும் பஜைனையும் புத்துணர்வைத் தந்ததோ இல்லையோ என்னால் இவளைப் பற்றிய குழப்பங்களிலிருந்து ஓரளவுக்காவது தப்பித்திருக்க முடிந்திருந்தது. தியானம் பஜைனாகளின்போது ஒரேயோரு தொந்தரவு மட்டுமேயிருந்து. ஆசிரமத்திற்கு அடுத்த தாய் இருந்த கடையிலிருந்து கமகமக்க வந்துகொண்டிருக்கின்ற தந்தாரி சிக்கன் வாசந்தான் என்னை அடிக்கடி தியானத் திலிருந்து-இப்போது கோழியின் எந்தப் பாகம் பொரிந்துகொண்டிருக்கும்- என்று மனதின் திசையை மாற்றிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படி என்னைப் போலவே சிறிலசிறி ஆதி ரம்பா அவர்களின் ஆச்சிரமத்திற்கு பஜைனைக்கென அடிக்கடி வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கின்ற ஒருத்தியை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என்னை ஈந்ததற்கு அதிக காரணம், இடைவரை நீண்டிருந்த அவளது கூந்தலும், காதில் தொக்கிக்கொண்டிருந்த நீண்ட சிமிக்கித் தோடுகளுந்தான். நான்கு மாதங்களே கோடை வருகின்ற கனடா போன்ற நாட்டில் இடுப்பு வரை நீண்ட கூந்தலைப் பராமரிப்பது என்பது எவ்வளவு

கடினமான காரியம் என்று எவருக்கும் சொல்லித்தான் தெரியவேண்டுமென்பதில் வை. அத்தோடு என்னைப் போல யாழ்ப்பானை கலாசாரத்தைக்கைவிடக்காததன்தில் பிடி வாதமாய் அவளிருக்கிறாள் என்பதை அவருடன் பேசும்போது தெரிந்தது. இங்கு வந்ததன் பிறகு கூட ரெக்ஸோனா சோப்டும் பேரி பவுடரும் போடுவதை இத்தனை ஆண்டுகளானபின் கூட அவள் ஒதுக்கிவிட வில்லை என்றால் பாருங்கள். அன்றைக்கொரு நாள் பஜைன முடிந்து எல்லாவற்றையும் சுத்தமாக்கி முடிந்தபோது ஞேரம் பத்து மணியாகிவிட்டது. அவளுக்கு நான் தான் என்னுடைய காரில் ride கொடுத்தேன். பேசிக் கொண்டு போகும்போது தான் வீட்டிலை மூன்று பெடியங்களுக்கு ஒரு பெட்டை என்றாள். யாழ்ப்பானத்திலையே நல்ல தென்னாஞ்சோலையுள்ள இரண்டு வீடுகள் தங்களுக்கு இருக்கிறதென்றும் ஒர் உபகுறிப்பாய்ச் சொன்னாள். கொண்டுபோய் அவளை வீட்டில் இருக்கியபோது இப்போது இங்கையிருக்கிற வீடும் நல்ல வசதியாகத் தான் தெரிந்தது. வீட்டுக்கு முன் ஒரு Lexus மும் BMWமும் நின்றது. இவ்வளவு கார்கள் வீட்டிலிருந்தாலும் பஜைனைகளுக்கு வரும்போது என்னுடைய காரிலேயே வர விரும்புகின்றவளாகவே அவள் இருந்தாள். அவளது வீட்டிலும் நான் யாழ்ப்பானத்தில்

எந்த ஊர்க்காரன் என்றும், அந்த ஊரில் எந்தத் திசையில் எங்கள் வீடு இருந்ததென்பதையும் ‘விசாரித்து’ ஏற்கெனவே அறிந்து வைத்திருந்த தால், அவர்களுக்கு அவள் என்னோடு காரில் வருவதில் பெரிய பிரச்சினையிருக்கவில்லை. அத்தோடு சிறிலசிறி ஆதி ரம்பாவின் தீவிர பக்தனாக நான் இருப்பதும், ஒரு குமரப் பெட்டையை என்னோடு தனியே விடுவதில் அவர்களுக்கு வரக்கூடிய தடையை உடைத்திருக்கவேண்டும்.

6

கோடைமுடிந்துஇலையுதிர்காலம் ஆரம்பிக்க, நான் ரொரண்டோவை விட்டு நீங்கி வளாகம் போகவேண்டியிருந்து. ரொரண்டோவி விருக்கும்போது அவ்வப்போது-கடத்தப்பட்ட இவரோடு - தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் முன்பு போல அவ்வளவு ஈடுபாட்டோடு கதைப்படில்லை. இவருக்கும் ஏதோசிலகாரணங்களுக்காப் நானும் அவளை விட்டு விலகிப்போய்க்கொண்டிருப்பதாய்த் தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

இலையுதிர்காலம் என்றாலும் இன்னமும் கோடை மிஞ்சியிருந்து; மிதமான வெப்ப நிலை இருந்தது. நீண்ட மாதங்களுக்குப்பிரிகு இவளை முதன் முதலில் பார்த்தபோது மிகுந்த அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பஸீரன்ற வெள்ளை சோர்ட் ஸ்கேர்ட்டை முழங்காலுக்கு ஒரு சன்ன மேலே நிற்கக்கூடியதாக அனிந்தபடி வந்துகொண்டிருந்தாள். எங்கென்றால் வாங்கிலை இருக்கிற சூரியன், கையிலை ஸ்டக்கூடிய தாரத்தில் இருந்தால் அதைப் பிடுங்கி எறிந்து இவளை எரித்துவிடலாமோ என்றாலுக்கு கோபம் கொட்டிக்கூட தொடங்கியது. என்னோடு இருந்து இவ்வளவு காலமும் இப்படி டை ஸ்ர்ட்டாய் எதுவும் போட்டுகேயில்லை. இதெல்லாம் இவளின் கடத்திப்போன மச்சான் கொடுத்த ஊக்குவிப்பாய்தான் இருக்கவேண்டும். அத் தோடு முந்தி தோள்வரை நீண்டு கிடந்த கந்தலை இன்னும் குட்டையாக வெட்டி ‘பொப்’ ஆக்கியுமிருந்தாள். இவள் என்னுடைய ஆண்மைக்கு சவால் விடுவதற்கு என்றே இதையெல்லாம் வேண்டுமென்றே செய்திருக்கின்றாள் போலப் பட்டது. ஆண் மைக்குசவால் விட்டால்கூடப்பரவாயில்லை, நான் இவ்வளவு காலமும் கட்டிக் காத்துக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கலாசாரத் தையே காலில் போட்டு மதிக்கின்ற பாவளையில் அல்லவா நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள். இப்படிப்பட்டவளை நான் நாளைக்கு கல்யாணங்கட்டினால் எங்கடை யாழ்ப்பாணத்துச் சனம் போற வாற இடங்களுக்கு எந்த முகத்தோடு நான் கூட்டிக் கொண்டு போக முடியும்? இப்பவே முடிவெடுத்துவிட்டேன். இனி இவளைக்கைக்கு விட்டு விடவேண்டும். இராம

பிரானுக்கு அனுமான் நின்று வழிகாட்டியது போல எங்கு சிறிலசிறி ஆதி ரம்பாவும் அவரது அனுக்கப் பக்கை அனுவும் இருக்கும்போது நான் ஏன் இவளை என்றை தலையில் கட்டி வைத்துக் கஷ்டப் படவேண்டும். அந்தக்காலத்திலை ‘கம்ப் பற்றிய சந்தேகம் வந்தபோது நெருப்பில் குதிக்கத் தயாராக அல்லவா கீதையை எல்லாம் வளர்த்திருக்கின்றார்கள். இப்போது கற்பிலோ பிறவற்றிலோ சந்தேகம் வருகிறதென்று கேட்டால் -இப்படி குட்டையாய் பாவாடை அணிகின்றவள்- பாவாடையை உயர்த்திப் பிடித்து பின்பக்கத்தைக் காட்டிப் பழித்து விட்டுப் போனாலும் போய்விடுவாள். பிறகு எனக்குத்தான் அசிங்கமாய்ப் போய்விடும்.. நான் இப்படியான கோலத்திலை இவளைக் கண்டதன்பிறகு அவ்வளவாய் இவரோடு கதைக்க விரும்பவில்லை. வேறு வேலை யிருக்கிறதென்று வழுக்கையாற்றியிலிருந்து நழுவிப்போயிருந்தேன். பிறகு வேண்டு மென்றே அவளது தொலைபேசி அழைப்பு களையும் நேரடிச் சந்திப்புகளையும் தவிர்க்கத் தொடங்கினேன். இதெல்லாம் போதாகது என்று அவ்வப்போது என்னுடைய நன்பார்கள், ‘என்னா உன்னை ஆள் அந்த மாதிரி உடுப்புப் போட்டுக்கொண்டு இப்ப திரிகிறா’ என்று நாளாந்த வங்னனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எனக்கென்றால் நான் இவ்வளவு காலமும் இவருக்குக் கற்றக்கொடுத்ததெல்லாம், மழைநிலீல் கரைகின்ற மன்னாங்கட்டியாய் போய்க் கொண்டிருக்கின்றதே என்கின்ற கவலைதான் வந்தது.

ஒரு நாள் பின்னேரம் எக்னாமிக்ஸ் வகுப்பு முடிந்து முறிகண்டிச் சந்தியடிக்கு கிட்ட வந்துகொண்டிருந்தபோது இவள் என்னை வழிமறித்தான். ‘உங்களோடு பேசவேண்டும் கொஞ்ச நேரம் நிற்க முடியுமா?’ என்று கேட்டாள். நான் இன்றைக்கும் இவள் கோர்ட் ஸ்கேர் எதுவுது போட்டிருக்கின்றாளா என்றுதான் முதலில் பரிசோதித்துப் பார்த்தேன். அப்படி எதுவும் போடாதபடியால்தான் ஆறுகலாகக் கதைப்பதற்கு ஒத்துக்கொண்டிருந்தேன். ‘என்ன நடக்கிறது எங்களுக்குள்ளை?’ என்றாள். நான் என்னுடைய குழப்பங்களை எல்லாம் சொன்னேன், ஆனால் புத்திசாலித்தனமாய் சிறிலசிறி ஆதி ரம்பா ஆசிரியமாக்கில் சந்தித்த அனு பற்றிய விபரம் எதையும் சொல்லவில்லை. இவள் கடத்தப்பட்ட அந்த மூன்று நாட்களில் என்ன நிகழ்ந்திருக்குமென்பது எங்கு பெருமா முக்கோணம் போல ஒரே மர்மமாய் இருக்கிறதென்றேன். இவைவளவில்லாவற்றையும் விட முக்கியமாய் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கலாசாரத்தைக் குலைக்கிற மாதிரி இப்படி இவள் ஆடைகள் போடுவது எங்கு அதிகம் கும் அகற்றமுடியாது போலத்தான் தெரிகிறது..

தொந்தரவாய் இருக்கிறதென்றேன்.

தான் ஆடைகள் அணிவதற்கான சுதந்திரம் தனக்கு மட்டுமே உரியதென்று உயர்த்திய குரலில் சொன்னாள். பின், ‘இப்படியெல்லாம் கதைக்கும் நீர், என்னைக் கலியாணக்கட்டிய பிறகு புணர்ச்சியின்போகூட, ஆனாக களோடு சேர்த்துத்தான் புணருவீரா?’ என்றாள். என்னால் இதற்கு மேலும் பொறுமையாக இருக்கமுடியவில்லை. ‘You are a bitch, நீ ரொரு அசல் யாழ்ப்பாணத்தியாய் இருந்தால் இப்படியெல்லாம் கதைத்திருக்க மாட்டார். உம்மை இப்ப பார்க் யாரோ என்றை உடம் பிலை எண்ணேய் ஊற்றி எளிக்கிறமாதியான உணர்வுதான் வருகிறது. இப்படியெல்லாம் நீர் கதைப்பீர் என்று தெரிந்துதான் நான் ரொரண்டோவில் நின்ற நேரம் யாழ்ப்பாணத்துக்காரி ஒருத்தியை ப்ரபோஸ் செய்து விட்டேன். இனி நீரும் உம்மடை லவ்வும், ஒரு மண்ணாக்கட்டியும் எங்கு வேண்டாம்’ என்று கத்தினேன். இஃதொரு பெரிய அடியாக அதிர்ச்சியாக இவருக்கு இருக்கப் போகின்றதென இவளது எதிர்விளைக்காய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். எந்த அதிர்ச்சியும் இல்லாது மெல்லிய புன்முறவோடு, ‘நீ ரொரு அசல் யாழ்ப்பாணி என்றெனக்கு நன்கு தெரியும். இன்னொருத்தியைக் காதலிக்கின் றேன் என்பதைக் கூட நெஞ்சுக்கு நேரே சொல்ல முடியாத கோழையேத்தான் இவ்வளவு காலமும் நேசித்திருக்கின்றேன் என்பதையறியும்போது எங்குத்தான் வெட்க மாயிருக்கிறது. உங்களுக்கு எல்லாம் எதற்கு வாய்? அது நேரமையாக இருக்கின்றவன் களுக்குத்தான் தேவையாயிருக்கும். நீங்களொல்லாம் குண்டியால் குசுகுக்கொண்டிருக்கத் தான் பொருத்தமான ஆட்கள் என்று கூறி விட்டு சட்டென்று அந்த இடத்திலிருந்து போய்விட்டாள்.

இவ்வளவு தெவிவாய் என்னை எடுத்தெறிந்து பேசவிட்டு ஒரு துளி கண்ணீரோ அதிர்ச்சி யோ இல்லாமல் இவள் போன்று கூட அவ்வளவு பெரிய விடயமில்லை. ஆனால், நான் போற வாற போட பெட்டையளின்றை குண்டி களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, ஒரு தமிழ்ப் பெட்டையான இவருக்குள்படியோதெரிந்து விட்டதே என்பதுதான் எல்லா அவமானங்களுக்கும் மேலான அவமானமாய் எனக்குத் தோன்றியது. ஒரு அசல் யாழ்ப்பாணியான என்மீது விழுந்துவிட்ட இந்தக் கறையை, நான் வங்கக்கடலையெடுத்து என் மீது வாரியிறைத்துக் கொட்டினால்கூட என்றைக் கும் அகற்றமுடியாது போலத்தான் தெரிகிறது..

■

இரத்தம் சிந்தும் தீயங்கள்

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் திரு. பாலமணோ கரன் எழுதி வெணியிட்ட 'இரத்தம் சிந்தும் இதயங்கள்' அல்லது 'Bleeding Hearts' என்னும் நாவலைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறு மாறு திரு. முரளி கேட்டிருந்தார். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே மைல் கல்லாக, திருப்புமணையாக அமைந்த 'நிலக்கிளி' என்னும் நாவலின் ஆசிரியருடைய ஆங்கிலப் படைப்பை பற்றி பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்த முரளிக்கு நன்றியைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். பாலமணோகரனின் திறமையைப் பற்றி அவருடைய எழுத்துமூலமாக அறியும் வாய்ப்பு ஏற்கத்தாழ் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்கிடைத்த பொழுதி ஒரும் அவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு மே மாதம் நடந்த தமிழியல் மகாநாட்டிலேயே கிடைத்தது. அவருடைய Bleeding Hearts என்ற நாவலைப் பூண்மாகத் திறனாய்வு செய்வதற்கு வேண்டிய அனுபவ ஆழமே, பின்னரியோ என்னிடம் இல்லை என்றே கூற வேண்டும். இருந்தாலும் மனதில் பட்ட சில எண்ணாக்களை இந்த வெளியிட்டு விழாவிலே முன்வைக்க விரும்புகின்றேன்.

Bleeding Hearts என்னும் நாவலின் ஆசிரியர் நிலக்கிளிபாலமணோகரன் என்றுமுன் அட்டை கறுகின்றது. இவ்வாறு கறும் போது இந்த இரண்டு நாவல்களுக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பு உள்ளது, ஆங்கிலத்தில் intertextual connection என்று சொல்வார்கள் - அது ஏற்படுகின்றது. முதல் நாவலுடைய செல்வங்கும், பாதிப்பும் இரண்டாவது நாவலில் ஏற்படுகின்றது என்பதற்கு அறிகுறியாக இது அமைகின்றது. நாவலைப் படிக்கும் பொழுது இந்த இணைப்பு மேலும் பலமடைகின்றது. அதேசமயத்தில் சில முக்கியமான வேறு பாடுகளையும் நாங்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

ஷப்பியல் நோக்கை வாசகர்கள் என்ற முறையில் ஊக்குவிக்கும் வகையில் இந்த நாவல்கள் அமைந்துள்ளன. முக்கியமாக எங்களுடைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள், இரண்டு மொழிகளோடு வளர்ந்தவர்கள் இந்த ஆங்கில நாவலை வசிக்கும் போகு ஆங்காங்கே நிலக-

கிளியை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வது தவிர்க்க முடியாத விடயமாகும். புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் பிறங்க இளம் தலைமுறையினர், தமிழ் தொடர்பு இல்லை ஆங்கில வாசகர்கள் இந்த நாலை வேறு முறையில் அணுகலாம். இத்தகைய வேறுபாடுகளில் முரண்பாடு இல்லை என்றே கூறவேண்டும். பன்முகப்பட்ட வரவேற்பினாலேயே இலக்கியமும், திறனாய்வும் வளர்கின்றன.

இந்த இரண்டு நாவல்களுக்கும் பாலமாக அமைகின்ற உருவகம் அல்லது Literary hope கிராமம். அதாவது கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட நாவல்கள் என்ற ஒருமைப்பாடு இவையிரண்டினையும் இணைக்கின்றன. இந்தக் கிராமம் என்னும் கோட்பாடு அன்மைக் கால வரலாற்றிலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. எங்களுக்குக்கிராமங்களோடு எள்ள தொடர்பால் நாங்கள் இந்தப் பின்னனையைப் பற்றி பெரிதாய் சிந்திப்பதில்லை. யதார்த்தம் என்னும் பொதுவான கோட்பாட்டை இலக்கியத்தில் எதிர்பார்க்கும் நாங்கள் வாசகர் என்ற முறையில் கிராமத்தைப் பின்னனையாகவே கருதுவது வழக்கம். மனிதர் ஏதோ இடத்தில் வாழ்த் தானே வேண்டும் என்ற பொதுவான வரைவிலக்கணத்தில் கிராமம் என்றால் என்ன என்று ஆராய்வதில்லை. ஆனால் வரலாற்று நீதியாக, முக்கியமாக காலனித்துவ நீதியாக நோக்கும் போகு கிராமத்திற்கும், நகரத்திற்கும் இடையில், குறிப்பிடத்தக்க கருத்தியல் வேறுபாடு உள்ளது.

100 வருடங்களுக்கு முன்னர் மகாத்மா காந்தி, தென் ஆப்பிரிக்க வாழ்க்கையின் பின்னர் Hind Swaraj என்ற நாலை எழுதினார். இந்த வருடம் உலகமெங்கும் அந்த நாலினுடைய முக்கியத்துவத்தை எங்கும் பாராட்டி விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. Hind Swaraj இந்தியாவின் விடுதலையை மனதில் வைத்து எழுதப்பட்ட நால், இதன் அடித்தளமாக அமைவது கிராமம். பிரித்தானிய ஆட்சி நகரத்தை தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள், இரண்டு மொழிகளோடு வளர்ந்தவர்கள் இந்த ஆங்கில கிராமத்தை அமைத்துக் கொண்டார். காந்தியின்

குற்பணையில் உருவானகிராமத்திற்கும், அன்று இந்தியாவில் காணப்பட்ட கிராமங்களுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு என்ன என்பது ஆராய்ப்பட வேண்டிய விடயம். சயஆட்சிக் கும் கிராமத்திற்கும் முடிச்சுப் போடும் வகையில் இந்த நால் எழுதப்பட்டது. அதாவது இந்தியாவிற்கே உரிய மூலமான அமைப்பு கிராமம் என்பது அந்த நாலின் அடிப்படையான சிந்தனை.

பிரித்தானிய ஆட்சி இலங்கையில் வேருநாறி யிருந்த போகு Leonard Woolf என்னும் ஆங்கில நீதிபதி The Village in the Jungle என்னும் நாவலை 1915இல் எழுதினார். இங்கு ஒரு வெளிநாட்டு ஆசிரியர் கிராமத்தைப் பற்றி ஆழமான அறிவோடும் உணர்ச்சிபூர்வமான பிணைப்போடும் எழுதுவதைக் காணலாம். எவ்வளவு நுட்பமாக இந்த நாவல் எழுதப்பட்டாலும் இறுதியில் கிராமம் அழிந்த போகின்றது. கிராமத்தில் வாழும் மக்கள் நகரத் திற்கும், சூழ்நிதி நிற்கும் காட்டிற்கும் பலியாகி விடுகின்றார்கள். காலனித்துவ ஆசிரியரின் கற்பணையில் baddegama என்னும் கிராமம் சிதைந்து போகின்றது.

காந்தியின் கிராமம் மிகைப்படுத்தப்பட்டது. அதை utopia என்று கூறலாம். Leanard woolf இன் கிராமம் கடுமையானது, னுலலாவழியை என்று கருதலாம். இவையிரண்டுமே உண்மையைப் பிரதிபலிக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் இவற்றின் பின்னனையில் பாலமணோகரனின் நாவல்களை அணுகுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

மே, 70ம் ஆண்டுகளில் கிராமத்தை அளவு கோலாக வைக்கும் நாவல்கள், சிறுக்கதைகளில் நிலக்கிளியை முக்கியமான பங்களிப்பாகக் கருதலாம். வன்னிப்பிரைதேசத்தைப் பற்றி, தண்ணீருற்று கிராமத்தைப்பற்றி முதற் தடவையாக எழுதப்பட்ட நால் என்ற பெருமையும் இந்த நாலுக்கு உண்டு. அதற்கு மேலாகக் கிராமம் என்னும் கோட்பாட்டில் உள்ள ஆழமான நம்பிக்கையில் உருவான நாவல் என்று இதைக் கூறலாம். இந்த நாலில் யதார்த்தம் உள்ளதா, இதில் காணப்படும் கதாபாத்திரங்களின் கள்ளம்,

கபடமற்ற வாழ்க்கை உண்மையில் நம்பக் கூடிய முறையில் உள்ளனவா என்னும் கேள்விகள் பொருத்தமானவை அல்ல என்று நினைக்கின்றேன். 'நிலச்கிளி யின் அமைப்பில் மூன்று வளையங்கள் செயற் படுகின்றன. நடுவில் ஒரு கிராமம். அதன் எல்லையில் காடு. அதற்கப்பால் நகரம். காடு கொடுமையானது. கரடிகளையும், விலங்குகளையும் உள்ளடக்கியது. அனால் இந்க் குழலில் கபடம் இல்லை. காட்டில் தப்பி வாழ்வதற் குரிய ஒழுக்கவியலுடன் இயங்கும் இடம் இது. நகரமோ, நாகாக்கம் என்னும் பெயரில் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டது. அதனுடைய கல்வியும், பணம் சேர்க்கும் தாகுமும், பொருளாதார நோக்கும் அதன் மனிதத்தன்மையை மாற்றியமைக்கின்றது. இவற்றிற்கு நடுவில் கிராமம் பளிச்சென்று தென்படுகின்றது. இந்த உலகில் நகரத்தின் செல்வாக்கு ஊடுருவிச் செல்லவாம். அதனால் கிராமத்தின் பிரதிநிதிகள் பாதிக்கப்படலாம். ஆனால் இறுதியில் கிராமம் மாசில்லாமல் வெள்ளை மனமாக மாறிவிடுகின்றது. ஆசிரியரின் வாந்தையில் 'நிலச்கிளி' நிலத்தில் வாழ்வதொன். உயரே பறக்க விரும்பாதவை தான். இலகுவில் பிற்றிடம் அகப்பட்டுக் கொள்பவைதான். ஆனால் எனிமையானவை! அழகானவை! தம் சின்னச் சொந்த வாழ்க்கை வட்டத்துள்ளே உல்லாசமாகச் சிறகடிக்கும் அவற்றின் வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு இனிமையானது.

இந்த நாவலின் அமைப்பிற்கும், அன்று நிலவிய சமுதாய குழலுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு நட்புமானது எதற்காக ஆசிரியர் இயற்கை வர்ணனையில் யதார்த்தத்தையும், கதாபாத்திரங்களில் ஒருவகையான இலட்சியவாகுத்தையும்கையாள்கிறார்கள்பது ஆராய்ப்பட வேண்டியவிடயம்.

நிலச்கிளியின் அதே குழலுக்கு 35 ஆண்டு களின் பின்னர் bleeding hearts கெல்கிறது. அதே காலப்பிரிவை மீண்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஆனால் இப்பொழுது மொழி வேறு, வாசகர்கள் வேறு. ஆங்கிலத்தில் எழுதும்போது அதற்குரிய சிக்கல்கள் உருவாகிவிடுகின்றன. இந்த நாலுக்கு வாசகர்கள் வெளிநாட்டவர்கள். வன்னியைப்பற்றி மட்டுமல்ல, ஈழத்தை பற்றியே அறியாதவர்களாக இருக்கலாம். அதே சமயம் பண்பாட்டைப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்த, ஆனால் ஈழத்தில் வளராத, வாழாத இளம் தலை முறை வாசகர்களாகவும் இருக்கலாம். இந்த மாறுபட்ட நிலமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறந்த நாவலாகவே Bleeding Hearts யைஅனுக்வேண்டும். 'நிலச்கிளி'க்கும், Bleeding Hearts இந்கும் இடையில் அடிப்படையான வேறுபாடு இருப்பதை நாவலின் பெயரில் கண்டு கொள்ளலாம். நிலத்திற்கு

அருகில் வாழும் கிளி நாவலில் குறியீடு என்ற முறையில் இயங்குகின்றது. கிராமத்து மக்கள் 'நிலச்கிளி'யைப் போன்று உலக விபரம் தெரியாது வாழ்கின்றார்கள். Bleeding Hearts ஒரு பூவின் பெயர். அதன் பெயரோடு ஒரு கதை. ஒரு பண்பாட்டு ஜதிகம் (mythology) என்ற முறையில் இந்த இரத்தம் சிந்தும் இதயம் போன்ற பூ பன்முகப்பட்ட அங்குத்தங்களை உள்ளைத்திருக்கும். அங்குத்தங்கள் சிலவகை களில் முரண்பாடானவையாகவும் இருக்கலாம். விடுதலைக்காகத் தள்ளன அப்பணித்து இறுதியில் தன்னுடைய மக்களாலே புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஒரு தலைவனின் கதையைக் கூறுகின்ற மலர் அது. அதே சமயத்தில் யேசுநாதனின் தியாகத்தையும், அவரைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதானின் துரோகத்தையும் சட்டிக்காட்டுவதாக இந்த பண்பாட்டு ஜதிகம் (mythology) இயங்குகின்றது.

எவ்வாறு இத்தையை தெளிவின்மை அல்லது உத்வேகம் கொள்ள வைக்கும் முரண்பாட்டு உணர்வுகள் (Ambivalence) நாவலுக்குப் பயன்படுகின்றது. என்று சிந்திப்பதற்கு கதைக்கரு முக்கியமாகின்றது. ஒருபும் தமிழ் ஆனாக்கும், சிங்காப் பெண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்படும் உறவு நாவலுக்கு யதார்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. இதற்கு சமாந்தரமாக வினாசியர்காட்டுளருமையானகுழுமாட்டைத் தேடி அடக்கிவிட எடுக்கும் முயற்சி நடைபெறுகின்றது. ஒன்று தேசிய ஜதீகம், மற்று சமூக ஜதீகம். இரண்டும் தனித்து நிற்கின்றன. ஒருங்கிணைந்தும் நிற்கின்றன.

வினாசியர் காட்டு எருமையைக் கலைப்பது யதார்த்தம் என்று மட்டும் கூற முடியாது. இதில் மாடு யார், மனிதன் யார் என்று துப்பறியும் முயற்சியிலும் வாசகர் என்ற முறையில் ஈடுபட முடியாது. அமெரிக்க நாவலாசியர் Herman melville எழுதிய பிரமாதமான நாவல் Moby Dick மனிதனுக்கும், திமிங்கிலத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போட்டியை வைத்து அமெரிக்காவின் தேசிய mythology இனைஉருவாக்குகின்றது. அதே பாங்கில் Ernest Hemingway எழுதிய Old man And The Sea வடிவம் பெறுகின்றது. இதே போன்று தமிழரின் அடையாளத்திற்கும், முயற்சிகளுக்கும் பொருந்தக் கூடிய முறையில் வினாசியருடைய முயற்சி வடிவம் கொள்கிறது.

சேனாவும், நந்தாவும் வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பால் தமது உறவைப் பேறுவது ஒருமைப்பாட்டிற்குத் தேவையான சமூக ஜதீகம். கிராமங்களில் இவ்வாறு சமய, மொழிப்பிரிவினையைத் தாண்டி மக்கள் வாழ்ந்தார்களாலே இல்லையான்புது நாவலுக்கு முக்கியமல்ல. ஆசிரியரின் கற்பணையில் உருவான சமூக ஜதீகம் என்றே இதைக் கொள்ள வேண்டும். இந்த இரண்டு உப

கதைகளும் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கிக் கெல்கின்றன. ஒன்று ஆதிக்கத்தை நிலை நாடுகின்றது. மற்று தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை இலட்சியப்படுத்திக் காட்டுகின்றது. முன்னர் எழுதப்பட்ட நிலச்கிளியில் இறுதிப்பக்கங்கள் எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையோடு எதிர்கொள்கின்றன. Bleeding Hearts இல் திட்ட வட்டமானமுடிவுமுள்ளவைக்கப்படவில்லை. திறந்த வகையில் முன் வைக்கப்பட்ட முடிவு என்று கூறும் வகையில் நாவல் நிறைவு பெறுகின்றது. அதே வன்னிப் பிரதேசத்தை 35 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஆங்கில மொழியூடகப் பாக்கும் போது தெளிவான முடிவுகளைக் கூறுவது கடினம். முடிவுகள் இல்லாத நாவலை முள்ளைப்படதே ஆசிரியருடைய நோக்கமுமாகும்.

இந்த நாவல், இலக்கிய வரலாற்று ரத்யாக நோக்கும்போது அழியல்சாந்த பல முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. 2008ம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் எதற்காக 1977ம் ஆண்டில்கவனத்தைச் செலுத்துகின்றது. அதற்குப் பின்னர் தமிழ் மத்தியிலும், வன்னிப்பிரதேசத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை ஒதுக்கிப் பெருமளவில் இயற்கையோடு சேந்த கிராம வாழ்க்கையை முன் வைக்கின்றது. இந்குக் கேள்விகளை மறை முகமாகக் கேட்கும் சோடத்தாக்கன் தன் முன்னுரையில் பாலமனோகரன் இன்னொரு நாவல் எழுதி, இப்பிரதேசத்தின் வரலாற்றை முழுமையாக்க வேண்டுமென்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறான கேள்விகளுக்கு இலக்கியத் திறனாய்வில் நிச்சயமாக இடமுண்டு. அன்மைக்கால இலக்கியத்திறனாய்வில் மார்க்சியக் கோட்பாடிற்கு முக்கிய இடமுண்டு. அதற்குத் தேவையும் இருந்துகென்றே கூற வேண்டும். சமூகத் தேவைகளையோ, மனிதப் பிரச்சினைகளையோ புறக்கணிக்கும் இலக்கியம் பொதுவாக நிலைப்படுத்தில்லை.

அதே சமயத்தில், சமூக ஈடுபாட்டுக்கும், இலக்கிய யதார்த்தத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை மட்டும் மிகைப்படுத்துவதில் அங்குமில்லை. சங்ககால இலக்கியம் சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கையை எங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்று கூறுவது சிக்கலான விடயம். சங்ககாலப் புலவர்கள் அவர்களுடைய காலத்தைக் கற்பணையில் எவ்வாறு உருவாக்குகின்றனர் என்பதே பொருத்தமானக்கூற்றாகும்.

அவ்வாறு நோக்கும்போது, Bleeding Hearts வேறொரு பரிமாணத்தைக் காட்டி நிற்கும் நாவல் என்றே கூறவேண்டும். அரசியலையே மைமாகக் கொண்ட சூழலில், இலக்கிய உலகில் வேறொரு இலக்கிய வடிவத்தை இங்கு காண்கின்றோம். சிறந்த இலக்கியங்களுக்கே உள்ள முறையில் இந்த நாவலும் அதன் கற்பணை உலகினால் வாசகரைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. யதார்த்தம்

எங்கு ஆரம்பிக்கிறது. எல்லாம் எங்கு ஆரம்பிக்கின்றது என்று தெரியாத அளவிற்கு இரண்டும் இடைஞ்சுது நிற்கின்றன. வினாசியர் குழுமாட்டினைத் துரத்துவது யதார்த்தமா என்று தெரியாத அளவிற்கு நாவலில் மொழி அல்லது கறும் நேர்த்தி வளைந்து கொடுக்கின்றது. ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும் போது இந்த நாவல் மூல்லைத்தீவிற்கு அண்ணமயில் உள்ள பிரதேசத்தை எங்கள் மூன்வைக்கின்றது என்பதை மறுக்க முடியாது. அதுவும் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்க்கை அரசியல்மயமாகப்படுவதற்கு முன்னர் எப்படி இருந்திருக்கலாம் என்பதைச் சித்தரிக்கின்றது. இன்றைய ஈழத்து மக்களுக்கும், புலம்பெயர்ந்த மக்களுக்கும் நுட்பமான வகையில் பேசக்கூடிய நாவல். தனிப்பட்ட ஒருமுகமாகக் கருத்தை மட்டும் கற்றாது பல எண்ணங்களை, கற்பனைகளைத் துண்டி விடும் நாவல்.

அண்ணமயில் காலன் சென்ற Tina Abeysekera, Brugery Tony Home என்ற அருமையான நாவல் ஒன்றினை எழுதினார். Bleeding Hearts போன்று கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட இந்த நாவல் திடீரெனப் பிலக்கிய உலகில் பிரவேசித்துற்கு காரணமுண்டு. மறும் ஆண்டளவில் ஆங்கில இலக்கியத்தில்

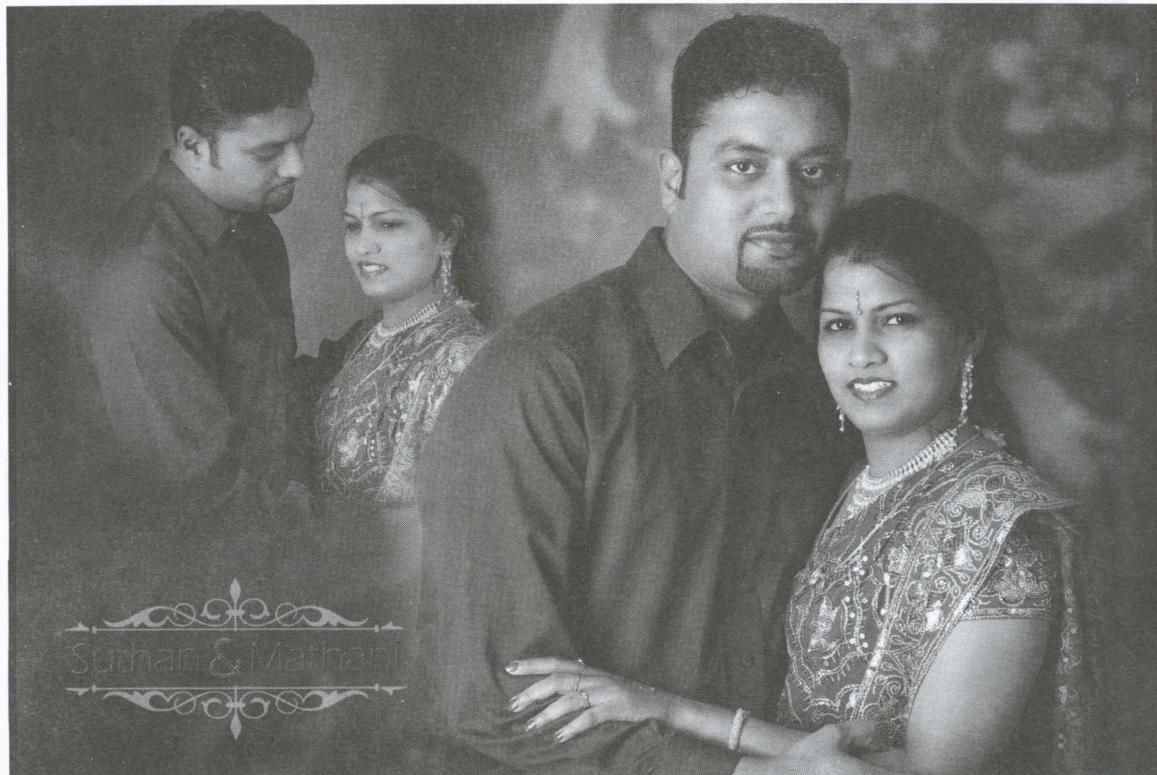
கிராமத்தை மிகைப்படுத்தி, சொர்க்கமாகப் பிரதிபலித்து நாவல்கள் வெளிவந்தன. பின்னர் கிராமத்தை விட்டு நகரத்தை மையமாகக் கொண்டுகிராமத்தைப்பறக்கணித்து நாவல்கள் வெளிவந்தன. இப்பொழுது மீண்டும் கிராமத்திற்குச் சென்று புதிய நோக்கோடு அந்தச் சூழலை முன்வைக்கிறார்களா என்னும் கேள்வி எழுகின்றது. இப்பொழுது உருவாகும் கிராமம் பள்ளுக்கப்பட்டது, பல சுக்திகளை உள்ளடக்குவது. கருத்தாழும் கொண்டது, யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அந்தப் பட்டியலில் Bleeding Hearts இற்கு முக்கிய இடமுண்டு.

இறுதியாக, ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் மத்தியில் ஆங்கிலத்தில் எழுதுபவர்கள் மிகக் குறைவென்றே கூற வேண்டும். அழகு சுப்பிரமணியம், சாந்தன், சியாம் செல்வதுரை, சிவாந்தன், எஸ்.பொ என்று ஒரு சிலரையே கூறலாம். இந்தக் காலகட்டத்தில் பல்வேறு காரணங்களுக்காக ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டிய தேவை உள்ளது. தமிழ் தெரியாக தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்வது ஒரு முக்கிய காரணம். அதற்கும் மேலாக ஈழத்துத் தமிழ் வாழ்க்கையைப் பற்றி பல்வேறு நாடுகளிலும் வாசகர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது.

எங்களில் சிலர் மொழிபெயர்ப்பு மூலம் சில இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்துகின்றார்கள். ஆனால் மொழிபெயர்ப்பின் தன்மையே வேறு. அதன் விளைவுகளும், பாதிப்பு கஞ்சம் வேறுபட்டவை. மொழிபெயர்ப்பும் வேண்டும். மூலத்தில் எழுதுவும் வேண்டும்.

Bleeding Hearts என்னும் நாவலை எழுதுவதன் மூலம் பாலமணோகரன் புதிய பாதையையும், புதிய பான்வையையும் காட்டியுள்ளார். எவிய நடையும், எளிய சொற்பிரயோகமும் எந்த அளவிற்கு கருத்தாளத்தை உள்ளடக்கும் என்று இந்த நாவலில் ஆசிரியர் நிரூபிக்கின்றார். ஆங்கிலத்தில் எழுதுவிரும்பும் அடுத்த சந்ததியினருக்கு இந்த நாவல் முன்மாதிரி யாகவும், அளவுகோலாகவும் அமையும் என்பது நிச்சயம். பாலமணோகரனுக்கு எனது மனமாற்ற வாழ்த்துக்கள். என்னை இங்கு பேசுமாறு கேட்ட முரளிக்கும், என்னுடைய சிந்தனைகளைப் பரிமாற சந்தர்ப்பம் கொடுத்த உங்கள் யாவருக்கும் எனது நன்றிகள். வணக்கம்.

■

‘காலத்’தின் இனிய நண்பன் சுதர்சனின் திருமண வரவேற்பு ரொரண்றோவில் நடைபெற்றது.
‘காலத்’தின் இனிய வாழ்த்துகள்

முன்றாம் ஆண்டு நினைவாஞ்சலி

அன்பின் நினைவாக!

வாசகி மகிந்தன்

மலர்வு: ஜூன் 02- 1962

உதிர்வு: டிசம்பர் 24- 2007

"யாரு பொருள் யாற்றிவார்!"
பேதையென முகங்களிப்பார்- நீயமரந்துளாய்,
ஆதிமுதல் அதே புன்னகை!"
- ரவீந்திரநாத் தாகூர்

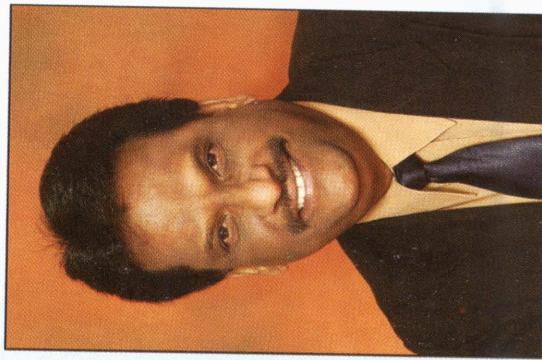
'Who knows what they mean!
They smile and go away in utter scorn.
And you sit there smiling.'

காலத்தில் மறவாத இராசையா மகிந்தன்

To Buy, to Sell and to become a **REAL** estate agent

Home of the
REAL
Estate Agents

Tam Sivathasan B.Sc Eng.
Broker of Record

Tel: **416.804.3443**

Veedu Realty Inc.
Brokerage
1345 Morningside Ave., Suite 8, Toronto, ON, M1B 5K3
Office: 416.759.6000, Fax: 416.759.6005

www.veedu.com

காப்புறுதி உங்களுக்காகவும் உங்களின் அன்புக்குரியவர்களுக்காகவும்..

• ஆயுட்காப்புறுதி

சேமிப்புடன் கூடியது, 10, 15 அல்லது 20 வருடங்களில் செலுத்திமுடிக்கலாம்.

• மருத்துவ பரிசோதனையற்ற காப்புறுதி

வேறு நிறுவனங்களால் நிராகரிக்கப்படவரும் இணைந்து கொள்ளலாம்.

• கொடிய நோய்களுக்கான காப்புறுதி

2 மில்லியன் வரை காப்புறுதித் தொகையாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அல்லது கடிய பணம் முழுவதும் தீரும்பப் பெறலாம்.

• குழந்தைகளின் உயர்கல்விக்கான சேமிப்புத் திட்டம்

20 வீத் அரசு மானியத்துடன் எது நிறுவனத்தால் 15% சலுகையும் வழங்கப்படும்.

கனடாவின் சிறந்த காப்புறுதி நிறுவனங்களிடமிருந்து உங்கள் வசதிக்கேற்ப குறைந்த செலவில் காப்புறுதி பெற்றுக் கொள்ளவும் மற்றும் காப்புறுதி சம்பந்தமான அனைத்து ஆலோசனைகளுக்கும் அழையுங்கள்

சிறீதரன் துரைராஜா

காப்புறுதி முகவர் (Insurance Broker)

416.918.9771

759 Warden Ave. Toronto, ON M1L 4B5, Bus: 416-759-5453 x: 407

IA INDUSTRIAL
ALLIANCE
INSURANCE AND FINANCIAL SERVICES INC.

LILAND
INSURANCE INC.

RBC RBC
Insurance